EVELYN HARDCASTLE'IN YEDİ ÖLÜMÜ'NÜN ÇOKSATAN YAZARINDAN

STUART TURTON

ŞEYTAN VE KARANLIK SULAR

Çeviren: Özge Onan

ithaki

STUART TURTON

Widnes, İngiltere'de doğan ve Liverpool Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı ve Felsefe eğitimi alan Stuart Turton mezun olduktan sonra Şangay'da bir yıl öğretmenlik yaptı, daha sonra Londra'ya dönüp teknoloji gazeteciliğine yöneldi. Gezi gazeteciliği yapmak için Dubai'ye taşındı, orada üç yıl yaşadıktan sonra tekrar Londra'ya dönüp ilk romanını yazdı. *Evelyn Hardcastle'ın Yedi Ölümü* sadece İngiltere'de iki yüz binden fazla sattı. 2018'de Costa En İyi İlk Kitap Ödülü'nü kazandı. Stuart Turton Londra'da eşiyle beraber yaşıyor ve bol bol çay içiyor. Diğer eserleri: *The Last Murder at the End of the World* (2024).

STUART TURTON

ŞEYTAN VE KARANLIK SULAR

Çeviren

Özge Onan

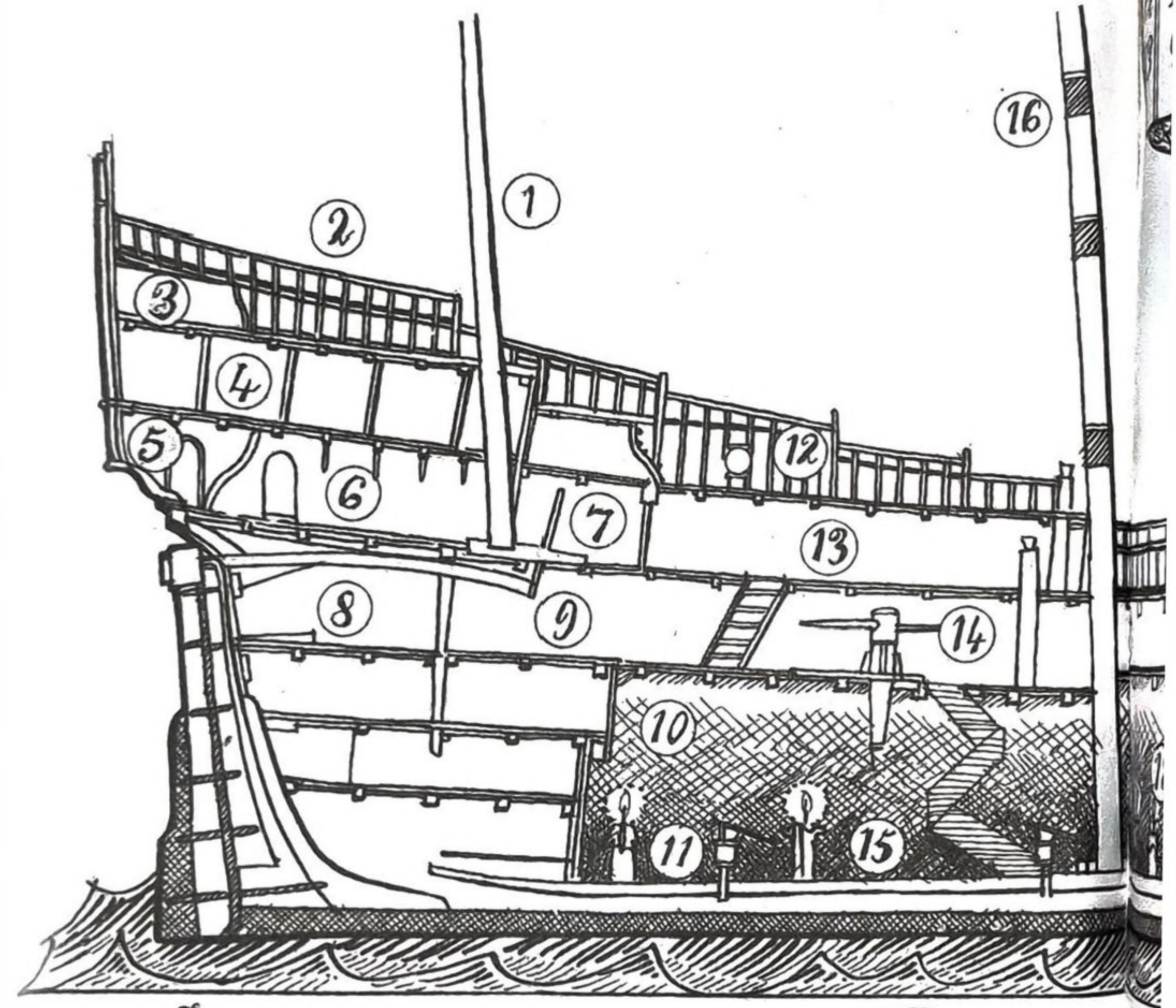
ithaki

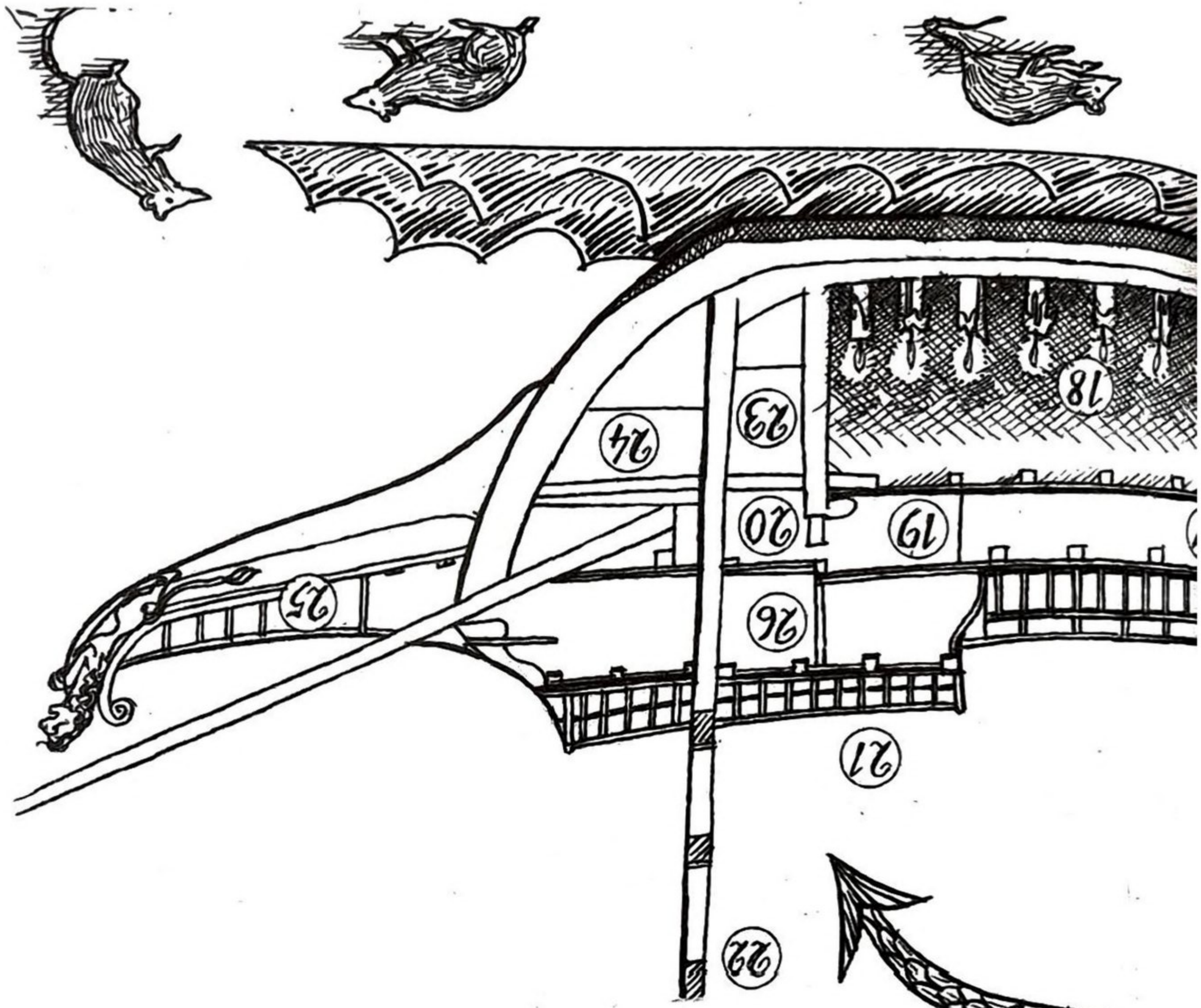
Soyluların Kamaralarının Yerleşimi

I	Mabeyinci Cornelius Vos	V	Sara Wessel
II	Kaptan Adrian Crauwels	VI	Vikontes Dalrhain
III	Lia Jan	VII	Creesjie Jens
IV	Marcus ve Oiberl Pieler	VIII	Baş Tüccar Reynier Van Schooten

Kamaralar

I	II	III	IV
V	VI	VII	VIII

18
23
24
20
19
25
26
21
22

Saardam 1634 - Zaanlilerin isteği üzerine

1	Mizana direği	14	Bocurgat
2	Kıç kasarası güverlesi	15	Merdiven
3	Hayvan ağılları	16	Grandi direği
4	Yolcu kamaraları x 8	17	Orlop güverlesi kayfa bölümü
5	Genel Vali'nin kamarası	18	Ambar
6	Büyük kamara	19	Wyck'in kamarası
7	Dümen	20	Yelken ustasının kamarası
8	Barut deposu	21	Baş kasara güverlesi
9	Orlop güverlesi yolcuları	22	Pruva direği
10	Ambar	23	Yelken ustasının deposu
11	Sintine pompası	24	Pipps'in hücresi
12	Kıç üstü güverlesi	25	Baş Bodoslama
13	Yarım güverte altı bölme	26	Baş kasara altı bölme

Ada'ya.

Şu an iki yaşındasın ve minik karyolanda uyuyorsun.

Çok tuhaf bir şeysin ve bizi çok güldürüyorsun.

Bunu okuduğunda tamamen bambaşka biri olacaksın.

O zaman hâlâ dost olacağımızı umuyorum. İyi bir baba olacağımı umuyorum. Çok fazla hata yapmayacağımı ve yaptığım hataları da affedeceğini umuyorum.

Doğrusunu istersen ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok.

Ama her zaman çok uğraşıyorum.

Seni seviyorum, evlat. Bu kitap senin için.

Dönüşeceğin kişi için.

GİRİŞ

1634 yılında Birleşik Doğu Hindistan Şirketi, bütün Asya ve Cape'e dağılmış durak noktalarıyla dünyanın en varlıklı ticaret şirketiydi. Bu duraklar arasında en kârlı olanı, Hintli tayfasıyla dolu kalyonlarla Amsterdam'a merasim asaları, biber, baharat ve ipek gönderen Batavia'ydı.

Yolculuk sekiz ay sürüyordu ve tehlikelerle doluydu.

Okyanusların büyük kısmının haritası çıkarılmamış ve yön bulma araçları da gelişmemişti. Batavia ve Amsterdam arasında tek bir güvenli rota vardı ve bu rotadan sapan gemiler genellikle kayboluyordu. Rotalarını bu "taşıma hattının" içinde tutan gemiler bile, felaketler, fırtınalar ve korsanların insafına kalmıştı.

Batavia'da gemiye binenlerin büyük kısmı Amsterdam'a ulaşamayacaktı.

Rütbe sahipleri

Genel Vali Jan Haan, karısı Sara Wessel
& kızları Lia Jan
Mabeyinci Cornelius Vos
Askeri Kaptan Jacobi Drecht
Creesjie Jens & oğulları Marcus ve Osbert Pieter
Vikontes Dalvhain

Önemli yolcular

Vaiz Sander Kers & vasisi olduğu Isabel
Teğmen Arent Hayes

***Saardam*'ın yüksek rütbeli görevlileri**

Baş Tüccar Reynier van Schooten
Kaptan Adrian Crauwels
İkinci Kaptan Isaack Larme

Önemli gemi görevlileri

Lostromo – Johannes Wyck
Zaptiye Nazırı – Frederick van de Heuval

Tutuklu

Samuel Pipps

1

Devasa sırtına bir kaya parçası çarpan Arent Hayes acıyla inledi.

İkinci kaya parçası ıslık çalarak kulağının yanından geçti, üçüncüsü dizine çarpıp sendelemesine ve yerde fırlatabilecekleri başka taş parçaları arayan acımasız ve öfkeli kalabalığın daha da fazla yuhalamalarına sebep oldu. Yüzlercesi şehir polisi tarafından zorlukla zaptediliyordu, salyalarla kaplı dudaklarından hakaret çığlıkları yükseliyordu ve gözleri garezden kararmıştı.

Sammy Pipps gürültünün içinden, "Tanrı aşkına, bir yere saklan," diye yalvardı. Tozlu zeminde sendeleyerek ilerlerken kelepçeleri güneş ışığıyla parlıyordu. "İstedikleri benim."

Arent, hem Pipps'in hem de Batavia'daki adamlarının yarısının iki katı boyunda ve bir buçuk katı genişliğindeydi. Tutuklu olan o olmasa da iri bedenini kendisinden çok daha ufak tefek olan arkadaşının kalabalıkla arasına koymuş, onlara onu nişan alabilecekleri çok küçük bir alan bırakmıştı.

Sammy'nin gözden düşüşünden önce onlara ayı ve serçe derlerdi. Daha önce bu benzetme hiç bu kadar doğru görünmemişti.

Pipps zindandan onu Amsterdam'a götürmek için bekleyen gemiye binmek üzere limana götürülüyordu. Dört silahşor onlara eşlik ediyordu fakat adamlar, kendileri de bir hedef hâline gelmemek için mesafelerini koruyordu.

Güvenliğe ulaşmaları için kalan mesafeyi ölçmek üzere toz içindeki teri gözlerinden silerken Arent, "Bana seni korumam için para veriyorsun," diye homurdandı. "Artık yapamayacak hâle gelene kadar bunu yapacağım."

Liman Batavia'nin merkezindeki bulvarın en sonundaki devasa kapıların ardındaydı. O kapılar kapandığında kalabalık artık onlara ulaşamayacaktı. Ne yazık ki kapılar, sıcakta çok yavaş ilerleyen bir tören alayının en sonundaydı. Gün ortasında nemli zindandan ayrıldıklarından beri kapılara hiç yaklaşmamış gibiydiler.

Bir kaya parçası Arent'in ayağının yanında yere düşüp ayakkabılarının kuru toprakla kaplanmasına sebep oldu. Bir diğeri Sammy'nin zincirlerine çarpıp sekti. Tüccarlar çuvallara doldurdukları taşları satıyor ve bundan epey para kazanıyordu.

"Batavia'ya lanet olsun," dedi Arent öfkeyle. "Piçler ceplerinin boş kalmasına katlanamıyorlar."

Normal bir günde bu insanlar bulvarın iki yanına dizilmiş fırıncılardan, terzilerden, ayakkabıcılardan, ciltçilerden ve mum üreticilerinden alışveriş yapardı. Gülümser, gülüşür, ölümcül sıcaktan şikâyet ederlerdi ama bir adamı kelepçeleyip işkenceye maruz bıraktıklarında en uysal ruh bile kendini şeytana teslim ediyordu.

Arent'i iterek uzaklaştırmaya çalışan Sammy, "Benim kanımı istiyorlar," dedi. "Sen güvenli bir yere git, sana yalvarıyorum."

Arent, ellerini beceriksizce göğsüne bastıran, dehşet içindeki arkadaşına baktı. Koyu renk bukleleri alnına yapılmıştı ve yüksek elmacık kemikleri tutuklu kaldığı süre boyunca yediği dayak yüzünden şişip morarmıştı. Genellikle alaycı olan kahverengi gözleri genişçe açılmış ve umutsuzdu.

Gördüğü eziyete rağmen yakışıklı bir adamdı.

Bunun aksine Arent'in saçları kısacıktı, burnu yediği yumruklarla düzleşmişti. Biri bir kavga sırasında ısırarak sağ kulağından bir parça koparmıştı ve beceriksizce savrulan bir sopa birkaç yıl önce çenesi ve boynu boyunca yara izi bırakmıştı.

Arent inatçı bir tavırla, önlerinde yükselen tezahüratlar yüzünden sesini yükseltmek zorunda kalarak, "Limana ulaştığımızda güvende olacağız," dedi.

Tören alayı, beyaz bir aygırın üzerinde dimdik sırtıyla oturan, dar ceketinin üzerine bir göğüs zırhı sabitlenmiş, belindeki kılıcı tıngırdayan Genel Vali Jan Haan'ın önderliğinde ilerliyordu.

Haan on üç yıl önce Birleşik Doğu Hindistan Şirketi adına bu

köyü satın almıştı. Yerliler kontratı imzalar imzalamaz köyü tamamen yakıp yıkmış, külleri üzerine yerini alacak şehrin yollarını, kanallarını ve binalarını inşa etmeye başlamıştı.

Batavia artık şirketin en kârlı duraklarından biriydi ve Jan Haan şirketin yönetici kadrosuna, gizemli 17 Beyefendi'ye* katılmak üzere Amsterdam'a çağırılmıştı.

Aygırı bulvar boyunca ilerlerken kalabalık ağlıyor ve tezahürat ediyor, bacaklarına dokunmak için parmak uçlarını ona doğru uzatıyordu. Yere çiçekler atılıyor, hayır duaları ediliyordu.

Haan tüm bunları görmezden gelerek çenesini yukarıda, gözlerini ileride tuttu. Gaga gibi burnu ve kel kafasıyla Arent'e bir atın üzerine tünemiş bir şahini anımsatıyordu.

Nefes nefese kalmış dört köle ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Köleler süslü bir tahtırevanın içinde Genel Vali'nin karısını ve kızını taşıyordu. Kıpkırmızı suratıyla bir oda hizmetçisi tahtırevanın yanında yürürken sıcağa karşı yelpazesini sallıyordu.

Arkalarında, çarpık bacaklı dört silahşor, içinde Ahmak'ın bulunduğu ağır bir kutunun dört köşesini tutuyordu. Alınlarından ter damlıyor, ellerinin üstünü kaplıyor ve kutuyu tutmayı zorlaştırıyordu. Ayakları sık sık kaydığından yüzlerinde korku ifadesi beliriyordu. Genel Vali'nin hazinesine zarar gelirse alacakları cezayı biliyorlardı.

Onların ardında, düzensiz bir kalabalık hâlinde saray mensupları ve dalkavuklar, kıdemli rahipler ve aile dostları ilerliyordu. Yıllardır sürdürdükleri ilişkileri onlara, bu rahatsız edici akşamüstünde Genel Vali'nin Batavia'yı terk edişini izleme fırsatı sunmuştu.

Gözlem yapmaya dalıp dikkati dağılan Arent kendisiyle sorumluluğu arasında bir boşluk oluşmasına izin vermişti. Uçarak gelen bir taş Sammy'nin yanağına çarpıp kanattı ve bunu kalabalığın tezahüratları izledi.

Sinirlerine hâkim olamayan Arent taşı yerden alıp onu fırlatan kişiye geri gönderdi, taş adamın omzuna isabet edip dönerek yere düşmesine sebep oldu. Kalabalık öfkeyle uluyup onları tutmakta zorlanan polislere doğru atıldı.

---

* Hollanda Doğu Hindistan Şirketi'nin en üst düzey yönetim kuruluna verilen addır (Felemenkçe: Heeren XVII). 17 sayısı, on yedi delegeyi temsil eder. *–çn*

Etrafta uçuşan diğer taşlardan kendini korumak için başını daha da eğen Sammy minnetle, "İyi atıştı," dedi.

Limana vardıklarında Arent topallıyordu, koca bedeni ağrılar içindeydi. Sammy'nin ufak tefek yaraları olsa da çok zarar görmemişti. Yine de önlerindeki kapılar savrularak açıldığında bir rahatlama nidası çıkardı.

Kapının diğer yanında sandıklar, makara hâline getirilmiş ipler, üst üste dizilmiş fıçılar ve hasır sepetlerin içinde gıdaklayan tavuklarla dolu, tıkış tıkış bir alan vardı. Bağırıp çağıran yükleme işçileri, pırıltılı limanda demir atmış yedi Indiaman kalyonuna götürülmek üzere kıyıda bir batıp bir çıkarak bekleyen kayıklara kargoyu yüklerken, domuzlar ve inekler onlara kederle bakıyordu. Toplanmış yelkenleri ve çıplak direkleriyle, ayaklarını havaya dikmiş ölü böceklere benziyorlardı fakat hepsi kısa süre içinde üç yüzün üzerinde tayfa ve yolcuyla dolacaktı.

İnsanlar ileri geri kürek çeken vapurları izlerken bozuk para cüzdanlarını tıkırdatıyor, gemilerinin adı söylendiğinde herkesi öne doğru itiyorlardı. Çocuklar kutuların arasında saklambaç oynuyor ya da babaları alev almış geniş, mavi boşluğun utanıp bir bulut göndermesini sağlamaya çalışarak öfkeli gözlerle göğe bakarken annelerinin eteklerine tutunuyordu.

Daha varlıklı yolcular, etraflarında hizmetlileri ve pahalı sandıklarıyla onlardan biraz daha uzakta duruyordu. Şemsiyelerinin altında homurdanarak beyhude bir çabayla yelpazelerini sallıyor, dantelli yakalarını tere buluyorlardı.

Tören alayı durdu ve kapılar onların ardından kapanmaya başlarken haykıran kalabalığın sesi giderek hafifledi.

Son birkaç taş da sandıklardan sektikten sonra saldırı sona erdi.

Uzun bir nefes veren Arent ellerini dizlerine dayayıp eğildi, alnından damlayan ter toza düşüyordu.

Arent'in yanağındaki bir kesiği inceleyen Sammy, "İyi misin?" diye sordu.

"Fena hâlde akşamdan kalmayım," dedi Arent. "Onun dışında, çok kötü değilim."

"Polis simya çantama el koydu mu?"

Sesinde samimi bir korku vardı. Birçok yeteneğinin yanı sıra Sammy becerikli bir simyacıydı; çantası, soruşturmalarını desteklemek için hazırladığı tentürler, tozlar ve iksirlerle doluydu. Çoğunu üretmesi yıllarını almıştı ve bunu yaparken, yeniden elde etmek için çok uzun mesafeler katetmesi gereken malzemeler kullanmıştı.

"Hayır, evi aramaya başlamalarından önce onu yatak odandan çaldım," diye cevap verdi Arent.

"Güzel," diye onayladı Sammy. "Küçük bir kavanozda bir merhem var. Yeşil olan. Onu her sabah ve her akşam yaralarına sür."

Arent keyifsizce burnunun üzerini kırıştırdı. "Şu sidik kokulu olan mı?"

"Hepsi sidik gibi kokar. Sidik gibi kokmuyorsa iyi bir merhem değildir."

Rıhtım tarafından Sammy'nin adını söyleyerek bir silahşor yaklaşıyordu. Üzerinde kırmızı tüy olan yıpranmış bir şapka takmış, aşağı sarkık kenarını gözlerinin üzerine doğru çekmişti. Karmakarışık, kirli, sarı saçları omuzlarına dökülüyor, sakalı yüzünün büyük kısmını gizliyordu.

Arent onu onaylayan gözlerle inceledi.

Batavia'daki silahşorların çoğu, ev korumalarıydı. Işıl ışıl parlar, şık selamlar verirlerdi ve gözleri açık uyumak konusunda başarılılardı, öte yandan bu adamın yıpranmış üniforması, onun gerçekten askerlerin yapması gereken işleri yaptığını gösteriyordu. Mavi ceketinin üzerinde eski kan lekeleri vardı ve her biri defalarca dikilmiş kurşun ya da kılıç delikleri de göze çarpıyordu. Dizlerine kadar inen kırmızı pantolonunun altında güneşten yanmış, sivrisinek ısırıkları ve yara izleriyle dolu, kıllı bacakları görünüyordu. Barut dolu bakır mataralar bir palaskanın üzerinde tıngırdıyor, güherçile* çubuklarıyla dolu keselere çarpıyordu.

Arent'in yanına ulaşan silahşor ayağını sertçe yere vurdu.

"Teğmen Hayes, ben Askeri Kaptan Jacobi Drecht," deyip eliyle yüzünün önündeki bir sineği kovaladı. "Genel Vali'nin korumalarından ben sorumluyum. Ailenin güvenliğini sağlamak için ben de

---

* Barut yapımında kullanılan bir malzeme. *–çn*

sizinle yolculuk edeceğim." Drecht yanındaki silahşorlara döndü. "Haydi, gemiye binin, beyler. Genel Vali, Bay Pipps'in güvenli biçimde gemiye alınmasını istiyor."

Tepeden gelen bir ses, "Beni dinleyin!" diye emretti.

Güneş ışığına karşı gözlerini kısıp boyunlarını çevirerek yukarıdaki sese doğru döndüler.

Gri paçavralar içinde bir adam, bir sandık yığınının üzerine çıkmıştı. Elleri ve yüzü kanlı bandajlarla sarılmıştı, sadece gözleri için küçük bir boşluk bırakılmıştı.

Drecht tiksintiyle, "Bir cüzzamlı," dedi.

Arent içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Çocukluğundan beri ona, sadece varlıkları bile bütün bir köyü mahvetmeye yeten bu harcanmış insanlardan korkması öğretilmişti. Tek bir öksürük, en hafif bir dokunuş, uzun süren, korkunç bir ölüm anlamına gelirdi.

Tören alayının başındaki Genel Vali, "O yaratığı öldürüp yakın," diye emir verdi. "Cüzzamlıların bu şehre girmesi yasak."

Silahşorlar birbirlerine bakarken bir kargaşa yaşandı. Adam mızrak atamayacakları kadar yukarıdaydı, tüfekleri çoktan *Saardam*'a yüklenmişti ve hiçbirinin yayı yoktu.

Aşağıda yarattığı paniğin farkında değilmiş gibi görünen cüzzamlı, önünde toplanan herkesi tek tek süzdü.

"Bilin ki benim efendim," –dolaşan bakışları Arent'in üzerine kilitlenerek paralı askerin kalbinin hoplamasına sebep oldu– "*Saardam*'la yelken açıyor. O gizli şeylerin efendisidir; tüm umutsuz ve karanlık şeylerin. Eski kanunlara uygun olarak size bu uyarıyı gönderdi. *Saardam*'ın yükü günah ve bu gemiye binen herkes acımasız bir yıkıma uğrayacak. Bu gemi Amsterdam'a ulaşamayacak."

Adam son sözünü söylediği an, üzerindeki cübbenin etekleri alev aldı.

Çocuklar ağlamaya başladı. İzleyen kalabalığın soluğu kesildi ve insanlar dehşetle çığlık attı.

Cüzzamlı hiç ses çıkartmadı. Ateş, adam tamamen alev alana kadar bedeni boyunca tırmandı.

O hiç kıpırdamadı.

Gözlerini Arent'e kilitlemiş hâlde, sessizce yandı.

2

Cüzzamlı onu yutan alevleri yeni fark etmiş gibi cübbesini dövmeye başladı.

Geriye doğru yalpalayıp sandıkların üzerinden düştü ve mide bulandırıcı bir sesle yere çarptı.

Bir fıçı birayı havaya kaldıran Arent, aralarındaki mesafeyi birkaç uzun adımda katedip fıçının kapağını çıplak elleriyle açtı ve ateşi söndürdü.

Paçavralar cızırdadı, kömür kokusu burun deliklerini sızlattı.

Acı içinde kıvranan cüzzamlı, ellerini toprağa geçirdi. Kollarının ön kısmı fena hâlde yanmış, yüzü kömürleşmişti. Sadece gözleri hâlâ insana benziyordu, acıdan deliye dönmüş ve vahşice genişlemiş göz bebekleri etrafındaki mavi kısım iyice küçültmüştü.

Ağzı çığlık atacakmış gibi açıldı fakat boğazından ses çıkmadı.

"Bu imkânsız," diye mırıldandı Arent.

Daha iyi görmek için zincirlerini çekiştiren Sammy'ye baktı. Kalabalığın gürültüsü arasında sesini duyurmaya çabalayan Arent, "Dili kesilmiş," dedi.

Buyurgan bir ses, "Çekilin, ben şifacıyım," dedi.

Soylu bir kadın Arent'i iterek önüne geçti, dantelden yapılmış başlığını çıkarıp onu Arent'in eline tutuşturdu ve gür, kızıl buklelerinin üzerindeki mücevherli tokaları ortaya çıkarttı.

Başlık Arent'in eline geçtikten hemen sonra telaşlı bir hizmetçi tarafından geri alındı. Hizmetçi, hanımefendisinin başı üzerinde bir güneş şemsiyesi tutmaya çalışıyor ve ona hemen tahtırevana dönmesini söylüyordu.

Arent tahtırevana doğru baktı.

Tahtırevandan aceleyle inen asilzade kadın, perdeyi hızla yana itmiş ve iki büyük ipek yastığın yere düşmesine sebep olmuştu. İçeride oval yüzlü genç bir kız yırtılmış kumaşın ardından onları izliyordu. Kız siyah saçlı ve koyu renk gözlüydü, atının üzerinde kaskatı oturup karısını onaylamayan gözlerle izleyen Genel Vali'nin bir kopyasıydı.

Kız, "Anne," diye seslendi.

Cüzzamlının yanında eğilmiş, kahverengi elbisesinin balık bağırsaklarının içine battığının farkında olmayan asilzade kadın, "Bir saniye, Lia," diye yanıtladı. Cüzzamlıya nazikçe, "Sana yardım etmeye çalışacağım," dedi. "Dorothea?"

Hizmetçi, "Leydim," diye cevap verdi.

"Şişemi verir misin lütfen?"

Hizmetçi beceriksizce kollarını sıvadı ve küçük bir şişeyi ortaya çıkardı, tıpasını açtı ve asilzade kadına verdi.

Leydi acı çeken adama, "Bu acını biraz hafifletecek," deyip şişeyi aralık dudaklarına doğru kaldırdı.

Kadının elbisesinin şişkin kolları hastasına huzursuz edecek kadar yaklaştığında Arent, "Bunlar cüzzamlı giysileri," diye uyardı.

Kadın ters bir tavırla, "Farkındayım," deyip bir damla yoğun sıvının şişenin ağzında toplanmasını izlemeye devam etti. "Sen Teğmen Hayes'sin, değil mi?"

"Arent demeniz yeterli."

"Arent." Kadın, sanki ismin tuhaf bir aroması varmış gibi onu ağzının içinde dolaştırdı. "Ben Sara Wessel." Duraksadı. Sonra onun sevimsiz tepkisini taklit ederek, "Sara demeniz yeterli," diye ekledi.

Şişeyi hafifçe sallayıp damlanın cüzzamlı adamın ağzına düşmesini sağladı. Adam acıyla ilacı yuttu, sonra titreyip sakinleşti; gözleri odağını kaybederken kıvranması da kesildi.

Arent inanamayarak, "Siz Genel Vali'nin karısı mısınız?" diye sordu. Soylu kadınların çoğu, tanımadığı birine yardım etmek şöyle dursun, yangın bile çıksa tahtırevanından inmezdi.

Kadın ters bir tavırla, "Sen de Samuel Pipps'in uşağısın," diye cevap verdi.

"Ben..." Arent kadının öfkesi karşısında bocalamıştı. Onu nasıl kızdırdığını anlayamadığı için konuyu değiştirdi. "Ona ne verdiniz?"

Kadın tıpayı tekrar şişeye takarken, "Acısını hafifletecek bir şey," dedi. "Buradaki yerel bitkilerden yapıldı. Zaman zaman ben de kullanıyorum. Uyumama yardımcı oluyor."

Şişeyi hanımefendisinden alıp onu tekrar kolunun içine yerleştiren hizmetçi, "Onun için bir şey yapabilir miyiz, leydim?" diye sordu. "Şifa malzemelerinizi getireyim mi?"

Arent, Bunu ancak aptalın teki yapar, diye düşündü. Savaşarak geçirdiği hayatı ona, hangi uzuvların olmadan yaşamaya devam edebileceğini ve hangi yaraların, savaştan bir yıl sonra seni sessizce öldürmeden önce her gece acı içinde uyandıracağını öğretmişti. Cüzzamlının çürümekte olan eti yeterince kötüydü ama o yanıklar da iyileşmeyecekti. Sürekli ilaç kullanılırsa bir gün ya da bir hafta yaşayabilirdi fakat hayatta kalmak her zaman ödenen bedele değmezdi.

"Hayır, teşekkür ederim, Dorothea," dedi Sara. "Buna gerek olacağını sanmıyorum."

Sara ayağa kalkıp Arent'e onu, onları kimsenin duyamayacağı bir yere kadar takip etmesini işaret etti.

Sessizce, "Burada yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi. "Ona merhamet etmek dışında hiçbir şey yapamayız. Acaba siz..." Bir sonraki sorusundan utanıyormuş gibi görünerek yutkundu. "Daha önce hiç birini öldürdünüz mü?" Arent başıyla onayladı.

"Bunu acı çektirmeden yapabilir misiniz?"

Arent tekrar başıyla onayladı ve bunu karşılığında şükran dolu bir gülümseme kazandı.

"Korkarım ki bunu kendim yapabilecek kadar dayanıklı değilim," dedi kadın.

Arent fısıldaşan izleyicilerin oluşturduğu daireyi iterek uzaklaştı ve Sammy'nin başında nöbet tutan silahşorlardan birine doğru gidip ona kılıcını vermesini işaret etti. Dehşetten uyuşmuş hâldeki genç asker, hiç itiraz etmeden kılıcı kınından çıkardı.

Yakın arkadaşına seslenen Sammy, "Arent," dedi, "cüzzamlının dili olmadığını mı söyledin?"

"Kesilmiş," diye onayladı Arent. "Tahminimce uzun süre önce."

Rahatsız olmuş gibi görünen Sammy, "İşin bittiğinde Sara Wessel'i yanıma getir," dedi. "Bu cinayeti önemsememiz gerekiyor."

Arent elinde kılıçla geri döndüğünde Sara korkunç hâldeki cüzzamlının yanında diz çökmüş, elini tutmak için uzanıyordu ki bir anda durumu hatırladı. "Seni iyileştirebilecek yeteneğe sahip değilim," diye itiraf etti nazikçe. "Ama sana acısız bir son sağlayabilirim. Bunu ister misin?"

Cüzzamlının ağzı kıpırdandı ama sadece inleme sesleri çıkarabiliyordu. Gözleri yaşla dolarken başını salladı.

"Yanında kalacağım." Omzunun üzerinden, tahtırevanın içinden onları izleyen genç kıza baktı. Sara elini uzatıp, "Lia, yanıma gelir misin lütfen?" dedi.

Lia tahtırevandan indi. Ancak on iki, on üç yaşındaydı ve şimdiden uzun kol ve bacaklara sahipti; üzerindeki elbise, henüz üzerinden atmayı başaramadığı bir deri katmanı gibi tuhaf duruyordu.

Kalabalık ona yol açmak için iki yana çekilirken büyük bir hışırtı duyuldu. Arent de meraklı izleyiciler arasındaydı. Her akşam kiliseyi ziyaret eden annesinin aksine, Lia nadiren dışarıda görülürdü. Babasının ondan utandığı için onu gizlediğine dair dedikodular vardı ama Arent onun tereddütle cüzzamlı adama doğru yürüyüşünü izlerken, babasının ondan niçin utanabileceğini anlamanın zor olduğunu düşündü. Gölgeler ve ay ışığından yapılmış gibi, alışılmadık derecede solgun bir tene sahip olsa da güzel bir kızdı.

Lia yaklaşırken Sara kaskatı hâlde atında oturan ve dişlerini gıcırdattığı için çenesi hafifçe hareket eden kocasına gergin bir bakış attı. Arent onun topluluk içinde öfkesini en fazla bu kadar göstereceğini biliyordu. Yüzünde atan kaslara bakılacak olursa, onları derhal tahtırevana geri çağırmak istediği çok belliydi ama otoritenin laneti, asla kaybettiğini kabul edememendi.

Lia annesinin yanına ulaştı ve Sara güven verici bir tavırla onun elini sıktı.

Yumuşak bir sesle, "Bu adam acı çekiyor," dedi. "Acı çekiyor ve Teğmen Hayes onun bu acısına son verecek. Bunu anlayabiliyor musun?"

Kızın gözleri kocaman açılmıştı fakat uysalca başını salladı. "Evet, anne," dedi.

"Güzel," dedi Sara. "O çok korkuyor ve bu, tek başına yüzleşmesi gereken bir şey değil. Biz onun yanında duracağız ve ona kendi cesaretimizi sunacağız. Gözlerini kaçırmamalısın."

Cüzzamlı acıyla boynunun etrafından kenarları yıpranmış ve kömürleşmiş bir tahta parçası çıkardı. Onu göğsüne bastırıp gözlerini kapattı.

Sara, Arent'e, "Sen ne zaman hazır olursan," dedi ve Arent de hemen kılıcı cüzzamlının kalbine sapladı. Adamın sırtı geriye doğru bir yay çizdi, vücudu kaskatı kesildi. Sonra tamamen gevşedi ve altından kan sızmaya başladı. Gün ışığı altında akan kan parlaktı ve başında duran üç kişinin görüntüsünü yansıtıyordu.

Kız annesinin elini sıkıca tutmuştu fakat cesareti kırılmamıştı.

Sara onun yumuşak yanağını okşayıp, "Aferin sana, tatlım," dedi. "Bunun hiç hoş olmadığını biliyorum ama çok cesurdun."

Arent bir yulaf çuvalına silerek kılıcı temizlerken Sara saçındaki mücevherli tokalardan birini çıkarıp buklelerinden birinin özgür kalmasına izin verdi.

Onu Arent'e uzatıp, "Zahmetin için," dedi.

Arent ışıldayan tokayı onun elinde bırakıp, "Bunun için bir bedel ödüyorsan, bu bir iyilik değildir," dedikten sonra kılıcı askere iade etmeye gitti.

Sara'nın yüzünde şaşkınlık ve kafa karışıklığı ifadeleri birbirine girmişti, gözleri bir an için Arent'in üzerinde oyalandı. Onu böyle doğrudan izlerken yakalanmış olmaktan rahatsız olmuş gibi aceleyle yıpranmış bir yelken bezi yığınının üzerinde oturan liman işçilerinden ikisini çağırdı.

Adamlar sanki bir arı onları sokmuş gibi sıçrayarak ayağa kalktı. Sara onlar yaklaştığında yerinden kurtulan buklesini saçlarının arasına sıkıştırıyordu.

"Bunu satın, cesedi yakın ve küllerinin bir Hıristiyan mezarlığına ulaşmasını sağlayın," diye emir veren Sara elindeki tokayı en yakınındaki nasırlı elin içine bastırdı. "Yaşarken sahip olamadığı huzuru, bari ölümünde ona verelim."

İşçiler kurnaz bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

Sara onları, "Mücevher cenaze masraflarını karşılar ve yıl boyunca

nelerin keyfini sürmek istiyorsanız, bunu yapmanıza da yeter, fakat birini sizi izlemekle görevlendireceğim," diye nazikçe uyardı. "Bu zavallı adam, şehir surlarının dışında, istenmeyen bir yerde bulunursa asılırsınız. Anlaşıldı mı?"

İşçiler saygıyla şapkalarını eğerek, "Evet, Hanımefendi," diye mırıldandı.

Askeri Kaptan Jacobi Drecht'in yanında duran Arent, "Sammy Pipps için ayırabilecek bir dakikanız var mı?" diye seslendi.

Sara, keyifsizliğini ölçmeye çalışarak bir kez daha kocasına baktı. Arent onu anlayabiliyordu. Jan Haan cesur bir masa düzenlemesinde bile kusur bulabilirdi; karısının, yerde yuvarlanan bir bozukluğun peşine düşen bir fahişe gibi toprağı eşelemesi onun için katlanılmaz bir şey olmalıydı.

Genel Vali ona bakmıyordu bile. Arent'i izliyordu.

Sara, "Lia, lütfen tahtırevana dön," dedi.

Lia sesini alçaltıp, "Ama anne," diye yakındı. "Bu adam, Samuel Pipps."

"Evet," dedi Sara.

"Şu bildiğin Samuel Pipps!"

"Ta kendisi."

"Serçe!"

Sara kuru bir sesle, "Bu, çok sevdiği bir takma isim," dedi.

"Beni tanıştırabilirsin."

"Seninle tanışmaya uygun giyindiği söylenemez, Lia."

"Anne..."

Sara konunun kapandığını belirten bir sesle, "Bir cüzzamlı, bir gün için yeterince heyecanlı bir olay," dedikten sonra çenesini havaya kaldırarak Dorothea'yı yanına çağırdı.

Kızının dudaklarından bir itiraz dökülmek üzereydi ama hizmetçi kolunu okşayıp onu nazikçe oradan uzaklaştırdı.

Sara, lekeli ceketini düzeltmeye çalışan tutukluya doğru ilerlerken kalabalık yol verdi.

Bir reveransla, "Yarattığınız efsane her yere sizden önce ulaşıyor, Bay Pipps," dedi.

Yaşadığı son aşağılanmadan sonra bu iltifat Sammy'yi hazırlıksız

yakalamıştı ve kadını selamlarken tereddüte düşmesine sebep oldu. Öne eğilmeyi denedi ama üzerindeki zincirler bunu komik bir jeste dönüştürdü.

"Pekâlâ, benimle neden konuşmak istediniz?" diye sordu Sara.

Sammy, "Sizden, *Saardam*'ın kalkışını ertelemenizi rica ediyorum," dedi. "Lütfen, cüzzamlının uyarısını ciddiye almalısınız."

Buna çok şaşıran Sara, "Ben cüzzamlının delinin teki olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti.

"Deli olduğu kesin," diye kabul etti Sammy. "Ama dili olmadan konuşabiliyordu ve aksayan bacağıyla bir sandık yığınının üzerine tırmanmıştı."

"Dilini fark ettim fakat aksayan bacağını görmedim." Tekrar cesede baktı. "Bundan emin misiniz?"

"Yanmış olsa da bandajların altındaki sakatlığını açıkça görebilirsiniz. Yürümek için bile bir koltuk değneğine ihtiyacı olmalı, o sandıkların üzerine yardımsız tırmanmış olması mümkün değil."

"O hâlde yalnız hareket etmediğine inanıyorsunuz?"

"Evet ve bu daha da çok endişelenmeme sebep oluyor."

"Bu çok doğal," diyen Sara içini çekti. "Bela neden yalnız seyahat etmek istesin ki?"

Bu imayı duymazdan gelen Sammy, "Ellerini gördünüz mü?" diye devam etti. "Biri çok kötü yanmış ama diğerinde neredeyse hiçbir şey yok. Dikkatle bakarsanız, başparmağının tırnağının altındaki morluğu ve daha önce en az üç kez kırılarak parmağın yamuk kalmasına sebep olduğunu görebilirsiniz. Marangozlar, özellikle de gemilerde çalışan marangozlar, çalışırlarken geminin sallanması yüzünden zaman içinde bu tip yaralanmalara sahip olur. Bacaklarının çarpık olduğunu da fark ettim, bu da denizciler arasında sık rastlanan bir durumdur."

Limandaki yedi gemiyi inceleyen Arent, "Onun filodaki gemilerde çalışan bir marangoz olduğunu mu düşünüyorsun?" diye lafa girdi.

"Bilmiyorum," dedi Sammy. "Batavia'daki her marangoz zaman zaman Indiaman gemilerinden birinde çalışmıştır. Cesedi inceleyebilecek olsaydım, bu soruya daha net bir cevap verebilirdim fakat..."

Sara sert bir tavırla, "Kocam sizi asla serbest bırakmaz, Bay Pipps," dedi. "Bir sonraki isteğiniz bu olacaksa..."

"Olmayacak," dedi yanakları kızaran Sammy. "Kocanızın düşüncelerini biliyorum ve benim endişelerimi dinlemeyeceğini de biliyorum. Ama siz söylerseniz, bunu dinler."

Sara limana bakarak, rahatsız bir tavırla ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Yunuslar suyun içinde oynuyor, havada sıçrayıp dönüyor ve neredeyse hiç su sıçratmadan yüzeyin altında kayboluyorlardı.

"Lütfen, leydim. Kocanızı, Arent bu meseleyi araştırırken filonun kalkışını ertelemek konusunda ikna etmelisiniz."

Arent buna başlamıştı bile. En son bir davayı soruşturmasının üzerinden üç yıl geçmişti. Bugünlerde bu tip işlerden uzak duruyordu. Onun işi Sammy'yi güvende tutmak ve onun parmağıyla işaret ettiği bütün pislikleri dümdüz etmekti.

Hâlâ Sara'ya bakan Sammy, "Sorular kılıç, cevaplar kalkandır," diyerek ısrar etti. Size yalvarıyorum: Kendinizi koruyun. *Saardam* yelken açtıktan sonra her şey için çok geç olacak."

3

Sara Wessel saray mensuplarının, askerlerin ve dalkavukların ezici bakışları altında tören alayını bir uçtan diğer uca yürüyerek katetti. Lanetlenmiş bir kadın gibi yürüyordu: omuzları dik, bakışları yerde ve iki yanındaki elleri yumruk hâlindeydi. Çoğu kişi sıcaktan olduğunu sansa da yanakları utançla kızarmıştı.

Her nedense omzunun üzerinden Arente baktı. Etrafındaki herkesten bir kafa uzun olduğu için onu görmek hiç de zor değildi. Sammy onu cesedi incelemekle görevlendirmişti; o da, daha önce sepetleri taşımak için kullanılan uzun bir sopayla cüzzamlının üzerindeki paçavraları inceliyordu.

Sara'nın bakışlarını üzerinde hissettiğinde ona karşılık verdi ve gözleri buluştu. Sara utançla başını hemen tekrar önüne çevirdi.

Kocasının lanet olası atı burnundan güçlü bir nefes verip o yaklaşırken yeri tekmeledi. Bu canavarla hiçbir zaman anlaşamamıştı. Sara'nın aksine bu yaratık, onun altında olmaktan hoşlanıyordu.

Bu düşünce yüzünde bir gülümsemeye neden oldu, Sara kocasının karşısına geldiğinde hâlâ onu yüzünden silmeye çalışıyordu. Kocasının sırtı dönüktü, alçak sesle Cornelius Vos'la konuşuyordu.

Vos kocasının mabeyincisiydi, en yakın danışmanlarından biri ve şehrin en güçlü adamlarındandı. Dışarıdan bakıldığında bu pek anlaşılmıyordu çünkü o bu gücü, karizma ya da gösterişe ihtiyaç duymadan taşıyordu. Ne kısa ne uzun, ne sıska ne şişmandı; ışıltılı, her zaman konuştuğu kişinin omzundan arkaya bakan iki yeşil göz dışında ayırt edici hiçbir özelliği olmayan yüzünün üzerinde çamur rengi saçları vardı.

Giysileri yıpranmış olmasa da eskiydi ve üzerinde, insana yanın-

dan geçtiği çiçekleri solduracağını düşündüren çok yoğun bir umutsuzluk hissi taşıyordu.

Kocası Sara'yı görmezden gelerek, "Kişisel kargom gemiye yüklendi mi?" diye sordu.

"Baş Tüccar o işi halletti, Lordum."

Konuşmalarına ara vermediler, Sara'nın varlığını fark ettiklerine dair hiçbir belirti göstermediler. Kocası konuşmalarının bölünmesinden nefret ederdi ve Vos onun yanında, bunu bilecek kadar uzun süredir çalışıyordu.

Kocası, "Peki, gizliliklerinin sağlanacağından emin oldunuz mu?" diye sordu.

"Askeri Kaptan Drecht bu konuyla bizzat ilgilendi." Vos'un parmakları iki yanında sallanıp içindeki bazı hesaplamaları dışarı vurdu. "Bu da bizi, yükümüzün ikinci önemli kısmına getiriyor, Lordum. Size yolculuğumuz esnasında Ahmak'ı nerede saklamak istediğinizi sorabilir miyim?"

Kocası, "Benim odamda durması uygun olabilir," diye belirtti.

Vos, "Ne yazık ki Ahmak çok büyük, efendim," dedi, ellerini ovuşturarak. "Kargo bölmesinde saklanmasını önerebilir miyim?"

"Bu şirketin geleceğinin, istenmeyen bir mobilya parçası gibi paketlenmesine izin vermeyeceğim."

Bir anlığına yaklaşmakta olan bir kayığın sıçrattığı sular yüzünden dikkati dağılan Vos, "Ahmak'ın ne olduğunu çok az kişi biliyor, efendim," dedi. "Onu *Saardam*'a getirdiğimizi bilen kişi sayısı ise, daha da az. Onu korumanın en iyi yolu, sanki istenmeyen bir mobilya parçasıymış gibi davranmak olabilir."

Kocası, "Bu akıllıca bir fikir ama kargo bölmesini herkes görebilir," dedi.

Bu konu üzerine kafa yormak için sessizleştiler.

Güneş ışığı Sara'nın sırtına vuruyor, kaşlarını üzerinde büyük ter damlaları oluşup yüzüne akıyor ve Dorothea'nın, çillerini saklamak için cömertçe sürdüğü beyaz pudrayı topaklaştırıyordu. Sara kıyafetlerini düzeltmek, boynunun etrafındaki firfırı çıkarmak ve bedenini bu nemli kumaştan kurtarmak istiyordu ama kocası sözünün kesilmesinden nefret ettiği kadar, insanların kıpırdanmasından da nefret ederdi.

"Barut deposuna ne dersiniz, efendim?" dedi Vos. "Orası kilitli ve önünde korumalar var ama kimse Ahmak kadar değerli bir şeyin orada saklanacağını düşünmez."

"Çok iyi fikir. Ayarlamaları yap."

Vos tören alayına doğru ilerlerken Genel Vali sonunda karısına döndü.

Sara'dan yirmi yaş büyüktü, su damlası biçimindeki kafası iki büyük kulağı arasında uzanan bir saç bandı dışında keldi. Çoğu kişi Batavia'nın yakıcı güneşinden korunmak için şapka takardı ama kocası şapkaların onu aptal gibi gösterdiğine inanıyordu. Bunun sonucu olarak kafa derisi parlak bir kırmızıya dönüyor, üzerindeki deri soyulup fırfırlı yakasının katları arasında birikiyordu.

Parmakları uzun burnunu kaşırken, düz kaşlarının altında iki kara göz onu tartıyordu. Her açıdan çirkin bir adamdı ama Mabeyinci Vos'un aksine güç saçıyordu. Ağzından çıkan her kelime tarihe kazınıyormuş gibi hissettiriyordu; her bakışında ince bir azarlama, başkalarının kendilerini onunla karşılaştırıp eksik oldukları yönleri keşfetmeleri için bir davet vardı. Genel Vali sadece yaşayarak, iyi yetişme, disiplin ve değerler konusunda bir kullanma kılavuzu görevi üstlendiğini düşünüyordu.

Kolayca yanlış anlaşılıp, hoşmuş gibi algılanabilecek bir ses tonuyla, "Karım," dedi.

Genel Vali'nin eli karısını yüzüne doğru yükseldi ve bu Sara'nın irkilmesine sebep oldu. Kocası başparmağını yanağına bastırıp, oluşmuş pudra topaklarından birini temizledi. "Sıcak sana ne kadar da kaba davranıyor."

Sara bu hakareti yutkunarak kabul etti ve bakışlarını yere indirdi.

On beş yıldır evlilerdi ve Sara'nın, onun bakışları karşısında kendininkileri yere indirmemeyi başardığı zamanlar, bir elin parmaklarını geçmezdi.

Bunun sebebi o mürekkep karası gözleriydi. Lia'nın gözleri de aynı babasınınkiler gibiydi fakat kızının gözleri canlı ve ışıl ışıldı. Kocasınınkilerse, ruhunun uzun süre önce çıkıp gittiği iki siyah delik gibi bomboştu.

Bunu ilk kez tanıştıklarında, dört kız kardeşiyle birlikte, sanki pa-

zardan sipariş edilmiş özel etlermiş gibi, bir geceliğine Rotterdam'daki misafir kabul odasına götürüldüklerinde fark etmişti. Her biriyle tek tek görüşüp hemen oracıkta Sara'yı seçmişti. Evlilik teklifi oldukça detaylıydı ve evliliklerinin babasına nasıl faydalar sağlayacağını içeriyordu. Kısaca Sara'nın güzel bir kafesi ve o parmaklıklar ardında kendinden memnun olmak için sonsuz zamanı olacaktı.

Sara eve dönüş yolu boyunca ağlamış, babasına onu göndermemesi için yalvarmıştı.

Bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Kocasının vereceği çeyiz çok yüklüydü. Kendisi bunun farkında olmasa da satılmak üzere beslenmiş ve adabımuaşeret ve eğitimle parlatılmıştı.

Kendini ihanete uğramış hissetmişti fakat çok gençti. Artık dünyayı daha iyi anlıyordu. Satılan etlerin, kimin askısına asılacağı konusunda söz hakkı olmazdı.

Hâlâ saray mensuplarının varlığı yüzünden gülümseyen kocası fısıltıyla, "Küçük gösterin sana hiç yakışmadı," dedi. Dalkavuklar çok yakınlarında duruyor, hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyorlardı.

Sara asi bir tavırla, "O bir gösteri değildi," diye karşı çıktı. "Cüzzamlı adam acı çekiyordu."

"Adam ölüyordu. Bunun için de bir ilacın var mı?" Sesi, ayaklarının etrafındaki karıncaları ezebilecek kadar alçaktı. "Fevri, pervasız, kalın kafalı ve yumuşak kalplisin." Bu hakaretleri Samuel Pipps'e fırlatılan taşlar gibi savuruyordu. "Genç bir kızken bu özeliklerini affediyordum fakat artık gençlik yılların çok geride kaldı."

Sara gerisini dinlemedi; buna gerek yoktu. Bu tanıdık bir azarlama, fırtına kopmadan önce düşen ilk damlalardı. Şu an söyleyeceği hiçbir şey, hiçbir şeyi değiştirmezdi. Cezası daha sonra, yalnız kaldıklarında gelecekti.

Sara aniden, "Samuel Pipps gemimizin tehlike altında olduğuna inanıyor," dedi.

Sözünün kesilmesine alışkın olmayan kocası kaşlarını çattı.

"Pipps zincirli," dedi.

Sara, "Sadece elleri," diye karşı çıktı. "Gözleri ve diğer yetenekleri hâlâ yerinde. Cüzzamlı adamın muhtemelen bir zamanlar bizi

Amsterdam'a geri götürecek olan filoda çalışmış bir marangoz olduğuna inanıyor."

"Cüzzamlılar Indiaman gemilerinde çalışamaz."

"Hastalık Batavia'ya ulaştıklarında kendini göstermiş olamaz mı?"

"Cüzzamlılar benim emrimle öldürülür ve yakılır. Şehirde cüzzamlı olması kesinlikle yasaktır." Öfkeyle başını iki yana salladı. "Bir delinin ve suçlu bir adamın saçmalıklarının seni ikna etmesine izin veriyorsun. Burada hiçbir tehlike yok. *Saardam* iyi bir kaptanı olan, iyi bir gemi. Filoda daha dayanıklısı yok. Onu bu yüzden seçtim."

Sara, "Pipps'in endişelendiği şey, gevşek bir tahta değil!" diye bağırdı ve hemen sonra sesini alçalttı. "Bir sabotajdan korkuyor. Kızımız da dahil gemideki herkes tehlike altında olacak. Oğullarımızı zaten kaybettik, onu da kaybetmeye..." Sara derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi. "Yelken açmadan önce filonun kaptanlarıyla konuşmak akıllıca olmaz mı? Cüzzamlı adamın dili kesikti ve aksak bir bacağı vardı. Herhangi birinin yanında çalıştıysa, onu mutlaka hatırlayan çıkacaktır."

Kocası çenesiyle sıcakta bekleyen yüzlerce insanı işaret ederek, "Peki, bu arada benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. Her nasılsa tören alayı hiç ses çıkarmadan konuşmalarını duyabilecek kadar yaklaşmıştı. "Bir suçlunun sözlerine dayanarak bu tören alayına kaleye dönmelerini mi emretmeliyim?"

"Pipps'e, Ahmak'ı geri almak için onu Amsterdam'dan çağırtacak kadar güveniyordun."

Kocasının gözleri tehlikeli biçimde kısıldı.

Sara gözünü karartıp, "Bunu Lia için yap," diye devam etti. "En azından başka bir gemiyle gidemez miyiz?"

"Hayır, *Saardam*'la gideceğiz."

"O hâlde Lia ayrı gitsin."

"Hayır."

"Neden?" Kocasının inatçılığı karşısında öylesine çaresiz kalmıştı ki onun ne kadar öfkelendiğini fark edemedi. "Başka bir gemi de gayet iyi olur. Neden bu gemiyle gitmek konusunda..."

Kocası elinin tersiyle bir tokat atıp yanağında kırmızı, yanan bir iz bıraktı. Saray mensupları arasında hayret nidaları ve gülüşmeler duyuldu.

Sara'nın öfkeli bakışları limandaki tüm gemileri batırabilirdi ama Genel Vali bunu sakince karşıladı ve cebinden ipek bir mendil çıkardı.

İçinde oluşmakta olan öfke yok olmuştu.

"Kızımızı da getir de bir aile olarak gemiye binelim," deyip beyaz pudrayı elinden silkeledi. "Batavia'daki vaktimiz doldu."

Sara dişlerini gıcırdatarak tören alayına doğru döndü.

Herkes kıkırdayıp fısıldaşarak onu izliyordu ama o sadece tahtırevana bakıyordu.

Yırtılmış perdenin ardından dışarı bakan Lia'nın yüzündeki ifadeyi anlamak imkânsızdı.

Lanet olsun sana, diye düşündü Sara. Lanet olsun.

4

Kürekler alçalıp yükseliyor, kayık çırpıntılı, mavi limanda *Saardam*'a doğru ilerlerken gün ışığı düşen damlalar üzerinde pırıldıyordu.

Askeri Kaptan Jacobi Drecht geminin merkezinde, iki bacağını üzerine oturduğu bankın iki yanına açmıştı ve parmakları farkında olmadan sarı sakallarının arasına takılmış tuzlu balık kalıntılarını temizliyordu.

Süvari kılıcını belinden çıkarıp dizlerinin üstüne koymuştu. Kabzasını koruyan incelikli metal örgüsüyle iyi bir silahtı. Silahşorların çoğu mızraklar, tüfekler ya da savaş alanındaki cesetlerden çalınmış paslı bıçaklarla silahlanmıştı. Onunkisi ise sıradan bir asker için fazlasıyla iyi olan, soylu bir silahtı ve Arent, Askeri Kaptan'ın onu nereden bulduğunu ve neden satmadığını merak etti.

Drecht'in eli hafifçe kılıcının kabzasının üzerinde duruyordu. Arada sırada mahkûmuna şüpheli bir bakış atıyordu fakat mahkûm kayıkçıyla aynı köydendi ve aralarında, köylerinin ormanlarında avladıkları yaban domuzları ve ziyaret ettikleri tavernalar hakkında sıcak bir sohbete girişmişlerdi.

Pruva tarafında, zincirler Sammy'nin etrafına yılanlar gibi dolanmıştı. Sammy biçare bir tavırla kelepçelerine dokundu. Arent daha önce arkadaşını hiç bu kadar kederli görmemişti. Birlikte çalıştıkları beş yıl boyunca Sammy'nin sinir bozucu, çabuk öfkelenen, nazik ve tembel biri olduğunu görmüştü fakat asla yenilgiye uğramış görünmezdi. Bu, güneşin gökyüzünde aşağı sarktığını görmek gibiydi.

"Güverteye çıkar çıkmaz Genel Vali'yle konuşacağım," diye söz verdi Arent. "Onun aklını başına toplamasını sağlayacağım."

Sammy başını iki yana salladı.

"Seni dinlemez," diye cevap verdi ifadesiz bir sesle. "Ve beni ne kadar çok savunursan, ben idam edildiğimde kendini bundan uzaklaştırman o kadar güçleşir."

"İdam edildiğinde!" diye çıkıştı Arent.

"Amsterdam'a ulaştığımızda Genel Vali'nin yapmak istediği şey bu." Öfkeyle nefesini verdi. "Tabii oraya ulaşacağımızı varsayıyorum."

Arent içgüdüsel olarak Genel Vali'nin kayığını aradı. Kayık onların hemen önündeydi ve ailesi, perdeli bir gölgeliğin altında korumaya alınmıştı. Rüzgâr hafif kumaşı kenara iterek Lia'nın annesinin kucağına koyduğu başını ortaya çıkardı. Genel Vali onlardan biraz uzak oturuyordu.

Birleşik Doğu Hindistan Şirketi'nin yöneticilerinin Sammy'ye ne kadar saygı duyduğunu hatırlayan Arent, "17 Beyefendi, bunun olmasına asla izin vermez," diye fikrini belirtti. "Sen çok değerlisin."

"Genel Vali onların arasındaki yerini almak için Amsterdam'a dönüyor. Diğerlerini de ikna edebileceğine inanıyor."

Kayıkları iki geminin arasından geçti. Denizciler geminin armasına tutunmuş sallanıyor, boşluğun diğer tarafındaki tayfaya açık saçık şakalar yapıyorlardı. Biri geminin kenarından aşağı işiyordu, sarı yağmur neredeyse üzerlerine isabet edecekti.

"Bu neden oldu, Sammy?" diye sordu Arent. "Sen istendiği gibi Ahmak'ı ele geçirdin. Senin adına bir ziyafet verdiler. Nasıl oldu da ertesi gün, bir kahraman olarak girdiğin Genel Vali'nin ofisinden, zincirlerle bağlanmış hâlde çıktın?"

"Bu konuda ben de çok ama çok fazla düşündüm ama sebebini bilmiyorum," dedi Sammy umutsuzca. "Bana itiraf etmemi emretti fakat ben ne itiraf etmem gerektiğini bilmediğimi söylediğimde büyük bir öfkeye kapıldı ve bunu tekrar düşünene kadar zindana atılmamı emretti. Bu yüzden sana yalvarıyorum, beni bırak."

"Sammy..."

"Dava esnasında yaptığım bir şeyle bütün şimşekleri üzerime çektim ama bunun ne olduğunu bilmediğim sürece seni bundan koruyamam," diye lafa girdi Sammy. "Ama yemin ederim ki benimle işi bittiğinde yaptığımız iyi işlerin hiçbir önemi kalmayacak ve Birleşik Doğu Hindistan Şirketi'ndeki pozisyonumuz da yerle bir olacak. Ben

senin için zehirliyim, Arent Hayes. Yaptıklarım düşüncesizce ve kibir doluydu ve bu yüzden cezalandırılıyorum. Seni de bu felaketin içine çekerek başarısızlığımı daha da artırmayacağım." Öne doğru eğilip Arente ateşli gözlerle baktı. "Batavia'ya geri dön ve bir kez olsun, benim senin hayatını kurtarmama izin ver."

Arent bu sözlere, "Senin paranı aldım ve bunu karşılığında sana zarar gelmemesini engellemeye söz verdim," diyerek yanıt verdi. "Kargalara yem olmanı engellemek için sekiz ayım var ve bunun gerçekleştiğini görmeye kararlıyım."

Başını iki yana sallayan Sammy omuzlarını öne doğru eğip yenilgi dolu bir sessizliğe gömüldü.

Kayıkları, gövdesi suyun içinde devasa, ahşap bir duvar gibi yükselen *Saardam*'ın yolcu ve yük kapısına yanaştı. *Saardam* Amsterdam'dan ayrılalı sadece on ay olmuştu ama gemi hâlihazırda çok eskimişti; yeşil ve kırmızı boyaları pul pul dökülmüş, kalasları, buz gibi Atlantik'in sularından sıcak, tropik denizlere yaptığı yolculuk yüzünden eğrilmişti.

Bu kadar büyük bir şeyin yüzebilmesi bile kara büyüye yakın bir mühendislik örneğiydi ve Arent onun varlığı karşısında kendisininkinin neredeyse yok olduğunu hissediyordu. Bir elini uzatıp parmak uçlarını kaba kalaslar boyunca ilerletti. Ahşapta donuk bir titreşim vardı. Tahtaların diğer yanında ne olduğunu hayal etmeye çalıştı: Bir sürü güverte ve merdiven, içerideki karanlığı delip geçen, kaçak gün ışığı demetleri. Bu büyüklükte bir gemiyi yüzdürebilmek için yüzlerce tayfa gerekliydi ve bir o kadar da yolcu taşıyabiliyordu. Hepsi tehlikedeydi. Zincirlenmiş, dayak yemiş ve kötü muamele görmüş olsa da onlara yardım edebilecek tek kişi Sammy'ydi.

Arent bu düşünceyi elinden geldiği kadar kibarca ifade etti. "Biri bu gemiyi batırmak istiyor ve ben ancak bir çuval dolusu taş kadar yüzebiliyorum. Kafanı kıçından çıkarıp bu konuda bir şeyler yapma ihtimalin var mı acaba?"

Sammy ona sırıttı. "O dilinle bir ordunun bir uçurumdan aşağı atlamasını sağlayabilirsin," dedi alaycı bir tavırla. "Cüzzamlının cesedini araştırdığında herhangi bir şey buldun mu?"

Arent, rıhtımdaki bir çuvaldan kopardığı bir parça bezi çıkarttı.

İçinde Arent onu öldürürken cüzzamlının elinde tuttuğu tılsım vardı. Ayrıntıları seçilemeyecek kadar yanmıştı.

Sammy dikkatli gözlerle onu incelerken öne doğru eğildi. "İkiye bölünmüş," dedi. "Hâlâ yıpranmış kenarlarını görebiliyorsun."

Bir an için bunu düşündü, sonra Askeri Kaptan Drecht'e döndü. Zincirlerine rağmen sesi çok otoriterdi. "Daha önce hiçbir Indiaman gemisinde hizmet ettiniz mi?"

Drecht bu soru, içine girmek istemediği karanlık bir mağaraymış gibi ona çatık kaşlarla baktı.

Sonunda, "Ettim," diye yanıt verdi.

"Bu gemilerden birini batırmanın en hızlı yolu nedir?"

Drecht kalın, sarı kaşlarından birini havaya kaldırdı, sonra başıyla Arent'i işaret etti. "Şu arkadaşının yumruğuyla geminin gövdesinde bir delik açmasını sağla."

"Ben ciddiyim, Askeri Kaptan," dedi Sammy.

Drecht şüpheyle, "Neden?" diye sordu. "Senin iyi bir yere gitmediğini hepimiz biliyoruz ama yanında Genel Vali'yi de cehenneme sürüklemene izin vermeyeceğim."

Sammy, "Benim geleceğim Arent'in ellerinde, yani artık onun için korkmuyorum," diye yanıtladı Sammy. "Fakat bu gemi tehdit edildi. Bunun gerçekleşmemesini sağladığımdan emin olmak istiyorum."

Drecht bakışlarını Sammy'nin arkasındaki Arent'e kaydırdı. "Gerçekten de niyeti bu mu, Teğmen? Onurunuz üzerine yemin edin."

Arent başıyla onaylayınca Drecht gözlerini etraflarını saran gemide gezdirdi. Kaşlarını çatıp omzunun üzerindeki palaska kayışını düzeltti. Bakır mataralar tıngırdadı.

Uzun süre duraksadıktan sonra, "Barut deposundaki tek bir kıvılcım," dedi. "Ben olsam böyle yapardım."

"Barut deposunun güvenliğinden kim sorumlu?"

Drecht, "Parmaklıklı bir kapının ardındaki bir polis memuru," diye yanıt verdi.

Sammy, "Arent, kimlerin o odaya ulaşım izni olduğunu ve polis memurumuzun kimseye karşı beslediği bir kini olup olmadığını öğrenmeni istiyorum," dedi.

Arent arkadaşının sesindeki heveslitonu duyduğunda cesaretlendi.

Çoğu zaman uzun zaman önce işlenmiş ve kolaylıkla çözülen hırsızlık ve cinayetleri soruştururlardı. Bu, tiyatroya oyun bittikten sonra varıp etrafta kalmış senaryo parçaları ve sahnede bırakılmış dekorlara bakarak hikâyeyi anlamalarını beklemek gibiydi. Ama burada henüz işlenmemiş bir suç vardı; bu, alınan canların intikamını almak yerine, onları kurtarmak anlamına geliyordu. Sonunda Sammy'nin yeteneklerine yaraşır bir davayla karşılaşmışlardı. Arent bunun, ona özgürlüğünü kazandırıncaya kadar onu oyalayabileceğini umuyordu.

Drecht kirpiğinde kalmış bir damla deniz suyunu temizlerken, "Kaptan Crauwels'den izin almanız gerekecek," diye araya girdi. "Ancak onun izniyle içeri girebilirsiniz. Ama birilerine kolay izin verdiği pek söylenemez."

"O hâlde buradan başla," dedi Sammy, Arent'e. "Polis memuruyla konuştuktan sonra cüzzamlının kimliğini belirleyip belirleyemeyeceğini araştır. Ben onun bir kurban olduğunu düşünüyorum."

"Kurban mı?" diye çıkıştı Drecht. "Üzerimize lanetler yağdıran oydu."

"Nasıl? Adamın dili kesilmişti. O sadece başka bir ses tehditler savururken bize bakacak bir şey sağladı. Cüzzamlının sesin sahibinin garezini paylaşıp paylaşmadığından emin değiliz ama o sandıkların üzerine tek başına tırmanmadığından ve kendi cübbesini tutuşturmadığından eminim. Kendini sandıklardan aşağı atana kadar elleri iki yanında, kıpırdamadan duruyordu ve alevler etrafını sardığında nasıl bir paniğe kapıldığını hepimiz gördük. Ona neler olacağını bilmiyordu; yani onun ölümü bir cinayetti, üstelik çok da tiksindirici bir cinayetti." Küçük bir örümcek Sammy'nin zincirlerinin üzerinde yürüyordu. Sammy eliyle ona bir köprü kurarak onun oturduğu bankın üzerine geçmesine izin verdi. "Bu yüzden Arent'in cüzzamlının kim olduğunu bulup, hayatta kalan arkadaşı varsa, son haftalarında neler yaptığını öğrenmek için onlarla konuşması gerekiyor. Bu parçaları birleştirdiğimizde belki de o sandıkların üzerine nasıl tırmandığını, duyduğumuz sesin kime ait olduğunu ve bu sesin, *Saardam*'ın güvertesindeki insanlardan neden bu kadar çok nefret ettiğini anlarız."

Arent rahatsız bir tavırla kıpırdanıp, "Bunların hiçbirini yapabi-

leceğimden emin değilim, Sammy," dedi. "Belki de bulmamız gereken..."

Onun çekimserliğine öfkelenen Sammy, "Üç yıl önce benden sana sanatımı öğretmemi istedin ve ben de seni çırağım olarak aldım," dedi. "Ve artık çırağım gibi davranmanın vaktinin geldiğine inanıyorum."

Aralarındaki eski tartışmalar, bir bataklıktaki zehirli kabarcıklar gibi su yüzüne çıkıyordu.

"Bundan vazgeçmiştik," dedi Arent hararetle. "Senin yaptığın şeyleri yapamayacağımı çoktandır biliyoruz."

"Lille'de olanlar, zekâ eksikliğinden kaynaklanmıyordu, Arent. Mizacının bir kusuruydu. Gücün seni sabırsız hâle getirdi."

"Gücüm yüzünden başarısız olmadım."

"Bu sadece bir vakaydı ve bunun kendine güvenini sarsmasını anlıyorum..."

"Masum bir adam neredeyse ölüyordu."

"Masum adamların başına bu hep gelir," dedi Sammy keskin bir sesle. "Kaç dil konuşabiliyorsun? Onları ne kadar kolay öğrendin? Son yıllarda seni izliyorum. Ne kadar gözlemci olduğunu biliyorum. Her şeyi nasıl aklında tutabildiğini biliyorum. Bu sabahki toplantımızda Sara Wessel'in üzerinde ne vardı? Ayakkabılardan şapkaya kadar, söyle bana?"

"Bilmiyorum."

Arent'in içgüdüsel yalanı karşısında gülen Sammy, "Elbette biliyorsun," dedi. "Sen inatçı bir adamsın. Sana bir atın kaç bacağı olduğunu sorsam, daha önce hiç at görmediğini bile söyleyebilirsin. Bütün bu bilgilerle ne yapıyorsun?"

"Seni hayatta tutuyorum."

"İşte yine, ihtiyacımız olan şey zihninken sen gücüne yaslanıyorsun." Ağır zincirlerini havaya kaldırdı. "Benim kaynaklarım sınırlı, Arent ve kendi araştırmalarımı yapmak için özgür olana dek senden gemiyi korumanı bekliyorum." Kayık gemiye yanaşıp *Saardam*'ın gövdesine çarptı. "Genel Vali beni asmadan önce pisliğin tekinin beni boğmasına izin vermeyeceğim."

5

Kayıklar ölü bir öküze saldıran karıncalar gibi uzun bir zincir hâlinde suyu geçerek *Saardam*'a akın ediyordu. Her biri, yanlarında getirmelerine izin verilen tek çantaya yapışmış yolcularla doluydu. Halattan merdivenlerin aşağı atılması için bağırıp çağırırken, merdivenleri bulamayarak ya da sadece isteklerini duymayarak bunu büyük bir gösteriye dönüştüren güvertedeki denizcilerin alaylarına maruz kaldılar.

Denizciler, Genel Vali Haan ve ailesinin kıç tarafından gemiye binişlerini tamamlamasını bekleyen *Saardam* subayları tarafından affedildi. Onlar yerleşip rahat edene kadar gemiye başka yolcu alınmayacaktı.

Dört kenarından iple bağlanmış bir tahta parçası sakince Lia'yı yukarı doğru çekerken Sara aşağıda ellerini kenetlemiş, kızını aşağı düşmesinden ya da iplerin kopmasından endişelenerek onu izliyordu.

Gemiye ilk olarak kocası çıkmıştı ve en son o binecekti.

Diğer her şeyde olduğu gibi gemiye binerken de görgü kuralları, hayatındaki en önemsiz şeyin kendisi olması gerektiğini söylüyordu.

Sıra ona geldiğinde Sara tahtanın üzerine oturdu ve ipe tutundu; yukarı doğru çekilirken keyifle gülüyor, giysilerinin içine rüzgâr doluyordu.

Bu çok heyecan verici bir histi.

Bacaklarını sallayarak suyun üzerinden Batavia'ya baktı.

Son on üç yıldır şehir etrafında eriyen tereyağı gibi genişlerken onu kaleden izlemişti. O hâkim tepeden bakıldığında, şehir devasa görünüyordu. Ara sokaklar, dükkânlar, pazarlar ve mazgallı siperlerden oluşan bir hapishane.

Ama bu mesafeden oldukça yalnız bir görünüşü vardı: Sokakları ve kanalları sıkı sıkıya birbirinin içine geçmiş, şehir, sınırlarını zorlayan sık ormandan korkuyormuş gibi sırtını sahile dayamıştı. Çatıların üzerinde yakılan bataklık kömürünün dumanı asılı kalıyor, parlak renkli kuşlar onların üzerinde daireler çizerek dolaşıyor, kısa süre sonra o gün için tezgâhlarını toplayacak olan pazarcıların kalıntılarını bekliyordu.

Sara içinde duyduğu ani bir sızıyla burayı ne kadar özleyeceğini fark etti. Batavia her sabah çığlıklarla uyanırdı; binlerce papağan çığlıklar atarak dallardan havalanırken ağaçları titretir, gökyüzünü parlak renklerle kaplardı. Sara bu koroyu, yerlilerin konuştuğu tuhaf, şiirsel dili ve akşamları sokaklarda kocaman kazanlarda pişirdikleri baharatlı yiyecekleri seviyordu.

Batavia kızının doğduğu ve iki oğlunun öldüğü yerdi. İyisiyle kötüsüyle, şu an olduğu kadına dönüştüğü yerdi.

Ahşap plaka Sara'yı devasa ana direğin gölgesindeki kıç güvertesinde indirdi. Denizciler örümcekler gibi direklere tırmanıyor, ipleri döşeyip düğümleri sağlamlaştırıyor, marangozlar eğrilmiş kalasları düzeltirken kamarotlar azarlanmamaya çalışarak gemiyi katranla kalafatlamaya devam ediyordu.

Sara bir korkuluğa dayanmış geminin geri kalanını izleyen kızını buldu.

"Muhteşem, değil mi?" dedi Lia hayranlıkla. "Ama çok fazla gereksiz çaba var." Lia, *Saardam* yolculuğa çıkmadan önce beslenmesi gereken bir canavarmış gibi, yükü bir kapaktan ambarlara indirirken homurdanan bir grup denizciyi işaret etti. "Daha iyi bir makara ve kirişle gereken iş gücünü yarıya indirebilirler. İzin verirlerse ben bir tane tasarlayabilirim..."

Sara, "Vermezler ve asla vermeyecekler," diye kızının sözünü kesti. "Zekânı kendine sakla, Lia. Etrafımız, niyetin ne kadar iyi olursa olsun, bunu iyi karşılamayacak erkeklerle dolu."

Lia yetersiz makara düzeneğine bakarak keyifsizce dudaklarını ısırdı. "Bu, küçücük bir şey. Bunu neden..."

"Çünkü erkekler aptal olduklarını hissetmekten hoşlanmazlar ve sen konuşmaya başladığında kendilerini başka türlü hissedemi-

yorlar." Sara, gördüğü kafa karışıklığını hafifletebilmenin bir yolunu bulmayı dileyerek kızının yüzünü okşadı. "Zekâ bir nevi güçtür ve erkekler kendilerinden daha güçlü bir kadını kabul edemez. Gururları buna izin vermez ve onlar için en değerli şey gururlarıdır." Sara aradığı sözcükleri bulamayınca başını iki yana salladı. "Bu anlaşılacak bir şey değil. Sadece böyle. Sen kalede, seni seven ve babandan korkan insanların arasında, koruma içinde büyüdün ama *Saardam*'da böyle bir korumaya sahip değilsin. Burası tehlikeli bir yer. Şimdi, beni dinle ve konuşmadan önce düşün."

Lia, "Tamam, anne," dedi.

Sara içini çekip kalbi sızlayarak onu kendine doğru çekti. Hiçbir anne çocuğuna, olduğu şeyden daha azı olması gerektiğini söylemek istemezdi ama onu dikenli çalılıkların arasına atmanın ne faydası vardı ki? "Sana söz veriyorum, bu uzun süre böyle devam etmeyecek. Yakında güvende olacağız ve hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşayacağız."

Güvertenin karşı tarafındaki Genel Vali, "Karım!" diye haykırdı. "Tanışmanı istediğim biri var."

Sara, Lia'nın koluna girip, "Gel," dedi.

Kocası, yüzü belirgin damarlarla kaplı, tombul, terli bir adamla konuşuyordu. Adamın gözleri kan çanağı gibiydi ve sulanıyordu. Görünüşe bakılırsa geç uyanmış ve günlük kişisel bakımını pek önemsememişti. Modaya uygun giyinmiş olsa da kurdeleleri düzensizdi ve pamuk gömleğinin yalnızca bir yanı kemerinin altına sıkıştırılmıştı. Pudra ve parfüm sürmemişti ve ikisine de acilen ihtiyacı vardı.

Genel Vali, "Bu, yolculuğumuzun yöneticisi, Baş Tüccar Reynier van Schooten," dedi.

Ses tonundan, adamdan hiç hoşlanmadığı anlaşılabiliyordu.

Van Schooten'ın bakışları Sara'nın üzerine kaydı; onu ölçüp biçti ve fiyatlandırdı.

Lia, "Gemimizden kaptanın sorumlu olduğunu sanıyordum," dedi. Van Shooten başparmaklarını kemerine takıp yusyuvarlak göbeğini ileri doğru iterek içinde kalan son gurur parçacıklarını ortaya çıkardı. "Bir ticaret gemisinde işler öyle yürümez, leydim," diye açıkladı. "Kaptanımızın görevi sadece geminin güvenle Amsterdam'a ulaşmasını sağlamak. Diğer tüm meselelerden ben sorumluyum."

Sadece, diye düşündü Sara. Sanki bir gemi için onun batmamasını sağlamaktan daha önemli bir iş olabilirmiş gibi.

Ama elbette vardı.

Saardam, Birleşik Doğu Hindistan Şirketi'nin bayrağını taşıyan ticari bir gemiydi ve bu, kâr etmenin her şeyden önemli olduğu anlamına geliyordu. Gemideki kargo bozulursa ya da varılan limandaki ticari bağlar doğru kurulmazsa, geminin limana varmasının çok da önemi yoktu. *Saardam* cesetlerle dolu hâlde limana girse bile içindeki baharatlar nemlenmemişse 17 Beyefendi bunu hâlâ bir başarı olarak kabul ederdi.

Reynier van Schooten mücevherli yüzüklerinin her birinin göründüğünden emin olarak kolunu Lia'ya uzatıp, "Size gemiyi gezdirebilir miyim?" diye sordu. Ne yazık ki yüzükler Lia'nın dikkatini kolunun altındaki ter izinden uzaklaştırmaya yetmiyordu.

Lia tüccara arkasını dönüp annesine tiksinmiş bir yüzle bakarken, "Anne, gemiyi gezmek ister misin?" diye sordu.

Genel Vali sabırsızca, "Karım ve kızım gemiyi daha sonra da tanıyabilirler," diye araya girdi. "Ben kargomu görmek istiyorum."

"Kargonuzu mu?" Önce kafası karışan Baş Tüccar kısa süre içinde anladı. "Eh, evet. Sizi hemen götürebilirim."

"Güzel," dedi Genel Vali. "Kızım, sen üç numaralı kamaradasın." Elini hafifçe arkalarındaki kırmızı bir kapıya doğru salladı. "Karım da altı numaralı kamarada."

Baş Tüccar özür dileyen bir tavırla, "Beş numaralı kamarada, Lordum," diyerek düzeltti. "Odayı değiştirttim."

"Neden?"

"Şey..." Van Schooten rahatsız bir tavırla kıpırdandı. Geminin armasının üzerine düşen gölgesi, üzerine bir ağ atılmış gibi görünmesine sebep oldu. "Beş numaralı kamara daha konforlu."

"Saçmalık, hepsi aynı." Genel Vali –ne kadar küçük olursa olsun– emirlerinden birine karşı gelinmesine çok sinirlenmişti. "Özellikle altı numaralı kamarayı istemiştim."

"Altı numaralı kamara lanetli, Lordum." Baş Tüccar hızla konuşmuştu ve yüzü utançla kızarmıştı. "Amsterdam'dan buraya yaptığımız sekiz aylık yolculukta iki kişi orada kaldı. İlki tavana asılmış bir il-

meğin ucunda bulundu ve ikincisi de gözleri dehşetle, koskocaman açılmış, uykusunda ölmüş hâlde bulundu. Oda boşken bile geceleri içeriden ayak sesleri geliyor. Lütfen, Lordum, orası..."

"Umurumda değil!" diye sözünü kesti Genel Vali. "Karıcığım, istediğin kamarayı seç ve bu konuda özgür olduğunu bil. Akşama kadar sana ihtiyacım olmayacak."

Sara başını öne doğru eğip, "Kocacığım," diyerek onayladı.

Sara, Reynier van Schooten'ın onu merdivenlerden indirişini izledi, sonra Lia'nın elini sıkıca tutup onu kullanışsız eteklerinin elverdiğince hızlı hareketlerle yolcu kamaralarına doğru sürükledi.

Ayakları neredeyse yerden kesilen Lia, "Anne, neden acele ediyoruz?" diye itiraz etti.

Sara, "Gemi yelken açmadan önce Creesjie ve oğlanların indirildiğinden emin olmalıyız," dedi.

Lia, "Babam buna asla izin vermez," dedi. "Creesjie daha üç ay Batavia'dan ayrılmaya niyeti olmadığını söyledi ama babam burada olmasını istiyormuş. Bunu emretmiş. Hatta kamarasının parasını bile ödemiş."

"Bu yüzden bunu babana söylemeyeceğim," dedi Sara. "Biz yelken açana kadar Creesjie'nin gemiden indiğinden haberi bile olmayacak."

Lia ayaklarını yere sabitleyip onu durmaya zorlamak için annesinin elini iki eliyle yakaladı.

"Seni cezalandırır," dedi korkuyla. "Ne yapacağını biliyorsun, bu şeyden bile kötü olur..."

Sara, "Creesjie'yi uyarmalıyız," diye kızının sözünü kesti.

"Son seferinde yürüyememiştin."

Sara yumuşayıp avucunu kızını yanağına koydu. "Üzgünüm, sevgili kızım. O... Keşke beni o şekilde görmeseydin ama baban bir kadının mantıklı sözlerini dinleyemeyecek kadar inatçı olduğu için arkadaşımızın tehlikeye atılmasına izin veremem."

Lia, "Anne, lütfen," diye yalvardı ama Sara fırfırlı yakasını yırtar gibi çıkarıp alçak, kırmızı kapıdan giriyordu bile.

Kapının diğer yanında, duvara yapılmış bir girintinin içinde yanan tek bir mumla aydınlatılmış dar bir koridor vardı. İki yandaki duvarlarda dörder kapı vardı ve kapıların üzerlerine yakılarak Roma

rakamları işlenmişti. Sandıklar ve mobilyalar homurdanan, zenginliğe lanet okuyan liman işçileri tarafından taşınıyordu.

Sara'nın hizmetçisi onları yönlendiriyor, Hanımefendisinin yerine eşyaların yerlerini gösteriyor ve onları düzenliyordu.

Sara, "Creesjie hangi kamarada kalıyor?" diye sordu.

"Yedi numarada. Lia'nın karşı kapısı," dedi Dorothea. Sonra, Lia'yı başka ufak meselelerle uğraşması için durdurdu ve Sara'nı tek başına ilerlemeye devam etmesine olanak sağladı.

Sara bu karmaşanın içinde ilerlemeye çalışırken bir harp üzerindeki koruyucu kumaşın altında tıngırdadı. Bunun ardından Sara kendini, içine sokmaya çalıştıkları kamara için çok büyük olan, bir sicimle bağlanmış bir halı tarafından köşeye sıkıştırılmış hâlde buldu.

Halıyı omzuna almış, bükerek kapı çerçevesinden geçirmeye çalışan denizcilerden biri, "Bu, buraya sığmayacak, Kaptan," diye sızlandı. "Onu kargo bölümüne koyamaz mıyız?"

İçeriden Kaptan'ın, "Vikontes Dalvhain, konforu sağlanmadan yaşayamaz," diyen sinirli sesi duyuldu. "Dik geçirmeye çalışın."

Denizciler halıyı zorlayarak içeri sokmaya çalıştı. Ahşaptan yüksek bir çatlama sesi geldi.

Kaptan öfkeyle, "Siz ne yaptınız öyle?" diye bağırdı. "Kapı çerçevesini mi kırdınız?"

"Bizim yüzümüzden olmadı, Kaptan," diye itiraz etti en yakındaki denizci. Halının ortasından ince bir çubuk yere düşüp tıngırdadı. Bir ucu kırılmıştı.

Denizcilerden biri aceleyle, topuğunu kullanarak onu yana itti. "Bu sadece halının düz durmasını sağlamak için," diye açıklarken yüzündeki hafif gülümseme bundan emin olmadığını açıkça gösteriyordu.

Kamaranın içindeki ses, "Lanet olsun," diye gürledi. "Onu bir köşeden diğerine doğru yatırıp bırakın. Dalvhain gemiye geldiğinde ona bir yer bulur."

Kamara halıyı yutarken geniş omuzlu, sıkı kaslı bir adam koridora çıkıp Sara'yla yüz yüze geldi. Gözleri okyanus mavisiydi ve saçları bitten korunmak için kısacık kesilmişti. Yanakları ve çenesi kızıl sakallarla kaplıydı ve güneşten bronzlaşmış, köşeli yüzü, yönettiği gemi gibi gitgide yakışıklı olmaktan uzaklaşıyordu.

Sara'yı gördüğünde sanki bir saraydaymış gibi gösterişli bir tavırla öne eğilerek selam verdi. "Kullandığım dil için özür dilerim, Hanımefendi," dedi. "Burada olduğunuzu fark etmemiştim. Ben Adrian Crauwels, *Saardam*'ın kaptanıyım."

Dar ve dolu olan koridor, tuhaf denecek kadar yakın durmalarına sebep oluyordu.

Üzerindeki parfüm kesesinden limonsu bir koku yayılıyordu ve dişleri alışılmadık derecede beyazdı, nefesi de su yarpuzu çiğnediğini belli ediyordu. Baş Tüccar'ın aksine giysileri pahalıydı; dar ceketi yoğun bir mora boyanmıştı ve altın işlemeleri ışığı yansıtıyordu. Gömlek kolları kıvrılmıştı, uyluk kemiklerinin ortasına kadar uzanan dar pantolonu, çoraplarının üzerinde ipekten ipliklerle bağlanmıştı. Ayakkabılarının tokaları parlıyordu.

Böylesine iyi giysiler, başarılı bir kariyere sahip olduğunu gösteriyordu. Gemi kaptanları güvenli biçimde teslim ettikleri kargonun bir kısmına sahip olurdu. Yine de Sara, Crauwels'in bütün servetini üzerindeki giysilere yatırdığını duysa buna şaşırmazdı.

Başını eğip, "Sara Wessel," diyerek kendini tanıttı. "Kocam sizden büyük bir memnuniyetle bahsediyor, Kaptan."

Kaptanın yüzü keyifle aydınlandı. "Bunu duyduğum için gurur duydum. Daha önce iki kez birlikte yelken açtık ve her zaman kendisiyle birlikte yolculuk etmekten keyif aldım."

Kaptan, Sara'nın elinde tuttuğu yakalığı işaret etti. "*Saardam*'ın dar kamaraları, insana moda konusunda pek yardımcı olmuyor, değil mi?" dedi. Dışarıdan bir yerden, kaba bir ses Kaptan'a seslendi. "Korkarım ki İkinci Kaptan'ın bana ihtiyacı var. Bu akşam benim masamda yemek yer misiniz, leydim? Anladığım kadarıyla şefimiz özel bir şey hazırlamış."

Sara'nın gülümsemesi pek göz kamaştırıcıydı, ne de olsa istemediği hâlde katıldığı bitmek bilmez davetlerde bu gülüşü takınmayı öğrenmişti.

"Elbette. Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim," diye yalan söyledi.

"Harika." Kaptan Sara'nın elini tutup onu nazikçe öptü, sonra tekrar gün ışığına çıktı.

Sara yedi numaralı kamaranın kapısına doğru ilerledi. Kapının

ardında arkadaşının gülüşünü ve iki oğlunun keyif çığlıklarını duyabiliyordu. Bu sesler, tehlikeli bir sisi dağıtan bir rüzgâr gibi hemen ruh hâlini düzeltmişti.

İçeride yaklaşan ayak sesleri duyuldu, ufak bir oğlan çocuğu dikkatlice kapıyı açtı ve gelenin kim olduğunu gördüğünde yüzü aydınlandı.

"Sara!" Çöp gibi kollarını ona sardı.

Creesjie Jens ipek geceliğini umursamadan diğer oğluyla yerde yuvarlanıyordu. İki oğlan da iç çamaşırlarıylaydı; derileri nemli, saçları ıslaktı ve sırılsıklam giysilerini yere atmışlardı. Görünüşe bakılırsa gemiye gelirken biraz yaramazlık yapmışlardı ve bu Sara'yı hiç şaşırtmamıştı.

Marcus ve Osbert yaramaz tazılar gibiydi. Marcus on yaşındaydı ve kardeşinden iki yaş büyüktü fakat onun kadar zeki değildi. Sara'ya yapışıp onu kamaraya girmeye zorlayan da Marcus'tu.

Sara şefkatle oğlanın saçlarını okşarken Creesjie'ye, "Gerçek bir midye yetiştirdin," dedi.

Creesjie, Osbert'i yüzünden uzaklaştırıp yerden onları inceledi. Saçları ahşabın üzerinde dağınık, sarı bir hâleye benziyordu ve derin, mavi gözleri güneş ışığında parlıyordu; yüzü yumuşak ve yuvarlaktı, solgun yanakları sarf ettiği çaba yüzünden kızarmıştı. O, Sara'nın gördüğü en güzel kadındı. Kocasıyla aynı fikirde oldukları tek şey buydu.

Creesjie annesinin ardından kamaraya giren koyu renk saçlı genç kıza, "Merhaba Lia," dedi. "Sara'yı beladan uzak tutuyor musun?"

"Deniyorum ama görünüşe bakılırsa bunu çok seviyor."

Creesjie, hâlâ Sara'nın eteğine yapışan Marcus'u azarladı. "Onu rahat bırak. Onu da ıslatacaksın."

Her zamanki gibi annesinin söylediklerini umursamayan Marcus, "Bir dalganın üzerine tırmandık," dedi. "Ve sonra..."

Creesjie, "Oğlanlar bir sonrakini karşılamak için ayağa kalktı," diye tamamladı ve bu anı karşısında içini çekti. "Neredeyse kayığın kenarından denize düşeceklerdi. Neyse ki Vos onları yakaladı."

Kocasının mabeyincisinin adı geçince Sara kaşlarını havaya kaldırdı. "Vos'la aynı kayıkta mıydınız?"

Creesjie gözlerini yuvarlayıp, "Daha çok, o bizimle aynı kayıktaydı," dedi.

Hâlâ annesinin üzerinde yatan ve çıplak karnı inip kalkan Osbert, "Vos çok öfkelendi," diye devam etti. "Ama aslında dalga hiç canımızı yakmadı."

Marcus, "Aslında biraz yaktı," diyerek onu düzeltti.

Osbert de, "Çok az," diyerek onu düzeltti.

Sara diz çöküp bakışlarını bu iki ciddi yüz arasında gezdirdi.

Samimi ve neşeli, deniz mavisi gözler üzerine kilitlendi. Birbirlerine çok benziyorlardı. Kumral saçları, al yanakları ve başlarının iki yanından dünyaya selam verir kulakları. Marcus daha uzun, Osbert daha genişti ama bunun dışında onları birbirlerinden ayıran çok fazla şey yoktu. Creesjie onların ikinci kocası Pieter'e benzediğini söylüyordu.

Kocası dört yıl önce öldürülmüştü ve bu Creesjie'nin konuşmaktan hoşlandığı bir konu değildi. Sara bölük pörçük hikâyelerden Creesjie'nin onu çok sevdiğini ve yasını tuttuğunu biliyordu.

Sara, "Çocuklar, annenizle konuşmam gerek," dedi. "Lia'yla gider misiniz? Size kamarasını göstermek istiyor, öyle değil mi, Lia?"

Lia'nın kaşları öfkeyle çatıldı. Ona bir çocuk gibi davranılmasından nefret ediyordu ama oğlanlara duyduğu sevgi, yüzüne bir gülümseme oturtması için yeterliydi.

"Her şeyden çok." Bir anda çok ciddileşti. "Sanırım içeride bir köpekbalığı var."

Oğlanlar aynı anda, "Hayır, yok!" diye itiraz etti. "Köpekbalıkları karada yaşayamaz."

Lia çok şaşırmış gibi davrandı. "Bana öyle söylediler. Birlikte öğrenmek ister misiniz?"

Oğlanlar bunu hemen kabul edip iç çamaşırlarıyla kapıdan çıktı.

Creesjie geceliğinin üzerindeki tozu silkeleyip ayağa kalkarken Sara kapıyı kapadı. "Sence gemide bununla dolaşmama izin verirler mi? Dalga bizi ıslattıktan sonra bunu giydim."

Fırfırlı yakalığını yatağın üzerine atan Sara, "*Saardam*'dan inmen gerekiyor," diye araya girdi.

Creesjie kolundaki bir lekeye bakıp kaşlarını çatarak, "İnsanların bir yeri terk etmemi istemesi genellikle en azından bir hafta sürer," dedi.

"Gemi tehdit edildi."

Creesjie şüpheli bir tavırla, "Rıhtımdaki deli bir adam tarafından," diye yanıt verip duvara monte edilmiş, üzerinde dört kil kupa duran rafa doğru yürürken. "Şarap?"

Sara bitap düşmüş hâlde, "Bunun için zamanımız yok, Creesjie," dedi. "Yelken açmadan önce gemiden inmelisin."

Arkadaşı, "Neden deli adamın tekinin saçmalamalarını önemsiyorsun ki?" diye yanıt verirken iki kupayı doldurup birini Sara'ya uzattı.

"Çünkü Samuel Pipps önemsiyor," dedi Sara.

Kupa, Creesjie'nin dudaklarına yaklaşırken yarı yolda durdu ve yüzünde ilk kez bir ilgi belirtisi oluştu. "Pipps gemide mi?" diye sordu.

"Zincirlenmiş hâlde."

"Sence akşam yemeğine katılacak mı?"

Sara bir kez daha, "Zincirlenmiş hâlde," diye belirtti.

"Yine de diğer konukların çoğundan daha iyi giyinmiş olacağından eminim," dedi Creesjie düşünceli bir tavırla. "Sence onu ziyaret edebilir miyim? Çok yakışıklı olduğunu söylüyorlar."

"Onu gördüğümde bir çöp yığınının içinden çıkmış gibi görünüyordu."

Creesjie tiksinti dolu bir ifadeyle baktı. "Belki onu temizlerler."

Sara tekrar, yavaşça, "Zincirlenmiş hâlde," deyip dokunmadığı kupasını bıraktı. "Gemiden inmeyi düşünür müsün?"

"Jan buna ne der?"

"Bana inanmıyor."

"O hâlde neden gitmeme izin veriyor?"

"Vermiyor," diye itiraf etti Sara. "Ona... söylemeyecektim."

"Sara!"

Sara, "Bu gemi tehlike altında!" diye çıkışırken ellerini havada savurunca onları kirişli tavana çarptı. "Hem senin hem de çocukların iyiliği için, lütfen Batavia'ya geri dön." Sara acıyan parmaklarını sallayarak batma hissinden kurtulmaya çalıştı. "Dört ay sonra bir yolculuk daha olacak. Eve, düğününe yetişmek için bol bol vaktin var."

"Sorun, zaman değil," diye karşı çıktı Creesjie. "Jan bu gemide olmamı istiyor. Bana bir kamara satın aldı ve biletimi ev korumalarından biriyle gönderdi. O onaylamadan, gemiden ayrılamam."

"O hâlde onunla konuş," dedi Sara. "Bunu ondan iste."

"Seni dinlemediyse beni neden dinlesin ki?"

"Sen onun metresisin," dedi Sara. "Seni daha çok seviyor."

Şarabını bitirip Sara'nınkini içmeye başlayan Creesjie, "Sadece yatak odasında," diye cevap verdi. "Güçlü adamların laneti bu, sadece kendi seslerini dinleyebiliyorlar."

"Lütfen! En azından bir kez dene!"

Creesjie, Sara'nın tutkusunu sükûnetiyle bastırarak, "Hayır, Sara," dedi. "Ve bunun sebebi, Jan değil. Bu gemi gerçekten tehlikedeyse seni burada tek başına bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

"Creesjie..."

"Benimle tartışma; iki koca ve bir saray dolusu sevgili, bana inatçı olmayı öğretti. Ayrıca, *Saardam* tehlike altındaysa bunu engellemek kesinlikle bizim görevimiz. Bunu Kaptan'a söyledin mi?"

"Bu işi Arent yapacak."

Creesjie şehvetle, "Arent," diye fısıldadı. Sara geminin bir yerinde, Arent'in aniden terlemeye başladığından şüphelendi. "Ne zamandan beri o kaba Teğmen'le birbirinize adlarınızla hitap ediyorsunuz?"

Sara, onun imalı ses tonunu duymazdan gelerek, "Rıhtımdan beri," diye cevap verdi. "Peki, *Saardam*'ı nasıl kurtaracağız?"

"Bilmiyorum, akıllı olan ben değilim."

Sara bu sözler karşısında dudağını büküp şarabını geri aldı ve büyükçe bir yudum içti. "Çoğu kişiden çok daha fazlasını görebiliyorsun."

Creesjie buna, "Bu, bana dedikoducu demenin kibar bir yolu," diyerek yanıt verdi. "Haydi, şimdi endişeli bir arkadaş olmayı bırak ve Samuel Pipps olduğunu farz et. Lia'yla birlikte onun davalarını çözmeye çalıştığınız oyunlarınızı görmüştüm."

"Onlar sadece oyun."

"Ve sen bu konuda çok iyisin." Creesjie duraksayıp dikkatle ona baktı. "Düşün, Sara. Ne yapacağız?"

Avuçlarıyla şakaklarını ovan Sara içini çekti. "Pipps, cüzzamlının eskiden bir marangoz olduğuna inanıyor," dedi yavaşça. "Muhtemelen bu gemide çalışmış biri. Birileri onu tanıyor olmalı. Bu doğruysa, karşı karşıya olduğumuz tehlike hakkında daha çok bilgileri olabilir."

"İki kadının *Saardam*'ın derinliklerinde ilerlemesi güvenli olmaz. Ayrıca Kaptan, yolcuların ana direğin ötesine geçmesini yasakladı."

"O da ne?"

"Geminin ortasındaki, en uzun direk."

"Ah, o kadar uzaklaşmamıza gerek yok," diye yanıtladı Sara. "Biz soyluyuz. Bilginin bize ulaşmasını sağlayabiliriz."

Kapıyı savurarak açıp sesini toparladıktan sonra, emreden bir tonla, "Biri bana bir marangoz bulsun, sanırım bu kamarada yaşaya-mayacağım!" diye bağırdı.

6

Sammy Pipps, elleri ve ayakları onu *Saardam*'da tutan kargo ağından dışarı fırlamış hâlde, havada sallanıyordu.

Altındaki gemiden gözlerini kısarak ona bakan Askeri Kaptan Jacobi Drecht, "Atlamaya çalışırsan o zincirlerin ağırlığı seni boğar," diye uyardı.

Sammy gergin bir tavırla gülümsedi. "Biri beni aptal yerine koymayalı uzun zaman olmuştu, Kaptan," diye cevap verdi.

Şapkasını çıkarıp ip merdivene doğru atılan Drecht, "Umutsuzluk hepimizi zaman zaman aptallaştırır," diye homurdandı.

Arent, çok daha yavaş olsa da onu takip etti. Savaşta geçirdiği yılların getiriden çok götürüsü olmuştu ve tırmandığı her basamak dizlerinin çatırdamasına, ayak bileklerinin burkulmasına sebep oluyordu. Kendini kırık parçaların doldurulduğu tıngırtılı bir çuval gibi hissediyordu.

Sonunda kendini filika küpeştesine, oradan da geminin beline, dört korumasız güvertenin en büyük ve en alçak olanına doğru çekti. Gözleri sağa sola dolaşarak arkadaşını aradı fakat etrafta çok fazla kargaşa vardı. Gruplar hâlinde ayakta duran yolcular, nereye gideceklerinin söylenmesini beklerken; denizciler filikaların içine kovalarla su dolduruyor, hava girmesini engellemek için topları bez parçalarıyla tıkıyordu. Güvertede yüzlerce papağan çığlıklar atıyor, kamarotlar kollarını sallayarak onları kovalamaya çalışıyordu.

Kargo, güvertedeki ambar kapaklarından aşağı indiriliyor, karşılıklı küfürler ediliyor, herkes yanlış giden işler için birbirini suçluyordu. Sesi en yüksek çıkan, üzerinde bir bahriyeli pantolonu ve yelek olan, dirseğine dayadığı yolcu listesindeki isimleri yüksek sesle

okuyan bir cüceydi. Adam Arent'e, bir şimşekle parçalanmış bir ağaç kökünü anımsatıyordu; yapısı, genişliği, yıpranmış derisinin kabalığı ve etrafına yaydığı tuhaf felaket hissi aklına bunu getiriyordu.

Yolcular tek tek kendilerini tanıtırken cüce isimlerini listesine ekliyor, tek elini genellikle gitmeleri gereken yönde sallayıp ağır bir aksanla bağırarak onları yataklarına gönderiyordu. Yolcuların çoğu tıkış tıkış, omuz omuza, birinin ayağı diğerinin başına değerek yaşayacakları, hastalık kapmalarını, güçten düşmelerini ve felç geçirmelerini kolaylaştıran berbat kokulu bir sıcak hava kutusu olan en alt güverteye gidiyordu.

Arent acıyarak onların gidişini izledi.

Batavia'ya gelirken yaptığı yolculukta, alt güvertede kalanların neredeyse üçte biri ölmüştü ve önlerindeki yolculuk için heyecanlanan çocukların neşeyle basamakları inişlerini görmek yüreğini acıtıyordu.

Biraz daha varlıklı fakat bir kamaranın ücretini ödeyemeyen yolcular, bir kemerin altından geçirilip malzemeler ve marangozluk aletlerinin üzerine hamakların asıldığı yarı kapalı güvertenin içindeki kompartmanlara götürülüyordu. Esnemedikleri sürece ayakta durmaya ve uzanmaya yetecek kadar yerleri vardı ama en önemlisi, mahremiyetlerini sağlayan perdelere sahiplerdi.

Deniz üzerinde bir ay geçirdikten sonra bu kadar basit bir şey bile lüks sayılıyordu.

Arent geliş yolculuğunda böyle bir kompartmanda kalmıştı ve dönüşte de aynısını yapacaktı. Sırtının şimdiden şikâyet etmeye başladığını hissedebiliyordu. Hamağın içine ancak bir öküzün balık ağına sığdığı kadar sığıyordu.

Drecht, kalabalığın kafalarının ardından görülmek için havada elini sallayarak gemi belinin diğer yanından, "Adamın burada!" diye bağırdı. Bunu yapmasına gerek yoktu. Şapkasındaki gösterişli kırmızı tüyü görmemek imkânsızdı.

İki silahşor Sammy'yi dolandığı ağdan çıkarırken yakaladıkları şey karşısında kaba seslerle gülüyor ve yüksek sesle onu geri atıp atmamak konusunda tartışıyordu.

Dışarıdan bakıldığında Sammy bu aşağılanmaya sabırla katlanı-

yordu ama Arent onun, adamların giysilerinde ve yüzlerinde dolaşan, sakladıkları sırları arayan gözlerini görebiliyordu.

Arent onun ne bulacağından emin değildi.

Bu iki adamı Batavia'dan tanıyordu. Alışılmadık bir ikililerdi, üniformalarında yağ lekeleri vardı ve suratları çok kirliydi. Aralarında daha uzun olanın adı Thyman'dı. Dişleri yeşildi ve bakımsız, kızıl bir sakalı vardı. Daha kısa olanın adı Eggert'ti, kel kafasının üstü yara kabuklarıyla kaplıydı. Adam gergin olduğunda onlarla uğraşırdı ve bu talihsiz bir durumdu çünkü genellikle gergindi.

Arent ve Drecht yaklaşırken Thyman, "Nereye, Kaptan?" diye sordu.

Drecht, "Geminin pruvasında bir hücre hazırlandı," dedi. "Onu baş güverteden geçirip aşağı, yelken ustasının kamarasına götüreceğiz."

Geçmeleri için yolcular ve denizciler ikiye ayrıldı; aralarından, rahatsız edilmiş bir sinek sürüsünün sesine benzeyen fısıltılar yükseldi. Herkesin bir teorisi olsa da kimse Samuel Pipps'in neden zincirlenmiş olduğunu bilmiyordu. Arent kısmen de olsa kendini bundan sorumlu hissediyordu. Son beş yıldır Sammy'nin tüm araştırma raporlarını o yazmıştı. Bunları başlangıçta, ödedikleri paranın karşılığını aldıklarından emin olmak isteyen müşteriler için yazıyordu fakat zaman içinde kâtipler, daha sonra tüccarlar ve en son da genel halk arasında popüler olmuşlardı. Artık bu raporların kopyaları, üzerinde Şirket bayrağı dalgalanan her limanda yazılıp dağıtılıyordu. Sahnelerde sergileniyorlardı hatta ozanlar bazılarını kullanarak şarkılar yazıyordu. Sammy Eyaletler'deki* en ünlü adamdı fakat maceraları o kadar inanılmaz, çözüm yöntemleri o kadar muhteşemdi ki çoğu kişi onun bir şarlatan olduğuna inanıyordu. Onu çözdüğü suçları işlemiş olmakla suçluyorlardı çünkü onları çözebilmesinin tek yolunun bu olduğuna inanıyorlardı. Bazılarıysa onu karanlık güçlerle işbirliği yapmakla, doğaüstü güçler karşılığında ruhunu satmakla suçluyordu.

Sammy ayaklarını sürüyerek güverteden geçip hücresine doğru yürürken acınası şüphelerinin doğru çıktığını düşünerek onu işaret edip aralarında fısıldaşıyorlardı.

---

* Hollanda Birleşik Eyaletleri kastedilmektedir. –*çn*

"Sonunda yakalandı," diyorlardı.

"Kendini fazla zeki sanıyordu."

"Şeytan'la pazarlık edersen, işin biter."

Arent'in keskin bakışları onları bir an için sustursa da o geçtikten sonra fısıltılar, ayakların altında ezilen otlar gibi tekrar yükseliyordu.

Sammy'nin yavaşlığına sinirlenen Eggert onu ileri itti ve zincirlerine takılıp düşmesine sebep oldu. Thyman kıkırdayarak kıçına bir tekme savurmak üzere nişan aldı fakat bacağını savuramadan önce Arent silahşorun gömleğini yakaladı ve onu tırabzanlardan birine doğru öyle sert savurdu ki ahşap çatırdadı.

Hançerini çıkartan Eggert, Arent'e vahşice saldırdı.

Paralı asker hızlı bir adımla silahşorun etrafından dolaştı, kolunu yakalayıp yukarı doğru kıvırdı ve hançeri onun çenesinin altına dayadı.

Askeri Kaptan Drecht daha da hızlı hareket edip kılıcını kınından çekti ve onu ileri doğru itip ucuyla Arent'in göğsüne dokundu.

Sakince, "Adamlarıma dokunmana izin veremem, Teğmen Hayes," diye uyardı. Arent'in gözlerine bakmak için şapkasını hafifçe yukarı kaldırdı. "Onu bırak."

Kılıcın ucu göğsünü acıtıyordu. Baskı biraz daha artarsa, ölürdü.

7

Arent'le Jacobi Drecht arasındaki mücadele esnasında kimse Sander Kers'in gemiye bindiğini fark etmemişti ve adamın cüssesi düşünüldüğünde bu oldukça etkileyici bir durumdu. Adam ince, uzun ve kamburdu; yırtık pırtık, mor cübbesi uzuvlarının üzerinden büyük ağaç dallarına asılmış paçavralar gibi sarkıyordu. Buruşuk yüzü, ağarmış saçlarıyla aynı gri renkteydi.

Onun arkasında güçlü parmaklarıyla tutunacak bir şey arayan daha küçük, ikinci bir el belirdi.

Yaşlıca adam yardım etmek için aşağı uzansa da pek başarılı olamadı; el ona vurarak kendinden uzaklaştırdı ve kıvırcık, kahverengi saçlı bir Mardijker* kadın nefes nefese görüntüye girdi. Kadın çok daha kısa boylu ve Sander'dan çok daha gençti, ayrıca bir çiftçinin geniş omuzlarıyla kalın kollarına sahipti. Pamuklu gömleği dirseklerine kadar sıvanmıştı, eteği ve önlüğü lekeliydi.

Sırtında, pirinç bir kemer tokasıyla sabitlenmiş kullanışsız, deriden bir omuz çantası asılıydı. Sıçrayan suyun çantanın içine girmesinden korkan kadın aceleyle onu kontrol etti ve hâlâ kapalı olduğunu gördüğünde kısa bir dua etti.

Aşağıda, suyun üstünde bir alçalıp bir yükselerek bekleyen kayığa ıslık çaldı ve kayıktaki adamların yukarı fırlattığı ahşap bastonu çevik bir hareketle yakalayıp onu Sander'a verdi. Sander onu kadından hemen almadı çünkü dikkati yakınlarında başlayan bir kavgaya kilitlenmişti. Kadın boynunu eğip uzatarak kalabalığın arasından ileri

---

* Günümüzde Endonezya topraklarında kalan, sömürge döneminde Hollanda'nın egemenliği altındaki Doğu Hint Adaları'ndaki yaşayan bir yerli halk. *–çn*

baktı ve hikâyelerini duyduğu ayı ve serçeyi tanıdı. Bunlar, adamların görünüşlerine dayanarak verilmiş takma isimlerdi fakat ortaya koyduklarından çok daha fazlasını saklıyorlardı. Gerçek hayatta Arent Hayes sadece iri yarı değil, devasaydı; ayağını yere vurarak dağlardan inen bir deve benziyordu. Bir hançeri kıvranan bir silahşorun boynuna dayamıştı ve sakallı bir asker de kılıcının ucunu onun göğsüne bastırıyordu. Arent'in cüssesi düşünüldüğünde, öldürmek şöyle dursun, kılıcın Arent'in bedenine saplanabileceğine inanmak bile zordu.

Ayağa kalkmaya çalışan Samuel Pipps'in hareketleri ona kanadı kırık bir kuşun hareketlerini hatırlattı. Ayağa kalkmasına engel olan şey kelepçeleriydi. Hikâyelerde yakışıklı bir adam olarak tasvir ediliyordu fakat kırılgan bir güzelliği vardı. Yanaklarının keskin hatları vardı ve onların üzerindeki kahverengi gözleri sunaklara konan cam küreler gibi parlıyordu. Pipps kadının hayal ettiğinden bile ufak tefekti ve vücudu bir çocuğunki kadar incinebilir görünüyordu.

Sander Kers rahatsızlığını belli eden bir sesle, "Başladı bile," diye mırıldandı.

Kadının koluna dokunup Genel Vali'nin daha önce gemiye bindiği kıç güvertesini işaret etti. Ağırlığını bastonuna aktarıp, "Tören orada, yukarıda da yapılabilir," dedi. "Benimle gel, Isabel."

Kadın gönülsüzce onu takip etti. Isabel iyi bir kavga izlemeyi severdi ve Arent'in korkutucu şöhretine yakışır biçimde hareket edip etmeyeceğini görmek istiyordu.

Omzunun üzerinden onlara bakarak Sander'ın yavaş yavaş basamakları tırmanmasına yardım etti. Adam için attığı her adım bir acı kaynağıydı.

Üzerlerinde gök kararıyordu. Muson mevsimindelerdi ve akşamüstleri genellikle şiddetli fırtınalar kopuyordu, bu yüzden Isabel parlak, mavi gök boyunca ilerleyen, onu tekrar ortaya çıkarmadan önce güneşin önünü kapayan bulutları gördüğünde şaşırmadı. Suyun üzerinde gölgeler hareket ediyordu; Birleşik Doğu Hindistan Şirketi'nin büyük bayrakları rüzgârda çırpınırken yağmur damlaları da güverteyi dövmeye başlıyordu.

Kıç güvertesindeki Sanders, Isabel'in taşıdığı deri omuz çantasının tokasını beceriksizce açıp içindeki devasa kitabı çıkardı.

Yağmur damlaları kitabı korumak için sardıkları koyun derisinin üzerine damlamaya başladığında, bunu tekrar düşündü.

"Önlüğünü kaldır," diye emretti Isabel'e. "Onu yağmurdan korumalıyız."

Sander'ın sesindeki keskinlikten rahatsız olan Isabel kaşlarını çatıp adamın dediğini yaptı. Sander'ın korktuğunu anlamıştı.

Korku, ateşin ilk kıvılcımları gibi içinde büyümeye başlamıştı.

Bir yıldan uzun bir süre boyunca ona sanatını öğretmişti ama düşmanlarıyla ilgili anlattığı hikâyeler tutkusuz şeylerdi – dehşet verici ama mesafeliydi, tıpkı başkalarının trajedilerinin her zaman olduğu gibi. Sander'la tanışmadan önce maruz kaldığı işkencelerle kıyaslandığında, bundan sonra yapması gereken şey, bir peri masalını andırıyordu. Isabel bir aptal gibi bunun büyük bir macera olacağını düşünmüştü.

Fakat Sander'ın ellerinin titrediğini gördüğünde, o bıçağın kendi boğazına dayanmış olduğunu hissetti.

Gözleri Batavia'ya yöneldi.

Kaçmak için çok geç değildi. Gece çökmeden önce sıcak toprağı bir kez daha ayaklarının altında hissedebilirdi.

Sander deri kaplı kitabı ortaya çıkarmak için üzerindeki sargıyı açarken, "Kolların, kızım!" diyerek onu azarladı. "Önlüğünü kitabın üzerinde tut. Islanıyor. Hülyalara dalmanın sırası değil."

Isabel onun söylediğini yaptı ve gözlerini uzaktaki çatılardan çekti. Gemide nasıl bir tehlike olursa olsun, korkaklığının onu Batavia'da güvenli olduğuna ikna etmesine izin vermeyecekti. O yoksuldu, tek başınaydı ve bir kadındı, yani Batavia'nın her arka sokağı onun için tehlikeliydi. Tanrı ona Amsterdam'da daha iyi bir hayat fırsatı vermişti. Sadece sinirlerine hâkim olması gerekiyordu.

Ağır kitabın bir kısmını tırabzanın üzerinde dengeleyen Sander ince parşömenden yapılmış sayfaları, kitaba duyduğu saygının elverdiğince hızlı çevirmeye başladı. İlk sayfada bir keçinin bedenine ve yabani bir insanın yüzüne sahip bir yaratık, yılanlardan yapılmış bir tahtta oturuyordu. Bir sonraki sayfada, pençelerini üzerine tırmandığı, çığlık atan bir insan yığınına geçirmiş bir canavarın resmi vardı. Bunun ardından üç başlı, bir örümceğin bedenine sahip bir canavar, kıpkırmızı kesilmiş bir hizmetçinin üzerine eğiliyordu.

Kitap bu şekilde, dehşet verici resimlerle devam ediyordu.

Isabel başını çevirdi. Bu kitaptan nefret ediyordu. Sander ona bu kitabın içindekilerden bazılarını ilk gösterdiğinde adamın kilisesinin zeminine midesindeki her şeyi boşaltmıştı. O an bile kitaptaki şeytani resimlerin böyle neşeyle tasvir edilmiş olması midesini bulandırıyordu.

Sander sonunda aradığı sayfayı buldu: Dikenli kanatlara sahip yaşlı, çıplak bir adam, bir kurdun bedeni ve yarasanın kanatlar ve başına sahip bir yaratığın sırtına binmişti. Yaşlı adamın elleri yerine pençeleri vardı ve onları, kurt tarafından köşeye sıkıştırılmış küçük bir çocuğun yanağını okşamak için kullanıyordu. Yaratık dilini dışarı uzatmış hırlıyor, sanki dehşete düşmüş oğlanın başına geleceklere gülüyordu.

Bunun karşısındaki sayfada kuyruğu olan bir göze benzeyen bir resim vardı. Hemen altına tuhaf bir büyü yazılmıştı.

Avcunu resmin üzerine bastıran Sander dikkatini tekrar kavgaya yöneltti.

Samuel Pipps konuşmaya başlamıştı ve bütün gözler onun üzerinde toplanmıştı. Aynı hikâyelerinde anlatıldığı gibiydi. Yerlerde sürünmesine, zincirlenmiş, aşağılanmış olmasına rağmen mutlak bir otoriteye sahipti. Yanındaki dev bile köşesine sinmiş görünüyordu.

Yağmur daha da şiddetlenmişti, bardaktan boşanırcasına yağıyor ve birikintiler oluşturup önlükten aşağı sızmaya başlıyordu. Gökyüzü hafiflemeye başlamıştı; bulutların arasından altın rengi, ince günışığı demetleri sızıyordu.

Bir şey Askeri Kaptan'ın daha çok gerilmesine yol açmıştı ve artık kılıcını Arent'in göğsüne daha sert bastırıyordu.

Sander Kers sessizce, "Yap şunu," diye mırıldandı. "Hemen, şimdi yap."

8

Hançerini Eggert'in göğsüne dayamış ve göğsüne bir kılıç bastırılmış hâldeki Arent, gemiye binme sürecinin umduğu kadar iyi gitmediğini itiraf etmek zorundaydı.

Kıvranan silahşoru sıkıca tutup, "Sakin ol," dedi.

Kılıcın diğer ucunda hiç kımıldamadan duran Jacobi Drecht'e baktı.

"Seninle bir derdim yok," dedi Arent. "Ama Samuel Pipps muhteşem bir adamdır ve onun gibi bok heriflerin ona böyle kötü davranmasına izin vermeyeceğim." Başıyla sersemlemiş, ayağa kalkmak için debelenen Thyman'ı işaret etti. "Sammy'nin canı sıkılan askerlerin oyuncağı olmadığının bilinmesini istiyorum. Şu andan itibaren, ona dokunan kimse, bundan pişman olacak kadar uzun yaşamayacak."

Arent'in sözleri hiçbir belirsizlik taşımıyordu.

Dünya üzerinde, Birleşik Doğu Hindistan Şirketi'nde çalışan bir silahşordan daha iğrenç kimse yoktu. Maaşları çok düşüktü, bu yüzden de evden çok uzakta bir işe sahip olması yeterli olan en karanlık ruhları çekiyordu çünkü genellikle evlerinde onları bir cellat bekliyordu. Evlerinden bir kez uzaklaştıklarında geriye kalan tek dertleri eğlenmek, hayatta kalmak ve bunlarla aralarına giren herkesin icabına bakmak olurdu.

Böyle adamları idare etmenin yegâne yolu korku salmaktı. Drecht hangi kabahatleri görmezden geleceğini, hangi aşağılamaların bedelinin kan dökmeyi gerektireceğini kestirmek zorundaydı. Eğer Drecht gerekeni yapıp kan dökmezse, bu adamlarda esamisi bile okunmayan

o onuru korumazsa, bunu zayıflık olarak görürlerdi. Önündeki sekiz ay boyunca, gemiye adım attığı andaki otoritesinin kırıntısını dahi geri kazanmak için çabalayıp duracaktı.

Arent hançeri daha da sıkı tuttu, ucundan Eggert'in bir damla kanı yuvarlandı. "Kılıcını indir, Drecht," dedi.

"Önce adamımı serbest bırak."

Uğuldayan rüzgâr ve yüzlerini döven yağmurun altında birbirlerine baktılar.

Sammy, "Arkadaşın zar oynarken hile yapıyor," diyerek bu gerilimi kırdı.

Onun orada olduğunu tamamen unutmuş olan herkes bir anda ona baktı. Sammy, Arent'in yakaladığı silahşor Eggert'le konuşuyordu.

Eggert "Ne?" dediğinde çenesinin hareketi Arent'i yanlışlıkla adamın ağzının yanında bir delik daha açmamak için hançeri aşağı kaydırmak zorunda bıraktı.

Ayağa kalkmak için harcadığı çabayla yüzünü buruşturan Sammy, "Daha önce beni ağdan kurtarırken onu azarlıyordun," dedi. "Seni kısa süre önce sinirlendirmişti. Sürekli para kesesine bakıyor ve kaşlarını çatıyordun. Yürürken onun ceketinin altında tıngırdadığını duydum. Seninki tıngırdamıyordu çünkü seninki boş. Sana kazık atıp atmadığını merak ediyordun. Attı."

"Bunu yapmış olamaz," diye çıkıştı Eggert. "Zarlar benimdi."

"Onları kullanmayı o mu teklif etti?"

"Evet."

"Sonra sen birkaç tur zar attın fakat o ilk turu kazandıktan sonra şansın döndü. Öyle değil mi?"

Sıkıntıya düşen silahşor kel kafasındaki kabukları kaşımaya başladı. Sammy'nin yaptığı suçlama kafasını öyle çok meşgul etmişti ki Arent'in onu serbest bıraktığını fark etmemişti bile.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu şüpheyle. "Sana bir şey mi söyledi?"

Sammy, "Elinde iki zar daha vardı," diyerek açıkladı. "Kazandıklarıyla birlikte zarlarını da aldığında onları değiştirdi. Oyunun sonunda sana, seninkileri geri verdi."

Onları izleyen kalabalık bu gözlem karşısında şaşkınlıkla mırıldanmaya başladı. Birkaç kısık ses onu kara büyü yapmakla suçladı. Zaten bu hep olurdu.

Sammy onları umursamadan başıyla dizleri boşaldığı için duvara yaslanmış olan Thyman'ı işaret etti. "Para kesesini açın, zarlar orada olacak," dedi. "Onları beş kez at, beş kez kazanırsın. Onun kazanması için ayarlanmışlar."

Eggert'in gitgide büyüyen öfkesini gören Drecht, kılıcını kınına yerleştirip iki silahşorun arasına girdi.

Ana direği işaret ederek, "Thyman, o tarafa geç," diye emretti. "Eggert, aşağı git." Alt güverteye inen merdivenleri işaret etti. "Bugün birbirinizden uzak durun yoksa bunun hesabını bana verirsiniz." Bakışlarından, ikisinin de bundan hiç hoşlanmayacağı açıkça belli oluyordu. "Ve siz de dağılabilirsiniz. Eminim yapmanız gereken başka işler vardır."

Kalabalık homurdanarak dağıldı.

Drecht, Eggert ve Thyman'ın birbirleriyle uğraşmayacaklarından emin olduktan sonra dikkatini Sammy'ye yöneltti.

"Bunu nasıl yaptın?" Sammy'nin yeteneğinin insanlarda uyandırdığı o merak ve korku karışımı duyguyla doluydu.

Arent üzerindeki tozu silkelerken Sammy, "Adamların karakterlerini düşündüm ve para keselerinin ağırlıklarını karşılaştırdım," dedi. "Birinin diğerine öfkeli olduğunu biliyordum ve para yeterince basit bir sebepmiş gibi göründü, böylece onun öfkesini istediğim noktaya yönlendirdim."

Sammy'nin sözlerinin içinde barındırdığı anlam, Jacobi Drecht'in yüzünde hızla yayıldı.

İnanamayarak, "Yani, tahmin mi ettin?" diye sordu.

Sammy kelepçelerin izin verdiği ölçüde ellerini iki yana açarak, "Bu oyunu biliyorum," dedi. "Gençliğimde ben de kullanmıştım. Hızlı parmaklara, epeyce pratiğe ve kazıklandığını anlamayacak kadar aptal birine ihtiyacın olur. Ortama baktığımda tüm bu özellikleri gördüm."

Sammy'nin cüretkarlığı karşısında şaşkına dönen Drecht başını iki yana sallayıp gürültülü bir kahkaha attı.

"*Sen* zar oyununda insanları mı kazıkladın?" dedi. "Bir asilzade, zarda insanları kazıklamayı nerede öğrenir ki?"

Bu sözler karşısında rahatsız olan Sammy, "Beni yanlış anladınız, Kaptan," dedi. Geçmişinden bahsetmeyi pek sevmezdi, Arent bunun kaçmak için çok uğraştığı bir şey olduğunu biliyordu. "Bir asilzade olarak doğmadım. Babam ben küçük yaştayken öldü ve annem de görebileceğiniz en yoksul duldu. Büyürken yastığım toprak, battaniyem rüzgârdı. Karşıma çıkan her türlü parayı almak zorundaydım, bunun için elimi başka birinin cebine sokmak zorunda kalsam bile."

"Yani, bir hırsız mıydın?"

"Ve bir dansçı, bir akrobat ve simyacıydım. Çoğunlukla, sadece hayatta kalmaya çalışıyordum ve hâlâ hayattayım. Arent'i işe almamın sebebi de soruşturduğum katillerin beni listelerine eklemelerini engellemek. Bu işte çok iyidir, Askeri Kaptan ve biri beni tehdit ederse onu durduramazsınız." Sammy tek kaşını kaldırdı. "Elbette, burada içine düştüğümüz çıkmazı görüyorsunuz."

"Evet," dedi Drecht düşünceli bir tavırla. "Bu nedenle, güvenliğinizi garanti altına alacağım. Kapınıza güvendiğim birini nöbetçi olarak koyacağım. Sizi rahatsız eden herkes bana hesap verecek ve gemideki herkes bunu öğrenecek." Elini Arent'e doğru uzattı. "Onurum üzerine, Teğmen Hayes. Bunu kabul eder misiniz?"

Arent elini sıkarken, "Ederim," dedi.

"O hâlde Pippse hücresini göstermemin vakti geldi de geçiyor bile."

Geminin bel kısmındaki açık ve havadar bölümü geçip pruvanın altında, uzun pruva direğinin zeminin altına ve tavanın üzerine doğru uzandığı iç karartıcı bölgeye geçtiler. Tavanda tek bir gaz lambası sallanıyordu ve o an için bıçkı talaşının üzerinde oturan denizcilerin perişan yüzlerini aydınlattı, sonra ışık başka bir noktaya kaydı. Denizciler zar oynuyor ve söyleniyordu.

Drecht, "Hava kötü olduğunda tayfa burada dinlenir," diye açıkladı. "Buranın geminin en tehlikeli bölümü olduğunu düşünüyorum ama tabii bu sadece benim fikrim."

"Tehlikeli mi?" diye sordu Arent.

Sammy talaş tozunu tekmeleyip altındaki kan lekelerini ortaya çıkardı.

Drecht, "Denize açıldıktan sonra geminin ön yarısı tayfaya verilirken, arka yarısı yolculara ve yüksek rütbeli subaylara ayrılır," diyerek açıkladı. "Bir görevleri olmadığı sürece iki topluluk da diğerinin yarısına geçmez, yani geminin ön yarısında kanun yoktur." Altındaki bir merdiveni gözler önüne sermek için yerdeki bir kapağı kaldırdı. "Biz aşağı ineceğiz."

Aşağı indiklerinde kendilerini duvarlardaki kancalara asılmış devasa yelken bezi rulolarıyla dolu küçük bir odada buldular. Bir marangoz tezgâhı çakılarak yere sabitlenmişti ve onun ardında bir denizci Arent'in eli büyüklüğünde demirden bir iğneyle iki parça kumaşı birbirine dikiyordu. İlgisizce onlara baktı, sonra tekrar işine döndü.

Sammy bölmeyi inceledi. "İtiraf etmeliyim ki çok daha kötüsünü bekliyordum."

Arkalarındaki bir kapı açıldı ve inanılmaz göbeği ve akıl almaz genişlikteki omuzlarıyla bir kütle içeri girdi. Adam keldi, kulakları ezilmişti ve derisi, üzerinde küçük bir hayvanın yürüdüğü kum gibi küçük girintilerle kaplıydı. Sağ gözünün üzerinde deri bir göz bandı vardı ama etrafındaki örümcek ağlarına benzeyen yaralar konusunda yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Alaycı bir tavırla Pipps'in zincirlerine baktı.

"Mahkûm sen misin?" Dili çatlak dudaklarının üzerinde dolaştı. "Gemiye bineceğini duymuştum. Yanımda birinin olmasını sabırsızlıkla bekliyordum."

Yelkenci elindeki işi bırakmadan kıs kıs güldü.

Drecht kılıcına dokunup, "O benim korumam altında, Wyck," diye uyardı. "Bir silahşor onun güvenliğini sağlayacak. İkisinden birine zarar gelirse seni kırbaçlatırım. Bir düzine denizci başka bir yerde olduğuna şahitlik etse bile hiçbir şey değişmez."

Yüzü kararan Wyck ileri doğru bir adım attı. "Ne asker ama..." Bunu neredeyse tükürür gibi söylemişti. "Bana ne yapmam gerektiğini mi söylüyorsun? Tayfa üzerinde hiçbir yetkin yok."

"Ama Genel Vali beni dinliyor ve gemideki herkes de onu dinlemek zorunda."

Wyck suratını asıp merdiveni tekmeledi. "O hâlde sessiz olmasını sağla. Gece boyunca sızlanıp beni uyutmamasına izin veremem."

Cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle merdivene atlayıp ambar kapağından geçerek gözden kayboldu.

"Bu da neydi?" diye sordu Sammy.

"Lostromo," derken Drecht'in sesi sertti. "Tayfayı kontrol altında tutar."

Arent, "Sammy'yi onun yanına koyamazsın," diye uyardı.

Drecht adamın geldiği kapıyı işaret ederek, "Hayır, Wyck'in kabini oradaki," diye yanıt verdi. "Hücre alt katta."

Yerdeki başka bir kapağı açtı. Merdiven o kadar dardı ki Arent'in omuzları yarı yolda sıkıştı ve kendini kurtarmak için kıpırdanmak zorunda kaldı.

Burası yelkencinin deposuydu; yukarıdan atılan fazla yelken bezi parçaları yerde yığınlar hâline gelmişti. Tam su seviyesine denk geldiği için dalgaların nazik çarpışları bile burada bir koçbaşının darbelerine dönüşüyordu. Yukarıdaki kapaktan kirli bir ışık huzmesi aşağı sızıyor ve geri kalan her yeri karanlıkta bırakıyordu. Arent'in, Drecht'in arka taraftaki küçük bir odanın sürgüsünü çektiğini anlaması kısa sürdü.

"Hücre burası," dedi.

Arent, Sammy'yi geriye doğru çekti, sonra başını içeri uzattı. Hücre zifiri karanlıktı; penceresizdi ve berbat kokuyordu, ayrıca pruva direğinin kökü tarafından ikiye bölünmüştü. Tavan Sammy'nin ancak dik oturabileceği kadar yüksekti.

Öfkesine güçlükle hâkim olabilen Arent, "Burası da ne böyle?" diye sordu. Savaş alanında tutuklanan subayların, rütbelerine göre muamele görmeye hakkı vardı; bu da tutukluluk süreleri boyunca saygın odalarda tutulmaları anlamına geliyordu. Arent, bunun Sammy için de geçerli olmasını beklemişti.

"Üzgünüm, Hayes, bu Genel Vali'nin emri."

Sammy'nin yüzü düştü, ilk kez paniklemişti. Başını iki yana sallayarak kapıdan uzaklaştı.

"Askeri Kaptan, lütfen, ben..."

"Aldığım emirler bunlar, efendim."

Sammy, çılgına dönmüş gözlerini Arent'e çevirdi. "Burası çok küçük, ben..." Bakışlarını merdivene çevirdiğinde kaçmayı düşündüğü çok belliydi.

Drecht gerilip kılıcının kabzasını kavradı. "Onu sakinleştirin, Teğmen Hayes," diye uyardı.

Arent arkadaşını omuzlarından tutup doğrudan gözlerinin içine baktı.

Teskin edici bir sesle, "Genel Vali'yle konuşacağım," dedi. Yerinin değiştirilmesini sağlayacağım ama ölürsen bunu yapamam."

"Lütfen..." diye yalvardı Sammy çaresizce arkadaşını kavrayarak. "Burada kalmama izin verme."

"Vermeyeceğim," dedi Arent. Sammy'nin küçük yerlerden bu kadar tedirgin olması onu şaşırtmıştı. "Hemen Genel Vali'yle konuşmaya gidiyorum."

Sammy önce titredi, sonra başıyla onayladı, hemen ardından da başını iki yana salladı. Daha ciddi ve çatlak bir sesle, "Hayır," dedi. "Hayır. Önce gemiyi kurtarmalısın. Önce Kaptan'la, sonra polis memuruyla konuş. Birilerinin bizi neden tehdit edebileceğini öğren."

"Bu senin işin," diye itiraz etti Arent. "Ben seni kurtaracağım, sen de diğer herkesi kurtaracaksın. Bu her zaman böyle oldu. Genel Vali'yle konuşacağım. Mantıklı bir noktaya gelecektir, bundan eminim."

Drecht omzunu tutup onu hücreye doğru götürürken Sammy, "Vaktimiz yok," dedi.

Neredeyse Sammy kadar paniğe kapılan Arent, "Ben senin yaptığın şeyi yapamam," dedi.

Sammy buna, "O hâlde bunu yapabilecek birini bulsan iyi olur," diyerek cevap verdi. "Çünkü artık sana yardım edemem."

Drecht resmi bir sesle, "İçeri gir," dedi.

Arent, "Tanrı aşkına, bari kelepçelerini çıkarın," diye talep etti. "Onlar üzerindeyken bir an bile huzur bulamayacak."

Drecht paslı zincire bakarken bunu düşündü. "Genel Vali kelepçeler konusunda özel bir emir vermedi," diye kabul etti. "İlk fırsatta birini aşağı göndereceğim."

Hücrenin içine girmek için elleri ve dizleri üzerine inen Sammy, Arent'e, "Artık her şey senin elinde," dedi.

Bundan hemen sonra Drecht kapıyı kapayıp sürgüleyerek onu zifiri karanlıkta bıraktı.

9

Sara kamarasının içinde bir duvardan diğerine ilerleyerek voltalar atıyor, arada sırada lombardan dışarı bakmak için duruyor ve Batavia'yı tam olarak bıraktığı yerde bulduğunda rahatlıyordu. *Saardam* henüz demir almamıştı, yani gemiyi tehdit eden plan hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak için hâlâ vakit vardı. Yelken açmadan önce net bir kanıt bulabilirse kalın kafalı kocasını tehlike konusunda ikna etmeyi başarabilirdi.

Ne yazık ki marangoz henüz gelmemişti ve Sara'nın sabrı tükeniyordu.

Dorothea onu, "Böyle yürümeye devam ederseniz, gemiyi batıracaksınız," diyerek azarladı. Yerde, dizlerinin üzerinde Sara'nın giysilerini çekmecelere yerleştiriyordu.

Hizmetçinin bu tip kabalıklar yapmaya izni vardı çünkü Dorothea çok uzun zamandır aileyle birlikteydi; Sara ondan önceki hayatını hatırlayamıyordu. Dorothea evlendiklerinde kocasının hizmetlileri arasındaydı ve o ilk sefil günlerde ona öğüt veren, söylenen ve onu rahatlatan tek kişiydi.

Bukleli saçları epeyce kırlaşmıştı ama bunun dışında aynı kalmıştı. Nadiren gülümser, asla sesini yükseltmez ve geçmişini kendisine saklardı. Bunlara rağmen yıllar içinde iyi arkadaş olmuşlardı çünkü Dorothea zeki, zaman zaman bilge ve Genel Vali'ye duyduğu nefret konusunda müdanasızdı.

Kapının üç kez çalındığında Dorothea acı içinde ayağa kalktı – dizleri onun için asla bitmeyen bir sorundu– ve çatık kaşlarla kapıyı açtı.

Kapı aralığından, "Kimsiniz?" diye sordu.

Huysuz bir ses, "Marangoz Henri," dedi. "Leydiniz raf yapılmasını istemişti."

Dorothea omzunun üzerinden geriye dönüp, "Raflar mı?" diye sordu.

"Onu içeri davet et."

Sara bu ifadenin gösterişliliği karşısında kendini biraz aptal hissetti, zira içeride, birinin davet edilmesine değecek pek bir şey yoktu. Bu kamara ancak kaledeki giyinme odasının büyüklüğündeydi. Alçak kirişli bir tavanın altında, duvara monte edilmiş tek bir yatak, onun altında da iki çekmece vardı. Lombara yakın bir masa, içecekleri koymak için bir raf ve bunun için yapılmış olduğu belli olan bir girintinin altına doğru ittiğiniz bir lazımlık da vardı. Odayı daha rahat hâle getirmek için bir halı serilmişti ve Sara'ya iki tablo ve harpını getirme izni verilmişti.

Yıllarca çok geniş alanları olan kalede yaşadıktan sonra *Saardam*'ın içi ona, içine tıkılıp suya bırakıldığı bir tabutu anımsatıyordu.

Sara zamanını elinden geldiğince dışarıda geçirmeye niyetliydi.

Henri elinde alet çantası ve kolunun altında birkaç kalasla, eğilerek odaya girdi.

İnanılmaz derecede zayıftı, derisinin altından kaburgaları görünüyordu ve kolları kaslarla kaplıydı. Burnunun etrafında, bir kilisedeki inananlar gibi gruplar hâlinde lekeler vardı.

Hoşnutsuzca, "Raflar nerede olacak?" diye sordu.

Var olan rafın altını ve üstünü işaret eden Sara "Şurada ve şurada," dedi. "Bu ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez." Elini duvarın yamuk yüzeyin üzerinde gezdirdi. "Lostromo yelken açmadan önce işimin başına dönmüş olmamı istiyor."

"İyi çalışma ödülü gerektirir," dedi Sara. "Yaptığın işi beğenirsem, zahmetin için bir gulden alırsın."

Hafifçe canlanan Henri, "Evet, efendim," dedi.

Sara'nın ince elbiselerinden birini düzgünce katlamakta olan Dorothea, "Baş üstüne, Hanımefendi," diyerek onu düzeltti.

Sara yatağın üzerine oturmayı düşündü fakat bunun ima ettiği mahremiyetten nefret ettiği için masanın önündeki sandalyeyi çekip ciddi bir tavırla köşesine oturdu.

Henri'nin eli ve ön koluyla var olan rafın boyunu ölçüşünü izlerken, "Bu iş için genç görünüyorsun," dedi.

Henri dikkati dağılmış hâlde, "Ben marangoz yardımcısıyım," dedi.

"Marangoz yardımcısı olmak için genç misin?"

"Hayır."

Dorothea öfkeyle, "Hayır, Hanımefendi!" diyerek onu düzelttiğinde benzi attı.

"Hayır, Hanımefendi," diye mırıldandı.

Sara hoş bir ses tonuyla, "Bir marangoz yardımcısı neler yapar?" diye sordu.

"Usta marangozun yapmak istemediği işlerin hepsini." Bu sözlerin altından yoğun bir garez hissi sızıyordu.

Sara ses tonunu ilgisiz ve mesafeli tutmaya çalışarak, "Sanırım usta marangozla tanıştım," dedi. "Ayağı aksıyor muydu? Dili kesik miydi?"

Henri başını iki yana salladı. "Bahsettiğiniz kişi, Bosey," derken ahşabı bir kömür parçasıyla işaretliyordu.

"Usta marangoz o değil mi?"

Henri, usta marangozun sorumlulukları herkesin bilmesi gereken bir şeymiş gibi ters bir tavırla, "Aksak bir ayakla direklere tırmanamazsın," dedi.

"Sanırım haklısın," diye ona hak verdi Sara. "Bosey bu gemide çalışıyor muydu, yoksa tamamen başka birini mi düşünüyorum?"

Henri huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı ve Sara'ya gergin bir bakış attı.

Gözleri parlayan Sara, "Sorun ne, genç adam?" diye sordu.

Henri, "Lostromo, bu konudan bahsetmememiz gerektiğini söyledi," diye mırıldandı.

"Lostromo nedir?"

"O, gemideki tayfadan sorumludur," dedi Henri. "Geminin işlerini yabancılarla konuşmamızdan hoşlanmaz."

"Peki, bu lostromonun adı ne?"

"Johannes Wyck."

Henri bu ismi isteksizce, sanki adını anmak adamın bir anda burada belirmesini sağlayabilirmiş gibi söylemişti.

Henri kalaslardan birini alıp koridora çıktı ve onu aldığı ölçüye göre kesmeye başladı. Parçalar takırdayarak yere düştü.

Bakışlarını marangozdan ayırmayan Sara, "Dorothea," dedi. "Cüzdanımdan iki gulden getirebilir misin?"

Henri'nin gözleri açgözlülükle yukarı çevrilse de tahtayı kesmeyi bırakmadı. Sara onun bir haftada bile bu kadar para kazanmadığını düşündü.

"İki gulden ve bana, Wyck'in Bosey hakkında bilmemi istemediği şeyin ne olduğunu söylersen sana bir gulden daha veririm," dedi.

Henri rahatsızca kıpırdandı, iradesi zayıflıyordu.

"Arkadaşların bunu asla öğrenmeyecek," dedi Sara. "Ben Genel Vali'nin karısıyım. Muhtemelen yolculuğun geri kalanı boyunca bir daha hiçbir denizciyle konuşmayacağım." Henri'ye durumu anlaması için biraz vakit verdikten sonra parayı uzattı. "Peki, Bosey bu gemide mi çalışıyordu?"

Henri paraları onun avucundan kapıp başıyla kamarayı işaret ederek yalnız konuşmaları gerektiğini ima etti. Sara onun ardından kamaraya girip görgü kurallarının izin verdiği ölçüde kapıyı kapadı.

"Evet, *Saardam*'da çalışıyordu," dedi Henri. "Bacağı bir korsan saldırısında sakatlanmıştı ama Kaptan onu severdi, o yüzden işine son vermedi. Kimsenin gemiyi onun kadar iyi bilmediğini söylerdi."

"Bu masum bir hikâye," dedi Sara. "Wyck neden bunu bilmemi istemiyor?"

Gergin bir tavırla hafifçe aralık kapıya bakan marangoz, "Bosey asla çenesini kapamazdı," dedi. "Her konuda böbürlenirdi. Seni zarda yenerse, bir hafta bunu dinlerdin. Bir fahişeyle..." –Dorothea'nın sert bakışı karşısında rengi attı– "yani, sürekli konuşurdu. En son Batavia'da yaptığı, onu zengin edecek bir anlaşmadan bahsediyordu."

"Sürekli konuşuyor muydu?" Sara kaşlarını çattı. "Ben Bosey'le tanıştığımda dili yoktu."

Marangoz ilk kez utanmış görünüyordu. Alçak sesle, "Bunu Wyck yaptı," dedi. "Bir ay kadar önce dilini kesti. Onun sesini duymaktan bıktığını söyledi. Bunu geminin bel kısmında yaptı. Bize de onu tutturdu."

Sara içinde büyük bir acıma duygusunun uyandığını hissetti. "Kaptan onu cezalandırdı mı?"

"Kaptan bunu görmedi, kimse görmedi. Ve hiç kimse Wyck hakkında hiçbir şey söylemez. Bosey bile söylemezdi."

Sara Indiaman gemilerinde hayatın nasıl işlediğini anlamaya başlıyordu.

"Onu siz tuttuysanız, cüzzamlı olmadığını tahmin ediyorum," dedi Sara.

"Cüzzam mı?" Oğlan tiksintiyle ürperdi. "Indiaman gemilerine cüzzamlılar giremez. Karaya yanaştıktan sonra kapmış olabilir. Limana yanaştıktan sonra Kaptan gemiye istediğimiz gibi gidip gelmemize izin verir. Çoğumuz iznimizi Batavia'da geçirdik ama Bosey dilini kaybettikten sonra gemide kaldı ve kimseyi yanına yaklaştırmadı."

"Bosey dilini kaybetmeden önce yaptığı şu anlaşma ya da bu anlaşmayı kiminle yaptığı konusunda bir şeyler söylemiş miydi?" diye sordu Sara.

Marangoz başını iki yana salladı. Umutsuzca soruların sonun gelmesini umduğu çok belliydi. "Sadece, bunun hayatında kazandığı en kolay para olacağını söylüyordu," dedi. "Birkaç yerde, birkaç küçük iş yapması gerekecekti. Bu işlerin ne olduğunu sorduğumuzda o küçük, korkunç gülümsemesiyle bize bakıp 'Laxagarr' diyordu."

Sara şaşkınlıkla, "Laxagarr," diye tekrar etti. Latince, Fransızca ve Flamancayı akıcı olarak konuşabiliyordu fakat daha önce hiç böyle bir sözcük duymamıştı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Bu hatıradan rahatsız olduğu açıkça belli olan marangoz başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, hiçbirimiz bilmiyoruz. Bosey, Norn'dandı, yani bu muhtemelen kendi dilinden bir kelime ama bunu söyleyiş biçimi... bizi korkutuyordu."

Sara, "Gemide Norn dilini konuşan başka kimse var mı?" diye sordu.

Marangoz zalimce güldü. "Sadece lostromo. Sadece Johannes Wyck ve onu konuşturmak size üç guldenden çok daha fazlasına mal olur."

10

Arent yelkencinin kamarasından henüz çıkmıştı ki geminin ortasında bir çan çalmaya başladı; bir cüce, çanı çalmak için bir taburenin üzerine çıkmıştı.

Dudaklarının arasından tükürükler uçuşarak, "Tırmanın, köpekler!" diye haykırdı. "Hepiniz güverteye!"

Ambar kapakları açıldı, denizciler güverte altından, yangından kaçan fareler gibi boşaldı. Geminin bel kısmını doldurup birbirlerinin üzerine tırmandılar, aceleyle geminin armasına doğru yönelip korkuluklara tırmandılar, kendilerini, buldukları her kucağa atıp kahkahalarla güldüler ve itiştiler.

Arent geriye, geminin pruvasına doğru itilmiş, az önce çıktığı kapıya gerilemek zorunda kalmıştı; hava ter, İngiliz birası ve talaş kokusuyla ağırlaşmıştı.

Askeri Kaptan Jacobi şapkasının siperliğine hafifçe vurarak onu tekrar selamladı.

Yerinden hiç kıpırdamamış, sadece duvara dayanmıştı. Ayaklarından birinin tabanını da duvara dayamıştı ve dişlerinin arasında tuttuğu tahta oyma bir pipodan çirkin kokulu bir duman yükseliyordu. Birkaç dakika önce Arent'in göğsüne dayalı olan kılıç, ona eşlik eden bir arkadaşıymış gibi yanında duruyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Arent.

Drecht pipoyu ağzından uzaklaştırıp başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdı. Kocaman şapkası ve kuş yuvasına benzeyen sarı sakalları arasında güneş ışığı altında kıstığı gözleri şaşırtıcı derecede maviydi.

Çenesiyle kıç güvertesini işaret edip, "Kaptan Crauwels'in geleneklerinden biridir," dedi. Orada, kare şeklindeki omuzları ve kalın bacaklarıyla, ellerini arkasında kavuşturmuş bir adam duruyordu. Kenarları aşağı sarkmış dudakları, keyifsiz bir ruh hâlinde olduğunu gösteriyordu.

Arent şaşkınlıkla, "Kaptan o mu?" diye sordu. Adam, Arent'in tanıştığı birçok generalden daha iyi giyimliydi. "Bir vaizin karısından bile daha süslü, öyle değil mi? Neden bir Indiaman gemisini yönetmekle uğraşıyor ki? Gardırobunu satsa, rahat bir emeklilik yaşayabilir."

Yan gözle ona bakan Drecht, "Her zaman sorularla dolusun, değil mi?" dedi.

Bu kadar kolay okunabilmesi karşısında siniri bozulan Arent homurdandı. Bu sürekli merak, Sammy'nin eseriydi. Onunla vakit geçiren herkesin başına gelirdi.

Sammy insanları değiştirirdi.

Onların düşünüş biçimlerini değiştirirdi.

Arent, Sammy'nin koruması olmadan önce on sekiz yıl boyunca paralı asker olarak çalışmıştı. O zamanlar tek derdi kılıçlar, tüfekler ve onu hemen öldürebilecek şeylerdi. Bir şeylerden şikâyet edemezdi, böyle bir lüksü yoktu. Mızrağı gördükten sonra çok fazla düşünen bir paralı asker kendini onu yarıya kadar içine gömülmüş hâlde bulurdu. Bugünlerdeyse mızrağı gördüğünde onu kimin yaptığını, onun bu askerin eline nasıl ulaştığını, askerin kim olduğunu ve neden orada bulunduğunu merak ediyordu. Bu sorular böylece uzayıp gidiyordu. Bu onu arada kalmış biri hâline getiren, acınası bir yetenekti.

Crauwels yönetimi altındaki her bir adam hakkındaki bütün ayrıntılara dikkat ederek, bakışlarını güvertede toplanan tayfanın üzerinde gezdirdi.

Yağmur etraflarında patırdıyordu.

Tayfanın içindeki konuşmalar tek tek sona erdi ve sonunda etrafta yalnızca dalgaların gemiye çarpış sesleri ve üzerlerinde daireler çizen kuşların çığlıkları kaldı.

Drecht kısa bir süre daha bekleyip sessizliğin iyice derinleşmesini sağladı.

Güçlü ve derin sesiyle, "Bu gemideki herkesin karayı tekrar görmek için sebepleri var," dedi. "Bekleyen bir aile, en sevdiği genelev ya da doldurulması gereken boş bir cep olabilir bu."

Bu açıklama bastırılmaya çalışılan kıkırtılara sebep oldu.

İki elini önündeki tırabzanın üzerine koyup, "Evlerimizi görmek, ceplerimizi doldurmak, bir nefes daha almak için bu geminin su üstünde kalmasını sağlamalıyız," diye devam etti. "Karşımıza bunun aksini sağlamaya çalışan birçok şey çıkabilir. Korsanlar peşimize düşecek, fırtınalar bizi kırbaçlayacak ve bu lanet olası, huzursuz deniz kayalıklara çarpmamızı sağlamaya çalışacak."

Kalabalıktaki adamlar biraz daha dikleşip kendi aralarında heyesle mırıldandılar.

"Başka hiçbir şeye güvenmiyorsanız bile, buna güvenin." Crauwels sesini yükseltti. "Her piç kurusunun ardında her zaman başka bir piç kurusu vardır ve eve gitmemiz için, kollarımızı, bizi orada bekleyen her neyse onun etrafına dolayabilmemiz için, bizim onlardan daha büyük piç kuruları olmamız gerekir." Bu sözleri alev gibi yayıldı ve kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. "Korsanlar bize saldırırsa ancak arkadaşlarının öldürüldüğünü ve gemilerine bizim bayrağımızın çekildiğini görecek kadar yaşayabilecekler. Bir fırtına yelkenlerimizi dolduran havadan başka bir şey değildir ve Amsterdam'a kadar yol boyunca üzerimize gelen bütün dalgaları atlatacağız."

Kum saati çevrilip çan tek bir kez çalarken tezahüratlar yükseldi ve denizcilerin görevlerinin başına dağılmalarını sağladı. İri yarı dört adam palamar çarkını çevirmeye başladı ve *Saardam*'ın çapasını okyanus tabanından yukarı çekerken mekanizma gıcırdadı. Rota ve hız emirleri Kaptan'dan İkinci Kaptan'a, oradan da dümenciye iletildi.

Sonunda ana yelken açıldığında, neşeli tezahüratlar şokun etkisiyle kesildi.

Geniş, beyaz açıklığa karşı dalgalanan yelkenin üzerine külle bir göz ve bir kuyruk çizilmişti.

11

Bütün gözler yelkenin üzerindeki sembole kilitlenmiş olduğu için kimse Creesjie Jens'in yüzündeki bütün kan çekilmiş hâlde kıç güvertesinin tırabzanlarını sımsıkı tuttuğunu görmedi.

Kimse Sander Kers'in Isabel'in elindeki, aynı sembolün çizilmiş olduğu sayfa açık duran kitabı kapadığını da görmedi.

Kimse lostromo Johannes Wyck'in canlanan bir anısı yüzünden göz bandına dokunduğunu görmedi.

Ve kimse Arent'in kuşkuyla, yelkendekiyle tıpatıp aynı şekle sahip olan bileğindeki yara izine baktığını da görmedi.

12

Kaptan Crauwels, dümen kamarasındaki küçük bir pencereden rotalarını gözleyen, yekeleri ayarlayarak dümeni doğru pozisyona getiren serdümene bağırarak emirler veriyordu. *Saardam* yavaş yavaş, bir sabanı tarla boyunca çeken bir öküz gibi hızlandı. Gemi dalgaları aşarak ilerlerken deniz suyu güverteye sıçrıyordu.

Tayfa, görevleriyle meşgul olmaya başlayınca Arent'e de hâlihazırda yağmur yüzünden silinmeye başlamış sembole bakmak dışında bir şey kalmadı.

Kaptan yelkenlerin delikler ve gevşek dikişlere karşı kontrol edilmesini emretmişti ama herhangi bir kusur bulunamadı ve kumaşın rüzgâra dayanabileceğine karar verildi. Üzerine çizilen sembolden rahatsız olan başka birileri varsa bile bunu hiç belli etmiyorlardı. Çoğu kişi bunun tuhaf bir davranışın sonucu veya depoda olan garip bir kaza olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Arent huzursuzca bir parmağını yara izinin üzerinde gezdirdi. Yara izi bir düzine daha kötü yaralanmanın altında gizlendiği için onu görmek için dikkatli bakması gerekiyordu. Bu iz daha ufak bir çocukken, çenesindeki ilk kıllar belirmeye başladığı zamanlarda olmuştu. Babasıyla birlikte avlanmaya gitmişti ve aile her zamanki gibi o akşam dönmelerini bekliyordu. Üç gün sonra bir tüccar karavanı Arent'i yolda tek başına yürürken buldu. Bileğinde kötü bir yara vardı ve sanki bir ırmağa düşmüş gibi ıslanmıştı fakat civarda hiç akarsu yoktu ve yakın zamanda yağmur yağmamıştı. Arent konuşamıyor, kendisine ya da babasına neler olduğunu hatırlayamıyordu.

Bunu hâlâ hatırlayamıyordu.

Ormandan onunla birlikte geri dönen tek şey bu yara izi olmuştu.

Yıllarca bundan utanmış ve bunu bir yük gibi taşımıştı. Bu iz, ortadan kaybolan babası da dahil olmak üzere unuttuğu şeylerin hatırlatıcısıydı.

Aynı sembol nasıl yelkende de olabilirdi?

"Merhaba, Hayes," dedi Jacobi Drecht.

Arent dönüp suyun üzerinde hızlanan rüzgâra karşı şapkasını başına bastıran Askeri Kaptan'a bakarak gözlerini kırpıştırdı.

Askeri Kaptan, "Hâlâ Kaptan'la konuşmak istiyorsan kıç kamarasında olacak," derken şapkasındaki kırmızı tüy, bir böceğin anteni gibi seğiriyordu. "Ben de oraya gidiyorum, seni tanıştırırım."

Arent bilinçli bir hareketle elini sırtına doğru çekti ve Drecht'in ardından gemi boyunca kıç tarafına doğru ilerledi.

Kendini yürümeyi tekrar öğreniyormuş gibi hissediyordu.

Çok yavaş ilerleseler de ayaklarının altındaki *Saardam* sallanıyor, onun da bir yandan diğerine zikzaklar çizmesine sebep oluyordu. Yürürken ağırlığını topuklarına verip geminin hareketini tahmin etmeye ve buna göre kendisini dengelemeye çalışan Drecht'i taklit etmeye çalıştı.

Arent, Muhtemelen dövüşürken de böyledir, diye düşündü. Ayakları hafifti. Daireler çiziyordu. Asla durmuyordu. Sen onun bulunduğu yere doğru atıldığında, o kılıcını senin bir sonraki adımını atacağın yöne savurmuş olurdu.

Arent, Askeri Kaptan kılıcıyla onu yaralamadığı için şanslıydı.

Şans. Bu sözcükten nefret ediyordu. Bu bir açıklama değil, bir kabuldü. Şans, sağduyu ve yeteneklerin seni yarı yolda bıraktığında güvendiğin şeydi.

Arent son dönemde epeyce şanslıydı.

Son yıllarda hatalar yapmaya, bazı şeyleri çok geç görmeye başlamıştı. Yaşlandıkça yavaşlıyordu. Hayatında ilk kez bedeninin ağırlığını, yere bırakamadığı bir taş çuvalı gibi hissediyordu. Gitgide daha fazla ıskalıyor, daha sık ucuz atlatıyordu. Bir gün yaklaşan katilinin ayak seslerini duymayacak, hareketini çıkardığı hışırtıyı kaçıracak ya da duvara düşen gölgesini göremeyecekti.

Ölüm yazı tura atmaya, Arent de şansını denemeye devam ediyordu. Bu ona bile delilikmiş gibi görünüyordu.

Uzun zaman önce emekliye ayrılmış olmalıydı fakat Sammy'yi korumak konusunda kimseye güvenemiyordu. Şimdi sahip olduğu bu gurur ona çok saçma görünüyordu. Sammy tehlike altındaki bir gemide, bir hücrede tutuluyordu ve Arent neredeyse daha Batavia'dan ayrılmadan kendini öldürtecekti.

Dengesini bulmak için bir ipe tutunan Arent, "Daha önce, o şekilde davranmamalıydım," dedi. "Seni adamlarına karşı sıkıntılı bir durumda bıraktım. Bunun için üzgünüm."

Drecht'in kaşları düşünceli bir tavırla birbirine yaklaştı.

Sonunda, "Pipps için doğru olanı yaptın," dedi. "Yapmak için maaş aldığın işi yaptın. Ama benim görevim de Genel Vali ve ailesini korumak ve bunu, bu silahşorların sadakati olmadan yapamam. Beni bir daha o durumda bırakırsan seni öldürmek zorunda kalırım. Zayıf görünemem çünkü o zaman beni dinlemezler. Bunu anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Drecht başını salladı, sorun çözülmüştü.

Büyük bir kemerin altından geçip yarı açık güvertedeki bölmeye ulaştılar. Burası gemi genişliğindeydi ve bir mağara gibi içeri doğru uzanıyordu. Sancak tarafında tavandan duvarlara doğru hamaklar asılmış, aralarına mahremiyet sağlamak için perdeler çekilmişti.

Arent'e dümen odasına en yakın, kuyruk dümenini kontrol eden demirlerin gemi boyunca yaptığı uzun yolculuğun sonunda yeniden ortaya çıktığı bölgede küçük, kasvetli bir oda verilmişti. Rotayı belirleyen serdümen, yardımcısıyla birlikte yere çömelmiş, gemide dağıtılacak bira payları üzerine zar oynuyorlardı.

"Kaptanı nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Arent.

Askeri Kaptan piposundan bir nefes alıp, "Genel Vali daha önce birkaç kez *Saardam*'la yelken açtı," dedi. "Crauwels konuşmayı çok iyi bilir ve Genel Vali'nin sevgisini kazanmayı başardı ki bu pek çok kişinin yapamadığı bir iştir. Eve yelken açmak için bu gemiyi seçmesinin sebebi bu."

Drecht başını eğip kıç kamarasına girdi ve Arent'i sıkıntıyla kapıya bakar hâlde bıraktı.

Arent kapının iki katıydı.

Arent koca cüssesini küçük boşluktan geçirmeye çalışırken Drecht, "Bir testere getirmemi ister misin?" diye sordu.

Loş dümen bölmesinden sonra gözlerinin kıç kamarasının aydınlığına alışması birkaç saniye sürdü. Burası doğru isimlendirilmişti çünkü *Saardam*'da kargo bölmesinden sonra en büyük alan buydu. Beyaza boyalı duvarlar eğimli, tavan kirişliydi; dört kafesli pencereden filonun arkalarına yayılmış, yelkenleri dalgalanan diğer altı gemisi görünüyordu.

Odanın büyük bir kısmını, üzeri parşömen tomarları, deriyle ciltlenmiş defterler ve gümrük belgeleriyle dolu devasa bir masa kaplıyordu. Masanın üzerine açılmış bir navigasyon belgesi; dört tarafına bir usturlap, bir pusula, bir hançer ve bir iletki konarak masaya sabitlenmişti.

Crauwels belgeyi rotasını çizmek için kullanıyordu. Ceketi düzgünce katlanıp yakındaki bir sandalyenin üzerine konmuştu ve altında, o gün terziden gelmiş olduğunu tahmin edilebilen, tertemiz bir gömlek vardı. Gömlek de giysilerinin diğer parçaları gibi pahalıydı.

Arent buna anlam veremiyordu. Denizcilik kirli bir işti. Gemiler katran, pas ve yağ sayesinde su üzerinde ilerlerdi. Giysiler tere bulanır, sonra lekelenir, sonra parçalanırdı. Çoğu subay giysilerini paçavra hâline gelene kadar kullanır, yenileme konusunda da pinti davranırdı. Sonuçta yolculuk boyunca bile dayanmayacaksa şıklık için boşuna para harcamanın ne gereği vardı ki? Ancak asilzadeler bu kadar uçarı tavırlar sergileyebilirdi fakat hiçbir asilzade kendini bu mesleği seçecek kadar alçaltmazdı. Aslında düşününce, herhangi bir meslek seçtikleri pek görülmezdi.

Arent'in güvertede gördüğü, yolcuları kalacakları yerlere yönlendiren cüce şimdi bir sandalyenin üzerine çıkmış, ellerini masanın üzerindeki, gemideki depoların durumunun kaydedildiği deri kaplı defterin iki yanına bastırmıştı. Kenarları aşağı sarkmış ağzı ve çattığı kaşları, gördüğü şeylerden pek hoşlanmadığını gösteriyordu. Kaptanın koluna dokunup dikkatini hoşuna gitmeyen noktaya çekti.

Arent'in bakışlarını takip eden Drecht, "Cüce, bizim İkinci Kaptanımız," diye fısıldadı. "Onun işi tayfayı yönetmek; yani oldukça hızlı parlayan bir öfkesi vardır, bu yüzden ondan elinden geldiğince uzak dur."

İçeri girdiklerinde Crauwels bakışlarını deri ciltli defterden kal-

dırdı, sonra dikkatini hemen bir sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atmış, kil bir kupadan şarap içmekte olan Baş Tüccar Reynier van Schooten'a yöneltti. Mücevherli elini yuvarlak göbeğinin üzerine koymuştu ve bu bir dağ geçidine yuvarlanmış bir kaya parçası gibi görünüyordu.

Crauwels, "Bana, limandan yüz elli kişilik istihkakla ayrılmışken, üç yüz kişiyi nasıl besleyebileceğimizi söyle," diye sordu.

Van Schooten tembel bir tavırla, "*Leeuwarden* yanına fazladan erzak almış," derken sesi içki yüzünden kaymaya başlamıştı bile. "Kendimizinkileri bitirdiğimizde onları gemiye almak için yerimiz olacak."

İkinci Kaptan, Arent'in aklına hemen soğuk rüzgârları ve derin ormanları getiren ağır bir Alman aksanıyla, "*Leeuwarden*'ı gözden kaybedersek ne olacak?" diye sordu.

"Çok yüksek sesle sesleniriz," diye önerdi Van Schooten.

"Şu an şakanın..."

Van Schooten uzun burnunu kaşıyarak, "Yiyeceği karneye bağlarız ve Cape'te tekrar erzak alırız," diye onun sözünü kesti.

Ellerindeki erzakın listelendiği başka bir deri ciltli defteri önüne çeken Crauwels, "Yarım istihkak mı?" diye sordu.

"Çeyrek," diyen Van Schooten, Kaptan'ın karanlık bakışlarına maruz kaldı.

İkinci Kaptan öfkeyle, "Neden yetersiz erzakla yelken açıp yola çıktık?" diye sordu.

"Çünkü Genel Vali'nin kargosu için alana ihtiyacımız vardı," diye cevap verdi Van Schooten.

Kafası karışan Larme buna, "Silahşorların taşıdığı şu kutu için mi?" diye sorarak cevap verdi. "Vos bize onun için barut deposunda yer açmamızı emretti."

Sinirlenen Crauwels, "Tek kargosu o değildi," diye cevap verdi. "Ondan çok daha büyük bir şey daha vardı. Van Schooten onun gece yarısı gemiye getirilmesini organize etti ve bana ne olduğunu söylemedi."

Van Schooten gücünü toplamak için şarabından uzun bir yudum aldı. "Çok merak ettiysen bunu Genel Vali'ye sor ve bunun başına ne işler açacağını gör."

İki adam birbirlerine ters bakışlar fırlattı, hoşnutsuzlukları içerideki havayı ısıtıyordu.

Jacobi Drecht rahatsız bir tavırla öksürdü ve Kaptan bakışlarını kaldırdığında Arent'i işaret etti.

"Kaptan Crauwels, size..."

Crauwels, "Onu yeterince tanıyorum, hikâyelerini çok duydum," diyerek sözünü kestikten sonra dikkatini tekrar Isaack Larme'a yöndendirdi. "Bana kamaralardan bahset. Genel Vali benim kamaramda kaldığına göre ben nerede uyuyacağım?"

Baş Tüccar, "İskele tarafında," dedi. "İki numaralı kamarada."

"O kamaradan nefret ediyorum. Kıç güvertesindeki hayvan kafeslerinin hemen altında. Birileri oraya yaklaştığında dişi domuz serbest bırakılmak için bir saat boyunca çığlık atıyor. Beni sancak başı omuzluğuna geçir."

Boş şarap kupasını hayal kırıklığıyla sallayıp ardından içine bakan Baş Tüccar, "Orayı ben aldım," dedi.

"Evet, çünkü orası benim en sevdiğim yerlerden biri ve sen de bunu biliyorsun," diye homurdandı Crauwels. Boynundaki damarlar şişmişti. "Sen zavallı bir piç kurususun, Reynier."

Baş Tüccar keyifle, "Gece boyunca çığlık atan domuzlar tarafından uyandırılmayacak, zavallı bir piç kurusu," diyerek kabul etti. Kupasını havada sallayıp, "Biri kâhyayı çağırsın, şarabım bitti," dedi.

Kaptan onu umursamadan, "Başka kimlerin kamarası var?" diye sordu.

İkinci Kaptan masanın üzerindeki yolcu listesine baktı, sonra asilzadelerin kayıtlı olduğu sayfayı açtı. Kirli parmağıyla her birini takip ederek, zorlukla isimleri okudu. "Cornelius Vos, Creesjie Jens. Oğulları Marcus ve Osbert. Sara Wessel. Lia Jan. Vikontes Dalvhain."

"Yerini değiştirebileceğimiz kimse var mı?" diye sordu Kaptan.

İkinci Kaptan, "Hepsi de asilzade," diyerek cevap verdi.

Parmak eklemleriyle masanın üzerinde tempo tutan Crauwels içini çekip, "Bir sepete doldurulmuş lanet yılanlar gibi," dedi. "O hâlde, iskele tarafı."

İlk kez doğrudan Arent'e baktı ama dikkati hemen ahşaba çarpan bir bastonun tıkırtıları ve onu takip eden aksak ayak seslerine kaydı.

Omzunun üzerinden geriye bakan Arent kapı eşiğinde durmuş, onlara bir arabanın tekerleğinden akan pis şeylermiş gibi bakan yaşlıca bir adamı gördü. Adamın yanakları çökmüştü; saçları kırlaşmış, sarı gözleri kan çanağına dönmüştü. Yıpranmış, mor renkli cübbesi sıska bedeninin üzerinden sarkıyordu ve boynunda devasa bir haç sallanıyordu. Onu ayakta tutan tek şey, elinde tuttuğu yıpranmış ahşap bastonmuş gibi görünüyordu.

Arent onun yetmişlerinde olduğunu tahmin ederdi fakat Amsterdam'dan bu kadar uzakta, görünüş aldatıcı olabiliyordu. Doğu Hint Adaları'na yapılan bir yolculuk kolaylıkla bir bedenin on yıl yaşlanmasına sebep olabilirdi ve bunun ardından, Batavia'nın asla sona ermeyen hastalanma ve iyileşme döngüsü tarafından saldırıya uğrayan beden, her defasında kaybettiğinin biraz daha azını geri kazanırdı.

Henüz hiç kimse konuşamadan, genç, geniş omuzlu, yerli bir kadın, yaşlı adamın ardından içeri girdi. Bir tahminde bulunması gerekse Arent onun bir Mardijker olduğunu söylerdi. Kadın Hıristiyan olduğu için onun Şirket tarafından kurtarılmış bir köle olduğunu düşündü. Kadın tarlalarda çalışmaya uygun biçimde, geniş, pamuklu bir gömlek giymişti; kahverengi, kıvırcık saçları bir bonenin altına tıkıştırılmıştı ve uzun, kenevirden yapılmış eteği ardından yeri süpürüyordu. Üzerinde sırılsıklam bir önlük, sırtında büyük bir sırt çantası vardı fakat kadın onun ağırlığından etkileniyormuş gibi görünmüyordu.

Yuvarlak yüzünde şişkin yanakları ve büyük, dikkatli gözleri vardı. Karşılaştığı adamlara saygılı bir tavrı olduğu söylenemezdi, onları selamlamamıştı; sadece bakışlarını yanındaki adama çevirip onun konuşmaya başlamasını bekledi.

Yaşlı adam, "Sizinle konuşabilir miyim, Kaptan Crauwels?" diye sordu.

Crauwels, "Bugün herkesin benimle konuşması gerekiyor," diye homurdanıp yıpranmış haça baktı. "Sen kimsin?"

Kambur adam, "Sander Kers," dedi. Ciddi sesi, titreyen bedenindeki zayıflıkların hiçbirinin izini bile taşımıyordu. "Bu da himayem altındaki Isabel."

Güneş bir an için bulutların ardında kaybolup odanın kararmasına sebep oldu.

Sandalyesinde oturan Van Schooten vücudunu onlara döndürüp gözlerinde pis bir imayla baktı. "Ya, demek senin himayen altında. Bu günlerde bir hami, kaça patlıyor?"

Görünüşe bakılırsa Isabel bu imayı anlamamıştı çünkü kaşlarını çatıp açıklaması için Sander'a baktı. Sander gözlerini kısıp Van Schooten'a bakarken gözleri kutsal ışık kadar ateşliydi. "Tanrı'nın gözetiminden çok uzaktasın," dedi sonunda. "Seni karanlık tarafa çeken şey ne oldu, evladım?"

Van Schooten'ın yüzü bembeyaz kesildi, sonra öfkelendi ve onu susturmak için elini salladı. "Git buradan ihtiyar, yolcuların buraya girmesi yasak."

"Beni buraya Tanrı gönderdi, göndermek sana düşmez."

İnancı o kadar kuvvetliydi ki Arent bile ona inandı.

Isaack Larme haçı işaret ederek "Bir vaiz misin?" diye araya girdi.

"Bu doğru, cüce."

İkinci Kaptan ona kuşkulu gözlerle bakarken Kaptan masanın üzerinden küçük, metal bir disk almış onu havaya atıp avcuyla yakalıyordu.

Arent huzursuzca kıpırdandı; içinde saklanması ya da kaçmasını söyleyen içgüdüler birbiriyle çelişiyordu. Babası da bir vaizdi ve bu durum içgüdüsel olarak bu mesleği kötü kalplilikle ilişkilendirmesine sebep oluyordu.

"Burada pek hoş karşılanmayacaksın, Sander Kers," dedi Kaptan Crauwels.

"Çünkü Jonah, Tanrı'nın ilahi iradesine karşı gelip denize açıldığı için lanetlendi ve şimdi tüm denizciler din adamlarının kötü şans getireceğine inanır," diyen Sander'ın ses tonu, bu uyarıyı daha önce birçok kez duyduğunu belli ediyordu. "Batıl inançlar konusunda pek sabırlı değilim, Kaptan. Tanrı'nın her birimiz için yaptığı plan, biz doğmadan çok uzun zaman önce göklerde yazılmıştır. Bu gemi batacak olursa bu, O'nun yumruğunu geminin etrafına vurmaya karar verdiği anlamına gelir. Ben O'nun iradesini memnuniyetle kabul eder ve karşısına alçakgönüllülükle çıkarım."

Isabel ağzının içinde onu onaylayan bir şeyler mırıldandı; yüzündeki kendinden geçmiş ifadeye bakılacak olursa, böylesine büyük bir imanla boğulan herkesin çok şanslı olacağına inanıyor olmalıydı.

Crauwels metal diski tekrar döndürerek havaya fırlattı ve yeniden yakaladı. "Tamam, kamaranız konusunda yakınmaya geldiyseniz..."

Kaptan'ın varsayımı karşısında gücendiği belli olan vaiz, "Kaldığım yer konusunda sorunum yok, çok fazla şeye ihtiyacım yok," dedi. "Sizinle ama direğin ötesine geçmemi yasaklayan kuralınız hakkında konuşmak istiyorum."

Crauwels ona temkinli bir bakış attı. "Ana direğin önündeki her yer denizcilerin bölgesidir; ana direğin diğer yanında kalan tüm alanlar da rütbeli subaylar ve yolculara aittir ve denizciler, bu tarafta görevleri olmadığı sürece buraya geçmez," diye açıkladı. "İzin almadan ana direği geçen tüm denizciler kamçılanır. Direğin diğer tarafına geçen yolcularsa, tayfanın merhametine kalır. Filodaki tüm gemilerde kural budur. Ben bile geminin o tarafına sık gitmem."

Vaiz tek kaşını kaldırdı. "Bu adamlardan korkuyor musunuz?"

Reynier van Schooten, "O denizcilerin hepsi bedava bir içki için sizin boğazınızı kesip daha cesediniz soğumadan hamisi olduğunuz kıza tecavüz edebilir," diye araya girdi.

Onu şok edecek bir ses tonu seçmeye çalışmıştı fakat vaiz ona sakin gözlerle baktı; gerçi Isabel, çantanın sapını daha sıkı tutmaya başlamıştı. Bu açıklama hakkındaki düşünceleri yüzüne yansımamıştı.

Sander, "Korku inançsızların lanetidir," dedi. "Benim alnıma kutsal bir görev yazıldı. Bunu yerine getirmeye niyetliyim ve bunu yaparken Tanrı'nın beni koruyacağına güveneceğim."

Isaack Larme, "Tayfanın arasına girmek mi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, cüce, orada, onlara Tanrı'nın sözlerini ileteceğim."

Larme küçümser bir ifadeyle başını salladı. "Seni öldürürler."

"Tanrı'nın benim için planı buysa, bunu kabul ederim."

Gerçekten de eder, diye düşündü Arent. Adam, bunu gerçekten de kabul ederdi. Hayatı boyunca bir sürü dindar görünen adamla karşılaşmış ve aralarından sahte olanları saptamayı öğrenmişti. İmanın, gerçek imanın ağır bir bedeli vardı. Bu insanları aydınlatan, onları

ısıtan ve bir yön hissi veren tek şey Tanrı'ydı. Dünyanın geri kalanını, ilahi ateşin yayılması için memnuniyetle ateşe verebilecekleri sıkıcı, gri bir yer olarak görürlerdi. Sander Kers söylediği her sözcükle bir kibrit yakıyormuş gibi konuşuyordu.

Crauwels ve Larme arasında sessiz bir diyalog geçti; yüz kaslarında hafif oynamalar ve baş hareketleriyle bir soru soruldu; cevap büzülmüş dudaklar ve hafif bir omuz silkmesi biçiminde geldi. Bu, tehlikeli işlerde yakın mesafede çalışan insanlar arasında kullanılan bir dildi. Arent de Sammy'le aynı şekilde iletişim kurardı.

Vaiz'in bakışları Kaptan Crauwels'inkileri yakaladı. "Şimdi, işimi yapmak için sizden onay alabildim mi?"

Crauwels metal diski tekrar havaya attı fakat asabi bir hareketle onu hemen yakaladı. "İznimi aldın ama onayımı alamazsın. Ve bu sadece senin için geçerli, hamisi olduğun kız için değil. Gemide şehvet yüzünden ayaklanma çıkması riskini göze alamam."

Genç kadın, "Kaptan..." diye itiraz etti.

Sander sert bir sesle, "Isabel!" diye araya girdi. "Burada işimiz bitti."

Isabel öfkeli gözlerle bütün yüzlere baktı; bakışlarından, onun istediği şeyi elde edemediği açıkça anlaşılıyordu. Öfkeyle dudaklarını ısırarak odadan çıktı.

Sander Kers bastonuna dayanıp topallayarak onu takip etti.

Crauwels kaşını kaşıyarak, "İşte, artık başımda hiçbir işe yaramayacak bir bela daha var," dedi. "Pekâlâ, hırsız yakalayıcı, bugün sen benden ne istiyorsun?"

Arent bu hitap karşısında irkildi. Sammy her zaman hırsız yakalayıcı olduğunun iddia edilmesinden nefret etmişti. Bunun serserilerin, en alt seviyedeki ayaktakımını yaptığı bir iş olduğunu ve ancak yumruklarla halledilen küçük gizemlerin çözülmesini sağlayabileceğini söylerdi. O, bir sorun çözücü olarak adlandırılmayı tercih ediyordu; bu onun tarafından uydurulmuş, tamamen ona ait bir unvandı fakat krallar bile onun hizmetlerinden faydalanmak için hazinelerini boşaltabilirdi.

"Gemide sakat bir marangozunuz var mı?"

"Evet, Bosey. Bu gemiyi bir arada tutan her kalasın ve her çivinin adını bilir. Gerçi nöbet sırası geldiğinde ortalıkta görünmedi. Neden?"

"Sammy Pipps, limanda bizi tehdit eden cüzzamlının o olduğunu düşünüyor."

Isaack Larme irkildi ve bunu, elindeki kâğıdı rulo hâline getirip taburesinden inerek gizlemeye çalıştı. "Hızımızı kontrol etmeliyim, Kaptan."

Kaptan huysuz bir sesle, "Oraya gitmişken serdümenin elinden bira kupasını al," dedi.

Arent, Larme'ın gidişini izlerken, Kaptan'la işi bittikten sonra onunla tekrar konuşmaya karar verdi.

Sonra, "Bu Bosey'nin, *Saardam*'ı tehdit etmek için herhangi bir sebebi olabileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Bir şekilde mürettebatla ters düştüğünü biliyorum ama size sebebini söyleyemem. Bir kaptan, adamlarıyla mesafesini olabildiğince korumalıdır, yoksa onları yönetmesi imkânsızlaşır. Larme'ın bu konuda daha fazla bilgisi olabilir."

"Rıhtımda, bir efendisi olduğundan bahsetmişti. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

"Gemimde yüz seksen denizci var, Hayes. İsmini bildiğim için bile şanslısın. Açıkçası konuşman gereken kişi Larme. O tayfaya benden daha yakındır." Kaptan sabrını kaybetmeye başlamıştı. "Başka bir şey var mı? Hâlâ uğraşmam gereken bir düzine saçma iş var."

Arent, "Barut deposunu koruyan polis memuruyla konuşmak için izninize ihtiyacım var," dedi.

"Neden?"

"Sammy Pipps, birinin orayı havaya uçurmayı planladığından şüpheleniyor."

"Bu yeterince iyi bir sebep," diye homurdanan Kaptan metal diski Arent'e doğru fırlattı, o da avucuyla yakaladı. Metal parçası ağırdı ve üzerine bir kuş kabartması işlenmişti. Ortasındaki delik olmasa, Arent onun bir balmumu mührü olduğunu düşünebilirdi.

Kaptan, "Polis memuruna o sikkeyi gösterirsen, seni benim gönderdiğimi anlar," dedi.

Reynier van Schooten büyük bir gösterişle sandalyesinden kalkıp masaya yaklaşırken, "Bir dakika," dedi.

Mürekkep hokkasından bir tüy kalem alıp ince bir parşömen

parçasının üzerine bir dizi sayı yazmaya başladı. "Bu yolculuğun yöneticisi benim ve ben tersini söylemedikçe bütün kapılar size kapalı kalacak. Ne yazık ki borcunuz ödenene kadar size istediğiniz şeyi veremem," deyip mürekkebi kurutmak için parşömenin üzerine biraz toz attıktan sonra onu Arent'e verdi.

Parşömene bakan Arent, "Bu da ne?" diye sordu.

Van Schooten gözleri parlayarak, "Bu bir fatura," diye cevap verdi.

"Fatura mı?"

"Fıçı için."

"Hangi fıçı?"

Van Schooten bu dünyadaki en aptalca soruymuş gibi, "Limanda kırdığınız bira fıçısı," dedi. "O Şirket'e aitti."

"Bir adamın acısına son verdiğim için benden para mı alıyorsunuz?" diye sordu Arent inanamayarak.

"Adam Şirket'e ait değildi."

"Adam yanıyordu."

Aynı sinir bozucu mantığı takip eden Van Schooten, "Alevlerin de Şirket'in malı olmadığına dua edin," dedi. "Üzgünüm, Teğmen Hayes. Şirket politikası gereği, bu faturayı ödemediğiniz sürece size başka bir hizmet sunamayız."

Crauwels homurdanıp parşömeni Arent'in elinden kaptı ve Baş Tüccar'ın suratının önünde salladı. "Hayes yardım etmeye çalışıyor seni kötü kalpli, alçak herif. Şu son iki haftada sana ne oldu böyle? Sanki bambaşka birine dönüştün."

Van Schooten'ın yüzünde bir anlık bir şüphe oluştu fakat bu, kibriyle kıyaslanamazdı bile.

"Önce benimle konuşmaya gelmiş olsaydı, bu kusurunu affedebilirdim fakat," omzunu silkti, "işte buradayız. Otoritem..."

"Otoritenin hiçbir kıymeti yok!"

Bu ses hemen yanlarındaki bir kapı eşiğinden gelmişti; Genel Vali Jan Haan, kıpkırmızı suratı ve kabarmış öfkesiyle orada duruyordu. "Teğmen Hayes'e böyle saygısızlık etmeye nasıl cüret edersin," diye tıslarken tiksintiyle etrafa bakıyordu. "Bundan böyle ona 'Efendim' diye hitap edeceksin ve bana gösterdiğin kadar saygı göstereceksin, yoksa Askeri Kaptan Drecht'e senin dilini kesmesini söylerim. Anladın mı?"

"Lordum..." Söyleyecek hiçbir şey bulamayan Van Schooten gözlerini Genel Vali'yle Arent arasında dolaştırıp aralarında nasıl bir bağlantı olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Ben... Ben onu gücendirmek..."

Genel Vali, "Niyetinin ne olduğu hiç önemli değil," diye bağırıp Van Schooten'ı elinin bir hareketiyle susturdu.

Bakışlarını Arent'e çevirdiğinde yüzü aniden bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Gel, yeğenim," deyip onu içeri davet etti. "Konuşmamızın vakti geldi."

13

Genel Vali, Kaptan'ın kamarasını almıştı. Bu kamara diğerlerinin iki katıydı ve kendi özel tuvaleti vardı. Yatağın üzerine hayvan kürkleri yığılmıştı ve yere bir kilim serilmişti. Duvarlara, Genel Vali'nin kişisel tarihinden sahneleri betimleyen ve aralarında Breda Kuşatması da bulunan yağlıboya tablolar asılmıştı.

O tabloda Arent de vardı. Tek başına üzerine akın eden İspanyol askerleriyle savaşırken yaralı amcasını omzunda taşıyan, üzeri kanla kaplı dev oydu. Aslında olay tam olarak böyle olmamıştı ama bu görüntü, Arent'e bu anıyı hatırlatıp midesini bulandırmaya yetiyordu. Gerçekte, yığınlar hâlindeki bedenlerin arasına saklanıp çöp yığınlarının arasında ilerlemiş ve düşman hattı boyunca yol alırken nefeslerini tutmuşlardı. Arent amcasının duvara asmak için niçin bu tabloyu sipariş vermediğini anlayabiliyordu. Yağlıboyayla muhteşem bir tabloya dönüştürmek için oldukça zor bir görüntüydü.

Çok meşgul görünen bir kâhya, giysileri bir deniz sandığından çekmecelere aktarırken Genel Vali'nin mabeyincisi Cornelius Vos içleri parşömen tomarlarıyla dolu kutuları büyük bir titizlikle bir rafın üzerine yerleştiriyordu. Arent'in onu gerçekten fark etmesi için ona birkaç kez bakması gerekti. Çamur rengi saçları ve kahverengi giysileri yüzünden, onu çatıyı destekleyen sütunlardan ayırmak oldukça zordu.

"Müdahalen için teşekkür ederim ama kendi savaşlarımı kendim yürütebilirim, amca," dedi Arent, kapıyı arkasından kapatırken.

Jan Haan sinirli bir hareketle elini kıç kamarasına doğru sallayarak, "Bu savaş senin seviyene uygun değildi," dedi. "Reynier van Schooten zayıf, rüşvetçi ve tamahkâr bir adam. Sevdiğim bu şirkette onun gibi birine yer olması, bu şirketi daha az sevmeme sebep oluyor."

Arent amcasını inceledi. Birbirlerini en son bir ay önce, Sammy Batavia'ya geldiğinde görmüşlerdi. Uzun bir akşam yemeği yemiş ve bolca şarap içmişlerdi, sonra eski günleri anmışlardı zira en son buluşmalarının üzerinden on bir yıl geçmişti.

Amcası çok değişmemişti. Yıllar geçtikçe atmacayı andıran yüzü daha da çok bir atmacaya benzemeye başlamıştı ve artık başının tepesinde kelleşmiş ve güneşte yanmış bir bölge vardı. Amcasındaki en önemli değişiklik, kilosuydu. Varlıklı insanların ayrıcalığı olan yağ katmanını kaybetmiş, sokakta yaşayan bir dilenci kadar zayıflamıştı.

Arent onun endişe verici derecede zayıf olduğunu düşündü. Bir kılıç kadar ince. Geçen yıllar bir bileği taşıymış gibi onu kırılganlaştırmak yerine keskinleştirmişti. Onu yeniden biçimlendiren şey endişe olabilir miydi? Giysilerinin üzerine rahatça yerleştirilmiş metal göğüs plakası parlıyordu. Plakanın çok kaliteli olduğu belli olsa da epeyce rahatsız görünüyordu. Savaş alanındaki generaller bile çadırlarına döndüklerinde zırhlarını çıkarırdı fakat amcasının böyle bir niyeti varmış gibi durmuyordu.

Genel Vali yeğeninin ardına baktığında şapkasını saygıyla göğsüne bastırıp sabırla onun arkasında bekleyen Askeri Kaptan Drecht'i gördü.

"Cenazeme gelmiş gibi görünüyorsun, Drecht. Benden ne istiyorsun?"

"Silahşorlarımızın bir kısmını başka bir gemiye aktarmak için izin istiyorum, Efendim. Onları boş bulduğum her alana tıkış tıkış doldurduk ama *Saardam*'da hepsini alacak kadar boş yer yok."

"Gemiye kaç silahşor getirdik?"

"Yetmiş."

"Peki, kaçını göndermek istiyorsun?"

"Otuz."

Genel Vali mabeyincisine, "Bu konuda sen ne düşünüyorsun, Vos?" diye sordu.

Vos dönüp omzunun üzerinden baktı; detaylar üzerinde düşünürken mürekkep lekeli parmakları seğiriyordu. "Geriye kalan silahşorlar kolaylıkla güvenliğinizi sağlayabilir ve artacak olan erzak da çok işimize yarar. Karşı çıkacak bir şey göremiyorum," dedikten sonra işine döndü.

Genel Vali, "O hâlde izin veriyorum, Askeri Kaptan," dedi. "Şimdi beyler, eğer izin verirseniz, yeğenimle biraz yalnız vakit geçirmek istiyorum. Konuşacak çok şeyimiz var."

Düzene sokamadığı parşömen rulolarına pişmanlık dolu bir bakış atan Cornelius Vos kıç kamarasına giden Jacobi Drecht'in ardından odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

"İlginç bir adam," dedi Arent.

Genel Vali parmağını şarap rafındaki kupaların üzerinde gezdirirken, "Rakamlar konusunda daha iyi kimseyi bulamazsın ama bir bostan korkuluğuyla konuşsan daha çok eğlenirsin," dedi. "Ama sadık bir adamdır. Drecht de öyledir ve bu, bugünlerde çok önemli bir özellik. Bir içki ister misin?"

"Şu ünlü şarap dolabın bu mu?"

"Sığdırabildiklerim," dedi Jan. "Senin tat alma duyun için harcamaktan keyif alacağım bir Fransız şarabım var."

"Bunu benim için harcamana çok memnun olurum."

Jan raftan bir şarap sürahisi alıp üfleyerek üzerindeki tozu temizledi. Sürahinin mantarını çıkarıp iki kupayı doldurdu ve birini Arent'e verdi. "Aileye," deyip kupasını havaya kaldırdı.

Arent kupasıyla onunkine dokundu ve birlikte şarabın keyfini çıkararak büyük bir yudum aldılar.

Arent sesinin incinmiş çıkmasını engellemeye çalışarak, "Askerlerin Sammy'yi tutukladıktan sonra seni görmeye çalıştım fakat kaleye girmeme izin bile verilmedi," dedi. "Bana, boş zamanın olduğunda senin beni çağıracağını söylediler ama bundan sonra hiçbir haber almadım."

"O benim korkaklığımdı." Genel Vali utançla gözlerini yere indirdi. "Senden kaçınıyordum."

"Neden?"

"Seni görürsem... Seni görürsem yapmak zorunda kalacaklarımdan korkuyordum."

"Amca?"

Genel Vali kupasının içindeki şarabı çevirip sanki kısa süre sonra çok derin bir hakikat kendini gözler önüne serecekmiş gibi derin gözlerle kırmızı sıvıya baktı.

İçini çekip bakışlarını Arent'e çevirdi.

Sonra alçak sesle, "Şimdi burada, yanımda olduğunda, Şirket'e ettiğim yeminin, ailene ettiğim yeminden daha büyük olmadığını görüyorum," dedi. "Şimdi, bana hiç korkmadan söyle, Samuel Pipps'in ne yaptığını biliyor muydun?"

Arent ağzını açtı fakat Genel Vali onu bir el hareketiyle susturdu.

"Cevap vermeden önce, benim seni hiçbir şeyle suçlamayacağımdan emin olabilirsin," derken gözleri Arent'in yüz hatlarını inceliyordu. "Sahip olduğum güç doğrultusunda seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım ama Samuel Pipps'in, 17 Beyefendi'nin karşısına çıktığında senin..." doğru sözcüğü aradı, "onun suç ortağı olduğunu söyleyip söylemeyeceğini bilmem gerekiyor." Yüzü karardı. "Durum buysa, daha fazla önlem almam gerekiyor."

Arent amcasının, "daha fazla önlem" derken neyi kastettiğini bilmiyordu ama bu önlemlerin epey kanlı olacağını hissedebiliyordu.

"Sammy'nin asla kanunsuz bir şey yaptığını görmedim, amca," dedi tiz bir sesle. "Bunu asla görmedim. Sammy neyle suçlandığını bile bilmiyor."

Genel Vali, "Biliyor," diye gürledi.

"Bundan emin misin? O düşündüğünden daha iyi bir adam."

Genel Vali yeğenine arkasını dönüp lombara doğru gitti. Denize açılalı henüz bir saat olmuştu ve filodaki gemiler şimdiden birbirinden uzaklaşmaya başlamıştı; beyaz yelkenler, karanlık muson bulutlarını geride bırakıyordu.

Genel Vali sinirli bir ses tonuyla, "Sana aptal bir adam gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

"Hayır."

"Ya da umursamaz?"

"Hayır."

"Pipps, hepimizin hizmet ettiği bu Şirket'in gözünde bir kahraman. 17 Beyefendi'nin gözbebeklerinden. Başka bir şansım olsa onu zincirlemez, ona böyle saygısızca davranmazdım. İnan bana, işlediği suçla, aldığı cezayı hak etti."

Arent üzüntüyle, "Peki işlediği suç ne?" diye sordu. "Bunu neden bir sır gibi saklıyorsun?"

"Çünkü 17 Beyefendi'nin karşısına çıktığında yaşayacağın şaşkınlık senin en büyük savunman olacak," dedi Genel Vali. "Senin de bu işe karıştığına inanacaklar. Neden inanmasınlar ki? Pipps'le ne kadar yakın olduğunu biliyorlar. Sana ne kadar güvendiğini biliyorlar. Hiçbir şeyden haberin olmadığına inanmayacaklar. Öfken, kafa karışıklığın, onları masumiyetine ikna edecek."

Arent şarap sürahisini alıp hem kendi kupasını hem de amcasının kupasını doldurdu.

Lombara doğru gidip amcasına yaklaşarak, "Mahkemesine sekiz ay var, amca," dedi. "Ama biz kılıç konusunda endişelenirken mızrağı gözden kaçırıyor olabiliriz. Sammy bu geminin tehlike altında olduğuna inanıyor."

"Elbette inanıyor. Bunu özgürlüğünü geri kazanmak için kullanabileceğini düşünüyor."

"Cüzzamlı adamın bir dili yoktu ama konuşuyordu. Bir bacağı sakattı fakat sandıkların üzerine tırmanabilmişti. Sadece bu tuhaflıklar bile Pipps'in dikkatini çekmeye yetti. Ve bir de yelkenin üzerinde beliren sembol var."

"Hangi sembol?"

"Bir göz ve bir kuyruk. Bileğimdeki yara iziyle tıpatıp aynı. Babam ortadan kaybolduktan sonra beliren yara izi."

Arent aniden amcasının tüm dikkatini ona yönelttiğini fark etti. Masasına giden Jan Haan mürekkep hokkasından bir tüy kalem alıp bir parşömenin üzerine aynı sembolü çizdi ve onu Arent'in yüzünün önünde tuttu.

Mürekkep kâğıttan yere damlarken, "Bu mu?" diye sordu. "Emin misin?"

Arent'in kalbi çılgınca atmaya başladı. "Eminim. Bu sembolün orada ne işi vardı?"

"Hayatının, baban ortadan kaybolduktan sonraki dönemini ne kadar hatırlıyorsun? Büyükbabanın neden seni almaya geldiğini hatırlıyor musun?"

Arent başını salladı. Av gezisinden tek başına döndükten sonra herkes ondan uzak durmaya başlamıştı. Kız kardeşleri ona aşağılayarak bakmaya başlamış, annesi de mesafesini korumuştu ve bu yüzden

tüm bakımı hizmetlilere kalmıştı. Herkes babasından nefret ederdi ama kimse gitmiş olmasına sevinmiş gibi görünmüyordu. Arent'in döndüğüne mutlu olmuş gibi de görünmüyorlardı. Bu hiçbir zaman yüksek sesle söylenmemiş olsa da suçlamaları çok açıktı. Arent'in babasının sırtına bir ok sapladıktan sonra hafızasını kaybetmiş numarası yaptığını düşünüyorlardı.

Kısa süre içinde bu dedikodu gerçek olarak algılanmaya, babasının cemaati arasında yayılarak onları Arent'e karşı zehirlemeye başlamıştı.

Başlangıçta onu sessizce suçluyorlardı, diğer çocuklar onu yolda gördüklerinde fısıltıyla ona hakaret ediyordu. Sonra, köylülerden biri Pazar ayininden sonra ona lanet okumuş, bağırarak, şeytanın onun arkasında dans ettiğini söylemişti.

Korkudan titreyen Arent onu koruması için annesinin elini tuttuğunda, onun da kendisine aynı tiksintiyle baktığını görmüştü.

O gece, gecenin bir yarısı evden gizlice çıkıp onu suçlayan köylünün kapısına bileğindeki yara izini kazımıştı. Bunu neden yaptığını ya da onu buna hangi karanlık içgüdünün ittiğini hatırlamıyordu. Kimse bu sembolün ne olduğunu bilmiyordu ama Arent sembolün karanlık bir hissi olduğunu düşünüyordu. Bu sembol onu korkutuyordu, bu yüzden diğer insanları da korkutacağını düşünmüştü.

Ertesi sabah toplumdan dışlanan kişi, onu suçlayan köylü olmuştu ve her şeyi reddetmesi, hiçbir şeyi değiştirmemişti. İnsanlar şeytanın, onu çağıran kişilerin kapısına geldiğini söylemişti.

Bu başarısından çok memnun olan Arent bir sonraki gece ve onu takip eden gecelerde de evden kaçıp onu sinirlendiren herkesin kapısına bu sembolü kazıyıp, onların şüphe ve korkunun hedefi hâline gelişini izlemişti. Bu küçücük bir şeydi, intikam almak için sahip olduğu tek güçtü.

Sembol sadece bir çizimdi ama köylüler onu dehşetleriyle doldurarak ona hayat kazandırıyordu. Kısa süre sonra kapısına bu sembol çizilen evleri yakmaya, içindekileri de köyden kovmaya başladılar. Yarattığı şey karşısında dehşete düşen Arent gece gezintilerine son verdi fakat sembol kapılarda belirmeye ve eski ihtilafları sonuca bağlamaya ve yenilerini yaratmaya devam etti. Köy aylar boyunca, yıllardır süre-

gelen kinlerinin ağırlığı altında ezilerek mahvoldu; insanlar birbirini suçladı ve sonunda, suçlayacak birini buldu.

İhtiyar Tom.

Arent düşünmeye çalışıyordu. İhtiyar Tom cüzzamlı mıydı? Herkesin ondan nefret etmesinin sebebi bu muydu?

Bunu hatırlayamıyordu.

Bu önemli değildi. Arent'in aksine Tom, yakın akrabaları ve ardına saklanabileceği duvarları olmayan, yoksul bir adamdı. Güneşli, yağmurlu ya da karlı günlerde, pazardaki aynı noktada oturup dilendiği için tuhaf biri olduğu söylenebilecek olsa da bir şeytan olmadığı çok açıktı. Söylediği hiçbir şey anlamlı değildi ama çoğu kişi onun zararsız olduğunu düşünürdü.

Bir gün öfkeli bir kalabalık etrafını sardı. Küçük bir oğlan çocuğu ortadan kaybolmuştu ve arkadaşları onu İhtiyar Tom'un aldığını iddia ediyordu. Köylüler suçlamalarını sıralayıp ondan itiraf etmesini talep ettiler. İhtiyar Tom bunu yapmadığında –yapamadığında– onu öldürünceye kadar dövdüler.

Çocuklar bile buna katıldı.

Ertesi günden itibaren sembol hiçbir yerde ortaya çıkmamaya başladı.

Köylüler şeytanı evlerinden kovdukları için kendilerini tebrik edip gülümseyerek ve komşularıyla gülüşerek, sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına geri döndüler.

Bir hafta sonra Arent'in büyükbabası Casper van den Berg arabasıyla köye geldi. Arent'i annesinin yanından alıp onu Eyaletler'in diğer yanında, Frisia'daki kendi evine götürdü. Casper bunu, beş oğlu da onu hayal kırıklığına uğrattığı ve bir varise ihtiyacı olduğu için yaptığını iddia ediyordu. Ama ikisi de geliş sebebinin, Arent'in annesinin onu çağırmış olması olduğunu biliyordu. Annesi yara izi ve Arent'in kapılara çizdiği sembol konusunda gerçeği biliyordu.

Annesi Arent'ten korkuyordu.

"Sen Frisia'ya gittikten sonra, bu sembolün Eyaletler'de giderek yayıldığına dair haberler aldık." Genel Vali parşömeni mum alevine değdirip uğursuz sembolün yanışını izledi. "Bunu önce, sembolün kestikleri ağaçlara kazınmış olduğunu gören oduncular fark etti. Son-

ra aynı sembol köylerde ve son olarak da ölü tavşan ve domuzların üzerinde belirmeye başladı. Sembol nerede ortaya çıksa, ardından felaketler başlıyordu. Ekinler çürüyor, inekler ölü doğum yapıyordu. Çocuklar ortadan kayboluyor ve bulunamıyordu. Bu neredeyse bir yıl kadar devam etti ve sonunda kızgın kalabalıklar civardaki asilzadelerin evlerine saldırıp onları karanlık güçlerle işbirliği yapmakla suçladı."

Genel Vali alev parmak uçlarına ulaştığında geriye kalan parşömen parçasını lombardan denize attı.

Arent yara izine bakarak, "Bana neden bunların hiçbirini söylemedin?" diye sordu. Yara izi neredeyse görünmez hâle gelmişti fakat Arent onun aşağıda görünür hâle gelmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

"Çok küçüktün." Genel Vali'nin yüzünde tuhaf bir pırıltı vardı; eski korkular onu ele geçiriyordu. "Bu yük ü taşıması gereken kişi sen değildin. Biz, sembolün kötü yürekli hizmetkârlarından birinin ormanda sizi bulduğunu, babanı öldürüp seni de sapıkça bir törenle damgaladığını düşündük ama senin üzerinde hiçbir kötü etkisini görmedik. Sonra bir cadı avcısının İngiltere'den beri bu sembolü takip ettiğini, mensubu olduğu tarikatın yıllardır bununla savaştığını duyduk. Cadı avcısı, bunun şeytanın işi olduğunu iddia ediyor, cüzzamlıları kılıçtan geçirip şeytanın etkisi altındaymış gibi görünen cadıları yakarak, takipçilerinin topraklarını tarumar ediyordu."

Cüzzamlılar, diye düşündü Arent. Bosey gibi.

Amcası, "Şeytan kovulana kadar tüm Frisia'da aylarca büyük ateşler yakıldı," diye devam etti. "Büyükbaban cadı avcısının seni de şeytanın takipçisi ilan edeceğinden korktuğu için seni sakladı." Genel Vali'nin yüzünden karanlık bir gölge geçti, elindeki şarap titredi. "Korkunç zamanlardı. Şeytan önemli ve güçlü kişileri ele geçirmiş, onları sapkınlığa sürüklemişti. Bazı eski aileler kurtarılamadı. Şeytan tarafından çok etkilenmişlerdi."

Düşüncelere dalan Genel Vali'nin tırnakları şarap kupasının yanında ritim tutmaya başladı. Kupanın sapı yerine mıhlanmıştı, bu oldukça eski moda bir tarzdı ve biraz da huzursuz ediciydi. Arent bu yüzden pençelere benzediklerini düşündü. Sanki amcası yavaş yavaş, her zaman benzediği bir yırtıcı kuşa dönüşüyordu.

"Bilmen gereken bir şey daha var Arent. Cadı avcısına göre, o şeytan kendisine İhtiyar Tom diyordu."

Bir anda bacakları boşalan Arent masaya tutunarak ayakta kalabildi.

"İhtiyar Tom bir dilenciydi," diyerek karşı çıktı. "Köylüler onu öldürdü."

"Belki de şans eseri doğru yaratığı buldular. Yeterince çok taş atarsan, zaman zaman bunu hak eden birini de vurursun." Genel Vali başını iki yana salladı. "Gerçek ne olursa olsun, tüm bu olaylar yaklaşık otuz yıl önce oldu; sembol neden şimdi tekrar ortaya çıktı? Ve dünyanın diğer ucunda." Koyu renk gözlerini Arent'e çevirdi. "Metresim Creesjie Jens'i tanıyor musun?"

Konunun bu hızla değişmesine şaşıran Arent başını iki yana salladı.

"Son kocası Eyaletler'i kurtaran cadı avcısıydı. Seni o adamdan saklamıştık. Creesjie'yle de onun sayesinde tanıştım. İşi konusunda Creesjie'ye güvendiyse o, İhtiyar Tom'un bu gemiyi neden tehdit ettiği ve bileğindeki o izin ne anlama geldiği konusunda daha çok şey biliyor olabilir."

"Bir tehdit olduğuna inanıyorsan, Batavia'ya dönmek daha akıllıca olmaz mı?"

"Yani geri mi çekileyim?" Genel Vali tiksintiyle gülerek bu fikir hakkında ne düşündüğünü belli etti. "Batavia'da yaklaşık üç bin kişi var ve bu gemide üç yüzden az insan var. İhtiyar Tom buradaysa, kapana kısıldı demektir. Bunu benim için yap, Arent. İstediğin her şey," eliyle Arent'in itirazını engelledi, "Pipps dışında, istediğin her şey emrinde olacak."

"Ben onun yaptığı şeyi yapamam."

Genel Vali, "Beni İspanyol ordusundan kurtarmak için bir kalede fırtınalar estirdin," diye itiraz etti.

"Oraya başarılı olmayı bekleyerek gitmedim, orada öleceğimi düşünerek gittim."

"O hâlde, neden gittin?"

"Çünkü denememiş olmanın yaratacağı suçluluk duygusuyla yaşayamazdım."

İçi yeğenine duyduğu sevgiyle dolan Genel Vali, bunu gizlemek için arkasını döndü. "Küçük bir çocukken sana Charlemagne'i anlatmamalıydım," dedi. "Bu zihnini çürüttü."

Sonu bir kazanca bağlanmayan tüm duygulardan rahatsız olan Genel Vali, masasına gidip bazı kâğıtları karıştırdı. Belgeleri düzgünce sıraladığında, "Pipps'e beş yıl hizmet ettin," dedi. "Eminim yöntemlerini gözlemlemişsindir."

"Evet, ağaçlara tırmanan sincapları da gözlemledim ama onların yaptığı şeyi de yapamam. Bu gemiyi kurtarmak istiyorsan, Sammy'yi serbest bırakmalısın."

"Kan bağıyla gerçek amcan olmadığımı biliyorum ama akrabalığımız benim için çok önemli. Büyürken seni izledim ve yeteneklerinden haberdarım. Sen büyükbabanın beş oğlu ve yedi torunu arasından seçilen varisisin. Bu onuru sana aptal biri olduğun için bahşetmedi."

"Sammy Pipps sadece zeki değil," dedi Arent. "O dünyanın kenarlarını kaldırıp altındakilere bakabiliyor. Asla anlayamayacağım bir yeteneği var. İnan bana, bunu denedim."

Düşüncelerinin arasında zavallı Edward Coil'in yüzü belirdi ve her zamanki gibi bunu utanç duygusu takip etti.

"Onu serbest bırakamam, Arent." Genel Vali'nin yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Onu serbest bırakmam. Bunun yerine bu geminin batmasını tercih ederim, en azından o hücrede öldüğünü bilirim." Kupasındaki tüm şarabı içip onu sertçe masaya bıraktı. "İhtiyar Tom bu gemideyse, onu avlayabilecek en iyi kişi sensin. *Saardam*'ın güvenliği senin ellerinde."

Arent amcasına bakarken midesinin bulandığını hissetti. Bu işin –tek başına– onun üzerine kalacağını hiç düşünmemişti. Amcasının ona duyduğu sevginin bu meseleyi halletmesini sağlayacağını düşünmüştü ama başarısız olmasına sebep olan şey, aynı sevgi olmuştu.

Jan Haan'ın ona inancı tamdı ve bu hep böyle olmuştu. Daha küçük bir çocukken, onu yetişkin adamlarla eşleştirip kılıç kullanmayı öğretmişti. Bir, iki, üç, dört kişiyle dövüşürdü; sonunda kâhyalar işlerini bırakıp onun kılıç çalışmalarını izlerdi.

Ergenlik yıllarında, kılıç şakırtılarının yerini abaküs şakırtıları aldığında Jan, Casper'ı, Arent'i tüccarlarla sözleşme görüşmelerine göndermeye ikna etmişti; öyle kurnazlardı ki dikkatli olmasaydı Arent'in ellerini kollarını koparırlardı.

Geçmişte kalmış bu başarılarla cesaretlenen amcası başarısızlığı çağırıyordu çünkü *Saardam*'ı korumak konusunda bu gemideki en beceriksiz kişi Arent'ti.

Umutsuzca, "Eğer istediğin şeyi yapacaksam, Sammy'nin danışmanlığına ihtiyacım olacak," dedi.

"Onunla kapıdan konuşabilirsin."

Arent "Onu en azından bir kamaraya aktaramaz mıyız?" diye yalvardı ve bunun kulağa ne kadar zayıf geldiğini fark ettiğinde bundan nefret etti. "Şimdiye kadarki hizmetleri için..."

Genel Vali gergin bir sesle, neredeyse hakarete uğramış gibi, "Ailem o kamaralarda kalıyor," dedi.

Arent saldırı noktasını değiştirip, "Ona hava ve egzersiz yapacak alan sağlamazsak, hastalık onu mahveder," dedi. "Amsterdam'a ulaşmamızdan çok uzun süre önce ölmüş olur."

"Hak ettiği de bu."

Arent dişlerini gıcırdattı, amcasının inatçılığı karşısında sinirlenmeye başlamıştı. "17 Beyefendi buna itiraz etmeyecek mi?" diye sordu. "Suçlamaları ilk ağızdan duyup kendi yargılarını vermek istemeyecekler mi?"

Genel Vali'nin keskinliğinde bir dalgalanma oldu.

Amcasının direncinde bir çatlak hisseden Arent, "Onu serbest bırakamıyorsam bile en azından egzersiz yapmasını sağlamama izin ver," dedi. "En alt güvertedeki yolcular bile günde iki kez güvertede yürüyüş yapıyor. Sammy onlara katılabilir."

"Hayır, pisliğini şu ankinden daha fazla yaymasına izin vermeyeceğim."

"Amca..."

"Gece yarısı," dedi Genel Vali. "Onu gece yarısı yürüyüşe çıkarabilirsin." Arent ısrar edemeden önce ciddi bir sesle devam etti. "Sabrımı daha fazla zorlama, şimdiden beklediğimden daha fazla taviz verdim ve bunu sadece sen istediğin için yaptım."

"O hâlde bunu şükranla kabul ediyorum."

Genel Vali bir elinin tersiyle öbürünün avucuna vurdu, kendinden memnun olmadığı çok belliydi. "Yarın sabah benimle kahvaltı eder misin?"

"Bu gece Kaptan'ın masasında yemek yemeyecek misin?"

"Gün batmadan uyuyup gün ağarmadan uyanmayı tercih ediyorum. Kaptan gemideki bütün o pişmiş kelle gibi sırıtan aptalları ve huysuz salakları konuk ederken ben uyumuş olacağım."

"O hâlde kahvaltı," diye kabul etti Arent. "Fakat ailemin ismini gizli tutabilirsek buna çok sevinirim."

"Üzerinde paçavralarla geziyorsun ama seni utandıran şey ailenin ismi, öyle mi?"

Arent "Utanç değil, amca," diye karşı çıktı. "Ailemin ismi benim önüme geçiyor. Dolambaçlı yolları düzeltiyor ve ben dolambaçlı yollarda yürümek istiyorum."

Genel Vali ona hayranlıkla baktı. "Tuhaf bir çocuktun ve daha da tuhaf bir adam oldun ama sanırım nev-i şahsına münhasır birine dönüştün." Nefesini verdi. "İstediğin gibi olsun, gerçek ismini kim-

se benden duymayacak. Ve sen de kimseye geçmişinden bahsetmemelisin. Pipps yara izin ve babanın ortadan kayboluşu hakkındaki hikâyeyi biliyor mu?"

"Hayır. Büyükbabam o ormanda olanları bir sır olarak saklamam gerektiğini söyledi ve ben de hep bunu yaptım. Bu konudan hiç bahsetmem. Çok nadiren düşünürüm."

"Güzel. Buna devam et ve tanıştığında bunu Creesjie Jense bile söyleme. O iyi bir kadın ama yine de bir kadın. Aklına en kötüsünü getirecektir." Parmağıyla masanın üzerinde ritim tuttu. "Şimdi, bu bana ne kadar acı verse de yapmam gereken işlerim var." Kapıyı açtığında diğer tarafta birbirleriyle konuşan Askeri Kaptan Drecht ve Cornelius Vos'u gördüler.

"Vos, lütfen yeğenimi Creesjie Jens'in yanına götür. Ona görüntüsüne rağmen iyi bir adam olduğunu ve onun yanına benim emrimle geldiğini söyle."

Arent buna, "Ben barut deposundan başlamayı tercih ederim," diyerek karşı çıktı.

"Cüzzamlının efendisinin bize nasıl saldırmaya niyet ettiğini öğrenmemiz gerekiyor."

Genel Vali, "Pekâlâ," diyerek bunu kabul etti. "Yeğenimi barut deposuna götür ve polis memurunun, onun sorularını cevapladığından emin ol." Mabeyinciye yaklaşıp kulağına, "Sonra da Creesjie Jens'i yanıma gönder," diye fısıldadı.

Arent başını saygıyla öne doğru eğerek, "Teşekkür ederim, amca," dedi.

Jan Haan kollarını uzatıp ona sarıldı. "Pipps'e güvenme," diye fısıldadı. "O düşündüğün kişi olmayabilir."

Cornelius Vos, Arent'i kıç kamarasından çıkarıp dümen bölümünden geçirdikten sonra yarı kapalı güvertenin altındaki kamaralara yönlendirdi. Attığı her adım eşit uzunluktaydı, iki kolunu sanki gerektiğinden fazla yer kaplamaktan çekiniyormuş gibi bedenine yakın tutuyordu.

"İtiraf ediyorum ki, efendimin şeceresini bütünüyle, atalarına kadar bildiğimi zannediyordum." Vos yavaş yavaş, dudaklarından çıkan tüm sözcüklerin üzerindeki tozu üfledikten sonra söylüyormuş gibi

konuşuyordu. "Sizin aileden olduğunuzu hemen fark etmediğim için özür dilerim."

Arent pişmanlığının samimi olduğunu düşündü. Büyükbabasının daha yaşlı kâhyaları da onun gibiydi. Bütün hayatları hizmet ettikleri aileydi ve en büyük gururları, onların hizmetinde olmaktı. Büyükbabası onların boynuna birer tasma taksa, parlamaları için onları cilalarlardı.

Arent, "Haan'larla kan bağım yok, Genel Vali bana karşı sevgisinden dolayı yeğeni olduğumu söylüyor," diyerek açıkladı. "Onun toprakları, Frisia'da büyükbabamın topraklarının hemen yanında. Çok yakın arkadaşlar ve beni birlikte büyüttüler."

"O hâlde, siz hangi ailedensiniz?"

Arent kimsenin dinlemediğinden emin olduktan sonra, "Bu açmayı tercih etmediğim bir konu," dedi. "Ve Genel Vali'yle bağlantımdan kimseye bahsetmezseniz çok sevinirim."

"Elbette," dedi Vos buz gibi bir sesle. "Ketumluk konusunda sorunlarım olsaydı, pozisyonumu koruyamazdım."

Arent, Vos'un dargınlığı karşısında gülümsedi. Belli ki birinin, Genel Vali'nin arkadaşı olma ayrıcalığını gizlemek istemesi kafasını karıştırmıştı.

Arent, "Bana kendinden bahset, Vos," dedi. "Amcamın hizmetine nasıl girdin?"

"Beni mahvetti," dedi Vos, içinde bir damla bile öfke barındırmayan bir sesle. "Bir zamanlar tüccardım ama şirketim Genel Vali'yle rekabete girdi. Hakkımda iğrenç dedikodular üretti, bunları müşterilerim arasında yaydı, işimi batma tehlikesiyle karşı karşıya getirdi, sonra bana mabeyincisi olarak iş teklif etti."

Vos, Noel yemeğinde yediklerini anlatan birinin keyifli ses tonuyla konuşuyordu.

Arent dehşetle, "Sen de kabul mü ettin?" dedi.

Vos, Arent'in şaşkınlığı karşısında kaşlarını çatıp, "Elbette," dedi. "Bu büyük bir onurdu. Bunu o yapmasaydı başka biri yapacaktı. Ticaret konusunda iyi değilim fakat amcanız sayılar konusundaki yeteneğimi fark etti. Ben, tam olarak olmam gereken yerdeyim ve her gece Tanrı'ya bilgeliği için dua ediyorum."

Arent biraz incinmiş gurur ya da bastırılmış dargınlık izi arayarak onun yüzünü inceledi fakat her ikisini de göremedi. Mahvedilip amcasının koleksiyonuna eklendiği için mutlu görünüyordu.

Vos cebinden küçük bir limon çıkarıp sivri tırnaklarını kabuğa batırarak havaya sıvı damlacıklarının yayılmasına sebep oldu. Paralı asker altlarındaki gemi sallanırken bir an onu izledi.

Onu hazırlıksız yakalamayı umarak aniden, "Sammy Pipps'in neden hapsedildiğini biliyor musun?" diye sordu.

Vos'un bedeni gerildi. "Hayır."

Arent, "Evet, biliyorsun," diyerek karşı çıktı. "Sebep, amcamın söylediği kadar kötü mü?"

Vos "Evet," deyip limonu ısırdığında gözleri yaşardı.

Bu sözcük konuşmalarında, bir mağara ağzına düşen kaya etkisi yaratmıştı.

En alt güverteye inen merdivenler Arent'in bölmesinin karşı tarafına denk geliyordu ve basamaklarda büyük bir kargaşa oluşmaya başlamıştı.

Karanlığın içine doğru ilerleyen Arent bütün hâlinde yutuluyormuş gibi hissetti.

Alçak tavanı kaburgalara benzeyen kalın kalaslar tutuyordu ve nem yüzünden oluşan damlacıklar safra gibi aşağı iniyordu. Eğimli duvarlara düzenli aralıklarla altı top yerleştirilmişti ve güvertenin merkezinde dört kolu çapayı denizden çekmek için kullanılan devasa bir bocurgat* çarkı vardı.

Hava insanı bayıltabilecek kadar sıcaktı ve yolcuların bulabildikleri her yerde uyumaları bekleniyordu. Arent burada yaklaşık elli kişi olduğunu tahmin etti. Birkaç deneyimli gezgin, hamaklarını en azından biraz rüzgâr alabilecekleri top delikleri arasına kurmuştu fakat geri kalan yolcular yere serilen döşeklerle yetinmek ve geceleri etrafta dolaşan sıçanların hareketlerini vücutlarının üzerinde hissetmek zorunda kalacaktı.

Tartışmalar alevleniyor, hasta yolcular öksürüp tıksırıyor, tükürü-

---

* Ağır yükleri yukarı kaldırmakta kullanılan, manivela ile döndürülen ve döndürüldükçe, kaldırılmakta olan şeyin bağlı bulunduğu urganı kendi üzerine saran dolap. *–yhn*

yor ve kusuyor, bir yandan da yataklarından şikâyet ediyordu. Sander Kers ve himayesindeki Isabel onların ortasında durmuş sempatiyle onları dinliyor ve onlara Tanrı'nın kutsamasını iletiyorlardı.

Vos başıyla geminin kıç tarafını işaret ederek "Barut deposu bu tarafta," dedi.

Daha üç adım atmamışlardı ki hep bir ağızdan konuşarak şikâyetlerini sıralayan yolcuların baskınına uğradılar. Öfkeli bir adam Arent'in göğsünü dürtmeye çalıştı, sonra bunun için ne kadar yukarı uzanması gerektiğini fark etti ve bunun yerine Vos'un göğsünü dürttü. "Bu yatağı" –tiksintiyle hamağını işaret etti– "almak için her şeyimi sattım. Eşyalarımı koyabileceğim bir yer bile yok."

Vos, "Çok ilginç," deyip kendine yöneltilen parmağı bir çöp parçasıymış gibi uzaklaştırdı. "Ama kaldığınız yerler konusunda söz hakkına sahip değilim. Kendi kaldığım yer hakkında bile..."

Başka bir şey dikkatini çekince cümlesi yarım kaldı.

Onun bakışlarını takip eden Arent çok belirgin kulaklara sahip, kum rengi saçlı iki oğlan çocuğunun güverte boyunca koşturup birbirlerini ebelemeye çalıştığını gördü. Üzerlerinde birbirinin aynı sarı çoraplar, kahverengi kısa pantolonlar, ütülü gömlekler ve kısa pelerinler vardı.

Bunlar soylu giysileriydi. Diğer yolcuların üzerindeki yıpranmış botlar ve rengi solmuş giysilerle kıyaslandıklarında çok şüpheli görünüyorlardı. Sadece gömleklerindeki inci düğmelerden biri bile, buradaki bir ailenin bir üst güvertede yolculuk etmesini sağlayabilirdi.

Vos, "Çocuklar!" diye bağırdığında iki genç asilzade hemen durdu. "Eminim ki anneniz nerede olduğunuzu bilmiyordur ve bunu onaylamayacağından da eminim. Hemen yukarı, kamaranıza geri dönün."

Çocuklar hoşnutsuzlukla söylendi fakat aldıkları emre uyarak merdivenlere yöneldiler.

Vos, "Bunlar Creesjie Jens'in oğulları," diyerek açıkladı. Kadının ismini öyle bir özlemle söylemişti ki sesi bir an için insan gibi çıkmıştı. Kısa tanışıklıkları boyunca Arent, Vos'un kalbinin bir top parşömenden oluştuğunu düşünmüştü fakat görünüşe bakılırsa adamın kalbinin bir yerlerinde hâlâ sıcak kan vardı.

Ağlayan bir kadın kalabalığı yararak ilerledi ve Arent'in koluna yapıştı.

"İki çocuğum var," diye yakındıktan sonra bir mendile sümkürdü. "Burada ne hava ne de ışık var. Sekiz ay boyunca buna nasıl dayanacaklar?"

"Ben..."

Vos kadının eline vurarak onu uzaklaştırdı ve Arent'in sinirli bakışına maruz kaldı. "Teğmen Hayes de sana benden daha fazla yardım edemez," dedi resmi bir sesle. "Biz de sizin gibi yolcuyuz. Bunları İkinci Kaptan'a ya da Baş Tüccar'a anlatın."

Kadını kenara iten öfkeli adam, "Ben Kaptan'la konuşmak istiyorum," dedi.

Vos kaba bir tavırla, "Eminim o da seninle konuşmak istiyordur," diye cevap verdi. "Belki de ona buradan seslenebilirsin."

Adamdan bir tepki beklemek yerine kararlı bir tavırla barut deposuna doğru yürüdü ve her kapının ona açılmasına alışık bir adamın otoritesiyle onu çaldı. Kapının diğer yanından ağır ayak sesleri geldi, bir gözetleme deliği yana kayarak açıldı ve gür, beyaz kaşların altındaki mavi gözleri ortaya çıkardı.

Yaşlı bir ses hırıltıyla, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Genel Vali Jan Haan'ı temsilen, Mabeyinci Vos. Bu da Samuel Pipps'in yol arkadaşı Arent Hayes." Crauwels'in kış kamarasında Arent'e verdiği metal diski işaret ettiğinde Arent metali ona verdi. Vos onu gözetleme deliğine doğru kaldırdı. "Kaptanınızın onayıyla buradayız."

Bir şeyler sürtündü, kapı açıldı ve içerideki tek kollu, fazla gerilmiş bir yay gibi iki büklüm, yaşlı denizciyi gözler önüne serdi. Üzeri çıplaktı ve altında, dizlerine kadar uzanan bir gemici pantolonu vardı. Boynundaki ipten bükülmüş bir tutam sarı saç sarkıyordu, kendi saçları da gri bir şenlik ateşinden çıkan kıvılcımlar gibi kafasından fırlıyordu.

"O hâlde içeri gelin," dedi eliyle işaret ederek. "Ama lütfen kapıyı arkanızdan sürgüleyin."

Barut deposu penceresiz bir bölmeydi, duvarlara ince teneke plakalar çakılmıştı ve düzinelerce küçük barut fıçısı raflara dizilmişti. Köşede bir hamak ve altında bir lazımlık vardı ve neyse ki boştu.

Arent'in eğdiği kafasının üzerinde ahşap bir kiriş ileri geri hareket ediyordu.

Arent'in bunu fark ettiğini anlayan memur, "Dümeni, dümen yekesindeki çubuğa bağlıyor," dedi. "Bir süre sonra gıcırtıya alışıyorsun."

Odanın merkezinde, içinde Ahmak bulunan devasa bir kutu duruyordu. Memur bunu bir masa olarak kullanıyordu ve ayaklarını savurarak üzerine dayadığında bir çift zarın yere düşmesine sebep oldu.

O da Arent'in gördüğü diğer tüm denizciler gibi yalınayaktı.

Arent kutuya büyük bir şaşkınlıkla bakıp bu kadar kıymetli bir şeyin nasıl olup da burada, bu kadar özensiz muamele görebildiğini düşündü. Ahmak, aylar önce Batavia'ya çağırılmalarının sebebiydi. Ne olduğunu çok az sayıda insan biliyordu ve Sammy bile onlardan biri değildi. Sessizce inşa edilmiş, sessizce denenmiş, sessizce çalınmış, sonra da sessizce geri alınmıştı. Onu geri aldıktan sonra bir saat boyunca başından ayrılmayıp baştan ayağa kontrol etmişlerdi.

Yine de ne amaçla kullanılabileceği konusunda hiçbir tahmin yürütememişlerdi.

Ahmak birbirine kilitlenen üç parçadan oluşuyordu. Monte edildiğinde pirinç bir küre ahşap bir dairenin içine oturuyor, onun etrafı da yıldızlar, bir ay ve güneşle çevreleniyordu. Aleti eğdiğinde çarklar dönüyor, her şey yer değiştiriyordu; tek bir parçanın hareketini takip etmeye çalışmak bile Arent'in başını ağrıtmıştı.

Bu her neyse, 17 Beyefendi'nin en değerli ajanlarını bulmakla görevlendireceği kadar önemli bir şeydi ve bunun için Amsterdam'dan Batavia'ya yapacağı yolculuğun onu öldürebileceğini gayet iyi biliyorlardı.

Neyse ki Sammy sadece hayatta kalmakla yetinmemiş, aynı zamanda görevini de başarıyla tamamlayıp dört Portekizli casusu ortaya çıkarmıştı. Arent onları Genel Vali'nin huzuruna çıkarmakla görevlendirilmişti fakat casuslardan ikisi Arent daha onları yakalayamadan kendi hayatlarına son vermiş, diğer ikisi de onun geldiğini fark edip kaçmıştı.

Bu başarısızlığı onu hâlâ utandırıyordu.

Memur ağzına bir kuru balık parçası atarken, "Sizin gibi iyi beyefendileri geminin kıç tarafına getiren şey ne?" diye sordu. Arent'in

görebildiği kadarıyla, ağzında onu çiğneyebileceği tek bir dişi bile yoktu.

Arent soruyu sormanın daha iyi bir yolunu bulamadığı için, "Sana kimse, burayı havaya uçurma niyetinden bahsetti mi?" dedi.

Memurun yaşlı yüzü, içinden bütün suyu çekilen bir portakal gibi kafa karışıklığıyla çöktü.

"Bunu kim yapmak ister ki?" dedi.

"Bu gemi tehdit edildi."

"Benim tarafımdan mı?"

"Hayır..." Arent yanıtının kulağa ne kadar saçma geleceğinin farkındaydı. "Bir cüzzamlı tarafından."

Memur bu aptallığın doğru olduğunu onaylaması için Vos'a bakarak, "Bir cüzzamlı," diye tekrarladı.

Mabeyinci limonundan bir ısırık aldı fakat hiçbir şey söylemedi.

"Bir cüzzamlının beni, benimle birlikte herkesin boğulmasına sebep olacak planına katılmam için ikna ettiğini mi düşünüyorsunuz?" Memur gürültüyle balığını çiğnedi. "Bir dakika, bunu bir düşüneyim. Buraya bir sürü cüzzamlı geliyor, hepsini aklımda tutmam kolay değil."

Arent ayağıyla yere vurdu.

Soruşturma yapmak onun işi değildi ve bunu yaparken rahat değildi. Bunu daha önce denemişlerdi. Sammy, Arent'in bu konuda yeteneği olduğunu ve ona erken bir emeklilik sağlayabileceğini düşünmüştü. Onu eğitmiş, sonra ona bir dava vermişti. Dava oldukça iyi gitmişti, ta ki Arent'in söylediklerine güvenerek neredeyse yanlış adamı asacaklarını fark ettikleri ana kadar. Bu hatayı yakalamalarını tek sebebi, Sammy'nin yeterince uzun süre içki şişesini bırakıp gerçeklere yakından bakması ve Arent'in kaçırdığı bir şeyi fark etmesi olmuştu.

Arent o zamana kadar kibirli biriydi. Sammy'nin yeteneklerini görmüş ve onların muhteşem olduklarını düşünmüştü fakat bunu daha çok muhteşem binicilik yetenekleri olan bir adamı takdir edermiş gibi yapmıştı. Bunun takdir edilmesi gereken ama öğrenilebilir bir şey olduğunu düşünmüştü.

Yanılmıştı.

Sammy'nin yaptığı şeye eğitimle ulaşılamazdı. Onun yeteneği sadece ona aitti.

Arent'in rahatsızlığını hisseden Vos ona acıdı ve sert bakışlarını memura çevirdi.

Ona, "Arent Hayes'in, bizzat Genel Vali Jan Haan'ın emriyle buraya geldiğini unutma," dedi. "Sana ne sorarsa, en detaylı biçimde ve saygıyla cevaplayacaksın yoksa seni kamçılatırız. Bunu anladın mı?"

Yaşlı adamın rengi attı.

"Özür dilerim, efendim," dedi kekeleyerek. "Saygısızlık etmek istememiştim."

"Soruya cevap ver."

"Cüzzamlı filan görmedim. Gizli planlardan da haberim yok. Size şu kadarını söyleyeyim, eğer kendimi öldürmek isteseydim, bir gecemi dışarıdaki pisliklerle içki içerek ve orospularla oynaşarak geçirirdim," diye devam ederken parmaklıklı kapının dışını işaret etti. "Bunu yapmıyorum çünkü yeterince param ve bir ailem var; eve dönmek için bir sürü sebebim var."

Arent, Sammy'nin yeteneklerinin hiçbirine sahip değildi ama söylenen yalanları fark etme yeteneği vardı. Hayatı boyunca insanlar onu kandırmaya uğraşmıştı; büyükbabası için çalışırken onu kötü anlaşmalar yapmak için ikna etmeye ya da arkalarında sakladıkları bıçağı ona saplamayacaklarına inandırmaya çalışmışlardı. Arent yaşlı adamın kırışıklarla dolu yüzünde umut ve gerginlik görüyordu fakat yalan söylediğine dair bir iz yoktu.

Arent, "Bu odaya başka kimler girebiliyor?" diye sordu.

"Çoğu zaman hiç kimse, birliklere savaş emri verildiğinde herkes. Bütün tayfa içeri girip toplar için barut taşıyabilir. Fakat buranın anahtarı sadece bende, Kaptan Crauwels'de ve İkinci Kaptan'dadır," deyip ayak parmaklarını kıpırdattı.

"Bosey adında bir marangoz tanıyor musun? Bir ayağı aksak. *Saardam*'a karşı kin güdüyor olması mümkün mü?"

"Tanıdığımı söyleyemem, bu geminin tayfasıyla yeni tanıştım. Onlara Batavia'da katıldım." Memur biraz daha balık yerken salyaları çenesinden aşağı akıyordu. "Birinin gemiyi batırmak istemesinden mi korkuyorsunuz?"

"Evet."

"O zaman her şeyi yanlış anlamışsınız," dedi yaşlı adam. "Bu odanın iki yanında da ekmek var ve içi de tamamen teneke kaplı."

"Ben..."

Adam, "Odanın iki yanı da ekmeklerle doldurulur," diye açıkladı. "Bir kıvılcım alev alsa bile patlama teneke kaplama ve ekmekler sayesinde odada kalır. Geminin gövdesinde bir delik açmaz. Çıkacak yangın hiç hoş olmaz ama her yeri sarmadan önce onu söndürecek zamanımız olur. Buranın bu şekilde inşa edilmesinin sebebi budur."

Vos sert bir tavırla, "Aynı soruyu Kaptan Crauwels'e de soracağımı biliyorsun değil mi?" dedi.

Memur, "O da aynı şeyi söyleyecektir, efendim," diye cevap verdi.

Arent, "*Saardam*'ı batırmanın daha iyi bir yolunu biliyor musun?" diye mırıldandı.

Memur parmağını boynunun etrafındaki kirli saç yığınına dolayarak "Birkaç yol biliyorum," dedi. "Başka bir gemi toplarını bize çevirip bizi doğrudan batırabilir." Biraz düşündü. "Bunu bizim yapmamıza gerek yok; korsanlar, fırtınalar ya da kızamık da işimizi bitirebilir. Bu düşündüğünüzden daha sık olur ya da..." Bir anda huzursuzlandı.

"Ya da ne?" dedi Vos.

"Ya da... Bana sorarsanız, ki kimse bana sormaz, ben sadece konuşuyorum..." Başını kaldırıp "sadece konuştuğunu" onaylamalarını bekledi.

Vos, "Bize fikrini söyle," dedi.

"Bana sorarsanız, ben Kaptan'ı ortadan kaldırmayı denerdim."

Buna çok şaşıran Arent, "Crauwels'i mi?" diye sordu.

Yaşlı adam masadaki kıymıklardan birini eline aldı. "Onu ne kadar tanıyorsunuz?"

Vos buna, "Sadece saraydaymış gibi giyindiğini ve Baş Tüccar'dan nefret ettiğini biliyorum," diyerek cevap verdi.

Memur keyifle bacağına bir tokat indirdi ve ancak Vos'un kaba yorumunu, komik olmaya çalışarak yapmadığını fark ettiğinde durdu.

"Söylediklerinizin hepsi doğru, efendim fakat Kaptan Crauwels bu filodaki en iyi denizcidir ve o orospu çocuğu Baş Tüccar Reynier van Schooten da dahil olmak üzere herkes bunu bilir. Biri bir yelkenliyi ve

yükünü Amsterdam'a güvenle ulaştıracaksa, o kişi Crauwels'dir." Sesi hayranlık doluydu fakat tekrar konuşmaya başladığında bu his silinmişti. "Şirket'in ödediği maaşlar çok düşük, yani *Saardam*'ın tayfası suçlulardan, katillerden ve hırsızlardan oluşuyor."

"Sen hangisisin?" diye sordu Vos.

"Hırsız," dedi adam, ayağını kutuya vurarak. "Bir kez hırsızlık yaptım. Ama burada önemli olan şu. Tayfadaki herkes ne kadar kötü olursa olsun, hepsi Kaptan Crauwels'e saygı duyar. Şikâyet ederler, oyunlar oynarlar ama asla ona karşı gelecek bir şey yapmazlar. Öfkelidir fakat cezaları adildir ve bizi evimize ulaştıracağını biliriz, bu yüzden de bu hayvanlar başlarını öne eğip onun tasmasını kabul ederler."

Arent, "O ölürse ne olur?" diye sordu. "İkinci Kaptan tayfayı idare edebilir mi?"

"Cüce mi?" dedi memur, alaycı bir tavırla. "Hiç sanmam. Kaptan ölürse, bu gemi yanar. Buna inanın."

15

Sara ve Lia geminin en sonundaki kıç kasarasında durmuş Batavia'nın giderek uzaklaşmasını izliyordu. Sara bunun, pamuklu kumaştan ovularak temizlenen bir leke gibi, yavaş yavaş olacağını düşünmüştü. Bunun yerine bacalar ve çatılar göz açıp kapanana kadar yok olmuş, vedalaşmaya vakit bırakmamıştı.

Lia o hafta yüzüncü kez, "Fransa nasıl bir yer, anne?" diye sordu.

Sara onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Batavia kızının bildiği tek evdi. Orada bile kalenin duvarlarının dışını görmesine nadiren izin verilmişti. Lia küçük bir çocukken Daedalus'un labirenti olduğunu hayal ettiği bahçedeki labirentte saatler geçirirdi. Babası canavar rolünü oynamaya epey uygundu.

Şimdi, on üç yıl boyunca etrafı taş duvarlar ve korumalar tarafından sarıldıktan sonra büyük bahçeleriyle muazzam bir evde yeni bir hayata başlamak için bir gemiye bindirilmişti.

Zavallı kız haftalardır deliksiz bir uyku uyumamıştı.

Sara, "Ben de pek iyi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Orayı son ziyaret ettiğimde çok gençtim ama yemeklerin lezzetli ve müziğin çok güzel olduğunu hatırlıyorum."

Lia'nın yüzüne umut dolu bir gülümseme yayıldı. Sara'nın çok iyi bildiği gibi kızı ikisini de çok severdi. Sara özlem dolu bir sesle, "Fransızlar yetenekli mucitler, akademisyenler ve sağlıkçılardır," diye devam etti. "Ve mucizevi binalar, göğe değen katedraller inşa ederler."

Lia başını annesinin omzuna dayadığında siyah saçları kapkara sular gibi kolunun üzerine döküldü.

Yanan gaz lambası üzerlerinde asılı durduğu uzun direkte gıcırdadı; geminin armasını taşıyan bayrak rüzgârda çırpınıyordu. Hayvan

kafeslerindeki tavuklar gıdaklıyor, dişi domuzlar çığlık atarak altlarındaki güvertedeki insanlara rahatsızlıklarını belli etmeye çalışıyorlardı.

Lia hüzünlü bir sesle, "Orada beni sevecekler mi?" diye sordu.

"Ah, sana bayılacaklar!" dedi Sara heyecanla. "Bunun yapmamızın sebebi de bu. Artık kim olduğundan korkmanı istemiyorum. Artık yeteneklerini saklamak zorunda kalmanı istemiyorum."

Lia ona sıkıca sarıldı fakat listesindeki bir sonraki soruyu soramadan önce sarı saçları uçuşan Creesjie aceleyle basamakları tırmandı. Üzerindeki geceliği değiştirmiş, kırmızı kollarını kurdeleyle bağladığı yüksek yakalı bir iç gömleği giymiş, tüylerle süslenmiş, geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Ayakkabılarını elinde taşıyordu ve kaşlarının üzerinde ter birikmişti.

"İşte buradasınız," dedi nefes nefese. "Her yerde sizi arıyordum."

Endişelenen Sara, "Sorun ne?" dedi.

Creesjie, Genel Vali'nin talebi üzerine Batavia'ya iki yıl önce gelmiş ve sıkıcı hayatlarına güneş gibi doğmuştu. Creesjie doğuştan alımlıydı, gizemli hikâyeler anlatma yeteneği vardı ve bu yeteneğini her gün geliştiriyordu. Sara onun sinirli ya da endişeli olduğunu hiç hatırlamıyordu. Kendiliğinden keyfi yerinde biriydi ve her zaman etrafta bunu sağlayacak birilerini bulurdu.

Creesjie nefes nefese, "Bu gemiyi tehdit eden şeyin ne olduğunu biliyorum," dedi. "Bosey'nin efendisinin ne olduğunu biliyorum."

Sara heyecanla, "Ne? Nasıl?" diye tüm sorularını sıraladı.

Creesjie tırabzana dayanıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Hemen altlarında yolcu kamaralarının kare biçimli lombozları vardı ve içeride Crauwels'in Van Schooten'a kamarası konusunda yakındığını duyabiliyorlardı.

Creesjie, "Sana daha önce ikinci kocam Pieter Fletcher'dan bahsetmiş miydim?" diye sordu.

"Sadece Marcus ve Osbert'in babalarının o olduğunu söylemiştin," diye yanıt verdi Sara hevesle. "Ve bir zamanlar kocamı tanıdığını."

Creesjie kocasının adını acıyla anarak, "Pieter bir cadı avcısıydı," dedi. "Otuz yıl önce, biz evlenmeden çok uzun zaman önce, soylu ailelerin topraklarında veba salgını gibi yayılan bir sembolü araştırmak için İngiltere'den Birleşik Eyaletler'e gelmişti."

Lia, "Bu, bu sabah yelkenin üzerinde gördüğümüz sembol müydü?" diye sordu.

Creesjie dalgalanan kumaşa endişeyle bakarak, "Tam olarak o semboldü," dedi. "Kocam, o sembolü araştırırken yüzlerce cüzzamlı ve cadının ruhlarını kurtardı ve hepsi de aynı hikâyeyi anlatıyordu. En kötü anlarında, bütün umutlarının tükendiği bir zamanda, kendine İhtiyar Tom diyen bir şey karanlıkta kulaklarına, bir iyilik karşılığında kalplerindeki en derin arzuyu gerçekleştirebileceğini fısıldamıştı."

Heyecanını gizlemeyi başaramayan Sara, "Nasıl bir iyilik?" diye sordu.

Kendini, Pipps'in yeni bir hikâyesi Batavia'ya ulaştığında hissettiği gibi heyecanlı hissediyordu. Sara, Lia'yla birlikte bu öyküleri canlandırır, kendi teorilerini üretmeden önce hikâyenin sonunu öğrenmeyi reddederdi. Çoğunlukla suçluyu bulmak konusunda başarılı olsa da sebepleri bulmak konusunda çok başarılı değildi. Birini bunlar için öldürmek şöyle dursun, kıskançlık ve reddedilmiş tutku Sara'nın anlayabildiği şeyler bile değildi.

"Kocam işinin ayrıntılarından bahsetmezdi. Bunların bir kadının duymaması gereken şeyler olduğuna inanırdı."

Basamakları tırmanan Vos, "Akıllıca bir yaklaşım," dedi. "Efendim hemen yanına gitmenizi istiyor, Hanımefendi Jens."

Creesjie keyifsizce onu onayladı.

Vos'un ardında beliren Arent, Sara'yı başını öne eğerek selamladı. Sara onu rıhtımda gördüğünden beri bir şeylerin değişmiş olduğunu düşündü. Arent vücudunu, sanki üzerine yeni bir yük binmiş gibi zorlukla taşıyordu.

Erkekler onlara katılırken, "Bekle, Creesjie," dedi Sara. "Teğmen Hayes'le tanışmış mıydın? Rıhtımdaki cüzzamlı konusunda bana yardım etmişti."

"Arent," diye düzeltirken Creesjie'ye gülümsedi ve Creesjie de bu gülümsemeye karşılık verdiğini fark etti.

Creesjie ona bakarken gözleri ışıldıyordu. "Tanışmamıştım ama tanışmayı umuyordum," dedi Creesjie pürüzlü bir sesle. "Cüsseniz hakkındaki hikâyelerde hiç abartı yokmuş, öyle değil mi, Teğmen Hayes? Sanki Tanrı sizin büyümenizi durdurmayı unutmuş gibi."

Sara nazik bir sesle, Arent'i kastederek, "Onu daha sonra baştan çıkarırsın Creesjie," diyerek onu azarladı. "Görünüşe bakılırsa yelkendeki sembol, İhtiyar Tom adlı bir şeytana aitmiş."

Arent'in yüzünden bu ismi bildiğini gösteren bir ifade geçti.

Sara başını ileri doğru uzatarak, "Bu ismi biliyor musunuz?" diye sordu.

"Genel Vali bana hikâyeyi anlattı."

Sara, "Bugün genç bir çocukla konuştum ve bana, rıhtımdaki cüzzamlının Bosey adında, *Saardam*'da marangozluk yapan biri olduğunu söyledi. Ölmeden önce, Batavia'da biriyle, onu zengin edecek bir anlaşma yaptığını, kendi payına düşenin ise sadece ona birkaç iyilik yapmak olacağını söyleyerek böbürleniyormuş."

Creesjie üzüntüyle başını iki yana salladı. "İhtiyar Tom'un Bosey'den istediği iyilikler her neyse, ancak acıya sebep olacaktır." Yüzüne sıçrayan deniz suyunu sildi. "İhtiyar Tom'la bir kez pazarlık yaparsan onun uşağı olursun. Bundan asla kurtulamazsın. Senin acılarından beslenir ve bunu ona sunmayanlara, daha da çok acı çektirir. Pieter'in akıl almaz derecede güçlü bir iradesi vardı fakat o bile şahit olduğu ahlaksızlıkları anlatırken irkilirdi."

Sara, İhtiyar Tom'un aradığı şey kin ve garezse, bu konuda burada zorluk çekmeyeceğini düşündü. Bu gemideki herkesin bir şeylerden şikâyet etmek için sebebi vardı. Herkes birilerinin onlara yanlış davrandığına inanıyordu. Herkes başkasının sahip olduğu bir şeye sahip olmak istiyordu. Sara tüm bu insanların daha iyi bir hayat için ödeyebileceği bedeli hayal etmeye çalıştı.

Kendisinin ödemeye hazır olduğu bedeli biliyordu.

Arent âdeta onun düşüncelerini duymuş gibi, "*Saardam*'da bir sürü düşmanlık var," diye mırıldandı. "Kocanız, İhtiyar Tom'un aslında ne olduğunu hiç söylemiş miydi?"

"Bir çeşit şeytan ama onunla hiçbir zaman doğrudan yüzleşmemişti. Ta ki..." Creesjie durdu; gözleri yaşlarla dolmuştu. "Dört yıl önce, Pieter panik hâlinde eve geldi. Amsterdam'da, çalışanlarla dolu büyük bir evde yaşıyorduk. Bize hiçbir açıklama yapmadan ve yanımıza hiçbir eşyamızı almamıza izin vermeden, aceleyle, bizi Lille'e giden bir arabaya bindirdi."

Epeyce şaşıran Arent, "Lille mi?" diye sözünü kesti.

"Evet." Creesjie, onun bundan neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Bu sizin için bir anlam mı ifade ediyor?"

"Hayır... Ben..." Başını iki yana sallarken yüzünde pencerede korkunç bir şekil görmüş bir adamın ifadesi vardı. "Bir keresinde bir dava için oraya gitmiştik. Orayla ilgili kötü anılarım var. Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim."

Sara davaları üzerine yazılmış hikâyelerin hepsini ezbere biliyordu, bu yüzden hiçbir zaman Lille'deki bir dava hakkında yazmadığını da biliyordu. Bu kayıp davanın ne olabileceğini ve bunun Arent'i neden bu kadar huzursuz ettiğini merak etti ama o an, onu bu konu üzerinde oyalanamayacak kadar meşgul eden başka birçok endişesi vardı.

Creesjie boğazında bir yumru hissederek, "Kocam bana, İhtiyar Tom'un bizi bulduğunu ve kaçmamız gerektiğini söyledi," diye devam etti. "Ona, bana daha fazlasını anlatması için yalvardım fakat bundan başka tek kelime etmedi. Yeni evimize ulaşmak için üç hafta yolculuk ettik ve iki gün sonra kocam öldü." Yutkundu. "İhtiyar Tom ona işkence etti ve bundan neyin sorumlu olduğunu kesinlikle bilmemiz için duvarda izini bıraktı."

Sara, Creesjie'nin elini tuttu. "Bunu kocama anlatacak kadar gücün var mı?" diye sordu. "Bu onu Batavia'ya dönmeye ikna etmek için yeterli olabilir."

"Olmaz," dedi Arent. "Genel Vali bu sembolün ne anlama geldiğini zaten biliyor. Benden araştırmamı istedi fakat gemiyi geri döndürmeyecek."

Endişeyle Lia'ya bakan Sara, "O lanet olası, inatçı aptal," diye bağırdı.

Onu, "Kocanız hakkında böyle konuşmanız size hiç yakışmıyor," diye azarlayan Vos, Creesjie'nin zehirli bakışlarıyla karşılaştı.

Mabeyinci ellerini kıpırdattı ve utancını gizlemek için aceleyle konuştu. "Karşımızdaki şey bir şeytansa vaizle konuşmayı öneriyorum. Bunun, onun uğraştığı âlemlere bizimkilerden daha yakın olduğu çok açık."

Lia, "Sen şeytanlara inanıyor musun, Vos?" diye sordu. "İnanacağını düşünmezdim. Sen öyle..."

"Tutkusuz mu?" diye onun cümlesini tamamladı Creesjie.

Lia, "Mantıklı," diyerek kendini açıkladı.

Vos, "Onları kendi gözlerimle gördüm," dedi. "Ben küçük bir çocukken köyüm ele geçirilmişti. Saldırıdan yalnızca birkaç ev kurtulabildi."

Sara, Arent'e, "İsterseniz vaizle konuşabilirim," dedi. "Zaten bir günah çıkarma seansı ayarlamam gerekiyordu."

"Bu bana çok yardımcı olur, teşekkür ederim," dedi Arent. "Ben civarda Bosey hakkında sorular sormaya devam edeceğim. Patronu gerçekten İhtiyar Tom'sa, arkadaşlarından biri onunla nasıl tanıştıklarını biliyor olabilir."

Sara, "Bu konuda da işe yarar bazı bilgilere sahip olduğumu düşünüyorum," deyip marangoz hakkında o sabah öğrendiklerini Arent'e anlattı ve dili kesilmeden önce söylediği son sözleri de ona aktardı.

Sara sözünü bitirdiğinde Arent, "Laxagarr mı?" diye düşündü. "Birçok dil biliyorum ama daha önce hiç böyle bir sözcük duymadım."

"Ben de duymadım," diye onu onaylayan Sara, gemi büyük bir dalgaya çarptığında kıç küpeştesinin parmaklığına yapıştı. "Konuştuğum çocuk sözcüğün Norn dilinde olduğunu düşünüyordu ve gemide bu dili konuşan tek kişi Lostromo Johannes Wyck. Bosey'nin dilinin kesilmesinden sorumlu olan kişinin de o olduğunu düşünürsek, sorularımızı yanıtlamak konusunda istekli olacağından şüpheliyim."

Arent, "Olmayacak," diye onayladı. "Onunla tanıştım."

"Belki yardımcı olabilirler diye Dorothea'yı en alt güvertedeki yolcularla konuşmaya gönderdim."

Arent, Sara'ya büyük bir hayranlıkla baktı ve bunun karşılığında kafası karışmış bir yarı gülümseme aldı.

Vos her zamanki tekdüze sesiyle, "İhtiyar Tom acıdan besleniyorsa neden Batavia'yı terk etti ki?" diye araya girdi. "Şehirde binlerce insan var, *Saardam*'daysa sadece birkaç yüz kişi var. Neden bir ziyafeti bırakıp atıştırmalıklarla yetiniyor?"

Creesjie kırılgan bir sesle, "Buraya gelmesinin sebebi benim," dedi. "Görmüyor musunuz? Pieter onun takipçilerini serbest bıraktı ve onu Eyaletler'den kovdu. Bunun karşılığında İhtiyar Tom onu katletti fakat ben, o işini tamamlayamadan kaçtım. Bizi asla bulamaması için sürekli yer değiştirdim, bu kadar uzakta güvende olacağımızı düşünmüştüm. Fazla rahatladım fakat şimdi kocamın ailesinin tümünü katletmek için geri döndü." Umutsuz gözleri Sara'ya döndü. "Gemiye benim için geldi."

16

Gün sona ererken, denizciler şarkı söylüyor, dans ediyor ve kemanlarını çalıyor, ara sıra güverteden gelen emirlere kulak veriyorlardı. Yukarıda, geminin armasının bulunduğu bölümdekiler ahlaksız şakalara gülüp aşağıda kalanlara hakaretler yağdırıyorlardı. O kadar gürültülülerdi ki aniden gelen sessizlikleri bir gök gürültüsünden daha yüksek sesliydi.

Arent ana direği henüz geride bırakmıştı.

Yukarıda, kıç güvertesindeki Kaptan Crauwels içinden küfretti, bağırarak onu uyarmayı düşündü fakat hemen bunun hiçbir işe yaramayacağını anladı. Tanışmalarının üzerinden uzun zaman geçmemiş olsa da Arent Hayes'in nereye isterse oraya gideceğini anlamak zor değildi.

Denizciler hemen yaptıkları işleri bırakıp onun ilerleyişini izlemeye başladılar. Denize açıldıktan sonra ana direğin diğer tarafındaki tüm alanlar onlara ait olurdu. *Saardam*'ın onlara ait yarısına geçen her yolcu kendini, denizcilerin onlar için hazırladıkları her türlü işkenceye teslim etmiş olurdu. Bu her zaman böyle olmuştu fakat Arent bundan endişe duyuyormuş gibi görünmüyordu. Yine de kimse yerinden kıpırdamadı. Arent geçerken tayfadan birkaç kişi gözlerini kısarak ona baktı ve ondan bir şeyler çalmayı ya da gözünü korkutmayı düşündü fakat Arent'in cüssesi bu acımasız fikirleri hemen bir kenara bırakmalarına sebep oldu. Bulundukları yere sinmiş hâlde işlerine dönüp Arent'in merdivenleri tırmanarak geminin pruvasındaki baş kasarasına doğru ilerlemesine izin verdiler.

Pruva direği Arent'in üzerinde bir dağ gibi yükseliyor, açılmış yelkenler her yere gölgesini düşürüyordu. Geminin en başındaki figür,

denizin üzerine doğru uzanıyor; altın rengi aslan başı bir dalgadan diğerine atlıyormuş gibi görünüyordu.

Bir an için, erimiş bir portakal gibi görünen güneş Arent'in gözlerini kör etti. Güneşin ışığı filonun beyaz yelkenlerinin üzerine düşüp onların alev almış gibi görünmesine sebep oluyordu.

Arent gözlerini kırpıştırırken önce tezahüratları, sonra da ıslak bir yumruk dövüşünün gürültülerini duydu. Denizciler ve silahşorlardan oluşan kalabalığın arasından baktığında üstü çıplak iki adamın birbirlerinin etrafında daireler çizdiğini gördü. İkisi de yaralanmıştı; bir yerleri morarmış ve kanıyordu ve birbirlerine vahşi, yorgun yumruklar savuruyorlardı. Yumrukların çoğu hedefini ıskalıyor, çok azı yerini buluyordu. Kavgayı kaybeden, yorgunluktan ilk yere düşen olacaktı.

Kalabalığın başları üzerinden ileri bakan Arent, Isaack Larme'ı gördü.

İkinci Kaptan kavgaya yakın, geminin armasına doğru uzanan bir trabzanın üzerine oturmuş, kısa bacaklarını aşağı sallandırmış, elindeki bir bıçakla bir tahta parçasına şekil veriyordu. Arada sırada bakışlarını yukarı kaldırıp profesyonel bir dövüşçünün hiç de profesyonel olmayan bir dövüşü izlerken takınacağı ifadeyle yukarıda olanları izliyordu.

Arent henüz ona doğru iki adım bile atmamıştı ki Larme başını iki yana salladı.

Hâlâ elindeki tahta parçasıyla uğraşarak, "Git buradan," dedi.

"Kıç kamarasında Bosey'den bahsettiğinde tepkini gördüm. İrkildin. Bir şeyler biliyorsun."

"Git buradan."

"*Saardam* tehlike altında."

"Git. Buradan."

Etraflarındaki denizcilerden büyük bir kahkaha yükseldi. Kavga durmuştu ve bunun yerine herkes onları izliyordu.

Arent ellerini yumruk hâline getirirken kalbi hızla atmaya başlamıştı. Çocukluğundan beri ilgi merkezi olmaktan nefret ederdi. Çoğu zaman omuzlarını içeri çevirip kamburunu çıkararak yürürdü fakat öyle iriydi ki fark edilmeme ihtimali yoktu. Sammy'yle çalışmayı

sevmesinin sebebi buydu. Serçe odada olduğunda kimse başka hiçbir şeye dikkat etmezdi.

Arent amcasının adını anmak zorunda kaldığı için kendinden nefret ederek, "Buraya, Genel Vali'nin otoritesini temsilen geldim," dedi.

Larme ona, "Ben de bu kalabalığın gece senin boğazını kesmesini engelleyen tek adam olmanın otoritesine sahibim," diye cevap verip acımasız bir gülümsemeyle baktı.

Denizciler güldü. Bu kesinlikle az önce izlediklerinden daha iyi bir kavgaydı.

"Bosey'nin İhtiyar Tom adında, bu gemiyi batırmaya çalışan bir efendisi olduğunu düşünüyoruz."

Larme ona, "Ve bunun için akıllıca bir plana ihtiyaç duyduğunu mu düşünüyorsunuz?" diyerek karşılık verdi. "Bir Indiaman'i batırmanın en iyi yolu, onu kendi hâline bırakmaktır. Bizi bir fırtına mahvetmezse korsanlar mahvedecek. Korsanlar olmazsa hastalıklar bunu yapacak. Üzerinde cüzzamlı olsun olmasın, bu gemi lanetli."

Tayfa hafif mırıltılarla onu onayladıklarını belli etti ve çoğunun eli içgüdüsel bir hareketle iyi şans tılsımlarına uzandı. Bu tılsımların her biri, sahip olan kişiye özeldi. Etrafına göz gezdiren Arent, tuhaf biçimde yanmış bir heykel ve üzerine tuhaf düğümler atılmış uzun bir ip gördü. Bükülerek ip hâline getirilmiş bir tutam kanlı saç ve içi koyu renk bir sıvıyla dolu tuhaf bir şişe, eritilmiş bir demir parçası ve kenarları ateşle kütleştirilmiş renkli bir plastik parçası da vardı.

Larme'ınki tuhaf bir şeydi. Tahtadan oyulmuş, kötücül bakışları olan yarım bir yüz.

Arent, "Sorumu yanıtlayacak mısın?" diye saldırıya geçti.

"Hayır."

"Neden?"

Larme üzerinde çalıştığı tahta parçasından büyük bir parçayı şiddetli bir tavırla koparark, "Çünkü buna mecbur değilim," diye yanıt verdi. Sonra parçayı okyanusa attı.

Etrafta kopan kahkahanın yatışmasını bekledikten sonra bıçağının ucuyla kana bulanmış dövüşçüleri işaret etti. "Dövüşmelisin," dedi.

Konudaki bu ani değişimle kafası karışan Arent, "Ne?" dedi.

Denizciler tereddütle aralarında mırıldanmaya başlarken Larme "Dövüş," diye tekrarladı. "Biz anlaşmazlıkları böyle çözeriz, ama şansın yaver giderse, sonunda iyi para da kazanabilirsin."

Kalabalıktaki herkes etrafına bakıp aralarından hangisinin bu devle dövüşecek kadar aptal olduğunu bulmaya çalıştı. Biri Johannes Wyck'in bunu yapabileceğini söylediğinde etrafta onay mırıltıları oluştu.

"Ben eğlence için dövüşmem," dedi Arent. Tamamen dürüst olmak için, "Artık bunu yapmıyorum," diye ekledi.

Larme bıçağını hareket ettirip onu sapladığı tahta parçasından çıkarttı. "Onlar eğlenmek için dövüşmüyor, para için dövüşüyor. Eğlenen biziz."

"Ben her ikisini de yapmıyorum."

"O hâlde geminin yanlış yarısındasın ve burada olmanın hiçbir sebebi yok."

Arent çaresizce ona baktı. Bundan sonra ne söylemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sammy olsa burada bir şey fark eder ya da önemli bir gerçeği hatırlardı. Önünde oturan bu insanın dilini açacak anahtarı bulurdu. Arent sadece orada durup kendini aptal gibi hissedebiliyordu.

Umutsuzca, "Sorularımı cevaplamayacaksan, en azından lostromonun onları cevaplamasını nasıl sağlayacağımı söyle," dedi.

Larme tekrar güldü. Bu acımasız, korkunç bir gülüştü. "İyi bir akşam yemeği ve kulağına fısıldayacağın birkaç yumuşak sözcük bu işi halledebilir," dedi. "Şimdi git ve biz de bu dövüşü bitirelim."

Yenilgiye uğrayan Arent arkasını dönüp oradan uzaklaşırken denizcilerin tezahüratları onu takip ediyordu.

17

Günbatımı, göğe mor ve pembe kurdeleler sererek geldi ve birkaç yıldız gökyüzünde belirmeye başladı. Etrafta kara görünmüyordu. Sadece su vardı.

Captan Crauwels yelkenlerin toplanmasını ve çapaların atılmasını emredip yolculuklarının ilk gününü noktaladı. Genel Vali neden yolculuklarına gece de devam edemeyeceklerini öğrenmek istedi çünkü kendisi, ay ışığında da yol alabilen kaptanlar tanıyordu.

Crauwels'in acele etmesini sağlamaya çalışarak, "Senin yeteneklerin onlarınki kadar iyi değil mi?" demişti.

Kaptan sakince, "Seni batırmaya çalışan şeyi göremediğin sürece, yeteneklerin hiçbir önemi yoktur," dedikten sonra, "Bana geceleri de yol alan kaptanların isimlerini söylerseniz, ben de size batırdıkları gemilerin isimlerini ve kaybettikleri kargoları söylerim," diye ekledi.

Bu tartışmayı böylece sonlandırmışlardı ve şimdi Kaptan Crauwels, Isaack Larme'ın çanı sekiz kez çalıp saat başını ilan edişini dinliyordu.

Crauwels akşamın bu saatlerini, tayfasına karşı görevlerinin bitip lanet olası asilzadelere karşı görevlerinin henüz başlamadığı bu zaman dilimini seviyordu. Bu zaman dilimi, onundu. Günbatımı civarında, havayı koklamak, tuzu teninin üzerinde hissetmek ve zorla sürdürmek zorunda kaldığı bu hayatta keyif aldığı kısa bir an bulmak için bir saati olurdu.

Tırabzanlara doğru gidip yorgun tayfanın emirleri birbirlerine iletişini, iyi şans tılsımlarını ovarak dua edişlerini ve yine iyi şans getirmesi için gemi gövdesinin ulaşabildikleri noktalarına vurmalarını izledi. Batıl inançlar, diye düşündü. Su yüzünde ilerlememizi sağlayan tek şey.

Cebinden Arent'e verdiği metal diski çıkardı. Vos daha erken saatlerde onu Kaptan'a geri vermişti ve Genel Vali'nin ona verdiği bir hediyeyi böyle dikkatsizce kullanmasına sinir olduğu çok belliydi. Diskin yüzeyini baş ve işaretparmaklarıyla ovduktan sonra kaşlarını keyifsizce çatarak gökyüzünü inceledi.

Son birkaç saattir, ona her zaman ufukta bir fırtınanın toplanmakta olduğunu söyleyen o tanıdık kaşıntıyı teninde hissediyordu. Havaya bir huzursuzluk hâkim olmaya başlamıştı; deniz yavaşça renk değiştiriyordu. Ağzını açıp havanın tadına baktı. Bu, deniz zemininden çıkarılmış bir demir parçasını yalamak gibi bir histi.

Fırtına bir gün, belki de daha kısa süre sonra burada olacaktı.

Elinde yanan bir meşaleyle geminin arka tarafına doğru ilerleyen bir kamarot yanından geçti ve orada asılı duran kocaman gaz lambasını yakmak için parmaklarının ucunda yükseldi.

Tek tek filonun diğer gemileri de onları takip etti ve sonsuz karanlığın içinde, denize düşüp akıntıyla sürüklenen yıldızlar gibi yedi ateş yandı.

18

O gece akşam yemeği, diğer yolcularla havadan sudan konuşamayacak kadar endişeli olan Sara için gerçek bir işkenceydi.

Askeri Kaptan Drecht'in yolcu kamaralarının dışına yerleştirdiği bir silahşor zihnini biraz rahatlatsa da Sara'nın son başarısı bu olmuştu. Dorothea, Laxagarr'ın ne anlama geldiğini bilen bir yolcu bulmayı başaramamıştı, yani sözcüğü tercüme edebilecek tek kişi Johannes Wyck'ti. Sara lostromoyu odasına çağırıp onu sorguya çekmeyi çok istiyor olsa da kocasının bunu öğrenmesini göze alamazdı. Marangozu çağırmak bile yeterince riskliydi fakat en azından bunun için iyi bir bahanesi vardı.

Bu çok sinir bozucuydu.

Bu gemide asalet unvanı en yüksek kadın oydu fakat en düşük seviyedeki kamarot bile ondan daha özgürdü.

En azından bu bitmek tükenmek bilmez yemeğin sonuna yaklaştıklarını düşündü.

Yemekler yenmiş, tabaklar kaldırılmıştı ve masada, damlayan mumlarıyla herkesin yüzüne sinsi bir gölge düşüren çok büyük, gümüş bir şamdan dışında hiçbir şey kalmamıştı. Masa toplanmış, yemeğini bitiren yolcuların kıç kamarasında gezinip birbirleriyle genellikle önemsiz ve çok sıkıcı konuşmalar yapmalarına olanak sağlanmıştı.

Sara kenardaki sandalyelerden birine geçmiş ve baş ağrısını geride bırakmak için herkesten birkaç dakika rica etmişti. Bu sosyal toplantılarda daha önce de kullandığı bir taktikti ve genellikle insanların en baştaki endişesi yok olduğunda en az yirmi dakikalık yalnızlık anlamına gelirdi.

Sessizce gölgelerin içinde otururken gözlerinin önünde gerçekleşen tuhaf toplaşmaya bir anlam vermeye çalıştı. Etrafta çoğunlukla Sara'nın tanımadığı yüksek rütbeli subayları vardı; aralarından bir tek, kırmızı, dar bir ceket ve ütülü, beyaz bir pantolon giymiş, ipek kurdelelerini büyük bir dikkatle bağlamış ve cilaladığı düğmeleri mum ışığını yansıtan Kaptan Crauwels'i tanıyordu. Bu, gündüz giydiğinden farklı bir giysiydi fakat aynı ustalıkla dikilmişti.

Kaptan onu denizcilikle ilgili soru yağmuruna tutan Lia'yla konuşuyordu. Başlangıçta Sara, kızının zekâsının fazla göze batacağından endişelenmişti. Lia heyecanlandığında genellikle bunu yapardı fakat kızı yüzüne en iyi maskesini, bir talibini etkilemeye çalışan aptal bir asilzade kadının boş ifadesini takmıştı.

Crauwels bundan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Aslına bakılırsa, gece boyunca kendini en rahat hissettiği an buymuş gibi görünüyordu.

Sara onun tuhaf bir adam olduğunu düşündü. Kendi içindeki ikilemlerin yol ayrımında yakalanmıştı. Üzerindeki tüm o güzel giysilere rağmen aslında gerçek bir kabadayıydı. Asilzadelerle kibar sözcükleri kullanarak konuşsa da diğer herkese karşı kaba ve sabırsızdı. Zengin bir ziyafet masası hazırlamış fakat ondan çok az yemişti. Servis edilen şarap yerine kendi bira şişesindeki İngiliz birasını içmişti ve kendini etrafındaki konuşmalara katılmak zorunda hissediyor, çok az konuşsa da karşısındaki kişi konuşmaya başladığında sabırsızlanıyordu. Etrafındaki insanları etkilemeye çalıştığına ve etkilemeye çalıştığı insanların yanında kendini rahat hissetmediğine şüphe yoktu.

Sara'nın gözleri, Isabel'le birlikte pencerelerin yanına gitmiş, birlikte yemek yediği kişileri gözleyen Sander Kerse'e takıldı.

Adam bütün gece ondan kaçınmıştı.

Sara başlangıçta onun sadece tuhaf biri olduğunu, bir konuşmaya katılmaktansa onu gözlemlemekten daha büyük bir mutluluk duyduğunu düşünmüştü fakat saatler geçtikçe, adamın davranışlarında bir yapı fark etmişti. Adam insanlarla değil aralarındaki tartışmalarla ilgileniyordu. Sesler her yükseldiğinde hevesle öne doğru eğiliyor ve dudaklarını birbirinden ayırıyordu ve tartışma iyi niyetli kahkahalar

eşliğinde çözüldüğünde hayal kırıklığına uğruyordu. Bunun ardından Isabel'e bir şeyler fısıldıyor, kadın da başıyla onu onaylıyordu.

Sara'nın görebildiği kadarıyla Isabel gece boyunca hiç konuşmamıştı fakat sessizlik onu rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu. Creesjie gibi bazı insanlar için sessiz kalmak yapabilecekleri en yüksek sesli şeydi. Bunun araştırılması gerekirdi.

Isabel bunun tam tersiydi. Dikkatli gözleri samimiydi. Ağzının yapmadığı işi onlar yapıyor, yaşadığı şüphe, korku ve şaşkınlık dolu her anı ortaya koyuyordu.

Sara eşikte bir ses duydu ve sonunda Arent'in geldiğini göreceğini umdu; bu, kalbinin yerinden hoplamasına sebep oldu. Ama gelen sadece odaya daha fazla şarap getiren garsondu.

Bu kadar hevesli olmasına sinirlenerek başını iki yana salladı. Sara onun ne keşfettiğini bilmek istiyordu fakat Arent'in sandalyesi de sağlığının kötü olması sebebiyle yemeğe katılamayan Vikontes Dalvhain'inki gibi boş kaldı.

Bu da en azından yemek davetlilerine üzerine dedikodu yapabilecek bir şey vermiş oldu.

Bir saat boyunca Samuel Pipps'in neden tutuklandığı üzerine teoriler ürettikten sonra, Dalvhain'in serveti ve şeceresi üzerine konuşmaya geçtiler fakat bunların hepsi spekülasyondu. Kaptan Crauwels dışında odadaki kimse onunla tanışmamıştı ve o da kaba bir tavırla onun, bir ağacın yapraklarını dökebilecek kadar güçlü bir öksürüğü olan hasta bir kadın olduğunu söylüyordu.

Sara endişeyle, "Dalvhain," diye mırıldandı.

Genç bir kızken, bir partideki varlıklı yabancının kim olduğunu hemen bilemeyip babasını utandırmayacağından emin olmak için bütün soyağaçlarını ezberlemişti fakat Dalvhain ismini bilmiyordu.

Creesjie'nin kahkahası konuşma seslerinin üzerine yükseldi. O, suratını asıp kamarasında oturabilecek biri değildi. Neşeli konuşmalar keyfini yerine getirirdi ve bu çok kullanışlı bir özellikti çünkü Creesjie'nin insanları, onlar gelmeden önce gününün korkunç ve gri bir şey olduğuna inandırmak gibi bir özelliği vardı.

Şu anda da parmak uçlarını hafifçe kolunun üzerine dayamış, Baş

Tüccar Reynier van Schooten'la konuşuyordu. Baş Tüccar'ın yüzündeki mest olmuş ifadeye bakılacak olursa, kalbi şimdiden düğümlenmeye başlamış olmalıydı.

Sara, Creesjie'nin neden bunlarla uğraştığını anlayamıyordu. Van Schooten can sıkıcı bir yaratıktı; her zaman sarhoştu ve görünüşe bakılırsa insanları üzmeden konuşmak konusunda çok başarısızdı. Bu gece masadaki herkesin onunla mesafesini korumaya çalışması da bunun bir göstergesiydi.

Cornelius Vos her zamanki gibi ellerini arkasında kavuşturmuş, onlardan biraz uzakta durmuş, yüzünde Creesjie'yi her gördüğünde beliren o özlem dolu ifadeyle onu izliyordu.

Sara'nın kalbinde acıma ve hüsran duyguları birbirine karıştı.

Vos, çok büyük bir gücü ve muhtemelen buna yaraşır bir serveti olan, doğru düzgün bir adamdı. Hayatını mutlulukla paylaşacak bir sürü kadın bulabilirdi fakat o imkânsız olan tek seçeneğin peşindeydi.

Creesjie Jens, Şirket sınırları dahilinde en çok arzulanan kadındı.

Fiziksel güzelliğinin yanı sıra iyi bir müzisyen, zeki ve esprili bir sohbet arkadaşı ve kendi söylediklerine dayanarak, yetenekli bir yatak partneriydi. Böyle kadınlara nadiren rastlanırdı ve değerleri de buna göre ölçülürdü.

İlk kocası akıl almaz derecede zengin bir tüccar, ikinci kocası dünyanın en ünlü cadı avcısıydı. Jan cadı avcısının çözülemeyen cinayetini duyduktan sonra metresi olması için Creesjie'yi Batavia'ya çağırmıştı ve şimdi de Fransız sarayından bir Dükle evlenmek üzere geri dönüyordu.

Çılgınca hayranlığının içinde kıvranan zavallı, sıkıcı Vos, ayın kendisine âşık olsa, aynı şeydi. Onu yatağına girmeye ikna etmek daha kolay olabilirdi.

Sandalyede oturan Sara'yı fark eden Creesjie sohbet ettiği kişiden izin isteyip hızla onun yanına gitti.

"Ne güzel bir sohbet arkadaşı," dedi neşeyle. Gözleri şarap yüzünden sulanmıştı. "Neden gölgelerin içinde oturup surat asıyorsun?"

"Surat asmıyorum."

"Derin derin düşünüyorsun?"

"Creesjie..."

"Gidip onu bul."

"Kimi?"

"Arent Hayes'i," dedi Creesjie yorgun bir tavırla. "Konuşmak istediğin tek kişi o, bu yüzden gidip onu bul. Birbirinizin gözlerinin içine bakıp erdemli bir tavırla cüzzamlılardan, şeytanlardan ya da başka korkunç şeylerden bahsedebilirsiniz. İkinizin bu şeytanla birlikte savaştığınızı düşünmek kalbimi çok hafifletir."

Sara kızarınca Creesjie yaramaz bir tavırla güldü ve Sara'yı ellerinden tutup sandalyesinden kaldırdı. "Anladığım kadarıyla yarı açık güvertenin altındaki bölümde kalıyor," dedi. "Yani senin iki duvar ardında ve dümen yekesinin diğer yanında."

Sara gönülsüzce, "Bunu yapamam," dedi. "Buradaki en yüksek unvanlı asilzade benim."

"Elbette yapabilirsin." Creesjie şatafatlı bir ses tonuyla konuşmuştu. "Buradaki en yüksek unvanlı asilzade olarak, istediğin her şeyi yapabilirsin. Ayrıca Jan uyuyor, yani bir önemi yok. Herkese kendini hâlsiz hissettiğini söylerim."

Sara minnetle arkadaşının yanağına dokundu. "Sen harika birisin."

"Biliyorum."

Sara kapıya doğru bir adım atarken, "Lia'yı Baş Tüccar'dan uzak tut," dedi. "O adam beni huzursuz ediyor."

"Ah, Reynier'i kendi hâline bırak. O adama duyman gereken his öfke değil, acıma."

"Acıma mı?"

"Kalbinin olması gereken yerde atan acıyı görmüyor musun? Kendisi çok yaralı olduğu için başkalarını incitiyor." Bir an düşündü. "Ayrıca bir kralın düğün gecesinde olacağından daha sarhoş. Bırak Lia'yı, kendisini bile yatağına taşıyamayabilir fakat söylediğini yapacağım." Sara'nın bir sonraki sorusunu tahmin ederek "Ve erdemli birini, ikimizi de güvenle kamaralarımıza götürmekle görevlendireceğim. Şimdi gidip şu senin adamı bul."

Sara kıç kamarasının mumlarla aydınlatılmış parlaklığından dümen yekesinin karanlığına geçti ve uzakta birinin keman çaldığını

duydu. Ona alçak, kaba bir ses şarkı söyleyerek eşlik ediyordu. Önce sesin geminin pruvasından geldiğini zannetti fakat sonra, subaylara ayrılmış kıç güvertesinden ona doğru ilerlediğini anladı.

Kaptan kadınları, geceleri tek başlarına dolaşmamaları konusunda uyarmıştı fakat merak her zaman Sara'nın zayıf noktası olmuştu.

Eteklerini toplayıp basamakları tırmandı ve şarkıya doğru ilerledi.

Arent, erimiş bir mumun ışığında kemanını çalıyordu. Gözleri kapalıydı ve kocaman parmakları tellerin üzerinde ustaca geziniyordu. Karşısına oturmuş olan Askeri Kaptan Jacobi Drecht acıklı bir şarkı söylüyordu. Kamburunu çıkarıp öne doğru eğilmiş, kenetlediği ellerini dizlerinin arasından sarkıtmıştı ve muhteşem kılıcı ayaklarının yanında duruyordu. Yerde iki boş şarap sürahisi vardı ve üçüncüsü fıçının üzerinde duruyordu ve bu, iki adamın epey zamandır burada olduğunu gösteriyordu.

Sara'yı gören Drecht aniden sıçrayıp taburesinin arkaya devrilmesine sebep oldu.

Müzik hemen durdu. Arent önce Drecht'e, sonra omzunun üstünden Sara'ya baktı. Samimi bir keyifle gülümsedi. Sara da ona aynı şekilde karşılık verirken onu gördüğüne ne kadar sevindiğini fark edip çok şaşırdı.

Sarhoş olduğu ve sarhoş görünmemeye çalıştığı çok belli olan Drecht sendeleyerek, "Leydim," dedi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Sara keyifle ellerini çırparak "Şarkı söyleyebildiğinizi bilmiyordum, Askeri Kaptan," dedi. "Yıllardır ailemi koruyorsunuz, bunu nasıl bilmem?"

"Kale büyük bir yer, leydim," dedi Drecht. "Ve ben çok alçak sesle şarkı söylerim."

Sara onun bu şakasına güldükten sonra dikkatini Arent'e yöneltti.

"Ve siz, Teğmen Hayes."

"İsmim hâlâ Arent," diye nazikçe düzeltti.

"Çok güzel çalıyorsunuz."

Arent kemanını sap kısmını okşayarak, "Savaştan geri getirdiğim tek işe yarar şey," dedi. "Şey, bu ve harika bir mantar güveç tarifi."

"Yatak odanıza mı dönüyorsunuz, leydim?" diye sordu Drecht. "Size eşlik etmemi ister misiniz?"

Sara, "Aslında Arent'le konuşmaya gelmiştim," dedi.

Arent bir tabureyi ayağıyla ona doğru iterek "O hâlde, oturmalısınız," dedi.

"Size yardım edeyim, leydim," dedi Drecht hevesli bir tavırla.

"Çok naziksiniz Askeri Kaptan ama oturmak hâlâ tek başıma yapabildiğim nadir şeylerden biri ve bu konuda oldukça yetenekliyim."

Alçak tabureye bakan Sara gururuna küfretti. İç eteği kırmızı ipekliden yapılmıştı ve üzerine bir sürü inci işlenmişti; korsesinin üzerinde de katmanlarca dantel vardı. Giysinin tamamı, neredeyse bir zırh kadar ağırdı. Çok tuhaf hareketlerle tabureye oturduğunda mumun altın renkli ışığı üzerini aydınlattı. Dalgalar ve göz kırpan yıldızların arasında, kıç kamarasının resmi sohbetleri çok uzakta kalmış bir hayat gibiydi.

Arent ona sürahiyi uzatıp, "İçer misiniz?" diye sordu.

Drecht, "Size bir kupa bulayım," dedi.

Sara, sakinleştirici bir tavırla, "Sürahi yeterli," dedi. "Sadece kocama söylemeyin."

Onu dudaklarına götürürken kendini askerlerin içtiği korkunç tatlı bir içkiye hazırlamıştı fakat içkinin tadı muhteşemdi.

Kemanının telleriyle rastgele oynayan Arent, "Bu, Sammy'nin zulasından," diye açıkladı. "Gerçek asker içkilerini denemek istiyorsanız, bunların biteceği gelecek haftaya kadar bekleyin."

Ve yine aynı şekilde gülümsedi. Sara bunun, onun gözlerinden başladığını fark etti. Merkezi altın rengi olan gözleri yeşildi ve etraflarındaki vahşi yüzde tuhaf biçimde hassas duruyorlardı.

Sürahiyi geri veren Sara, "Askeri Kaptan'a İhtiyar Tom'dan bahsettiniz mi?" diye sordu.

"Buna gerek yoktu," dedi Drecht. "Genel Vali zaten benimle konuşmuştu. Bana yelkende beliren sembolden ve otuz yıl önce bunun Eyaletler'de nasıl bir felakete sebep olduğundan bahsetmişti. Ben bunların bir tekine bile inandığımı söyleyemem ama o korkuyor. Kamarasından her çıkışında ona eşlik etmemi talep etti."

"Ne kadar da şanslısınız," dedi Sara alaycı bir tavırla.

Arent kemanını kulağına doğru kaldırıp tellerden birini sıkıştırırken, "Siz şeytanlara inanmıyor musunuz, Drecht?" diye sordu.

Drecht, sakalında sıkışıp kalmış bir güveyi oradan çıkarıp onu parmaklarının arasında ezerken, "Gerekli olduklarına inanmıyorum," dedi. "Daha önce hiç, ölü bir çocuğun başında duran bir şeytan görmedim. Bir kadını döven ya da bir aile hâlâ içindeyken bir kulübeyi ateşe veren bir şeytanla da karşılaşmadım. Siz savaş meydanlarında bulundunuz, Hayes. Biri onlara daha iyi olmalarını emretmediğinde, erkeklerin neye dönüştüğünü bilirsiniz. İhtiyar Tom'un kulaklarına tavsiyeler fısıldamasına gerek duymazlar. Kötülük buradan gelir," - göğsüne dokundu, "bizim içimizde doğar; üniformalarımızı, rütbelerimizi ve düzeni çekip aldığında geriye kalan şeydir."

Sara'nın bu dersi öğrenmesi için bir savaş meydanı görmesine gerek kalmamıştı. Hayatı boyunca erkekleri incelemişti. Bunu bir kadının yapması gerektiği gibi, sevgi ya da hayranlık yüzünden değil, korku yüzünden yapmıştı. Erkekler tehlikeliydi. Ruh hâlleri çok hızlı değişirdi, hayal kırıklığına uğradıklarında öfkeyle parlarlardı ve sık sık hayal kırıklığına uğrarlardı; bu, çoğu zaman kendi eksikliklerinden kaynaklanırdı fakat ancak bir aptal bunu onlara söylerdi.

Arent, "Gemide sinsice dolaşan bir şeytan olduğuna inanmıyorsanız, yelkene o sembolü çizen şey neydi?" diye sordu.

"Bence denizcilerden biri hikâyeyi duydu ve bir oyun oynamaya karar verdi." Drecht elini geminin orta kısmına doğru savurdu. Yaktıkları ateşin alevinin aydınlattığı kadarıyla, Sara sadece denizcilerin şarkı söyleyip, çalan flüt ve davullar eşliğinde dans ettiğini görebiliyordu. Çığlıklar, kahkahalar ve ani şiddet patlamaları Sara'nın tüylerinin ürpermesine sebep oluyordu. "Bence bu gemide kin ve can sıkıntısından başka bir şey yok."

Arent şarabından bir yudum daha alıp, "Bunların olmadığını söylemiyorum ama teoriniz hâlâ, Sammy'nin cevaplarını almamaktan hoşlanmayacağı birçok soruyu cevapsız bırakıyor," dedi. "Bunların en başında, geminin aksak marangozunun nasıl cüzzam olduğu ve o hâldeyken bir sandık yığınını üzerine tırmanıp, dili olmadan *Saardam*'ı nasıl lanetlediği geliyor."

"Adam cüzzamlı değildi," dedi Sara. "En azından, geleneksel anlamda değildi. Cüzzam yıllar içinde gitgide kötüleşen, korkunç bir hastalıktır. *Saardam*'dayken cüzzamlı olsa, denizciler bunu fark eder-

di. Hastalığı Batavia'da kapmış olsa, o paçavralara ihtiyaç duyacağı kadar ilerlememiş olurdu."

Arent, "Bunu gizlenmek için kullandığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Ya da bir üniforma olarak," diye fikrini belirtti Drecht. "Her ordunun bir üniforması vardır."

Elbisesindeki gevşemiş bir inciyle oynayan Sara, "Johannes Wyck muhtemelen bunu biliyordur," dedi. "Bosey'nin dilini, onun bir şeyi söylemesini engellemek için kesmiş olmalı ve Bosey'den zengin olma sözüne karşı ne gibi iyilikler istendiğini de biliyor olmalı. Ve Laxagarr'ın ne anlama geldiğini kesinlikle biliyor."

"Laxagarr mı?" diye sordu Drecht. "Bu bir isim mi?"

"Olabilir. Ya da bir yer adı." Sara omzunu silktiğinde elbisesi hışırdadı. "Sanırım Norn dilinde."

"Silahşorlarıma soracağım. Bilen biri çıkabilir. Aralarında her yerden gelenler var." Şarabını bitirdi. "Sen ne diyorsun, Arent? Sence gemide bir şeytan var mı?"

Alevler gözlerinden yansıyan Arent, "Sammy'nin burada böyle bir şey olduğuna inanamayacağım kadar çok hayalet hikâyesini yalanladığını gördüm," dedi.

Drecht esneyip sertçe ayağa kalktı. "Gidip Genel Vali'nin kapısındaki silahşoru görevden alayım." Kolunu Sara'ya uzattı. "Size kamaranıza kadar eşlik edebilir miyim, leydim?"

Sara, "Biraz daha açık havada kalmak istiyorum, Askeri Kaptan," diyerek bu teklifi reddetti. "Eminim gitmeye hazır olduğumda Arent bana eşlik eder."

Drecht, Arent'e sorgulayan gözlerle bakıp bir baş onayı aldı.

"Pekâlâ," dedi biraz tereddütle. "İyi geceler, leydim. İyi geceler, Arent."

Arent başını, Sara elini salladı; Drecht aşağı inen merdivenlerin yarısında durup omzunu üzerinden bir bakış attığında ikisi de onu eğlenerek izliyordu.

Sara, "Size mi güvenmiyor, yoksa bana mı?" diye sordu.

"Ah, kesinlikle size," dedi Arent. "Jacobi Drecht artık en yakın arkadaşım."

"Bunu görebiliyorum," dedi Sara. "Daha bu sabah göğsünüze bir kılıç dayamamış mıydı?"

"Ve onu kızdırırsam, bunu yine yapar," diye yanıt verdi Arent neşeyle. "Tanıdığım en soğukkanlı adam."

"Tuhaf bir arkadaşlık."

"Tuhaf bir gün." Kemanını eline aldı, çalmaya devam etmek istediği çok belliydi. "Bir şarkı dinlemek ister misiniz?"

"O'er the Gentle Water'ı* biliyor musunuz?"

"Biliyorum," diyen Arent ilk notaları çalmaya başladı.

Bazı şarkılar sadece şarkı değildir. Onlar, sımsıkı sarılmış ve ateşe verilmiş anılardır. Kalbini ağrıtırlar. Gentle Water'ın, Sara'nın üzerinde böyle bir etkisi vardı. Onu tekrar çocukluğuna, ailesinin devasa malikânesine, beş kız kardeşiyle birlikte kemikleri sızlayacak kadar yorgun ve soğuktan titreyerek, bütün gün at binmekten dönüp, mutfağa sızıp masanın altında köpeklerle birlikte yahni yedikleri zamanlara götürürdü.

Üzülerek, kendi kızının asla böyle bir masumiyete sahip olmadığını düşündü. Ya da böyle bir mutluluğa. Babası, dış dünyaya çıkarsa cadılıkla suçlanmasından korktuğu için onu kalenin kalın duvarlarının arkasına saklamıştı. Sara kocasından kurtulduğunda, kızına çocukluğunda eksik kalan bütün deneyimleri yaşatmaya kararlıydı.

Arent yumuşak bir tonda kemanını çalıyordu.

Sara ona, "Bu akşam neden yemeğe gelmediniz?" diye sorduktan sonra, kendi samimiyetine şaşırdı.

Arent ona bir bakış atıp kemanını çalmaya devam etti.

"Gelmemi mi isterdiniz?"

Sara dudağını ısırdı ve ancak başını sallayabildi.

Arent yumuşak bir sesle, "O hâlde, yarın akşam gelirim," dedi.

Sara'nın kalbi çılgınca atıyordu. Bir şeylerle uğraşıyor olmak için saçındaki mücevherli tokaları yerlerinden çıkarmaya başladı; bu, kızıl buklelerini özgürleştirip kafa derisinin rahatlamasını sağladı.

"Rıhtımda bana vermeyi teklif ettiğiniz, bu tokalardan biri miydi?" diye sordu Arent.

---

* (İng.) Nazik Suların Üzerinde. –*çn*

Sara onlardan birini ateşin ışığını yakalaması için etrafta dolaştırırken, "Onlardan on üç tane vardı," dedi. "Jan'ın düğün hediyelerinden biriydi." Hafifçe gülümsedi. "On beş yıl sonra, sonunda onları kullanmanın bir yolunu buldum."

"O tokalar, bir servet değerinde olmalı," dedi Arent. "Ama bir tanesini, sadece üç guldene mal olacak bir cenaze için harcadınız."

"Üzerimde üç gulden yoktu."

"Ama..."

Sara bir yandan avcuna bakarak, "Bu tokaları düğün günümden beri takmamıştım," diyerek onun sözünü kesti. "Kocam bugün onları takmamı istedi, ben de onları bu sabah hazine odasından alıp tozlarını sildim ve saçıma taktım. Bu gece tekrar kutularına dönecekler ve onları on beş yıl daha kullanmayacağım." Sara omzunu silkip tokaları fıçının üzerindeki mumun yanına bıraktı. "Size değerli görünüyor olabilirler fakat bana görünmüyorlar. Onları iyi bir amaç uğruna kullanmayı ve ne kadar geç olursa olsun, onların sayesinde talihsiz bir ruhu haysiyet ve saygıyla uğurlamayı daha değerli buluyorum."

Arent ona hayranlıkla baktı. "Siz yanlış tipte bir asilzadesiniz, Sara."

"Umarım öyleyimdir. Ah, bu aklıma ne getirdi." Gömleğinin kolundan, rıhtımda cüzzamlı adama bir damla verdiği uyku ilacı şişesini çıkardı. Kıvamlı, kahverengi sıvı mum ışığında parladı. "İşte," dedi şişeyi Arent'e verirken. "Bunu size yemekte vermeyi düşünmüştüm ama burada da verebilirim. Bu, Pipps için."

Arent ona anlayamadan baktı; şişe, yara izleriyle dolu elinde küçücük kalmıştı.

"Uyumasına yardımcı olur," diye açıkladı Sara. "Benim kamaram bile mezara benziyor, yani onun kaldığı hücrenin nasıl bir yer olduğunu hayal bile edemiyorum. Bundan bir damla aldığında gece ya da gün boyunca uyur. İki damla alırsa, gece ya da gündüzün tamamında ve sonraki dönemin yarısında uyur."

"Üç damla alırsa ne olur?"

"Pantolonunu rezil eder."

"O hâlde üç damla."

Sara'nın neşeli kahkahası bir esnemeye dönüştü ve Sara onu hızla

eliyle kapattı. Bütün gece orada kalmak, Arent'le konuşmak ve onun kemanını dinlemek istiyordu ve sadece bu bile, oradan gitmesi için yeterli bir sebepti. "Uyumalıyım," dedikten sonra, sesinin o kadar resmi çıkması onu sinirlendirdi.

Arent dikkatle kemanını fıçıya dayadı. "Size eşlik edeyim."

"Buna gerek yok."

"Drecht'e söz verdim," dedi Arent. "Ve bu benim de içimi rahatlatır. Ayrıca yardımsız ayağa kalkamayacakmışsınız gibi duruyor. O elbise epey ağır görünüyor."

"Gerçekten de öyle!" dedi Sara. "Terziler neden hiç bu tip şeyleri düşünmez? Ve biliyor musunuz, bunca ipeğin arasında, tek bir cebi bile yok! Bir tane bile."

Kumaşın, ceplerin durması gereken yerlerini kavradı.

Elini tutup kalkmasına yardım ederken Arent, "Bu bir skandal," dedi. Teni kuruydu. Sara onun dokunuşu karşısında kızardı ve bunu gizlemek için aceleyle öne geçti.

Arent, Sara'nın çıkardığı tokaları fıçını üzerinden alıp onun ardından yürümeye başladı.

Yıldızlarla dolu, güzel bir geceydi ve durgun su hepsini yansıtıyordu. Aralarında filoya ait yedi gaz lambasını yansıması da görülebiliyordu ve altın alevleri karanlık suların üzerinde tuhaf biçimde rahatlatıcı görünüyordu.

Görüntünün tadını çıkarmak için merdivenin basamaklarında durdular.

Arent, Sara'ya bakarak, "Drecht'in şeytanlara inanıp inanmadığınız konusundaki sorusunu yanıtlamadınız," dedi.

Sara hafifçe gülümseyerek, "Dikkatli dinlediyseniz, aslında bunu bana sormadığını anlamış olurdunuz," diye yanıt verdi.

"O hâlde ben soruyorum," dedi Arent. "Bu gemide bir şeytan olduğuna inanıyor musunuz?"

Sara'nın elleri tırabzanı kavradı. "Evet."

Büyürken ona, şeytanların günahkârları cezalandırmak için dünyada dolaştığı öğretilmişti. Yılanlarınki gibi çatallı dillerden cezbedici vaatler dökülürdü fakat bunlar sadece, sonunda her zaman Cehennem olan oyunlardı. Tanrı'nın sevgisine inanan kişiler bu oyunları

görür ve zarara uğramaktan kurtulurdu. Sara hem buna hem de şeytanların avı olan kişilerin bir şekilde bunu hak ettiğine inanıyordu fakat inanç, Creesjie'nin kocasını kurtaramamıştı. Ve İhtiyar Tom, Creesjie'ye zarar vermek için *Saardam*'ı batırmak istiyorsa, başka kimse de kurtulamayacaktı.

Sara, "Annem insanları iyileştirebilen biriydi ve bu onu sık sık şeytanlarla karşı karşıya getirirdi," diyerek devam etti. "Bana, ebeveynlerini ormana sürükleyip onları katleden çocukların hikâyelerini anlatırdı. Bana şeytanlar tarafından ele geçirilmiş, bedenleri bu şeytanları taşıyamadığı için derileri yırtılan yetişkinlerin hikâyelerini de anlatırdı. Onlar için biz, oynayıp parçalarına ayırabilecekleri fareler gibiyiz. Yelkenin üzerindeki sembol sadece bir başlangıç. Bu sadece bizi korkutmak için yapıldı çünkü korkmuş insanlar, bu korkudan kurtulmak için her şeyi yapabilir ve bunu neredeyse herkese yapabilirler."

Arent bir onaylama mırıltısıyla yanıt verdikten sonra düşüncelere daldı. Sara göz ucuyla utangaç bir şekilde ona baktı. Creesjie ve Lia dışında biriyle böylesine derinlemesine konuştuğu çok nadir olurdu ve Arent'in söylediklerini bu kadar büyük bir ciddiyetle düşündüğünü görmek onu şaşırtmış ve sevindirmişti. Yan yana durup bir süre sessizlik içinde gecenin güzelliğinin tadını çıkardılar, sonra yürümeye devam ettiler.

O akşamüstü Arent'in nerdeyse boğazını keseceği silahşor Eggert yolcu kamaralarının girişinde nöbet tutuyordu ve paralı askere öfkeli gözlerle bakıp büyük bir farkındalıkla boğazına dokundu.

Arent onun önünde durup, "Seni o şekilde esir almamalıydım," dedi. "Yaptığım şey doğru değildi ve bunun için üzgünüm."

Bu davranıştan etkilenen Sara başını ileri doğru uzattı. Hayatında çok fazla kişinin özür dilediğini duymamıştı ve kesinlikle, özür dilemek zorunda olmayan kişilerin bunu yaptığına hiç şahit olmamıştı.

Eggert'in yüz ifadesinden, bunun bir numara olduğuna inandığı açıkça belli oluyordu.

Arent'in uzattığı elini sıkarken gergin bir tavırla, "Önemli değil," dedi.

Yeni bir saldırıdan korkarak yüzünü hafifçe başka bir yöne çevirip vücudunu gerdi. Paralı asker ona sevimli bir ifadeyle gülümsedikten

sonra Sara'nın ardından kırmızı kapıdan girdi ve Eggert'i arkasında, şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırır hâlde bıraktı.

Arent, Sara'ya koridorun bir kısmı boyunca eşlik etti fakat kapısına kadar gitmedi.

Sara bundan memnundu. O son birkaç adım, kaçınmaktan memnuniyet duyduğu bir mahremiyet içerecekti. Yalnızca onunla geçirdiği bir gece bile göğsünde karmaşık duyguların oluşmaya başlamasına sebep olmuştu.

Bundan sonraki günlerde, kalbindeki bu karmaşaya son vermek konusunda kendi kendine bir söz verdi. *Saardam*'da gerçekleştirmesi gereken bir amacı vardı ve çocukça bir aşk için bundan ödün vermeyecekti. O gece onun yanında olmaktan ne kadar keyif almış olursa olsun.

Sara'ya tokalarını veren Arent, "İyi geceler," dedi.

Sara, "İyi geceler," diyerek cevap verdi.

Arent'in bir şeyler daha söylemek istediği çok açıktı fakat sonunda, başını öne eğip gerisingeri koridorda yürümeye başladı. Devasa cüssesi dışarının görüntüsünü engelliyordu.

Sara onun gidişini izledi, sonra kamarasının kapısını açtı. Ve çığlık attı.

Kamarasının lombozundan, rıhtımda gördüğü aynı kanlı, bandajlar içindeki cüzzamlı adam bakıyordu.

19

Sara buz gibi bir ses tonuyla, "Sinirlerim mi?" diyerek Reynier van Schooten'ın sözlerini tekrarladı.

Çığlığını duyan Van Schooten ve Kaptan Crauwels hızla odasına geldiklerinde Creesjie ve Lia'nın onu sakinleştirmeye çalıştığını görmüşlerdi. Yanına ilk giden Arent olmuştu fakat o, önce başını lombardan dışarı uzatmış, sonra da yanına nöbetçi silahşoru alarak cüzzamlıyı yakalamak için güverteye koşmuştu.

Sara'nın titremesi geçmiyordu. Van Schooten kamaraya ulaşmadan önce korku yüzündendi. Şimdiyse öfke yüzünden.

"Yorucu bir gün oldu," diye araya girdi Crauwels, bir meleğin bulutunu ona fırlatmasına neden olacak sakin bir ses tonuyla. "Kimse gözleriniz yorgun olduğu için sizi suçlamaz, leydim."

Sara kuşkuyla, "Onu hayal ettiğimi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. Cüzzamlıyı başka kimse görmemişti. Arent bile onu görecek kadar hızlı davranamamıştı. Sara çığlık attığında adam sendeleyerek uzaklaşmış, üzerlerindeki güvertedeki hayvanları huzursuz edip onların keyifsiz bir gürültü çıkarmasına sebep olmuştu.

"Elbette hayır, leydim. Sadece bir şeyi yanlış görmüş olabileceğinizi..." Crauwels biraz öne doğru eğilip başını Sara'nınkiyle aynı seviye ye getirdi ve lombardan dışarı baktı. Dışarıda gördüğü şey karşısında, bir zafer edasıyla, "Ay!" dedi.

Sara kuru bir sesle, "Ay kendini kanlı bandajlara sarar mı?" diye sordu. "Daha önce bunu fark etmemiş olmam ne kadar ilginç."

"Leydim..."

Sara, "Bir yüzle, ay arasındaki farkı biliyorum," diye bağırdı. Kendini böylesine komik bir suçlama karşısında savunmak zorunda

kalması onu çok öfkelendirmişti. O cüzzamlı kocasının lombarında belirmiş olsaydı, *Saardam*'ı çoktan Batavia'ya doğru döndürmüş olurlardı.

Van Schooten, "Orada durması imkânsız, denize düşerdi," diye söylenirken nefesi, Sara'nın gözlerinin dolmasına sebep olabilecek kadar kötü alkol kokuyordu. "Üzerinde durulabilecek bir çıkıntı yok ve kıç kasarasından buraya tırmanmanın bir yolu da yok."

Creesjie elini nazikçe Sara'nın koluna koydu. "Şimdi sakin ol, tatlım," diyerek onu avutmaya çalıştı.

Sara derin bir nefes aldı.

İnsanların arasında bir erkeğe, özellikle de yüksek rütbeli bir Şirket çalışanına bağırmak, görülmüş şey değildi. Sara her sabah başlığını takıp korsesini giyerken, bu itaat duygusunu da üzerine oturtmak zorundaydı.

Crauwels makul olmaya çalışan bir tavırla, "Şunu anlamalısınız, leydim," dedi, "Indiaman gemileri, rüzgâr ve dalgalarla olduğu kadar, batıl inançlarla yelken açar. Gemide iyi şans getirmesi için gövdeyi öpmeyen ya da son yolculuğunda onu büyük bir felaketten kurtardığına yemin edeceği bir sikkesi bulunmayan tek bir adamla bile karşılaşamazsınız. Bir cüzzamlı gördüğünüze dair dedikodu etrafta yayılırsa, olup olmaması hiç fark etmez; bu adamlar onu yaratır."

"Ana direğe çarpıp düşen her kuşu, kırılan her kolu, yamuk bir çivi yüzünden dökülen her damla kanı bir araya getirip, bunun kötücül bir canavarın işi olduğunu iddia etmeye başlarlar. Bundan sonra, uykularında konuştukları için boğazları kesilen denizcileri görmeye başlarsınız çünkü biri seslerini şeytanın sesi zannetmiştir."

Dorothea elinde hanımefendisi için getirdiği bir kupa baharatlı şarapla kamaraya girdi. Onu almak için kadırgaya inmişti. Sara onu bundan vazgeçirmeye çalışmıştı fakat Dorothea kötü bir şokun en iyi ilacının baharatlı şarap olduğuna inanıyordu ve kimsenin onu bu işten vazgeçirmesine izin vermemişti.

Van Schooten, "Ne gördüğünüzü düşünüyorsanız, onu bu kamaranın içinde tutun," diye rica etti.

Dorothea baharatlı şarapla dolu kupayı Sara'ya verip buz gibi bakışlarını Van Schooten'a çevirdi. "Haddini bil, tüccar," diye uyardı.

"Soylu bir leydiyle konuşuyorsun. Efendim, ne gördüğünü biliyor. Daha iyisini bildiğini düşünmene sebep olan şey ne?"

Van Schooten onu bastırmaya çalıştı. Yüz ifadesinden, şımarık bir asilzadenin kaprislerini çekmenin yeterince can sıkıcı olduğunu, şimdi bir de onun küstah hizmetçisi tarafından dalga geçilmeye katlanamayacağını düşündüğü belli oluyordu.

Elini havaya kaldırarak, "Beni dinle," dedi.

Sara, "Hayır, siz beni dinleyin, Baş Tüccar," diyerek araya girdi ve işaretparmağını adamın göğsüne dayadı. "Bosey Batavia'da *Saardam*'ı tehdit etti. Yelkenin üzerinde o tuhaf sembol belirdi ve şimdi de lombarlardan içeri bakıyor. Bu gemide bir şeyler oluyor ve bunu ciddiye almanız gerekiyor."

Van Schooten çenesi kasılmış hâlde, "Şeytan *Saardam*'da yolculuk etmek istiyorsa, diğer herkes gibi bir bilet alması gerekiyor!" diye patladı. "Kocanızla konuşun. Bunu araştırmamı söylerse araştırırım. O zamana kadar uğraşmam gereken gerçek sorunlar var."

Hızla kamaradan çıktı. Crauwels de nazik bir selam verdikten sonra onu takip etti.

Sara onların peşinden gitmeye çalıştıysa da Creesjie ve Lia ona engel oldu.

Creesjie, "Bu hiçbir işe yaramaz," diyerek tavsiyede bulundu. "Öfke iyi adamların inatlaşmasına sebep olur ve inatçı adamları zavallılara dönüştürür. Söylediklerini duymayacaklar bile."

Kendini berbat hisseden Sara, Lia'nın endişeli yüzüne baktı. Bu gemideki tek görevi kızını korumaktı fakat kimse onu dinlemek istemiyordu. Onları bekleyen karanlık sulara doğru yelken açmak konusunda ölümüne kararlı görünüyorlardı.

Creesjie kendini bir sandalyeye bırakıp başını ellerinin arasına alarak, "Bunun için üzgünüm," dedi.

"Bu kesinlikle senin suçun değil," dedi kafası karışan Sara.

"Cüzzamlı beni arıyordu Sara. Anlamıyor musun? Onu İhtiyar Tom göndermiş olmalı."

Kapı, üç kez şiddetle çalınarak titredi.

Sara gelenin Arent olduğunu anlamıştı. Sadece onun elleri bu koçbaşını andıran sesi çıkarabilirdi.

"Bir şey buldunuz mu?" diye sordu Sara.

İçeri girmeye çekindiği için hâlâ koridorda duran Arent, "İzi bile yok," dedi. Korumasız güvertelerin hepsini dolaştım."

"Korumasız güverteler mi?"

"Gökyüzünü görebildiğin güverteler. Cüzzamlının yanımdan geçip geminin derinliklerine inecek kadar vakti yoktu." Sara'ya kınına yerleştirilmiş bir hançer uzattı. "Tekrar ortaya çıkarsa, onu bununla yüzünden bıçaklayın."

Sara bu hediyeyi minnetle alıp elinde ağırlığını tarttı.

"Yemin ederim onu gördüm," dedi.

"Hançerimi size vermemin sebebi bu."

"Oydu, Bosey'di. Bunu biliyorum."

Arent başını salladı.

Sara ilk kez içindeki korkunun dışarı yansımasına izin vererek, "Onun ölüşünü izledik," dedi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Arent omzunu silkti. "Sammy bir keresinde, ölü karısı ondan bir kilise inşa etmesini isteyen bir taş ustasının davasını çözmüştü," dedi. "Altı yıldır birbirleriyle hiç konuşmamış olmalarına rağmen aynı anda kalpleri durarak ölen iki kardeşin davasını da. Sorun, çözülmesi imkânsız olmadığı sürece Sammy'yi çağırmazlar. Şanslıyız ki o bu gemide."

"O bir mahkûm, Arent. Ne yapabilir ki?"

"Bizi kurtaracak."

Hassas gözleri inançla parlıyordu. Bu öylesine güçlü bir ateşti ki Sara'nın içinde kaynayan tartışmaları da yakıp kül ediyordu. Sara bu inancı vaizlerde ve mistiklerde de görmüştü ve bu bakış genellikle, kalkan olarak sadece Tanrı'ya duydukları sevgiyle kendilerine zarar verecekleri bir yola çıkmadan önce belirirdi.

Arent Hayes bir müritti.

Onun dini Samuel Pipps'ti.

Omzunun üzerinde bir çuval taşırmış gibi ayakları acıyan Arent geminin orta kısmını geçerken, "Sinirler," diye söylendi. Van Schooten, Sara'nın hikâyesini önemsememişti fakat onu rıhtımda Bosey'nin yanmış bedenin başında diz çökmüşken görmemişti. Arent'ten, cüzzamlıya merhamet etmesini isterken sesini duymamıştı.

Sara Wessel bir adamın etinin eridiğini görmüştü ve bu onun bir histeri krizi geçirmesine sebep olmamıştı. Mantığını gölgeleyememişti. Hüzün ve merhametle dolu hâlde, sakin ve net kalmıştı.

Hayır, Sara sinirleri bozuk biri değildi.

Arent yara izine bakıp Sara'ya neden İhtiyar Tom'la bağlantısından bahsetmediğini düşündü. Bunu ne kadar istese de sözcükler dudaklarından dökülmeyi reddetmişti. Sammy her zaman, ne anlama geldiklerini anlayana kadar, bildiğin şeyleri gizlemen gerektiğini söylerdi. Bu, Arent'in gururunu zedeleyen bir şeydi fakat bunu incelikle kabullenmişti.

Çanlar gece yarısındaki nöbet değişimi için çalıyor, denizciler uykulu gözleri ve kötü ruh hâlleriyle yataklarından çıkıp güverteye ilerlerken ambar kapakları takırdayarak açılıyordu. Karanlıkta Arent'in güvertede olduğunu gördüklerinde ağızlarının içinde küfrettiler fakat onu engellemek konusunda o akşamüstü oldukları kadar hevesli değillerdi.

Arent sonunda, tayfanın dinlendiği baş kasarasının altındaki bölgeye geldi. İçeriden merhamet dilenerek sızlanan genç bir ses duydu.

"Yemin ederim, ben asla... Ben değildim..."

"Yabancılara geminin meselelerinden bahsetmedin, öyle mi?" diye cevap verdi öfkeli bir ses. "Sana ne kadar para verdi?"

Bir darbe sesi ve bir acı inlemesi duyuldu.

Büzüşerek içeri giren Arent kendini alçak tavanlı, keyifsiz, ışıktan çok duman yansıtan ve durmadan iki yana sallanan bir lambayla aydınlatılmış bir odada buldu. Denizciler sırtlarını duvarlara dayayıp oturmuş, bir yandan pipolarını içerken bir yandan da genç bir delikanlının, devasa bir göbek ve geniş omuzlardan ibaretmiş gibi görünen Johannes Wyck tarafından insafsızca dövülüşünü izliyordu.

Oğlan yerdeydi ve Wyck onun üzerine eğilmişti, yumruklarını sıkmıştı ve eklemlerinin üzerinde kan vardı.

"Hayır Bay Wyck, ben asla..."

Oğlanın midesine bir tekme indiren Wyck, "Sen lanet olası bir yalancısın, Henri," dedi. "Parayı nereye sakladın? Para nerede?"

Arent bunun, Sara'nın o sabah konuştuğu oğlan olduğunu anladı. Sara ona cüzzamlının gerçek kimliğini söylemesi karşılığında üç gulden vermişti.

Arent tehditkâr bir gümbürtü hâlinde çıkan sesiyle, "Bu kadarı yeter!" dedi.

Johannes Wyck omzunun üzerinden bakıp Arent'i gördüğünde memnuniyetsizlikle gözlerini kıstı.

Sırıtıp çürük dişlerini gözler önüne sererek, "Bu gemiyle ilgili bir mesele," dedi. "Ait olduğun yere dön."

"Peki, bunu yaparsam ona ne olacak?" dedi Arent, başıyla oğlanı işaret ederek.

Wyck botunun içine uzanıp oradan küçük, paslı bir bıçak çıkardı. "Ben ne istersem o olacak."

Arent tepki göstermedi. "Bosey'nin dilini de bu hançerle mi kesmiştin?"

Bu Wyck'in duraksamasına sebep oldu fakat bu pek uzun sürmedi. "Kesinlikle o," dedi, parmak uçlarını bıçağa doğru bastırarak. "Dünyanın en keskin bıçağı sayılmaz, bu yüzden keserken biraz zorlandım. Biraz terledim fakat sonunda epey iyi bir iş çıkardım."

"O da mı gemiyle ilgili bir işti?"

Wyck krallığının genişliğini işaret etmek için kollarını iki yana açtı. "Benim yaptığım her şey gemiyle ilgilidir, öyle değil mi beyler?" Kalabalıktan onay mırıltıları yükseldi. Bazıları kin doluydu. Diğerleri

daha hevesliydi. Görünüşe bakılırsa, gemiyle ilgili işlerin hepsi, herkes tarafından sevilmiyordu.

Wyck ona düşmanca gözlerle baktı. "Sana başka nelerin geminin işi olduğunu söyleyeyim. Ana yelken direğini geçip denizciler tarafından paramparça edilen yolcular."

Arent arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu; yüzlerinde ölümcül ifadeler olan yarım düzine denizci, gölgelerin içinden ortaya çıkmıştı. "Bu, böyle bir gemide sadece bir talihsizlik olarak görülür," dedi Wyck.

Arent ona bakıp sağlam tek gözünü yakaladı. Adamın gözü, şahit olduğu bütün korkunç şeylerin aleviyle parlıyormuş gibi görünüyordu.

"Laxagarr ne demek?" diye sordu Arent. "Norn dilinde olduğunu duydum. Senin bu dili konuşabildiğini söylüyorlar."

"Git buradan, asker," dedi Wyck.

"Oğlanı almadan gitmem."

Wyck yaralı oğlanın yanına çömeldi ve elindeki hançeri oğlanın kafasının yanındaki kalaslara sapladı. "Bunu duydun mu, genç Henri? Bu iyi asker senin için endişeleniyor, korkunç Bay Wyck'in yanında sana ne olacağından korkuyor. Buna ne diyorsun?"

Henri yaralı başını yerden kaldırırken Wyck'in bakışları Arent'in üzerinde gezindi.

Henri kanlı dişlerinin arasından, "Git buradan asker," dedi. "Senin bana yardım etmendense..." acıyla yutkundu, "ölmeyi tercih ederim."

Bitap düşmüş hâlde başını tekrar yere bıraktı.

Wyck oğlanın yanağına dokundu. "Burada istenmiyorsun, asker," dedi alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla. "Ve alacağın tek uyarı bu."

Arent düz bir sesle, "Hayır," dedi. "Bu, senin alacağın tek uyarı. Geminin bu tarafında işlerim var, yani her gece bu saatlerde bu tarafa geçeceğim. Aranızdan herhangi bir pislik, tek bir adımımı bile engellemeye çalışırsa, boğazını kesip onu denize atarım."

Gözlerinde beliren vahşi ışıltıyı gören denizciler birer adım geri çekildi. Ama bu ışıltı geldiği gibi hemen kayboldu. Arent yerdeki kapağı açıp yelkencinin odasına inen merdivenlere baktı.

Yelkenci hamağında horlayarak uyuyordu ve Arent, Sammy'nin

hücresine inen ikinci kapağı açarken kıpırdamadı bile. Merdivenden inmek sabahki kadar zor olsa da Arent sonunda başardı.

Drecht söz verdiği gibi odaya bir silahşor yerleştirmişti. Arent'i şaşırtan şey bu silahşorun, Sammy'nin o sabah arkadaşını kazıklamakla suçladığı Thyman olmasıydı. Eggert yolcuları korurken Thyman, Sammy'yi koruyordu. Görünüşe bakılırsa Drecht, birbirlerine garezi olan bu iki adamın, birbirlerinden mümkün olduğunca uzak olmasını istemişti.

Arent içeri girdiğinde Thyman sıçrayarak yerinden kalktı fakat içeri girenin kim olduğunu gördüğünde tekrar oturdu.

Arkalarındaki küçük bir kapak kargo bölmesine açılıyordu ve baharatların kokusu, Sammy'nin hücresinin kapısındaki asma kilidi açmaya çalışan Arent'in boğazını yakıyordu. Kapı sonunda gıcırdayarak açıldığında keskin kusmuk ve dışkı kokusu açık havaya doğru yol aldı.

Arent öksürüp hücrenin içine doğru bakarken ağzını kapattı ve "Sammy?" dedi.

Üzerlerindeki kapaktan süzülen ay ışığı duvardaki üç boş kancayı ve bir sütunun alt kısmını aydınlatıyordu fakat bunun dışındaki her şey karanlıktaydı.

Yere çarpan bir şeyin sesi duyuldu ve Sammy kolları ve bacaklarını dehşetle hareket ettirerek, çılgın bir panikle, hava almak için sendeleyerek ortaya çıktı. Ay ışığı yüzüne değdiğinde acıyla inleyip gözlerini ışıktan korumaya çalıştı.

Arent onun yanına diz çöküp elini güven vermesi için kolunun üzerine koydu. Sammy'nin vücudu titriyordu ve yüzü bembeyazdı; sakalları kusmuğa bulanmıştı.

Arent öfkeyle yumruğunu sıktı. Arkadaşının böyle işkence görmesine izin veremezdi.

Sammy gözlerini kapadığı parmaklarının arasından ona bakıp sersemlemiş hâlde, "Arent?" dedi.

Arent elindeki şarap şişesini ona uzatarak, "Daha erken gelemediğim için üzgünüm," dedi.

"Gelmeni beklemiyordum," diyen Sammy, şişenin tıpasını koparır gibi çıkarıp şarabı hızla içerken, kırmızı sıvı çenesinden aşağı dökül-

dü. "Sonsuza dek burada kapalı kalacağımı düşünüyordum." Durdu, aniden sinirlendi. "Burada olmamalısın, Arent. Genel Vali bunu öğrenirse..."

Arent, "Biliyor," diyerek onun sözünü kesti. "Sana eşlik ettiğim sürece, birlikte gece yarısı yürüyüşleri yapmamıza izin verdi. Seni gün ışığına çıkarmak konusunda da bir şeyler yapmaya çalışacağım."

Buna çok şaşıran Sammy kaşlarını çatıp, "Bunu yapmayı nasıl..." diye söze başladı. "Senden ne istedi? Bu ayrıcalığı almak için karşılığında ne verdin?" Sammy'nin sesi yükseliyordu. "Ona bunu istemediğini söyle. Benim yüzünden Jan Haan gibi bir adama borçlanmana izin vermeyeceğim. Karanlıkta çürümeyi tercih ederim."

Onu sakinleştirmeye çalışan Arent, "Karşılığında hiçbir şey için söz vermedim," dedi. "Ona borcum filan yok. Bu sadece bir iyilikti."

"Sana neden böyle bir iyilik yapsın ki?"

Arent rahatsız bir tavırla Thyman'a bakıp sesini alçalttı. "Bunun ne önemi var ki?"

Sammy ona şüpheyle baktı; Arent'in sırrının ne olduğunu anlamaya çalışırken, keskin gözleri kısılmaya başlamıştı.

Sammy başını iki yana sallayıp başını çevirdi. Nezaket gösterip yeteneklerini Arent üzerinde kullanmamıştı.

Üzerlerindeki yelkenci zemine vurduğunda tavandan üzerlerine toz döküldü.

"Konuşmalarınızı dışarıda yapın," diye bağırdı. "Uyumaya çalışıyorum."

Hâlâ tedirgin olan Sammy basamakları tırmanıp sonunda kendini açık havada buldu. Denizciler görev yerlerine dağılmıştı ve Arent bir sorun yaşamadan dışarı çıkan arkadaşına katıldı. Sammy gemi armasının üzerinden yansıyan ve yelkenlerin erimiş gümüş gibi görünmesine yol açan ay ışığına bakıyordu.

Sammy hayranlıkla, "Çok güzel," dedi. Bir an daha bu görüntüyü izledikten sonra tırabzanlara doğru yürüdü. "Lütfen arkanı dön," dedi.

"Neden?"

"Tuvaletimi yapmalıyım."

"Hiç durma, daha önce görmediğim..."

"Arent, lütfen," dedi Sammy. "Zaten geriye çok küçük bir haysiyetim kaldı ve geri kalanını korumak istiyorum."

Arent içini çekip arkasını döndü.

Sammy pantolonunu indirip poposunu tırabzandan dışarı uzattı. Dışkısı vücudunu terk edip suya düşerken, "Genel Vali tehlikeli bir adam," dedi. "Ben özellikle, dikkatini senin üzerine çekmemeye çalıştım, bu yüzden kafamın rahat etmesi için söyle bana, beni hücremden çıkarmana neden izin verdi?"

Arent kokudan uzaklaşmak için bir adım geri giderek, "Çünkü o benim için ailemden biri gibidir," dedi. "Ona amca diyorum ama bana babam kadar yakındır."

Sammy boğuk bir sesle, "Baba mı?" dedi.

Arent, "Genel Vali, büyükbabamın en yakın arkadaşıdır," diyerek açıkladı. "Frisia'da, büyüdüğüm yerde arazileri birbirine komşudur. Çocukken hafta sonlarımı onun malikânesinde geçirirdim. Birçok başka şeyin yanı sıra eskrim yapmayı ve at binmeyi bana o öğretti."

Poposunu bir ip parçasıyla silip pantolonunu yukarı çeken Sammy "Affedersin, Arent," dedi. "Aldığın terbiyenin, asker sınıfından birine ait olmadığını biliyorum ama nasıl oluyor da büyükbaban, Genel Vali Jan Haan kadar güçlü birinin arkadaşı olabiliyor?"

Arent uygun sözcükleri bulmaya çalışırken tereddüt etti. Bu sorunun cevabını o kadar uzun süredir içinde gömülü tutmuştu ki sanki artık kökleri vardı.

Sonunda, "Büyükbabam Casper van den Berg," dedi.

"Sen bir Berg misin?" Sammy, bu bilgi kollarına atılan gerçek bir ağırlıkmış gibi bir adım geriledi. "Van den Berg ailesi, Eyaletler'in en varlıklı ailesidir. Casper van den Berg, 17 Beyefendi'nin üyelerinden biridir. Yani ailen Şirket'i yönetiyor."

Arent kuru bir sesle, "Gerçekten mi? Keşke biri bunu bana evden ayrılmadan önce söylemiş olsaydı," dedi.

Sammy'nin ağzı şaşkınlıkla açılıp kapandı. Sonra tekrar açıldı ve tekrar kapandı.

Sonunda, "Neden bu lanet olası gemidesin?" diye patladı. "Ailen sana kendi gemini satın alabilir. Sana bir filo satın alabilirler!"

"Bir filoyla ne yapacağım?"

"Canın ne isterse onu."

Arent bu sözlerin içindeki mantığı reddedemezdi fakat aklına, ikisinin de utanmasıyla sonuçlanmayacak bir cevap gelmiyordu. Evden yirmi yaşında ayrılmasının sebebi, on yedi yaşına kadar 17 Beyefendi tarafından eğitildikten sonra, onların kendisine sunduğu hayatın ne kadar kısıtlayıcı olduğunu görmüş olmasıydı. Zenginler servetlerinin, istedikleri her şeyi elde etmelerini sağlayan uşaklar olduğuna inanırdı. Çok yanılıyorlardı.

Servetleri efendileri ve dinledikleri tek ses hâline geliyordu. Servetleri uğruna arkadaşlıklarını harcıyor, varlıklarını korumak için prensiplerini çiğniyorlardı. Ne kadar zengin olurlarsa olsunlar, varlıkları asla yeterli gelmiyordu. Çılgınca daha fazla kazanmanın peşinde koşuyor ve sonunda topladıkları her şeyin ortasında tek başlarına, nefret edilerek ve korkarak oturuyorlardı.

Arent bundan fazlasını istemişti. Güç ve servete sırtını döndüğünde onlara karşı bir direnç geliştirdiğini fark etmişti. Bunun yerine onurun daha önemli olduğu bir yer aramıştı. Gücün zayıfları korumak için kullanıldığı, tahtların otomatik olarak bir deliden diğerine aktarılmadığı bir yer.

Ama gittiği her ülke aynıydı. Erdemin tek ölçütü güçtü ve tek hedef güç sahibi olmaktı. Nezaket, merhamet ve anlayış küçümseniyor, zayıflık olarak görülüyor ve kötüye kullanılıyordu.

Sonra Sammy'le tanışmıştı.

O hiçbir şeye sahip olmadan doğan, sıradan biriydi ve elde ettiği her şeyi doğal zekâsı sayesinde elde etmişti. Amacına ulaşmak için bir köylüyü suçladığı rahatlıkla bir soyluyu da suçlayabiliyordu. Arent sonunda eski kuralları işlemediği birini bulmuştu. Sammy sayesinde Arent, kirli bir dürbünün ardından gördüğü uzak bir ülke gibi hayalini kurduğu dünyayı görmüştü. Arent, Sammy'yi bulmak için evinden ayrılmıştı fakat arkadaşlıkları asla bunu itiraf etmesine izin vermezdi. Sammy asla hikâyenin bu kısmını duymayacaktı.

"Ben bu hayatı seçtim," deyip omzunu silkti ve ses tonu bu konuşmanın bittiğini açıkça belirtiyordu.

Sammy içini çekip pes etti ve bir kancaya asılı duran bir kovayı aldı. Kovanın sapına uzun bir ip parçası bağlanmıştı ve Sammy onu

geminin yan tarafından okyanusa fırlattıktan sonra, kovayı etrafa sular saçarken geri çekti. Kovalar normalde giysileri yıkamak ya da palamar* çekilirken ısınan ahşabı soğutmak için kullanılırdı fakat Sammy onu kendi kafasından aşağı boşaltarak pisliğin altındaki pembe tenini ortaya çıkardı.

Kovayı iki kez daha okyanusa atıp kollarını ve bacaklarını yıkadı, sonra gömleğini çıkarıp cılız bedenini ovdu. Bir avuçtan fazla yemek yemeyeli bir haftadan uzun zaman olmuştu ve bu gerçek Sammy'nin tüm kaburgalarında görülebiliyordu.

Banyosunu bitirdiğinde sırılsıklam giysilerini düzeltti ve pantolonunu gevşetti, hatta parmaklarını yağlı, karmakarışık olmuş saçlarının arasından geçirdi.

Arent hiçbir şey söylemeden onu izledi. Karşısındaki herhangi başka biri olsa bu boşuna harcanan bir çaba gibi görünürdü fakat Sammy zekâsıyla olduğu kadar dış görünüşüne düşkünlüğüyle de bilinirdi. Büyük bir özenle giyinir, dans eder ve yemek yerdi; her alanda terbiyesi mükemmeldi. İçindeki bu gurur ateşi hâlâ yanıyorsa henüz umudunu kaybetmemiş demekti.

Sammy ona dönüp, "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Bütün geceyi bir öküzle birlikte geçirmişsin gibi."

"Annenin tek olmasını istemedim."

Arent gülüp kalçasındaki keseden çıkardığı uyku ilacını verdi. "Bunu Sara Wessel gönderdi," dedi. "Uyumana yardımcı olacak. Umuyorum ki ben dışarıda seni özgür bırakmanın bir yolunu bulmaya çalışırken daha rahat etmeni sağlayacak."

"Bu muhteşem bir hediye," diyen Sammy tıpayı çıkarıp içindeki karışımı kokladı. "Lütfen ona teşekkürlerimi ilet. Rıhtımda onun nasıl bir kadın olduğunu gördüm ama bu... Daha önce hiç onun gibi bir kadınla tanışmadım."

Arent buna katılıyordu fakat kendini ele vermekten korktuğu için hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine ona, geminin mutfağından çaldığı büyük bir somun ekmeği verdi.

Arent, "Bizi kimin batırmaya çalıştığını bulabildin mi?" diye sordu.

---

* Gemiyi iskeleye, rıhtıma ya da şamandıraya bağlamaya yarayan kalın ip. *–yhn*

"Bu senin işin, Arent. Ben bütün gün karanlık bir odada oturuyorum." Ekmeği ısırıp keyifle yedi. Arent de akşam yemeğinde aynı ekmekten yemişti. Ekmek bir tefecinin kalbi kadar sertti fakat Sammy şimdiye kadar daha iyi hiçbir şey yememiş gibi görünüyordu.

Arent buna, "Bugünle diğer herhangi bir gün arasındaki tek fark, iyi bir şarabın ve bir pipon olmaması," diye karşı çıktı.

Ekmeği bitiren Sammy arkadaşını koluna girdi. "Bu hakaretin içine gizlenmiş iltifatı kabul ediyorum," dedi. "Biraz yürüyelim mi? Bacaklarım kaskatı."

Daha önce yüzlerce gece yaptıkları gibi serçe ve ayı dostane bir sessizlikle yürümeye başladı. Geminin orta kısmını geçip güverteye bağlanmış iki filikayı geride bıraktılar ve merdivenlerden yukarı, subaylara ait kıç güvertesine çıktılar. Etraflarındaki gölgeler kımıldıyor, halat yığınları sandıkları şeylerin, güvertede kıvrılıp yatan denizciler; onları gözetleyen bedenlermiş gibi görünen şeylerinse, direklere asılmış kovalar olduğu ortaya çıkıyordu.

Arent attığı her adımda, kendi gerginliğine gülmesi mi yoksa sadece güvenli olduğundan emin olmak için havaya yumruklar mı atması gerektiğine karar veremiyordu. Kıç güvertesine varana kadar huzur bulamadı. Burada İkinci Kaptan, Wyck tarafından dövülen, hâlâ burnunu çeken genç marangozun yaralarına pansuman yapıyordu. Onunla rahatlatıcı bir ses tonuyla konuşuyordu. Larme ona ne söylüyorsa, sözleri oğlanın kemiklerini biraz güçlendiriyormuş gibi görünüyordu.

Bir merdiveni daha tırmanıp hayvan kafeslerinin tutulduğu kıç kasarasına ulaştılar. Zemin tahtalarının üzerindeki ayak seslerini duyan dişi domuzlar özgür bırakılmak üzere olduklarına inanarak homurdanmaya ve ahşap parmaklıkları koklamaya başladılar. Bu arada tavuklar tırnaklarıyla ahşabı çiziyordu.

Arent tırabzandan aşağı baktı. Yolcu kamaraları tam altlarındaydı, lombarlarından dışarı mum ışığı süzülüyordu. Sadece Sara ve Creesjie'nin pencerelerinde ışık yoktu; gece vakti cüzzamlının geri dönme ihtimaline karşı lomboz kapaklarını kapamışlardı.

Onun bir şeyleri incelediğini fark eden Sammy, "Seni huzursuz eden şey ne?" diye sordu.

Arent, "Sara Wessel bu gece lombozun dışında o cüzzamlıyı gördü," diyerek yanıt verdi.

"Rıhtımdaki cüzzamlıyı mı? İçinden kılıcını geçirdiğin cüzzamlıyı mı?"

Arent, "Adamın ismi Bosey'di," dedikten sonra Sara'nın ortaya çıkardığı, adamın İhtiyar Tom'la yaptığı gizemli anlaşma ve Johannes Wyck tarafından dilinin kesilmesine dair hikâyeyi anlattı.

Çömelip cüzzamlının oradan geçtiğine dair herhangi bir kanıt ararken parmak uçlarını zeminin tahtaları üzerinde gezdiren Sammy, "İşkence gördü ve bunun intikamını alıyor, öyle mi?" dedi. "Sence kadın hayal görmüş olabilir mi?"

"Hayır," diye yanıt verdi Arent.

"Hayal görmediyse bu, ortaya çok net bir soru atıyor." Sammy araştırmasına ara verdi. "Aslında, iki soru." Bunu düşündü. Sonra, "Üç," diyerek kendini düzeltti.

Arent, "Ölü adamın kılığına girip Sara'nın lombozunda görünen kişi kim?" diye atıldı.

"İlki bu." Sammy ayağa kalkıp dikkatle altlarındaki karanlık suya baktı. "Burası çok dik ve ellerinle tutunabileceğin hiçbir çıkıntı yok; yani, buraya nasıl geldi? Ve görüldükten sonra buradan nasıl kaçtı?"

"Demek ki bu yoldan gelmedi," dedi Arent. "Sara çığlık attıktan bir dakika kadar sonra buradaydım. Kaçmak için benim yanımdan geçmiş olması gerekirdi."

"Hayvanların kafeslerine saklanmış olabilir mi?"

"Parmaklıkların arasından onu görürdüm."

Sammy elini tırabzan boyunca ilerletti. "Kendini aşağı sarkıtmak için halatlara ihtiyacı olurdu ve sonra da tekrar yukarı çıkıp onları çözecek kadar zamanı yoktu."

"Ve suya düşmüş olsa, Sara suya çarpma sesini duyardı."

Sammy kıç kasarasıyla subaylara ait kıç güvertesi arasında yükselen mizana direğine yaklaştı sonra geminin yanına bağlanıp gözden kaybolan geminin armasına dokundu. Halatlar, *Saardam*'ın gövdesinden başını dışarı uzatmış kalın bir kalasa tutturulmuştu.

"Adamın durabileceği tek yer bu kalasın üzeri ve bu, lombardan çok uzakta." Sammy aniden tahtayı yaladı fakat yüzünde beliren hayal

kırıklığı, beklediği yanıtı alamadığını ortaya koydu. "Bana şu İhtiyar Tom'dan bahset."

"Görünüşe bakılırsa bir çeşit şeytan."

Arent'in tanıdığı hiç kimse, Sammy gibi aşağılayıcı bir bakış atmayı beceremezdi ve Arent'e bakışı bir ağacın kabuklarını dökmesine sebep olabilirdi.

Hayatı boyunca karanlıkta onu neyin beklediğini bilerek yaşamış olan Arent, "İnandığımı söylemedim," diyerek itiraz etti. Küçük bir çocukken babası vaazlarından biri sırasında onu esnerken yakaladığında onu öyle kötü dövmüştü ki herkes bir daha uyanmamasından korkmuştu. Annesi üç gün boyunca ağlamıştı ve babası sonunda bütün uşakları toplamış, onu merdivenlerden sürükleyerek aşağı indirmiş ve Büyük Salon'un ortasında, büyük bir öfkeyle defalarca tokatlamıştı.

Babası, onun üzüntüsünün inanç eksikliğini gösterdiğini söylemişti. Arent sapkınlığı için bizzat özür dilemek üzere Tanrı'nın huzuruna gönderilmişti. Pişmanlığı içtense, geri dönecekti. Öldüğü takdirde bu, inancının eksikliğini ortaya koyacaktı. O an yapılabilecek şey gözyaşı dökmek değil, dua etmekti.

Arent iki gün sonra geri dönmüştü. Bunun inançla hiçbir ilgisi yoktu.

Çoğu kişi böyle bir olaydan sonra hafızasında eksik bir parçayla uyanırdı. Sanki uzun zamandır uyuyormuş gibi hissettiklerini söylerlerdi. Arent her şeyi hatırlıyordu.

Ölümden sonraki yaşama geçmiş, yardım isteyerek bağırmış ve hiçbir karşılık alamamıştı. Onları bekleyen bir Tanrı olmadığını biliyordu. Ya da bir Şeytan. Azizler ve günahkârlar yoktu. Sadece insanlar ve kendi kendilerine anlattıkları hikâyeler vardı. O, bunu kendi gözleriyle görmüştü. İnsanlar, daha iyi bir hasat, sağlıklı bir çocuk ya da daha yumuşak bir kış gibi şeyler isteyebilmek için kendilerine göksel bir krallık yaratmıştı: Tanrı, umuttu ve insanların ısıya, yiyeceğe ve biraya ihtiyacı olduğu gibi, umuda da ihtiyacı vardı.

Ama umutla birlikte hayal kırıklığı da gelirdi.

Haksızlığa uğramış kişiler başlarına gelen talihsizlikleri anlatmak için hikâyelere özlem duyardı ama asıl istedikleri şey, kendi acıları için

suçlayabilecekleri başka birileriydi. Ekinlerini mahveden talihsizliği yakmak imkânsızdı ama bu talihsizlik kolayca bir cadının omuzlarına yüklenebilirdi ve bu durumda, herhangi bir talihsiz kadın iş görürdü.

Arent, İhtiyar Tom'un bir şeytan olmadığını düşündü. O, onu tekmeleyebilecekleri mesafede, yaşlı bir adamdı.

Arent, "Amcam bana, İhtiyar Tom'un otuz yıl önce köyleri ve soylu aileleri mahvederek Eyaletler'de büyük bir yıkım yarattığını anlatmıştı," diyerek açıkladı. "Söylentiye göre insanlara, kalplerindeki en derin arzu karşılığında korkunç yardımlar istiyordu. Gittiği her yerde tuhaf bir sembol bırakıyordu; kuyruğu olan bir göz. Aynı sembol Batavia'dan yelken açtığımızda yelkende de belirdi ve benim bileğimde de var," dedi samimiyetle.

"Bileğinde mi?" Sammy buna çok şaşırmıştı. "O sembol bileğinde neden var?"

Arent, "Küçük bir çocukken, babamla ava gitmiştim," diyerek cevap verdi. "Ben üç gün sonra bileğimde bu yarayla döndüm ve o hiç geri dönmedi ve ben neler olduğunu bilmiyorum."

Sammy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak Arent'e baktı. "Yani bu yara izi, İhtiyar Tom, Eyaletler'de sembolünü etrafa yayarken oldu?"

"Sanırım bu sembolü taşıyan ilk kişi benim. Ya da ilk insanlardan biriyim, amcam bundan emin değil."

Arent'i mizana direğine asılı bir gaz lambasına doğru çeken Sammy, "Göster bana," dedi. "Ve bana bu konuda bildiğin her şeyi anlat."

Sammy yara izini incelerken Arent, "Onu öfkeyle, yakın bir köydeki birkaç kapının üzerine çizmem dışında hiçbir şey bilmiyorum," diye açıkladı. "Sebep olacağı kötülüklerin farkında değildim. Bunun sonucu olarak İhtiyar Tom adında bir dilenci çok korkan köy halkı tarafından dövülerek öldürüldü."

"İhtiyar Tom mu?" diye tekrarladı Sammy. "Yani bu sembol senin kontrolünden çıktı ve o yaşlı dilencinin ismini alarak veba gibi yayıldı. Tanrı aşkına, bu sadece sıradan bir şeytan değil. Bu senin şeytanın."

"Bu bir kazaydı."

"En kötü şeyler çoğu zaman bir kazadır."

Sammy küçük parmağıyla Arent'in devasa elini inceledi fakat

lambanın ışığının altında bile yara hakkında öğrenebilecekleri yeni bir şey yoktu. Yara izi neredeyse görünmez hâle gelmişti. Sorun çözücü, hayal kırıklığını gizlemeye gerek duymadı.

Arent'in elini bırakan Sammy onu, "Bu çok zayıf bir ipucu," diyerek azarladı. "Bu yara izini ve bununla ne yaptığını kimler biliyor?"

"Büyükbabam ve amcam. Annem de biliyordu fakat ben ondan alındıktan kısa süre sonra öldü."

"Kalp kırıklığı yüzünden mi?"

"Frengi yüzünden."

"Peki ya Sara Wessel?"

"Amcam ona söylemiş olabilir ama sanmam. O da bundan bahsetmedi. Bunun dışında kimse bilmiyor. Büyükbabam bana, bunu kimseye söylememi emretmişti. Her zaman, geçmişin zehirli bir toprak olduğunu ve orada uzun süre oyalananların öldüğünü söylerdi. Sanırım beni yara izi hakkında düşünmekten alıkoymaya çalışıyordu fakat amcam, İngiliz bir cadı avcısının bu ize sahip insanları avladığını söylediği için beni sakladılar. Gerçi o zaman bunu bilmiyordum."

Sammy düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Büyükbaban bilge bir adammış. Babanın kaybolduğu gün hakkında ne hatırlıyorsun?"

"O günü çok az hatırlıyorum. Bir yaban domuzunun peşine takılmış, birkaç saattir ormanın derinliklerine doğru yürüyorduk. Konuşmuyorduk. Ben sadece babamın çantasını taşımak için oradaydım. Bir adam bizden yardım istedi."

"Tanıdığınız biri mi?"

"Sanmıyorum."

"Sonra?"

"Biz de ona seslendik, sonra onu bulmaya çalıştık. Bundan sonra..." Arent omzunu silkti. Bu, o güne ait son hatırasıydı. Yıllardır o andan sonrasını hatırlamaya çalışıyordu fakat bu, dik bir dağ yamacına tırmanmaya benziyordu. "Yolda, sırılsıklam, titreyerek ve bileğimde bu yara iziyle uyandım."

Sammy dikkat kesilmişti ve bir sonraki sorusu faraziydi. "Babanın cesedi bulunabildi mi?"

Arent başını iki yana salladı.

"O hâlde hâlâ hayatta olabilir?"

"Ancak şeytanın bir espri anlayışı varsa," diye homurdandı Arent. "Babam bir vaizdi ve sevdiği tek şey cemaatiydi. Hayatta kalmış olsaydı onlar için geri dönerdi. Babamın onlara ne kadar bağlı olduğunu tahmin bile edemezsin! Ayrıca hayalet ihtimalini elememizi söylemiştin."

Sammy "Hayaletler Tanrı'nın sorunudur. Yaşayanların benimle baş etmesi gerekir," derken gözlerinin ardında fikirler bir araya geliyordu. "Ama ona bir hayalet diyebilmemiz için ortada bir ceset olması gerekir. Bunu daha önce görmediğimizi söyleyemezsin, Arent. Boş Çan Kulesi Davası'nı hatırlıyor musun? Hani..."

"Uzun zaman önce ölmüş kız kardeş, duvarların içinde yaşıyordu," diyen Arent titredi. Kadını gün ışığına çıkarma görevi ona verilmişti. Kötü kokuyu vücudundan çıkarmak için bir hafta uğraşması gerekmişti.

Hâlâ Arent'in babasını düşündüğü açıkça belli olan Sammy, "Şu İhtiyar Tom hakkında başka neler biliyorsun?" diye sordu.

"Pieter Fletcher adlı İngiliz bir cadı avcısı tarafından Eyaletler'den kovulmuştu ve adam, Creesjie Jens'in ikinci kocasıydı."

"Amcanın metresi olan kadın mı?"

Arent başıyla onayladı. "Dört yıl önce İhtiyar Tom onu Amsterdam'da buldu. Fletcher ailesini bir arabaya bindirip Lille'e kaçtı fakat Tom onu takip edip öldürdü. Cesedinin üzerinde izini bıraktı. Creesjie Jens onun, *Saardam*'daki ailesinin geri kalanını öldürmesi için Bosey'i dirilttiğine inanıyor."

Sammy yüzüne yayılan endişeyi saklamaya çalışarak elini yüzünün üzerinden geçirdi. "Arent, dört yıl önce sen de Lille'deydin."

Arent'in bunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Bu konudaki utancı balmumundan bir mühür gibi üzerine yapışmıştı.

Bu, tek başına çözmesi için ona verilen ilk davaydı. Sammy onu, 17 Beyefendi'den çalınan bir mücevheri geri alması için göndermişti. Arent dört günlük araştırmanın ardından Edward Coil adlı bir kâtibi suçlu bulmuştu. Sammy bitap düşmüş bir atın sırtında, elinde Arent'in yanıldığını kanıtlayan bir avuç kıymığı tutarak geldiğinde, Coil asılmak üzereydi. Arent, Coil'i suçlamak konusunda çok aceleci davranmış, bu yüzden bu ipucunu gözden kaçırmıştı.

Sammy, Arent'in beklediğinden çok daha nazik davranmıştı. Zaman zaman ona yeteneklerini kanıtlaması için başka davaları almasını da önermişti fakat paralı asker kendi sınırlarını biliyordu. Onları çok yakından görmüştü. Bu, Sammy'nin tanıştığı herkese verdiği bir hediyeydi. Asla olamayacakları şeyleri hemen anlamalarını sağlamak.

"Creesjie Jens'in kocasını benim öldürdüğüme inanıyor olamazsın," dedi Arent. "Onu tanımıyordum bile."

"Onu tanımadığını biliyorum, seni aptal, ama ya biri bizim diğer türlü düşünmemizi istiyor ya da bu sadece bir tesadüf. Creesjie şeytanın neden intikam almak için bu kadar uzun süre beklediği konusunda bir açıklama yaptı mı?"

"Kaçtığı için. O zamandan beri sürekli ülke değiştiriyormuş."

"Taşınıyor muymuş yoksa gönderiliyor muymuş?"

"Gönderilmek?"

"Bu gemide İhtiyar Tom'la bağlantısı olan üç kişi var. Kader nadiren kendini bu kadar açıkça ortaya koyar."

"Üç mü?"

Sammy sabırsızca, "Sen, Creesjie ve amcan," diyerek açıkladı. "Nasıl oldu da hepiniz burada toplandınız?"

Arent, "Ben, sen burada olduğun için buradayım," diye belirtti.

"Ve benim burada olmamın sebebi de Genel Vali'nin böyle emir vermiş olması."

"Bu Creesjie Jens için de geçerli. Amcam onu, istediğinden erken Batavia'dan ayrılmaya zorladı."

"Neden?"

"Çünkü o güzel biri ve amcam yanında olmasından keyif alıyor."

Sammy şüphelenmiş görünüyordu. "Ben de öyleyim ama ben bir hücredeyim," diye homurdandı. "Peki ya amcan. O neden burada?"

"Ahmak'ı teslim etmek ve 17 Beyefendi'ye katılmak üzere geri dönüyor."

"Evet, ama neden bu gemide? Amcan bu filoda istediği herhangi bir gemiyi seçebilirdi. Neden *Saardam*'ı seçti?"

"Kaptan Crauwels Şirket'in en iyi kaptanı. Daha önce de birlikte yolculuk etmişler ve ona güveniyor."

Sammy sıkıntılı, uzun bir nefes verdi. "Her şey dönüp dolaşıp am-

cana bağlanıyor, öyle değil mi? O lanet olası bir girdap gibi ve hepimiz onun dönen sularına kapılmış hâldeyiz." Arent'i düşündü. "Amcan bu gemiye binmeni emretmiş olsaydı, bunu yapar mıydın?"

"Sen olmasan yapmazdım."

"Ve bana *Saardam*'a binmemi emretmiş olsaydı ona, neden burada olmamı bu kadar istediğini sorardım."

"Ne düşünüyorsun?"

"Beni tutuklamanın, senin *Saardam*'a binmeni sağlamanın en garanti yolu olduğunu."

Arent sinirlenmişti. "Amcam haşin, hatta acımasız biri olabilir ama beni sever Sammy. Asla beni tehlikeye atacak bir şey yapmaz."

Sammy filonun parlak lambalarına baktı. "Ölüleri gözden kaybediyoruz," diyerek kendi kendini azarladı. "Bu gemideki tüm bu tuhaflıkları bir kenara bırakırsak, aslında araştırmamız gereken tek bir suç var. Bosey kendi giysilerini ateşe vermedi ve gemiyi tehdit eden onun sesi değildi. Daha fazla bilgi edinene kadar onun ölümünü bir cinayet olarak kabul edeceğim. Arkadaşlarıyla konuştun mu?"

"Denedim ama bu bir tuzağın içine yürümeye benziyor."

"O hâlde daha çok uğraş. Birilerine yaptığı pazarlıktan bahsetmiş olmalı. İkiniz bir şekilde bağlantılısınız; bakalım o seni tanıyor muymuş? Ya da aileni. Bosey'nin nereli olduğunu öğren. Belki de İhtiyar Tom'un öldüğü köyde acı çekenlerden biridir."

Arent başıyla onayladı fakat Sammy ona vereceği işlerin sonuna gelmemişti. "Ve Laxagarr'ın ne anlama geldiğini öğrenmek de işe yarayabilir."

Arent, "Sara bunu denedi," diyerek cevap verdi. "Norn dilinde olduğunu tahmin ediyoruz ve bu dili konuşabilen tek kişi, Bosey'nin dilini kesen adam."

"Bu faydalı bir bilgi çünkü bunun için de bir açıklamaya ihtiyacımız var."

Wyck'le önceki karşılaşmasını hatırlayan Arent şüpheli bir sesle, "Tamam," dedi. "Başka?"

"Paçavra ve bandajları bulmak zor değil. Yapabilirsen Kaptan Crauwels'i gemiyi aramaya ikna et. Yoksa amcana başvur. Şanslıysak cüzzamlı kostümünü, onu giyen adamın yanında buluruz."

Sammy tekrar suyun üzerindeki lambalara bakıp kaşlarını çattı. "İkinci araştırma alanımız daha basit. Bizi tehdit eden şey bu cüzzamlıysa, bu büyüklükte bir gemiye nasıl saldırmayı planlıyor? Barut deposundaki memurla konuştun mu?"

Arent, "Barutu havaya uçurmanın bir işe yaramayacağını düşünüyor," dedi. "Memur, *Saardam*'ı batırmanın en hızlı yolunun Kaptan'ı öldürmek olduğunu düşünüyordu. Ona göre tayfanın bir ayaklanma çıkarmasını engelleyebilecek tek kişi Crauwels."

Sammy takdirle, "O memurun iyi çalışan bir kafası var," dedi. "Başka neler söyledi?"

"Tehlikenin filodan kaynaklanabileceğini söyledi."

Sammy bunun üzerine düşündü. "Yani diğer gemilerden biri, toplarını bizim üzerimize çevirmesi gibi mi?"

"Bu da bir fikir," dedi Arent.

"Oldukça cüretkâr bir fikir," diyerek kabul etti Sammy. "Ve tedirgin edici bir fikir."

"Neden?"

Sammy suyun üzerine yansıyan lambaları işaret etti. "Batavia'dan kaç geminin ayrıldığını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Arent omzunu silkti. Saymaya zahmet etmemişti.

"Yedi," dedi Sammy.

"Pekâlâ, yedi," dedi kafası karışan Arent. "Ne olmuş?"

"O hâlde, suyun üzerinde neden sekiz ışık var?"

Dört adam tırabzanın kenarında dururken altlarındaki su dalgalanıyordu. Üçü uzaktaki sekizinci lamba ışığına bakarken Sammy, İkinci Kaptan'a bakıyordu. Üzerindeki dikkatli ilgiyi fark eden Isaack Larme yüzünde her zamanki asık ifadesiyle bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Neye bakıyorsun, mahkûm?"

"Bir cüce," dedi Sammy kaba bir tavırla. "Daha önce hiç Şirket'te çalışan bir cüce görmemiştim. Senin gibiler genellikle..."

"Şaklabanlık yapar," diye tamamladı Larme. "Bizim işimiz, sizin gibi asilzadelere..."

Crauwels, "Isaack," diye gümbürdedi.

Arent gizemli sekizinci ışık konusunda İkinci Kaptan'ı uyarmış, o da bunun üzerine Kaptan'ı getirmişti. Crauwels hâlâ yarı yarıya sarhoştu ve yatağına dönmek istiyordu fakat istediği son şey Isaack Larme'ın hançeriyle Sammy'yi öldürmesiydi ve İkinci Kaptan, karıştığı tartışmaları genellikle böyle bitirirdi.

Isaack Larme, "Ben bu geminin İkinci Kaptanıyım!" diye çıkıştı. "Bir mahkûm beni aşağılayamaz."

Adamın alınmasına sebep olduğu için şaşırmış gibi davranan Sammy, "Niyetim bu değildi," dedi.

Hâlâ lambalara bakan Kaptan, "Isaack, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi İkinci Kaptan," dedi. Ve karanlık bir sesle, "Ve pisliğin teki olan lostromomuzu kontrol altında tutabilen tek kişi," diye ekledi.

Sammy tekrar Larme'la uğraşmaya başlamadan önce konuyu değiştirebilmeyi uman Arent, "Işıklar konusunda ne düşünüyorsunuz, Kaptan?" diye sordu.

Kaptan kızıl sakallarını kaşıyarak, "Korsan olmadıkları kesin," dedi. "Her kimse, orada olduklarını bilmemizi istiyorlar. Korsanlar sessizce gelir ve konvoylara saldırmazlar. Tek başına yolculuk eden gemileri seçerler."

Boynundaki yarım yüz şeklindeki tılsıma dokunan Larme, "Batavia'dan peşimize takılan başıboş bir gemi olabilir," diye tahmin yürüttü.

Tek elini saçlarının arasından geçirip kolundaki kasları gevşeten Crauwels, "Olabilir," dedi.

Arent, Crauwels'in kendini çok beğenen ve diğer insanların da onu beğenmesini isteyen biri olduğunu düşündü.

Crauwels, "Gözlerini filodan ayırma," diye sözlerine devam etti. "Ve sadece sen Isaack. Bunun etrafta yayılıp tayfayı korkutmasını istemiyorum. Hiçbir şey olmayabilir ama bu gece bir şeyler değişirse, bunu bilmek istiyorum."

"Baş üstüne, Kaptan."

"Ve yarın ilk iş, o gemiye yakından bakacaksın," dedi. "Üzerinde hangi bayrağın dalgalandığını görelim."

Larme, "Kaptan," diyerek onayladı.

Dört adam birbirinden ayrıldı; Arent, Sammy'yi tekrar geminin orta kısmından geçirip pruvaya doğru ilerletti.

Diğer adamlardan onları duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında Sammy dirseğiyle Arent'i dürttü. "Larme'ın boynundaki tılsımı gördün mü?"

"Onu akşamüstü görmüştüm," dedi Arent. "Bir ipin ucunda çatlak bir parça ahşap, öyle değil mi?"

"Yarım bir yüz, Arent. Rıhtımda Bosey'nin kendini iyi hissetmek için avucuna aldığı yüzün diğer yarısı. Kenarları yanmıştı."

Sammy, Bosey'nin tılsımını ancak bir saniye kadar görebilmiş olmalıydı fakat Arent onun doğru hatırladığından emindi. Asla hiçbir şeyi unutmamak da Sammy'nin yeteneklerinden biriydi. Belki de en talihsiz yeteneği buydu. Yaptığı her konuşmayı, çözdüğü her gizemi, yediği her öğlen yemeğini ve onları ne zaman yediğini hatırlıyordu.

Arent bunun için onu kıskanabilirdi fakat Sammy kıskançlıktan hoşlanan biri değildi.

Geçmişin bir sürü keskin şeyle dolu olduğunu söylerdi.

Çocukken bir diken yüzünden çizilen dersinin acısını hatırlarken, aynı acıyı tekrar hissediyordu. Bir anıya, ona eşlik eden hisleri işin içine katmadan ulaşamıyordu. Sonunda olduğu kişiye dönüşmüş olması şaşırtıcı değildi. Asla geriye bakmaz, her zaman ilerlerdi.

Arkalarından bir çığlık yükseldi ve ne olduğunu görmek için döndüklerinde, Isaack Larme'ın genç bir kadını sürükleyerek gölgelerin arasından çıkarmaya çalıştığını gördüler. Kadın geniş, güçlü ve cüceden daha uzun boyluydu; adam onu tutmakta zorlanıyordu.

Homurdanan Larme kadının midesine bir yumruk indirip direncine son verdi, sonra nefesi kesilen kadını kaldırıp Crauwels'in önünde yere attı.

Arent kadına yardım etmek için harekete geçti fakat Sammy onu kolundan yakalayıp uyaran bir tavırla başını iki yana salladı.

"Sen vaizin himayesi altındaki kızsın, değil mi?" dedi şaşkınlık içindeki Crauwels. "Herkesin odasına olması gereken bu saate, burada ne yapıyorsun? Bu çok tehlikeli."

Kadın bir yandan nefes almaya çalışırken cüceye öfkeli bir bakış atıp, "Benim adım Isabel," diye bağırdı.

Onun önünde eğilen Crauwels, "Bu güzel bir isim ama hâlâ bir açıklaman yok," dedi. "Gölgelerde gizlenip neler yapıyorsun, Isabel?"

"Sadece yürüyüş yapmak için dışarı çıkmıştım, sonra korktum," diyen Isabel nefes alıp karnını ovuşturdu. "Hepsi bu."

Dişlerinin arasından, "Bence daha çok bizi dinliyordun," diyen Larme, Isabel'in karanlık bakışlarına maruz kaldı.

Crauwels burnundan uzun bir nefes verdi. "Geminin kuralları hem sizin hem de bizim güvenliğimiz için konmuştur." Parlak, tehlikeli bir gülümsemeyle ona baktı. "Gerçi büyük ölçüde sizin güvenliğiniz için. Bu özel bir konuşmaydı ve bunun böyle kalması gerekiyor. Bunlar etrafa yayılırsa kimin yaydığını tam olarak biliyor olacağım, anlaşıldı mı?"

Isabel, alev alev bir öfkeyi basit bit kabulle birleştirerek başını salladı.

"O hâlde, şimdi git," dedi Kaptan. "Ayrıca, bir daha seni güvertede gizlice gezinirken görmeyeyim."

Baş kasarasına şüpheli bir bakış atan Isabel ayağa kalkıp yarı kapalı güvertenin altındaki bölmesine yöneldi.

Karanlıkta bir siluet, görünmeden oradan uzaklaştı.

21

Sekizinci Lamba şafaktan birkaç saat önce yok oldu.

Saldırıya uğramaktan korkan Isaack Larme, Kaptan Crauwels'i çağırdı ve o da herkesin silah başına geçmesini emretti. Herkesin hazırlanması için filo içinde sinyaller gönderildi; bu arada Johannes Wyck denizcileri tekmeleyerek hamaklarından düşürdü ve onları ite kaka, üstlerindeki giysileri değiştirmelerine bile izin vermeden merdivenlerden yukarı tırmanmaya zorladı.

Çapalar toplanıp manevra yapmak için yelkenler alçaltıldığında top namlularının içindeki paçavralar çıkarıldı ve tekerleklerinin altındaki takozlar çekildi. Barut deposunun kapıları sonuna kadar açıldı, denizciler düzinelerce barut fıçısını gemi boyunca taşımaya, içindekileri topların içine boşaltmaya ve onları katı hâle gelene kadar sıkıştırmaya başladı.

Bu kargaşanın içinde işe yaramaz hâle gelen en alt güvertedeki yolcular bir araya toplanmış, ilk top atışını bekliyorlardı. Kamarasındaki Sara, Lia'nın titreyen bedenine sarılmış, kulağına cesaret verici sözler fısıldıyordu. Creesjie de Marcus ve Osbert'e sarılmış, iki küçük oğlunu şarkılar söyleyerek avutuyordu.

Vaiz ve Isabel birlikte dua ederken Arent her şeyi kıç güvertesinden izliyordu. O, büyüklüğü ne olursa olsun, düşmana sırtını dönecek biri değildi.

Genel Vali Haan, alışkanlığı olduğu üzere erkenden uyanmış, masasının başında çalışmış, her zamanki gibi Mabeyinci Vos'a emirlerini yazmıştı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini işaret eden tek şey, elindeki hafif titremeydi.

Saardam karanlıkta bir kedi gibi parlıyordu. İki saat boyunca ger-

ginlikle beklediler; korku kafa karışıklığına, sonra can sıkıntısına dönüştü. Şafak söktü ve gece küle döndü, sonra tamamen yok oldu.

Yelken direğine tırmanan gözcü elini gözlerine siper edip dört bir yanı taradı.

Aşağıdaki Crauwels ve İkinci Kaptan'a, "Gemi burada değil," diye bağırdı. "Yok olmuş, Kaptan."

Kapısının aniden çalınması Sara'nın sıçrayarak uyanmasına sebep oldu. Parmakları hemen elinin altındaki hançeri kavradı. Lombara bakıp cüzzamlının yeniden belirmesini bekleyerek yazı masasının başındaki sandalyede uyuyakalmıştı. Üzerinde geceliği vardı ve kızıl saçları açıktı, bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Yanakları ve burnunun üzerinde çiller belirmeye başlamıştı.

Lia yatağında uykuya dalmıştı ve nefeslerinin hafif sesi duyulabiliyordu.

Kapı tekrar çalındı.

"Gelin," dedi Sara.

Elinde bir fincan bitki çayıyla Dorothea içeri girip önündeki sahneye onaylamayan gözlerle baktı.

Çayı Sara'nın önüne bırakan Dorothea, "Bu sabah Vikontes Dalvhain'in kamarasından tuhaf sesler geliyordu," dedi. Çayın üzerinde kırmızı ve mor meyve taneleri yüzüyordu. Bu çay tüm ailenin en sevdiklerinden biriydi, bu yüzden Sara ondan yolculuk için yanlarına biraz almasını istemişti.

"Tuhaf mı?" dedi düşünceleri oldukça yavaş ilerleyen Sara. Dorothea'nın bir konuşmaya dedikoduyla başlaması nadir görülen bir şey değildi fakat Sara'nın bununla sabahın bu kadar erken saatinde uğraşması gerekmesi alışılmışın dışındaydı. Normalde şeytanın ta kendisi bile o kadar erken uyanmasını sağlayamazdı. Batavia o kadar sıcaktı ki gündüzleri hiçbir şey yapılamıyordu, bu da Sara'yı şehrin terli soyluları için gece yarısı ziyafetleri ve baloları düzenlemek zorunda bırakmıştı. Son on üç yıldır yatağa geç saatlerde girmiş ve

sabahları geç uyanmış, gündoğumunu, sadece çok zavallı insanların katlanmak zorunda olduğu bir şey olarak görmüştü.

Ne yazık ki Vaiz, vaazının denizcilerin küfürleri tarafından bastırılmadan dinlenmesi gerektiğine karar vermişti.

"Bir kazıma sesi," diye devam etti Dorothea. "Birkaç saniye sürdü, sonra durdu, sonra tekrar başladı. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama tanıdık bir şeydi..."

Sara şekerli çayından bir yudum aldı. Bu, Fransa'ya gittiklerinde özleyeceği birçok şeyden biriydi.

Dorothea'ya, "Uyuyabildin mi?" diye sordu.

Hâlâ tuhaf sesi düşündüğü belli olan Dorothea, "Yeterince uyudum," diye cevap verdi. "Siz?"

Sara'nın gözleri kızarmış, altlarında koyu renk torbalar oluşmuştu. Hiç uyumamış gibi görünüyordu. Uyumayı hiç öğrenmemiş gibi görünüyordu. Hâlâ lomboza bakarak "Biraz," diye yanıt verdi.

Uyuyan küçük hanımefendiye bakan Dorothea, "Lia'yı uyandırayım mı?" diye sordu.

"Bırak biraz daha uyusun, vaazın başlamasına daha var." Sara sevgi dolu gözlerle kızına bakıp ayağa kalktı. "Başka yolculara şu tuhaf sözcüğün, Laxagarr'ın anlamının ne olduğunu sorabildin mi?"

Dorothea bir çekmeceyi açıp hanımefendisinin o gün giyeceği giysileri düzenlemeye başladı.

Sara bunu yüzündeki onaylamayan ifadeyi saklamak için yaptığından emindi. Daha önceki deneyimlerinden, Dorothea'nın bir leydinin neler yapması ve neler yapmaması gerektiği konusunda çok net fikirlere sahip olduğunu biliyordu. Yapmaması gerekenlerin listesi fazlasıyla uzunken, yapması gerekenlerin listesi epeyce kısaydı.

Sara'nın pozisyonundaki bir kadının hırsız kovalamaca oynamasının yakışık almaz bir tavır olduğunu düşünüyor olmalıydı fakat elbette Sara, her zamanki gibi bildiğini yapacaktı. Ve yine her zamanki gibi kocası bir yerde sabrını kaybedip tüm bunlara bir son verecekti. Belki de şiddetle.

Sara önünde uzanan günü düşündüğünde ürperdi. Dorothea haklıydı. Böyle davranmaya devam ederse kocası sonunda bunun için

onu cezalandıracaktı ama Lia'nın hayatı tehlikedeyken, nasıl durabilirdi?

"Herkese sordum ama kimse bilmiyordu," diye cevap verdi Dorothea. "Ulaşamadığım birkaç yolcu kalmış olabilir, onları da öğlen egzersizi sırasında yakalarım."

"Çok memnun olurum."

Sara çayını bitirdi ve Dorothea giyinmesine yardımcı oldu. Lia kısa süre sonra uyandı fakat onun hazırlanması annesinin yarısı kadar sürüyordu. Cildi beyaz ve kusursuz olduğu için pudraya ihtiyacı yoktu ve fırça koyu renk saçlarının arasından, akıntıya karşı ilerleyen bir sazan balığı kadar zarafetle akıp geçiyordu.

Herkes hazır olduğunda üç kadın nemli sabah havasına adım attı. Güneş ve yıldızların birbirinin önüne geçmeye çalıştığı o tuhaf zamandalardı; biri geliyor, diğerleri gidiyordu. Şafağın söktüğünü belirten dört çan henüz çalınmamıştı ve *Saardam* hâlâ demirliydi. Okyanus sakin ve cam gibiydi.

Saat düşünüldüğünde, güverte fazlasıyla kalabalıktı.

Vaiz vaazını, o gün yelken açılmadan önce, ana direğin bulunduğu güvertede vereceğini duyurmuştu. Bir şekilde alt güverte yolcularının da vaazına katılması için izin almayı başarmıştı ve alt güverteden çok sayıda insan gelmişti.

Kaptan Crauwels ve subayları, önceki gece gördükleri gizemli ışık hakkında alçak sesle konuşuyordu.

"O lamba bir Indiaman gemisine aitti, onları nerede görsem tanırım," dedi Isaack Larme.

Van Schooten, "O hâlde nasıl bu kadar çabuk gözden kayboldu?" diye sordu. "Şafak sökmeden birkaç saat önce gitmişti. Indiaman gemilerinin hiçbiri, yükü olmasa bile o kadar hızlı görüş alanımızın dışına çıkamaz. Rüzgâr da yoktu. Size söylüyorum, o bir hayalet gemiydi."

Sara ve Lia yaklaştığında subaylar sessizleşip iki yana açılarak onların kalabalığın en önündeki Genel Vali ve Mabeyinci Vos'a katılmalarına izin verdi. Amsterdam'da olduğu gibi burada da soylular kalabalığın en önünde durur, Vaiz'in bakışlarını yakalamayı ve onun aracılığıyla Tanrı'nın gözlerini üzerlerinde hissetmeyi umarlardı.

Dorothea diğer hizmetçilerle birlikte arkada kaldı. Sara, geldiğini fark ettiğine dair bir tepki göstermeyen kocasının yanına çömeldi. Onun yanında her zamanki gibi o tuhaf endişeyi hissetti.

Boynunu uzatan Sara, kocasını diğer yanında her zamanki kadar yaramaz olan ve durmadan kıpırdanan Marcus ve Osbert'le birlikte Creesjie'yi gördü. Hafifçe gülümseyen Marjiker kız Isabel onları izliyordu.

Ana direğin uzak ucunda yirmi civarında denizci toplanmış, vaazın başlamasını bekliyordu. Sara onları göreceğini düşünmemişti. Onların konuşmalarını duymuş, bir kadın geçtiğinde gözlerinde oluşan vahşi bakışları görmüştü. Tanrı onlarla konuşuyorsa bile sesi günahkâr küfürler ve kötülükler arasında cılız çıkıyor olmalıydı.

Sander Kers, patlayan sesiyle, "Bugün burada, iyi talihimizi kutlamak için toplandık," diyerek konuşmasına başladı. "Çünkü bu gemide Tanrı'nın yüceliğine doğrudan tanıklık ediyoruz. Dostlarım, bir an için durup şu yelkenlere, kalaslara, altımızdaki denize bakın. Denize yelken açmak, teçhizat ve yön bulma bilgisiyle ilgili değildir, ilahi gücün ta kendisidir; bu tamamen, Tanrı'nın bizi koruduğunu, kutsadığını yüzlerce yolla göstermesidir. O bunu mümkün kılmadıkça, burada başardığımız şey, imkânsızdır. Rüzgâr O'nun nefesi, dalgalar O'nun elleridir. Sakın hata yapmayın, bize okyanus boyunca rehberlik eden O'dur."

Sara kalbinin hafiflediğini hissetti. İlk bakışta Vaiz'in yaşlı, kırılgan bir adam olduğunu ve sıkıcı bir vaaz vereceğini düşünmüştü. Ama Tanrı'nın sözlerini aktarmak onu değiştirmişti. Kambur duran sırtı dikleşmiş, elleri enerjik hareketlerle havada daireler çizerek insanları ikna etmeye, bir gücü uyandırmaya başlamıştı.

"Bocurgat çarkını aranızdan hangi pislik çaldı?"

Vaaz durdu ve kalabalık, öfkeyle kaynayan Johannes Wyck'e döndü. Sara onu daha önce hiç görmemişti ama Arent adamı epeyce iyi tarif etmişti. Kel kafasında bir göçük vardı ve bir gözünün üzerindeki göz bandının etrafı örümcek ağı gibi yara izleriyle kaplıydı. Ağırlığını zorlukla taşıyormuş gibi görünen çarpık bacaklarının üzerinde kocaman bir göbeği ve geniş omuzları vardı.

Ana direğin arkasında Vaiz'in konuşmasını dinlemek için toplan-

mış pis kokulu denizcileri itip kakarak ilerliyor, yüzlerini görmek için adamları omuzlarından tutup hızla çeviriyordu.

Onlara, "Savaş hâli ilan edildiğinde dört kulp ve bu sabah da üç tane daha," diye bağırdı. "Onlar geminin malı, onları hanginiz aldı? Hemen söyleyin."

Denizciler şaşkınlıkla korku karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Bocurgat, çapayı çekmemizi kolaylaştırır, değil mi? Onu bulamazsak, aranızdan on kişi seçip onlara her gün çıplak elle çapayı çektireceğim."

Denizciler memnuniyetsizlikle mırıldandı ama hiçbiri bunu yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemedi.

"Şimdi söyleyin, yoksa..."

Tehdidini yarıda kesip şaşkınlık içinde kalabalığa baktı.

Sara onun bakışlarını takip etmeye çalıştı ama Wyck gerilemeye başlamıştı bile. Sara'nın ona baktığını gördüğünde, saldırgan bakışlarla cevap verdi. Kirli, kötülükle parlayan gözleri vardı. Sara'yı dudaklarında tuhaf bir gülümseme ve alaycı bir tavırla selamladı.

Vaiz öksürüp dikkati tekrar kendi üzerine topladı.

"Söylediğim gibi, kimseyi suçlamamalıyız çünkü yargılamak sadece Tanrı'nın işidir." Ortamdaki ironinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. "O'na şefkatle hizmet edin. O'na bağışlama hissiyle hizmet edin ve O'nun sevgisi sayesinde kurtulduğunuzu bilin! Çünkü birbirine çivilenmiş kalasların bu gemiyi su üstünde tutması gibi, aramızdaki kardeşlik bağı da bizi, karşımıza çıkacak sınavlar karşısında güvende tutacaktır," diyerek sözlerini bitirdi.

Vaaz devam ederken Sara ürperdi. Bu sözlerde tuhaf biçimde tehditkâr bir şey vardı. Diğer insanlar da bunu sezmiş olmalıydı çünkü huzursuzca birbirlerine bakmaya başlamışlardı.

Vaiz konuşmasına bir saat daha devam ettikten sonra, sonunda sustu.

Kalabalık, bir güveçte eriyen yağ gibi topaklar hâlinde dağıldı. Sara, Vaiz'le konuşmak istiyordu fakat adam hemen onu bir yana çeken Reynier van Schooten tarafından esir alınmıştı.

Adam çok alçak sesle, "Sizinle yalnız konuşmak istiyorum," dedi.

"Elbette," dedi Vaiz. "Mesele nedir, oğlum?"

Van Schooten etrafa sinsi bir bakış attı. Gözleri, sanki orada değilmiş gibi Sara'yı es geçip Askeri Kaptan Drecht'i buldu ve panikle büyüdü. "Benim kamaramda konuşabilir miyiz?"

"Yolcular ve denizciler günah çıkaracak fakat işim bittiğinde ben sizi bulurum."

"Benim ihtiyacım olan şey de günah çıkarmak."

"Hangi günahınız için?"

Van Schooten daha da yaklaşıp fısıltıyla günahını söyledi. Vaiz'in yüzünde bir panik ifadesi belirdi. "Bunu nasıl bilmezsiniz?" diye sordu.

"Lütfen gelin. Elinizden geldiğince çabuk." Sander ona daha fazla soru soramadan önce, hızla uzaklaştı.

Isabel kalabalığın arasından çıkıp Sander'a bastonunu verdi. Sander cübbesinin yıpranmış koluyla alnında biriken teri siliyordu. Verdiği vaaz tüm gücünü tüketmiş gibi kıpkırmızı ve nefessizdi.

Sara onu başıyla selamlayıp, "Çok iyi bir vaazdı, Sayın Vaiz," dedi.

Kocası ve Vos başlarını öne eğmiş, konuşarak yeniden kıç kamarasına doğru ilerliyordu.

"Yetersizdi." Sander'ın kendinden memnun kalmadığı çok belliydi. "Bunun gibi bir gemide kurtarılması gereken öyle çok ruh var ki, korkarım daha güçlü sözler söylemem gerekecek."

Sara Dorothea'ya imalı bir bakış attığında hizmetçi Marcus ve Osbert'i kıç kasarasındaki hayvan kafeslerini görmeye götürdü.

Çocuklar onları duyamayacak kadar uzaklaştığında Sara doğrudan sorusunu sordu. "Şeytanlar hakkında bilginiz var mı?"

Sander, Isabel'e tedirgin bir bakış attı ve kızın, çantasının sapını tutan eli gerildi. "Tam olarak neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Sander.

"Batavia'da bir cüzzamlı bu gemiyi lanetleyip efendisinin hepimizi mahvedeceğini söyledi. Aynı cüzzamlı dün gece benim lombarımın dışında belirdi. Bunun, dün yelkenin üzerine çizilen sembolle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Bu sembol ilk kez otuz yıl önce, Eyaletler'de ortaya çıktı ve ardından büyük bir yıkım geldi. İhtiyar Tom adlı bir şeytanın gelişini haber verdiği söyleniyor."

Sander, "Hayır. Hayır, bu konuda hiçbir bilgim yok," deyip Sara sanki kurtulmak istediği bir lekeymiş gibi elini havada salladı.

Sara hayatında daha kötü bir yalancıyla tanıştığını hatırlamıyordu.

Creesjie "Lütfen, Vaiz," diye araya girdi. "Kocam bu yaratıkla savaştı ve bu yüzden hayatını kaybetti. Şimdi de ailesini avlamak için geri geldiğini düşünüyorum."

Vaiz'in yüzünde, bu konuyu bildiğini gösteren bir ışık belirdi. Creesjie'ye doğru acı dolu bir adım attı. "Kocanız kimdi?"

"Pieter Fletcher."

Gözleri dolan Sander, eliyle ağzını kapadı. Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını engelledikten sonra başını önce gökyüzüne kaldırdı, sonra Isabel'e baktı. Neşeyle, "Sana, inancımızın ödüllendirileceğini söylememiş miydim?" dedi. "İlahi bir görevimiz olduğunu söylememiş miydim?"

Creesjie sorgulayan gözlerle ona baktı. "Kocamı tanıyor muydunuz, Vaiz?"

"Evet, bir zamanlar çok iyi arkadaştık. Bu gemide olmamın sebebi odur." Sander aniden huzursuzlanıp etrafta herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol etti. "Sizinle yalnız konuşabileceğimiz bir yer var mı? Size söylemem gereken çok şey var ve onları herkesin içinde söyleyemem."

Sara dişlerini gıcırdatarak, "Kocamla kahvaltı etmem gerekiyor," dedi. Gitmezsem, beni alması için Askeri Kaptan Drecht'i gönderir. Creesjie'yle konuşmak isterseniz..."

Creesjie onun kolunu tutup, "Bunu sen olmadan yapmayacağım," dedi.

Sara arkadaşına baktı. Creesjie korkudan ölmek üzereydi. "Pekâlâ," dedi tereddütlü bir sesle. "Ama çok çabuk olmamız gerek." Sara, Dorothea'ya bakındı. "Arent Hayes'e bir mesaj iletebilir misin..."

Vaiz, "Hayır!" diye bağırdı. Yaşadığı bu patlamadan utanıp kızardı ve sonra sesini kontrollü bir tavırla alçalttı. "Burada tam olarak anlamadığınız meseleler var. Önce size açıklamama izin verin, sonra bunu Teğmen Hayes'le paylaşmak isteyip istemediğinize karar verirsiniz."

Creesjie arkalarından kapıyı kaparken Vaiz'e, "Kocamı nereden tanıyordunuz?" diye sordu. "Onunla çok iyi arkadaş olduğunuzu söylediniz."

Dorothea oğlanlarla birlikte güvertede kalmış, geri kalanlar boyut olarak Sara'nınkiyle aynı olan, fakat köşede devasa bir harp durmadığı için kıyaslandığında çok daha ferah görünen kamarasına çekilmişti. Yere konforlu bir kilim serilmiş, üzerine ahşap oyuncaklar yayılmıştı. Aralarında Creesjie'nin ikinci kocası Pieter'inki de bulunan tablolar duvarlara asılmıştı.

Pieter, Amsterdam'daki görkemli evlerinin önünde, av köpeklerinin arasında duruyordu. Şaşaalı giysileri dışında, oğlanların yetişkin hâliydi; aynı belirgin kulaklara, muzip gözlere ve bir yaramazlığın çok yakın olduğunu ima eden yarım gülümsemeye sahipti.

Resimdeki bir şey Sara'yı rahatsız ediyordu ama bunun ne olduğunu hemen söyleyemedi. Belki de bu, tablodaki cadı avcısıyla, yanındaki cadı avcısının birbirleriyle çelişen kaderleriyle ilgili bir şeydi. Sander'ın giysileri, üzerlerindeki birkaç dikiş olmasa paçavra olarak adlandırılabilirdi ve kırılgan, yaşlı kol ve bacakları çarpıktı. Yaptığı her hareket canının yanmasına sebep oluyormuş gibi görünüyordu.

Creesjie, "Vaiz!" deyip adamın dikkatini çekti.

Vaiz, "Evet," deyip hüzünlü bir ifadeyle gözlerini tablodan ayırdı. "Beni affedin ama arkadaşımı çok uzun süredir görmemiştim. Onu, bu şekilde bile olsa yeniden görmek bazı anıları canlandırdı."

Duygular konusunda babasınınkine benzer bir sabırsızlığa sahip olan Lia, "Hangi anıları?" diye sordu.

Vaiz, "Pieter bir süre öğrencim olmuştu," diyerek yanıtladı. "Ama şunu itiraf etmeliyim ki o benden çok daha başarılıydı." Gözlerini tab-

lodan ayırmayı başaramadan başını iki yana salladı. "O muhteşem bir adamdı, bir kahramandı."

Creesjie kendine şarap koyarken elleri titriyordu.

Pieter hakkında pek konuşmazdı ama Sara aralarındaki aşkın ne kadar derin olduğunu görebiliyordu. Creesjie, gönül meselelerini önemseyen kızlara değil, tarlalarda çalışabilecek oğlanlara ihtiyacı olan, varlıklı bir çiftçi ailesine doğmuştu. Onu erken yaşta evlendirip sonra unutmuşlardı. İlk kocası gerçek bir canavardı fakat Creesjie biraz daha büyüyüp güzelleştiğinde ve güzelliğinin gücünü fark ettiğinde, buna katlanmak zorunda olmadığını anlamıştı.

Rotterdam'a kaçıp zenginlere hizmet eden bir fahişe olmuştu.

Pieter'le resmen bir baloda tanışmıştı. Resmi olmayan durumsa, bir genelevde tanışıp görür görmez birbirlerine âşık olmalarıydı. Bu alışılmadık tanışmadan, alışılmadık bir ilişki doğmuştu. Sara onunla tanışmamıştı fakat anlatılanlara bakılırsa Pieter cömert ve iyi huylu biriydi; parasını ve kahkahalarını paylaşmaktan çekinmezdi ve kendini, bulduğu her yerde kötülükle savaşmaya adamıştı.

Sander içini çekip gri ve kırışıklıklarla dolu elini, aynı derecede gri olan yüzünün üzerinden geçirdi.

Creesjie sakinleşmek için şarabını yudumlarken, "Beni buraya getiren şey, kocanıza duyduğum hayranlıktı," dedi. "İki yıl önce ondan, benden yardım isteyen bir mektup aldım. Eyaletler'de savaştığı, İhtiyar Tom adlı bir şeytanın peşinde olduğunu yazmıştı. Batavia'ya kaçtığını ve ona orada eşlik etmek üzere bir gemiye bilet alabilmem için bana para gönderdiğini söylüyordu. Birlikte bu şeytanın sonunu getirebileceğimize inanıyordu."

Creesjie şarabını yavaşça masaya bırakırken kafa karışıklığı yüzünden okunabiliyordu. "Ama hiçbir şey böyle olmadı," dedi. "Evet, şeytan bizi buldu. Ama Lille'e kaçtık. Ve bu iki değil, dört yıl önceydi. Mektubu aldığınızda, kocam uzun süre önce ölmüştü."

Sander'ın kafası çok karışmıştı. "Belki de daha sonra Batavia'ya gitmeyi düşünüyordu, ama..."

Creesjie, "Pieter, Batavia'nın adını bile duymamıştı," dedi. "Hiçbirimiz duymamıştık. Burada olmamızın tek sebebi, Jan Haan'ın, kocamın ölümünü duyduktan sonra bizi buraya çağırmış olması."

Vaiz'in yaşlı yüzü kırıştı ve düşünceleri derinlere daldı. "Ama bana o mektubu gönderdi," dedi inatçı bir tavırla.

Sara, "Ayrıntılardan emin misiniz?" diye sordu.

Bu soru karşısında sinirlenen Vaiz, "Elbette," dedi. "O mektubu hiç okumadıysam yüz kere okumuşumdur." Karşısında duran Isabel'e baktı. "Bana mektubu getirir misin, tatlım? Sandığımda duruyor." Isabel kapıya doğru bir adım attı. "Lütfen kitabı burada bırak, ona ihtiyacımız olacak."

Isabel ona onaylamayan bir bakış attı ve azarlayan bir bakışla karşılık aldı. Pes edip ağır çantanın sapını başının üzerinden geçirdi ve onu büyük bir özenle Creesjie'nin masasının üzerine bıraktı.

Hemen ardından odadan çıktı.

Masaya doğru ilerleyen Sander, "Pieter'in mektubunu aldıktan sonra Batavia'ya giden bir gemiye bilet aldım," diye anlatmaya devam etti. "Fakat vardığımda, Bayan Jens'in çoktan dul kaldığını öğrendim. Olayın o şehirde olduğunu düşünüp sizi görmeye çalıştım fakat siz çoktan kaleye taşınmıştınız. Korumalar hiç anlayışlı değildi; beni geri gönderdiler. Size bir mesaj iletmeyi bile kabul etmediler, ben de küçük bir kilise açıp cemaatimden bana şehirde olup biten şeytani şeyler hakkında bilgi getirmelerini istedim. Bir marangoz günah çıkarmak için kiliseme geldiğinde, araştırmalarım bir çıkmaza girdi. Marangoz, karanlıkta kendisine İhtiyar Tom diyen birinin fısıltılarını duyduğunu söylüyordu. Onunla pazarlık etmiş, ona birkaç küçük iyilik karşılığında zenginlik vadetmişti. Marangoz, Tanrı'nın kendisini affedip affetmeyeceğini öğrenmek istiyordu."

Vaiz'in sözleri öylesine yargılayıcıydı ki, Sara bu sözcükleri söylerken adamın boğulmamasına şaştı.

"Bu marangozun adı, Bosey miydi?" diye sordu.

Vaiz elini sallayarak, "Öyle bir şeydi," dedi. "Aksaktı."

"O hâlde Bosey'di," diyerek onayladı Sara. "Onunla tanıştığınızda cüzzamlı mıydı?"

"Hayır ama bu kesinlikle İhtiyar Tom'un işi olmalı." Vaiz'in gözleri vahşice parladı. "Onunla pazarlık edenler, onun büyüsünün etkisi altına girer. Onun isteklerine direnirlerse vücutları çürümeye başlar ve sağlıklarına ancak onun isteklerini yerine getirdikleri takdirde tekrar

kavuşabilirler. O, bu lanetli yaratıkları elçileri olarak kullanır. Onlar İhtiyar Tom'un uşaklarıdır."

Lia endişeyle kıpırdandı. "Anne," diye fısıldadı. "Kahvaltıya geç kalmamalıyız. Babam..."

Lia'ya eliyle susmasını işaret eden Sara, "Bosey size, İhtiyar Tom'un ondan ne yapmasını istediğini söylemiş miydi?" diye sordu.

"Anlattığına göre İhtiyar Tom, *Saardam*'a binmeyi planlıyordu fakat bunun için önceden hazırlık yapması gerekiyordu."

Creesjie merakla, "Nasıl bir hazırlık?" diye sordu.

"Bunu söylemedi. Bana İhtiyar Tom'un kendisine, ona yıllarca yetecek kadar acıyla bir ziyafet çekmeyi planladığını söylemişti fakat bu konuda başka bir şey bilmiyordu."

Deri çantanın tokasının açan Sander içinden büyük bir dikkatle koyun derisi koruma kılıfının içine sarılmış, deri ciltli bir kitap çıkarttı.

Creesjie hayranlıkla, "Bu bir Şeytanbilim kitabı," dedi.

Kitaba yaklaşan Lia, "Şeytanbilimi kitabı nedir?" diye sordu.

Sander cildin üzerindeki bir toz lekesini gömleğinin koluyla silerken, "Tüm şeytanların dökümünü içerir," diye cevap verdi. "Aralarındaki hiyerarşiyi, her şeytana has zarar verme yöntemlerini ve onlardan nasıl kurtulabileceğimizi anlatır. Bu, bir cadı avcısının en büyük silahıdır. Üyesi olduğum tarikattaki herkes kendi kopyasına sahiptir."

Kemikli omzunun üzerinden sinirli bir bakış atan Lia, "Kral James'in de bu amaçla kullandığı çok büyük bir kitabı olduğunu duymuştum," dedi.

Sara gülümsedi. Dehşet içinde bile olsa kızı yeni bilgilere karşı koyamıyordu.

Sander küçümseyen bir tavırla, "O kitap tamamlanmamıştır ve sadece teoriktir," dedi. "Çıkardığı sonuçlar rivayetlere dayanır." Bir parmağını sevgiyle kitabın sırtının üzerinde dolaştırdı. "Tarikatımın tüm üyeleri düzenli aralıklarla bir araya gelir ve hepimiz, araştırmalarımız sırasında öğrendiğimiz şeyleri birbirimizle paylaşır ve bu yeni bilgileri kendi kitaplarımıza kaydederiz. Her Şeytanbilimi kitabında, birçok hayat boyunca bu yaratıkların kötülüklerinin incelenmesi sonucunda ortaya çıkmış, tüm cadı avcılarının toplam bilgisi bulunur. İçerdiği bilgelik konusunda ancak İncil bu kitaba rakip olabilir."

Sander titreyen parmaklarıyla Şeytanbilimi kitabının ince parşömenden sayfalarını çevirdi. Her sayfada karmaşık çizimler vardı ve etrafları gösterişli Latince harflerle çerçevelenmişti. Sander aradığı resmi bulduğunda herkesin onu görebilmesi için kenara çekildi.

Yanındakiler biraz çekingen davrandı. Lia hafif bir tiksinti sesi çıkarırken Creesjie gayriihtiyari haç çıkardı. Sara bile gözlerini kitaptan kaçırdı.

Çizim dehşet vericiydi.

Resimde yarasa kanatlarına sahip çıplak, yaşlı bir adam yarasa kafasına sahip bir kurdun üzerine binmişti. Kurt ufak bir oğlan çocuğunu yere mıhlamıştı ve yaşlı adam da pençeye benzeyen eliyle onun yanağını okşuyordu. Etraflarında, kukuletalı cübbeler giymiş cüzzamlılardan oluşan bir daire vardı.

Tiksintiyle ürperen Sara, "İhtiyar Tom bu mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Sander.

Creesjie inanamayan bir sesle, "Bu yaratık *Saardam*'da olsaydı bunu bilirdik," dedi.

Sander, "Bu, şeytanın birçok biçiminden yalnızca birisi ve şu anda bu biçimini kullanmıyor," dedi. "İhtiyar Tom, *Saardam*'a, bizlerden biriymiş gibi görünerek bindi."

"Yani söylemek istediğiniz..."

"Yolculardan birini ele geçirdi."

Herkes şaşkın bir sessizliğe gömüldü.

Sara sonunda, "Kimi?" diye sordu.

Vaiz başını salladı. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

24

Kapı çalındı ve Isabel elinde mektupla dönüp onu Sander'a verdi. O da mektubu hemen, düşüncelere dalmış hâlde lombardan dışarı bakan Creesjie'ye verdi. Sara'nın başı yoğun bir dikkatle İhtiyar Tom'un resminin üzerine eğilmişti.

Creesjie mektubu sanki içinden keskin bir şey düşebilirmiş gibi temkinli bir tavırla açtı.

Yazılanları okuduğunda, yüzü sertleşti. "Bu kocamın mührü, ama el yazısı ona ait değil," dedi aniden. "Bu mektubu Pieter yazmamış."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Sander Kers.

"Yani biri sizi buraya, bir tuzağın içine çekti." Sara kitabı gürültüyle kapadı. "Bir şey sizin Batavia'ya gelmenizi istedi, Sander. Ve muhtemelen aynı şey sizi *Saardam*'a binmeniz için de kandırdı. Bunu sebebini tahmin edebiliyor musunuz?"

Sander'ın bacakları şokla gücünü kaybetti ve bu Isabel'in hızla onu tutmak için yanına koşmasına sebep oldu.

Sander eliyle yüzünü sıvazlayarak, "Ben sonuncuyum," dedi.

"Neyin sonuncusu?"

"Cadı avcısı tarikatımın," dedi Sander. "Pieter öldükten sonra başladılar... Kazalar ve cinayetler. Bazıları ortadan kayboldu fakat... Artık geriye sadece ben kaldım. Yıllardır saklanıyordum. İsmimi değiştirdim ve bir vaiz olmak için görevimi bıraktım.

Creesjie merakla, "Saklanıyorsanız bu mektup size nasıl ulaştı?" diye sordu.

"Tarikatımdaki herkes çok seyahat eder, bu yüzden hepimiz postalarımızı Axel'deki bir kiliseye göndeririz. Birkaç ayda bir mektuplarımızı almak için oraya uğrarız. Pieter'den gelen mektubu da orada

buldum ama ancak benim tarikatıma mensup biri onu oraya bırakması gerektiğini bilir."

Creesjie acıyla, "Kocam öldürülmeden önce ona işkence edildi," dedi. "Kilisenin adını o vermiş olabilir."

"O hâlde peşimdeki şey, İhtiyar Tom," dedi Sander. Gözleri ateşle doldu ve bakışlarını Isabel'e çevirdi. "Bu şeytan kendisini Tanrı'nın yargısına bırakmakla büyük bir hesap hatası yaptı."

Sander'ın hevesi yüzünden sinirleri bozulan Sara, "Önce onu bulmanız gerekiyor," dedi. "İhtiyar Tom bu gemideki herhangi birini ele geçirebiliyorsa, bize neden güveniyorsunuz?"

Sander ona baktı. "Siz önemli değilsiniz," dedi dürüst bir tavırla. "İhtiyar Tom kibirlidir. Kontrolü altına aldığı kişiler güçlü ya da kudretlidir. Onu istediği her yere ulaştırabilecek bir etkiye sahip olurlar ve onları ne kadar uzun süre kontrol ederse, üzerlerindeki etkisi de o kadar artar. Gölgelerimizin güverte boyunca bizi takip etmesi gibi, İhtiyar Tom'u da kin ve bozgun takip eder. Hakkınızdaki hikâyeleri duydum, Sara. Kocanız sizi dövüyor, öyle değil mi?"

Sara kızardı. Sander acımasızca devam etti. "İhtiyar Tom böyle bir şeyin devam etmesine asla izin vermezdi. Bayan Jens, kocası yüzünden şüphelerin dışında kalıyor. O, İhtiyar Tom konusundaki en bilgili uzmandı ve onun kandırılmış olması imkânsız."

Yatağın üzerine oturmuş olan Lia, "İhtiyar Tom, Pieter öldürüldükten sonra Creesjie'nin kontrolünü ele geçirmiş olamaz mı?" diye sordu.

Creesjie ona ters bir bakış attı fakat Lia omzunu silkti. "Senin bir şeytan olduğuna inanmıyorum ama birinin bu soruyu sorması gerekiyordu," dedi ciddiyetle.

Sander, "Ancak İhtiyar Tom'la pazarlık eden bir ruh onun kontrolü altına girebilir ve kişisel durumunuza baktığımda, sizin böyle bir güce sahip olduğunuzu gösteren hiçbir şey göremiyorum," dedi. "Aynı mantık Isabel için de geçerli, onu tarikatıma çırak olarak aldığımda bir dilenciydi."

"Peki ya sen, Sander Kers?" diye sordu Sara. "Biz neden sana güvenelim?"

Sara onun öfkelenmesini beklemişti fakat Sander neşeyle güldü.

"Gerçek bir cadı avcısının soracağı bir soru," dedi. "Ben İhtiyar Tom olsaydım sahip olduğum şeyleri açıklamak istemezdim, ayrıca..." yıpranmış cübbesini çekiştirdi, "...bir cadı avcısı olmanın çok kazançlı bir iş olduğu söylenemez. Gemiye bilet alabilmek için, Batavia'daki cemaatimden para toplamam gerekti."

Lia huzursuzlanmıştı. "Anne, gitmemiz gerek, kahvaltıya geç kalacağız."

"Birkaç dakikamız daha var," dedi Sara. "İhtiyar Tom'un kimi ele geçirdiğini bilmiyorsanız, neden Arent'in de bize katılmasını teklif ettiğimde o kadar kötü bir tepki verdiniz?" diye sordu. "Güçlü bir adam olduğu kesin ama sonuçta o bir çalışan. Onun, onurlu, cesur ya da nazik olmayan çok az davranışını gördüm."

Sara'nın Arent'i bu şekilde inançla savunması, Creesjie'nin ona imalı bir bakış atmasına sebep oldu. Sara bile kendi sözlerine şaşırmıştı. Birbirlerini yalnızca bir gündür tanıyorlardı. Yanmış bir cesedin başında tanışmışlardı. O, Sara'nın tanıdığı en korkunç adamın sevgili yeğeniydi. Aslına bakılırsa, Samuel Pipps'e olan sadakati, genç kızken çok sevdiği bir şarkıyı çalma becerisi ve rıhtımda, yaptığı iyilik karşılığında ücret almayı reddetmesi dışında, onu hiç tanımıyordu.

Sander, "Arent'in davranışlarının sizi aldatmasına izin vermeyin," diyerek onu azarladı. "Şeytanlar kendilerini çok çeşitli yollarla gizlerler. Buna defalarca şahit oldum. Mahvoluşumuza doğru kendi isteğimizle ilerlememiz için kendilerini ellerinden geldiğince çekici göstermeleri, yeteneklerinden biridir." Eliyle burnunun üstüne dokundu. "Şeytanımızın Arent olup olmadığını bilmiyorum, sadece olabileceğini biliyorum. Varlıklı yolculardan ya da kıdemli çalışanlardan herhangi biri olabilir. İhtiyar Tom'la pazarlık eden herhangi bir ruh onu taşıyabilir. Otuz yıl önce Pieter, Eyaletler'de onu bir soyludan diğerine takip edip, ne kadar küçük ve acınası şeyler karşısında ruhlarını satmaya razı olduklarını gördüğünde çok şaşırmıştı. Arent Hayes, ömrü boyunca kan dökerek yaşamış ünlü bir asker. Samuel Pipps sayesinde ülkedeki tüm krallara ulaşabilir. Onu liste dışı bırakamayız."

Creesjie haylaz bir tavırla, "Peki, İhtiyar Tom'un dikkatini çekmeyi başaramayan bu üç değersiz insanın, size nasıl yardım edebileceğini düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Şeytanın kimliğini ortaya çıkarmalıyız."

"Nasıl?"

"Sorular sorarak. Bir şeytan kaprisli bir yaratıktır; kötü kalpli ve kindardır, gittiği her yere acı yaymaya çalışır. Saklanırken bile gerçek doğasını uzun süre dışa vurmadan duramaz. Baskı altında şeytan kendisini ortaya koyar."

"Ya sonra?"

"Ben onu öldürürüm," dedi Isabel.

Sander buna itiraz etti. "İhtiyar Tom bir bedeni ele geçirdiğinde, o kişi ölse bile pes etmez. Bundan şüphe duyuyorsanız Bosey'e bakın. Ruhu kurtarmak için bedeni avlayıp Şeytanbilimi kitabında yer alan bir kovma ritüelini uygulamamız gerekiyor. Böylece İhtiyar Tom, aptal bir ruh onu tekrar çağırana kadar Cehenneme geri gönderilir."

Sander kitabın sayfalarını karıştırdı, sonra Sara'yı yanına çağırdı.

Sayfada üç parçalı bir trajedi resmi vardı; ilkinde, cüzzamlılar bebeklerini İhtiyar Tom'un onları beklediği ormana taşırken boş kulübelerin önünde ağlayan anneler vardı. Hemen yanında alev almış nehirlerinin resmi vardı ve son olarak da ürünlerin yılanlara dönüşmüş olduğu tarlalarda ekinleri biçen erkekler görülüyordu.

Hızla başını çeviren Creesjie, tiksintiyle, "Kapayın şunu, kapayın," dedi.

Sander onu umursamadı. "İhtiyar Tom'un elçileri –yelkenin üzerindeki sembolle yaptıkları gibi– onun varlığını açıkladıktan sonra bunu her zaman üç kötücül mucize izler ve her biri onun izini taşır. Bunlar her seferinde farklı kötülüklerdir fakat amaçları bizi onun gücüne ikna etmektir."

Isabel onu, "Musa'nın başına gelen yanan çalı olayı gibi," diyerek destekledi.

"Kötücül mucizeler başladığında, İhtiyar Tom'un korkunç bir eylem karşılığında kalbimizin en derinindeki isteklerimizi yerine getirmeyi teklif eden, fısıldayan sesini duymaya başlarız."

Sayfayı çevirdi.

Köy yanmış, yerde ceset yığınları oluşmuştu. Köylüler, çapalar ve dirgenlerle birbirlerine saldırmaya başlamış, meşalelerle kendi evlerini ateşe veriyorlardı. Cüzzamlılar el ele tutuşup etraflarında bir çem-

ber oluşturmuş, keyifle bu katliamı izliyordu. Ve onların arkasında, dilini dışarı uzatmış şeytan, sinsice dolaşıyordu.

"Üçüncü kötücül mucize gerçekleştikten sonra İhtiyar Tom'la pazarlık etmemiş herkes, pazarlık etmiş olanlar tarafından öldürülür," dedi Sander. "Ve hayatta kalanlar, onun kötülük tohumlarını başka yerlere ekmek için farklı yerlere dağıtılır. Harekete geçmezsek *Saardam*'ı bekleyen son bu."

Sara elini uzatıp resme dokundu. Zihni elinde olmadan resimdeki ölülerin arasına sevdiği insanların yüzlerini yerleştirdi. Gözlerinde yaşlar birikti.

Gözyaşlarını silip, "Bu kötücül mucizeler ne zaman başlayacak?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi Sander. "Bu yüzden, kaybedecek vaktimiz yok. İhtiyar Tom bu gemide ve onu bulmamız ne kadar uzun sürerse, mahvolmaya o kadar yaklaşırız."

25

Jan Haan elini masaya vurup tabakları tıngırdatarak, "Söyle bana!" diye bağırdı.

"Amca..." diye karşı çıktı Arent.

Jan gülerek, "Söyle," diye ısrar etti. "Yanıldığımı söyle."

Sara, yanında oturan Lia'nın babasına bakmak için öne doğru eğildiğini hissetti. Kafasının karışıklığı yüzünden açıkça belli oluyordu. Her zamanki gibi günün birlikte yedikleri tek öğünü olan kahvaltı için toplanmışlardı. Çoğu sabah Sara, Lia'yla konuşurken kocası elinden geldiğince çabuk onlardan kurtulmak için sessizce, görgü kurallarının elverdiği ölçüde hızla yemeğini yerdi.

O sabah durum farklıydı. Kafası karışık olan Sara ve Lia'ydı, zihinleri hâlâ Sander Kers'in onlara söylediği şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordu. Jan Haan ise tam tersine çok neşeliydi.

Kaledeki toz ve taş kokan yemek salonunun aksine kahvaltılarını, dört parmaklıklı penceresinden gün ışığı süzülen kıç kamarasında ediyorlardı. Okyanus turkuaz rengindeydi ve gemi ardında, ta Batavia'ya kadar uzanan, köpükten bir iz bırakıyordu ya da Sara bunun böyle olduğunu hayal etmek istiyordu.

Ama kocasının bu kadar neşeli olmasının gerçek sebebi Arent'ti. Arent masanın karşı tarafında oturmuş, normal boyutta iki insanın kaplayacağı kadar yer kaplıyordu.

Ailenin kurallarından habersiz olan Arent, hemen kocasıyla şakalaşmaya, onunla Sara'nın daha önce kimsenin cüret edemeyeceğini düşündüğü biçimde konuşmaya başlamıştı. Kocası normalde kahvaltılarda mesafeli ve resmi olurdu fakat o da Arent'e şamatacı bir tavırla karşılık veriyor, hem onun hem de Arent'in büyüdüğü yer olan

Frisia'daki anılarından bahsediyordu. İspanyollara karşı verdikleri bağımsızlık savaşı hakkında hikâyeler anlatmış, daha sonra bir tüccar ve sonunda Batavia'nın Genel Valisi olduğu yıllara dair hikâyelerle devam etmişti.

Arent'in yanında bambaşka birine dönüşmüştü.

Kocası, "Sen bu tartışmayı başka nasıl çözerdin?" diye sorarak Arent'in üzerine gitti. "Haydi ama, Arent. Sen onurlu bir adam olarak tanınırsın. Ve büyükbaban çoğu kişiden daha zeki olduğunu düşünüyor. Sen olsan ne yapardın?"

"Ben..."

Sara uyaran bir ses tonuyla, "Kocacığım," diye araya girdi.

Kocası ona sinirli bir bakış atıp, "Korkma, Arent," dedi. "Bu dostane bir konuşma ve ben de sana açıkça fikrini soruyorum."

Arent kısık sesle, "Kan dökmek, bir tartışmayı çözmenin düşük seviyeli bir yoludur," dedi. "Herkes tarlasında yetiştirdiği şeyleri yeme ve onu adil bir fiyattan satma hakkına sahip. Şirket'in bu hakka neden saygı duymadığını anlamıyorum."

Genel Vali şarabından bir yudum daha aldı. Söz verdiği gibi bu cevap karşısında alınmış görünmüyordu. Hatta düşünceli göründüğü bile söylenebilirdi.

"Ama daha önce insan öldürdün," dedi. "Sana öldürmen için verilen emirleri yerine getirdin."

Bundan rahatsız olduğu açıkça görünen Arent, "Evet, bayraklar altında yürüyen adamları," diye cevap verdi. "Ben onları öldürmezsem, beni öldürecek adamları."

"O adamları öldürmek için para aldın. Paralı askerlik budur, öyle değil mi? Bir sözleşme yapıp para alırsın."

"Evet."

Haan öne eğilip ellerini kenetleyerek, "Banda Adaları'nın halkı sözleşmelerini ihlal etti," dedi. "Onlara, hindistancevizi yetiştirip onları bize göndermeleri için para ödedik. Gemi, mahsulü almak için geldiğinde, iki adamımızı öldürüp gemiyi geri gönderdiler."

Sara'nın dudakları sessiz bir itirazla kıpırdandı fakat sözcükler sese dönüşmedi. Kocasını, öfkesini sesli olarak dile getirmemesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Jan konuşmalarında Banda Ada-

ları meselesini sık sık gündeme getirirdi. İnsanları, ne kadar korkunç olursa olsun, yaptığı şeyi onaylamaları için sıkıştırırdı.

Kocası bir şekilde, onların geri adım attığını görmekten hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Çünkü anlaşma adil değildi," diye itiraz etti Arent. "Çok az para ödeniyordu ve bu yüzden geleceklerinden endişe ediyorlardı. Adamların ürünleri zor kullanarak almaya çalıştı."

Genel Vali omzunu silkti. "Onlar da benimle aynı kontratı imzaladı. Koşulları biliyorlardı."

"Onlara adil bir ücret ödeyebilirdin," dedi Sara, kendi cesaretine şaşırarak.

Kocası, "Banda Adaları sefil bir ahır," dedi aşağılayan bir tavırla. "Onu İngilizlerden incik boncuk almak için kullanacaksan, para ne işe yarar ki? Sanatları, kültürleri, tartışma gelenekleri yok. Onlar, Tanrı bizi topraktan ilk yarattığında nasıl yaşıyorsak, öyle yaşıyorlar." Başını hüzünle iki yana sallayıp, sanki bunu söyleyen paralı askermiş gibi, "Onları bu hâlde mi bırakmalıyız? Şirket onlara sadece servet götürmüyor, aynı zamanda medeniyet götürüyor. Karanlığın içindeki ışık oluyor," dedi.

"Toplum sözleşmeler üzerine kuruludur; birbirimize verdiğimiz sözler ve hizmetler karşılığında ödediğimiz para üzerine kuruludur. Elbette kötü sözleşmeler de vardır. Ama o sözleşmelere de uymamız ve onlardan ders almamız gerekir. Ben bunu yaptım, büyükbaban da bunu yaptı. Banda Adaları'nın halkı mürekkebe kanla karşılık verdi ve ben bunu devam etmesine izin veremezdim. Buna izin verseydim, diğer yerli halklar da onların izinden giderdi. Sözleşme, yani Şirket'in söyledikleri, anlamını kaybederdi ve geleceği tehlikeye girerdi."

Amcasının soğukkanlılığını anlamakta zorlandığı açıkça belli olan Arent, "Tüm adayı dümdüz ettin," dedi.

"Evet, bütün kadın, erkek ve çocukları." Söylediği her sözcükte yumruğunu masaya vurmuştu. "Tek bir katliamla, olası bütün katliamları engelledim. Ve bundan sonra hiç katliam olmadı."

Arent sadece boş gözlerle ona bakabildi.

Konuşma tanıdık bir sessizliğe gömülünce Sara dikkatini önündeki tabağa çevirdi. Tuzlu balık ve peynirin yanında ekmek ve biraz

şarap servis edilmişti. Bu içeceğin tadından nefret ediyor, Batavia'da verdikleri dişotu suyunu çok daha fazla seviyordu.

Jan başını iki yana sallayıp Sara'ya baktı.

Merhametli bir sesle, "Haklısın, karıcığım," dedi. "Bu böylesine neşeli bir toplantı için çok karanlık bir konu fakat fikirlerine değer verdiğim birileriyle nadiren bir araya geliyorum." Başını öne eğdi. "Yeğenim, senden özür diliyor ve sana teşekkür ediyorum."

Sara neredeyse şarabından aldığı yudumla boğuluyordu. Kocası asla özür dilemezdi. Kimseyi övmezdi. Kimseye iltifat etmez ya da sözlerini kabul etmezdi.

Masanın altından Lia'nın elini sıktı. Kızının hayatı boyunca özlemini çektiği sevgi, Teğmen Hayes'e hiç sorulmadan veriliyordu.

Bir parça tavuk etini kemikten koparan Genel Vali, "Soruşturma nasıl gidiyor?" diye sordu. "Şeytanın neden bu geminin peşine düştüğünü öğrenebildin mi?"

İçgüdüsel olarak Sara'ya bakan Arent, "Henüz öğrenemedim," diye itiraf etti. "Cüzzamlının adının Bosey olduğunu ve Lostromo Johannes Wyck tarafından dili kesilmeden önce geminin çalışanlarından biri olduğunu biliyoruz. Ona, tehlikeli bir iyilik karşılığında büyük bir servet vaat eden İhtiyar Tom'la bir anlaşma yaptığını biliyoruz. Sammy ölümünün sırrını çözersek, her şeyin sırrını çözeceğimizi düşünüyor."

Kocaman bir ekmek somununun masaya getirilişini ve yanına devasa bir bıçağın bırakılışını izleyen Genel Vali, "Bu canavarı her zamanki düşmanlarınla karıştırma," dedi. "Eyaletler'e saldırdığında, insanların en büyük arzularını onlara karşı kullandı. Birilerine karşı kin güden ya da başka birinin malına göz koyan herkesi. Kendilerine haksızlık edildiğine ya da yanlış davranıldığına inanan herkesi. O, bu tip insanları avlar ve bu yüzden bu gemi onun için tam bir ziyafet." Konuşurken tavuk parçasını çiğniyordu. "İnan bana, Arent, bu yaratık daha önce karşılaştığın her şeyden daha zeki ve daha sinsi."

Sara ve Lia, endişeli gözlerle birbirlerine baktılar. Bu sözcükler, İhtiyar Tom'un sözcükleri miydi? Yaratık onlarla oyun mu oynuyordu?

Arent bir kâse Batavia meyvesi önüne bırakılırken, "O hâlde senden bir kez daha, Sammy'yi hücresinden çıkarmanı talep etmek zorundayım," dedi. "Bu tehditle tek başıma baş edemem."

Amcası yemeğini yuttu. "Dünkü tartışmamızı tekrarlamak istemiyorum," diye uyardı. "Bu konudaki duygularımı biliyorsun."

Bundan sonra kahvaltı masasına sessizlik çöktü ve konuşma sonlandı. Arent gönülsüzce ertesi gün de onlara katılmayı kabul etti ve Genel Vali odasına çekildi; fikir ayrılıklarının onu sinirlendirdiği çok belliydi.

Jan Haan odadan çıkar çıkmaz Sara masanın etrafında dolaşıp konuşmak için Arent'in yanına gitti. Arent, çözülmesi imkânsız bir bulmacaymış gibi amcasının boş sandalyesine bakıyordu.

Sara yanına ulaştığında, "Gerçekten de umurunda değil," dedi. "O insanları katletti ve gerçekten de yapılması gerekenin, doğru olanın bu olduğuna inanıyor."

Sara ve Lia birbirlerine baktılar. Tanıdıkları hiç kimse Genel Vali'nin duyarsızlığı karşısında şaşırmazdı. Sara buna, "Kocam hiçbir zaman vicdani meseleleri dert etmez," diyerek cevap verdi.

Anılarının içinde kaybolan Arent, "Ben küçük bir çocukken bunları dert ederdi. Hayatımda tanıdığım en nazik insandı. Ne zamandır bu hâlde?" dedi.

"On beş yıl önce, tanıştığımız ilk günden beri," dedi Sara.

Arent mesafeli bir sesle, "O hâlde, içinde bir şeyler değişmiş," diye yanıt verdi. "Çocukluğumdan hatırladığım adam, bu değil."

26

Arent, Sara ve Lia hep birlikte yarı açık güverteden geçip gün ışığına çıktılar. Sıcaklık ıslak bir battaniye gibiydi; mavi gökyüzü dört bir yana uzanıyordu. *Saardam*, yelkenlerini büyük bir keyifle dolduran istikrarlı ve güçlü bir rüzgârla, hızla yol alıyordu.

Askeri Kaptan Drecht silahşorlarını geminin orta kısmına dizmiş, samanla dolu kutulardan çıkardığı silahlarını dağıtıyordu. Sara, onlara her gün tatbikat yaptırmayı planladığını fark etti. Bu onları formda tutmaktan çok, meşgul etmek için yaptığı bir şeydi. Geminin dar alanlarında oluşacak can sıkıntısı, kolaylıkla her şeyi yakacak bir kıvılcıma dönüşebilirdi.

"Dün gece ne oldu?" diye sordu Lia. "Kimse bize hiçbir şey söylemiyor."

Hâlâ amcasını düşündüğü çok belli olan Arent, "Başka bir gemi belirdi," dedi. "Sonra gün doğmadan önce tekrar gözden kayboldu."

"İhtiyar Tom mu?" diye sordu Lia.

"Kimse bilmiyor. Üzerinde dalgalanan bayrağı göremeyeceğimiz kadar uzaktaydı."

Kaşlarını düşünceli bir tavırla çatan Lia, "İhtiyar Tom olmalı," diye mırıldandı. "Dün gece rüzgâr güneyden esiyordu ve yüklü bir Indiaman gemisinin ağırlığı..."

Annesi, "Lia!" diyerek uyardı.

Utanan Lia, "Sadece, o kadar zamanda onu göremeyeceğimiz kadar uzaklaşmasının imkânı olmadığını söylemeye çalışıyordum," dedi.

Arent bakışlarını ikisi arasında gezdirip rahatsızlıklarını fark etti fakat kibar davranarak hiçbir şey söylemedi. Sara korkusunu yüzüne

yansıtmamaya çalışıyordu. Kocasının Lia'yı kaleye kapamasına sebep olan şey, içindeki zekâyı bastıramadığı için yaptığı bu tip yorumlar olmuştu. Daha küçük bir kızken, birden çok kez cadılıkla suçlanmıştı ve bu, yayılmasına izin verilirse itibarlarını kolaylıkla lekeleyebilecek bir suçlamaydı.

Sara bu fırsatı, konuyu değiştirmek için kullandı. "Pippse keşfettiğiniz şeyleri anlattınız mı?"

Arent, "Keşfettiğimiz," diyerek düzeltti. "Cevabını bulmamızı istediği bazı soruları var."

Sara şaşırarak, "Biz mi?" dedi.

Arent kızardı. "Üzgünüm, sizin bu araştırmaya katılmak istediğinizi..." Tereddütle sustu.

Sara hemen güven verici bir tavırla onun koluna dokunarak, "İstiyorum," dedi. "Elbette istiyorum. Sadece buna alışık değilim." Yeşil gözleri, Arent'in yalan söylediğine dair bir ipucu arayarak yüzünde dolaştı. "Çok uzun zamandır kimse bana havadan sudan konuşmaktan daha önemli bir şey konusunda güvenmemişti."

Onun bakışlarına karşılık vermeyi başaramayan Arent, "Bunu tek başıma yapamam," dedi. "Bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum ve sizin doğru soruları sormak konusunda bir yeteneğiniz var. Siz de isterseniz, bana yardım etmenizi istiyorum."

"Çoğu erkek, bunun bir kadına göre bir iş olmadığını söylerdi." Sara'nın sesindeki meydan okuyan tonu duymamak imkânsızdı.

"Babam da onlardan biriydi," diye itiraf etti Arent. "Bana kadınların güçsüz yaratıklar olduğunu, Tanrı tarafından bilinçli olarak böyle yaratıldıklarını, erkeklerin onları koruyarak erdemlerini artırabileceğini söylerdi. Savaşa gidip, erkekler hayatlarının bağışlanması için yalvarırken, topraklarını almaya gelen şövalyelere çapalarla saldıran kadınları görene kadar ben de bunun doğru olduğuna inanırdım." Ses tonu sertleşti. "Güçlü olan güçlüdür, zayıf olan zayıftır ve bunu pantolon mu yoksa etek mi giydiğinle hiçbir ilgisi yoktur. Hayat herkesi dümdüz eder."

Bu sözler Sara'nın üzerinde, uzun bir kıştan sonra gördüğü ilk gün ışığının bir bitki üzerinde yaratacağı etkiyi yarattı. Sırtı dikleşti. Çenesini yukarı kaldırdı. Gözleri parladı ve yüzü kızardı. Kaledeyken

çoğu zaman sanki ruhunu yatakta bırakmış gibi, kendini bomboş hissederek kalkardı. Böyle günlerde amaçsızca koridorlarda dolaşır, odaların içine ve pencerelerden dışarı bakar, umutsuzca o duvarların ardındaki hayata özlem duyardı.

Çoğunlukla, karanlık çöktükten sonra döndüğünde kocasından yiyeceği dayağı kabullenip korumaları atlatarak kasabaya inmenin bir yolunu bulurdu. Ama Arent'le konuşmak ona, o boşluğun tam tersini hissettiriyordu. İçinde öyle çok yaşam enerjisi vardı ki sanki etrafa yayılıyordu.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

"Bunun birkaç yolu var. Bosey hakkında daha çok şey öğrenmeliyiz. Nereden geldiğini, arkadaşlarının kimler olduğunu ve İhtiyar Tom'un ondan ne istediğini. Sammy onun tüm bu olanlarda bir kurban olduğunu düşünüyor."

Sara, "Akşam yemeğinde yüksek rütbeli subaylarla konuşurum," dedi. "Şarapla birlikte dilleri gevşer. Başka bir şey var mı?"

"Sammy, amcamdan başlayarak, neden bu gemideki bu kadar çok kişinin İhtiyar Tom'la bağlantılı olduğunu bulmamızı istiyor. Amcamın neden başka bir gemi yerine *Saardam*'a binmeyi seçtiğini biliyor musunuz?"

"Kaptan Crauwels'i çok takdir eder." Sara rüzgârda dalgalanan bonesiyle oynadı. "Reynier van Schooten'a gemide önemli bir kargosu olduğundan bahsetti. Gemiye bindiğimiz an onu kontrol etmeye gitti."

"Ahmak mı?"

"Başka bir şey. Daha büyük bir şey."

"Kaptan Crauwels'in bu konuda yakındığını duymuştum. Kapladığı yer yüzünden yeterince erzak alamamışız. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum ama öğrenmeye çalışacağım. Siz ne yapacaksınız?"

"Bosey'nin kiminle pazarlık ettiği ve bu pazarlığın ne hakkında olduğu konusunda bize bir şeyler söyleyebilecek arkadaşları olup olmadığını öğrenmeye çalışacağım. Sonra da Johannes Wyck'i, bana Laxagarr'ın ne anlama geldiğini söylemeye ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Ona rüşvet vermeyi deneyebilirsiniz, daha verebileceğim bir sürü mücevherim var."

Sara ona muzip bir tavırla gülümsedi ve Arent de elinde olmadan güldü. "Ona bundan bahsedeceğim. Bu gece akşam yemeğinden sonra yine kıç güvertesine gelebilir misiniz?" Arent aniden istediği şeyin nasıl anlaşılabileceğini fark edip öksürdü. "Yani, öğrendiğimiz şeyleri birbirimizle paylaşabiliriz."

"Bunu anlamıştım," dedi Sara. "Orada olacağım."

Sara başıyla selam verdiğinde Arent, kendi utancı tarafından takip edilen birinin ezikliğiyle yanlarından uzaklaştı.

Kemerin altından geçip en alt güverteye inen merdivenlere yönelen Arent'i izleyen Lia, "Bana pek de şeytanmış gibi görünmüyor," dedi.

"Bana da," diye itiraf etti Sara.

"Aslında ondan epeyce hoşlandım."

"Evet," dedi Sara. "Ben de."

"Sence ona planımızdan bahsetmeli miyiz..."

Sara sert bir tavırla, "Hayır," dedi. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Bu sadece bizim kararımız değil. Bizim ve Creesjie'nin kararı." Sara'nın ses tonunun keskinliği, aralarında bir dağ sırası gibi yükseldi. Elini Lia'nın omzuna koyup, "Çok üzgünüm, sevgili çocuğum," dedi. "Sana bağırmamalıydım."

"Hayır. Bu babamın görevi."

Sara ona üzüntüyle gülümsedi. "Bu çok uzun sürmeyecek." Sonra gülüşü yüzünden silindi. "Bütün ihtiyaçların karşılandı mı?"

"Evet. Bu epeyce basit bir iş."

Kızının siyah saçlarını okşayan Sara, "Sadece senin için," dedi. "Elleri bu nemli havada tuhaf denecek kadar soğuktu. "Bu gece başlıyoruz."

Yolcu kamaralarını koruyan Eggert'în kafasındaki yara kabuklarını yolmakla meşgul olduğu kıç güvertesine tırmandılar. Onları son ana kadar fark etmeyen silahşor, fark ettiğinde neredeyse mızrağını elinden düşürüyordu. Bir yandan mızrağının yere düşmesini engellemeye çalışırken beceriksiz bir selam verdi ve bunu yaparken neredeyse kendini yaralayacaktı.

Creesjie ve Dorothea'nın kıç kasarasından gelen seslerini duydular. Konuşmadan, ortak bir kararla merdivenleri çıkıp, sırtlarını hayvan kafeslerine dayamış oturan arkadaşlarını buldular. Creesjie'nin kucağında bir tığ kasnağı, başının üzerinde de bir güneş şemsiyesi vardı; Dorothea ise Osbert'in ceketlerinden birini onarıyordu.

Görüş alanına girdiklerinde Creesjie, "Şeytanımız Arent miymiş?" diye sordu.

Sara, "Öyleyse, bunu saklamak konusunda çok başarılı," dedi. "Oğlanlar nerede?"

Creesjie, her zaman Mabeyinci'den bahsederken kullandığı o umursamaz ses tonuyla, "Vos onlara kargo bölmelerini gösteriyor," dedi.

"Vos mu? Oğlanları sevdiğini bile bilmiyordum."

"Sevdiğini sanmıyorum ama beni etkilemeye çalışıyor. Her neyse, oğlanlar gitmek istedi ve Vos'un onlara, sanki köpek yavrularıymış gibi bağırarak emirler vermesini izlemek eğlenceliydi."

Kafasında hâlâ daha önceki tartışmayı taşıdığı belli olan Lia net bir tavırla, "Bence şeytan, babam," dedi.

"Baban mı?" dedi Creesjie. Şaşkınlığı, bu iddiayı düşündüğü an yok olmuştu.

İğne batırdığı parmağını emen Dorothea, bilge bir tavırla, "Hayır, baban değil," dedi. "Uzun zamandır onun zulmüyle yaşıyorum. Bu sadece onun kötülüğü. İnan bana."

Sara düşünceli bir tavırla, "Arent, onun değiştiğini söyledi," dedi. "Onun daha farklı olduğu zamanları hatırlıyor musun, Dorothea?"

"Farklı mı?"

"Daha nazik."

Dorothea, "Ben, oğlan savaşa gittikten sonra işe alındım," dedi. "İçinde nezaket varsa bile Arent'in gidişiyle yok olmuş olmalı."

Lia aksi bir tavırla, "Neden şeytan babam olamazmış?" diye sordu. "Vaiz, İhtiyar Tom'un kötü kalpli olduğunu ve bunu saklayamayacağını söyledi."

Gözlerini suya diken Sara, "Aslında, herkes olabilir," dedi. "Ya da hiç kimse. Sander Kers yalan söylüyor olabilir. Ben İhtiyar Tom olsaydım bizi yanlış yere yönlendirecek kadar sinsi olurdum. Hatta bu çok

daha büyük bir şeytanın kötülüğünü gizlemek için oynanan bir oyun bile olabilir."

Okyanus yüzeyinde, hayalet denizcilerle dolu *Saardam*'ın yansıması görünüyordu ve hatta, Sara'nın hayaleti de oradaydı. *Saardam* bu açıdan çok güzel bir gemiydi; yeşil ve kırmızı boyası, boyandığı günkü kadar yeni duruyordu. Bu görüntü, –yamulmuş kalasları ve pul pul dökülen boyasıyla– gerçek *Saardam*'ın bir hayalet gemi gibi görünmesine sebep oluyordu.

Hafifçe Sara'ya yaslanmış olan Creesjie, "Ben Sander'ın Şeytanbilimi kitabına güveniyorum," dedi. "Kocamın da ona benzer bir kitabı vardı. Ve Sander yalan söylüyor olsa neden onu kandırıp buraya çeken mektubu bize göstersin? Onun sahte olduğunu anlayacağımı biliyor olmalı."

Dorothea net bir sesle, "Sander yalan söylemiyor," dedi. "Yalanlar ancak iki yolla söylenir. Ya çok keskin ya da çok yumuşak olurlar. Adam dümdüz konuşuyor. Çok dürüst. Ayrıca o bir vaiz." En azından Dorothea için bu ihtiyaç duyduğu tek kanıttı.

"Ya da öyle olduğunu söylüyor," diye mırıldandı Sara.

Lia, "Şimdi gerçekten Pipps gibi konuşmaya başladın," deyip güldü. "O da hikâyelerinde hep böyle şeyler söylüyor."

Creesjie, Sara'nın omzuna dokundu. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

Sara döndüğünde arkadaşlarının yüzlerinde hevesli bir ifadeyle dikkatini ona yönelttiklerini gördü. Sara hepsinin alev almayı bekleyen mumlar gibi olduğunu fark etti. Tanrı yardımcıları olsun ama bu çok heyecan vericiydi. Her zaman hayalini kurduğu ve bir kadın olduğu için asla elde edemediği bir hayat onu bekliyordu.

Korkunun omurgası boyunca titreştiğini hissetti. İhtiyar Tom'un onu defterine eklemekte çok da zorlanmayacağını düşündü. Ona bu hayatı vadetse Sara'nın yapamayacağı çok az şey vardı.

Onları, "Bu tehlikeli olabilir," diyerek uyardı.

Alaycı bir tavırla, "Aşağılık adamlarla dolu bir gemideyiz," diyen Creesjie, diğerlerinin de onun duygularını paylaştığından emin olmak için onlara baktı. "Bu yolculuk gemide bir şeytan olmasaydı bile tehlikeli olacaktı. Hiçbir şey yapmazsak mahvolacağız. Pekâlâ, Sara, nereden başlıyoruz?"

27

Sara ve Lia kamaralarına doğru ilerlerken koridorun sonunda yanan tek bir mum umutsuzca eriyordu. Sara, *Saardam*'ın loşluğundan nefret ediyordu. Gemi, içinden geçen binlerce beden onu bir şekilde lekelemiş gibi kirli ve yoğundu.

Bunu Lia'ya söylemek üzereyken kapısının ardından gizemli Vikontes Dalvhain'in gümbürtülü öksürüğü yükseldi.

Lia, "Sence İhtiyar Tom, Dalvhain olabilir mi?" diye fikir yürüttü.

Sara düşünceli bir tavırla kamaraya baktı. Dorothea o sabah içeriden gizemli bir ses geldiğini iddia etmişti ve iki gündür kimse onu görmemişti. Görünüşe bakılırsa Vikontes, onu bitkin düşüren bir rahatsızlık geçiriyordu fakat gemide kimse bunun ne olduğunu bilmiyordu. Bunu çok merak eden Creesjie, akşam yemeğinde Kaptan Crauwels'e bu konuda sorular sormuştu fakat Dalvhain'in adını anması bile konuşmanın tadının kaçmasına yeterli olmuştu. Kadının kaldığı kamaranın numarasını duyan diğer denizciler de şans tılsımlarına dokunup suratlarını buruşturarak, oranın lanetli olduğunu söylemişti. Söylentiye göre daha önce iki kişi orada ölmüştü. Oda boş olduğunda bile içeriden gelen ayak sesleri duyulabiliyordu. Her gemide böyle bir oda olduğu söyleniyordu. Bu odada biri çok kötü düşüp kendini sakatlamış veya berbat biçimde yanmış veya bir uşak delirip efendisinin boğazını kesmiş olurdu.

Bu konuda yapılabilecek tek şey odanın kapısını kapayıp onu kendi hâline bırakmak, en sevdiği sandalyeye oturmuş bir av köpeği gibi, şeytanın kalmak istediği yerde kalmasına izin vermekti.

Sara içgüdüsel bir tavırla odanın kapısını çaldı. "Vikontes Dalv-

hain? İsmim Sara Wessel, ben bir sağaltıcıyım. Yapabileceğim bir şey olup olmadığını..."

"Hayır!" İçeriden gelen ses yaşlı ve kırılgandı. "Ve lütfen beni bir daha rahatsız etmeyin."

Sara şaşkın gözlerle Lia'ya baktı, sonra kapıdan uzaklaştı. "Bir fikrin var mı?" diye sordu kızına.

"Sander Kers her gece günah çıkarması için onu yanına gidiyor. Belki o yardımcı olabilir."

"Bu konuda onunla konuşacağım," dedi Sara.

Birbirleriyle vedalaştıktan sonra Lia kamarasına girip annesini kapıda yalnız bıraktı. Sara'nın eli tedirgince kapı mandalının üzerinde dolandı. Lombardan içeri bakan cüzzamlının anısı hâlâ çok tazeydi.

Kendi kendine, "Tanrı aşkına," deyip mandalı kaldırdı ve kamaraya girdi.

Lombardan içeri giren güneş ışığı havadaki toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Lombara doğru yürüyüp dışarı bakmaya çalıştı fakat çalışma masası ona engel oluyordu. Ağır giysisinin katmanlarını kasıklarına kadar çekip beceriksizce yazı masasının üzerine çıktı, sonra başını lombardan dışarı uzatıp gördüğü şeyi kanıtlayacak herhangi bir şey aradı.

Yeşil boyalı kalaslar, bir güve kozası gibi gövdeden dışarı taşan, kocasının hemen altındaki kamarasına doğru kıvrılıyordu. Yukarıdan, güvertede konuşan üç kadının seslerini duydu. Çocuklarına seslenip, kamaralarda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiklerinden bahsediyor, birbirlerine gemiye bindiklerinden beri Genel Vali ya da Sara Wessel'i gören kimse olup olmadığını soruyorlardı.

Aralarından biri Sara'nın itaatsiz biri olduğunu söyledi. Zavallı kocası için tam bir işkenceydi.

Bir diğeri, "Zavallı kocası..." diye alay etti. Kaledeki hizmetçilerden birinden, Genel Vali'nin korkunç bir öfkesi olduğunu ve çok kızgın olduğunda Sara'yı kalenin koridorları boyunca bir köpek gibi tekmelediğini duymuştu. Birçok kez onu öldürmenin eşiğine gelmişti.

Diğeri, "Kocalar bunu hep yapar," diyerek yanıt verdi. Zengin bir adamın karısına neden sempati duyması gerekiyordu ki? Birçok kişi

sızdıran çatılar altında yaşamak ve bozulmuş yiyecekler yemek için bile çok daha fazlasına katlanmak zorundaydı.

Sara tam öfkesine yenilmek üzereyken, lombarın hemen altındaki kirli el izini fark etti. Biraz daha eğildiğinde, onun altında bir el izi gördü ve sonra üçüncü ve dördüncü izleri de fark etti.

Daha yakından incelediğinde, ahşabın üzerindeki izin kir değil, kül olduğunu gördü. Cüzzamlı adamın elleri yanıyormuş gibi, gövdenin o kısımları küle dönmüştü. Tırmanırken parmaklarını geçirdiği yerlerde delikler oluşmuştu.

Sara gözleriyle izleri aşağı, kocasının kamarasına kadar takip etti; izler orada yan tarafa doğru ilerleyip yok oluyordu.

Tahmini doğruysa, cüzzamlının doğrudan okyanusun içinden çıkıp gövde boyunca ilerleyerek lombarına ulaşmış olması gerekiyordu.

En alt güvertenin nemli loşluğuna açılan merdivenleri inerken Arent'in aklı hâlâ kahvaltıyla meşguldü. Amcası yıllar boyunca onu elinden geldiği kadar hassasiyetle yetiştirmişti. Ona avlanmayı, at binmeyi, hatta pazarlık etmeyi öğretmişti. Kolayca öfkelenen biri olduğu doğruydu ama aynı derecede kolay sakinleşir ve çok nadiren birilerine el kaldırırdı.

Onun tanıdığı adam asla bir ada dolusu insanı öldürüp, ardından bunun getireceği iyilikle övünemezdi. Arent bu tip katliamları savaşta görmüştü. Bunu yapan kişileri, onları neyin ele geçirdiğini ve sonunda neye dönüştüklerini biliyordu. Bu onları yiyip bitirerek içlerini bomboş bırakan bir ruh zehriydi.

Amcası onlardan birine dönüşmüş olamazdı. Onun bilge ve nazik amcası. Ona Charlemagne'i öğreten, büyükbabası çok talepkâr ya da çok acımasız olduğunda kaçtığı amcası.

Boş hamaklar geminin hareketiyle yavaş yavaş sallanıyor; ayakkabılar, iğne ve iplikler, yırtılmış giysiler, sürahiler ve tahta oyuncaklar dağılmış hâlde yerde duruyordu. Yolcuların çoğu sabah yürüyüşü için güverteye çıkmıştı. Onların yokluğunda, yetişkin birinin parmağı boyutundaki iki oyuncak dansçı ahşap etekleri üzerinde dönerek yerde yuvarlanıyordu. Bunlar etkileyici tasarımlardı; mükemmel bir dengeye sahiplerdi ve Marcus ve Osbert tarafından terk edilmiş olmalarına rağmen hâlâ hareket ediyorlardı.

Marcus'un eline bir kıymık batmıştı ve erkek kardeşi beceriksizce onu çıkarmaya çalışıyordu.

Daha küçük olan Marcus sızlanıyordu ve ağlamaya başlamak üze-

reydi; ağabeyi, Vos'un nereye sıvıştıklarını anlamaması için onu susturmaya çalışıyordu.

Oğlanları kutuların yanında gören Arent onları yanına çağırdı. Osbert neşeyle ona doğru ilerlerken Marcus yaralı parmağını tutarak güçlükle yürüyordu. Arent birbirlerine çok benzediklerini düşündü. Kum rengi saçları büyük, yuvarlak kulaklarının üzerine dökülüyordu ve gözleri dışarıdaki okyanus kadar maviydi.

Arent, Marcus'un parmağındaki kıymığı incelemek için diz çöküp, "Parmağına bir bakayım," dedi.

Çocuğun rahatsızlığını hissederek yaranın etrafını nazikçe yokladı.

"Sanırım onu kurtarabiliriz," dedi ciddi bir sesle. "Kısa bir süre güçlü olman gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

Oğlan başını salladı ve ağabeyi yapılacak olan zorlu işi görmek için daha da yaklaştı.

Arent büyük bir dikkatle kıymığı kalın parmaklarının arasında sıkıştırdı ve onu derinin dışına doğru ilerlemeye zorladı. Bu işin en zor kısmı, çocuğu incitmemek için gücünü kontrol etmekti. Kıymık birkaç saniye sonra parmağın dışındaydı ve Arent onu bir hatıra olarak Marcus'a verdi.

Osbert huysuz bir sesle, "Kanayacağını sanmıştım," dedi.

Arent, "Senin parmağından bir kıymık çıkarmam gerekirse, kanatırım," diye onu uyardıktan sonra inleyerek ayağa kalktı. Ayağa kaldırması gereken büyük bir ağırlık vardı ve bunun büyük bir kısmı ağrılar içindeydi.

Hâlâ yerde bir ileri bir geri yuvarlanan oyuncak dansçıları işaret edip, "Bunlar sizin mi?" diye sordu. "Çok güzel oyuncaklar."

"Evet, Lia onları..." Marcus, ağabeyinin kaburgalarına indirdiği dirseği yüzünden sustu. "Bunu söylememiz gerekiyor," diyerek sözlerini bitirdi.

"Neden?"

"Çünkü bu bir sır."

Listesinde gereksiz sorular ekleyemeyecek kadar çok soruya sahip olan Arent, "O zaman ağzını kapalı tut," diye cevap verdi. "Bence ar-

tık gitseniz iyi olur. Aptalca bir şey yapmak üzereyim ve işler kontrol edemeyeceğim kadar hızlı sarpa sarabilir."

Oğlanların yüzü bu büyük macera fikri karşısında hemen aydınlandı fakat Arent Hayes'in ciddi ve kasvetli ifadesi fikirlerini değiştirmelerine yetti.

Eğilip alçak çatının altına giren Arent güverteyi ikiye ayıran katlanabilir ahşap paneli kenara iterek geminin denizcilere ait bölümüne girdi. Burası, bir ipe asılmış bir yelken parçasıyla ortadan ikiye ayrılmıştı ve bir yanında silahşorlar, diğer yanındaysa denizciler yaşıyordu. Herkese yatacak yer sağlayabilmek için hamakların altına matlar serilmişti ve denizcilerin eşyaları, tavandan aşağı uzanan örümcek ağları gibi sarkan çuvallara doldurulmuştu.

Güvertenin silahşorlara ait olan yarısı boştu. Onlar geminin orta kısmında Drecht'le birlikte çalışıyor, kılıçlarıyla havayı kesip, ufka doğru ateş ediyordu. Açık güverteler ve çalışma alanlarına dağılmış oldukları için etrafta çok fazla denizci de yoktu. Geriye kalan az sayıdaki denizci zar oynuyor ya da arkadaşlarıyla konuşuyordu. Bazıları matlarının üzerinde horluyordu. Hava yıkanmamış bedenlerinin kokusuyla ağırlaşmıştı. Biri, üzerinde sadece üç tel bulunan bir kemanla bir melodi çalmaya çalışıyordu.

Arent onlara yaklaşırken yaptıkları her şeyi bırakıp kıstıkları gözleriyle ona baktılar.

Arent hem para kesesini hem de sesini yükseltti. "Burada Bosey'i tanıyan kimse var mı?" diye sordu. "O ya da tanıdığı birinin, bir cüzzamlı kılığına girip bu gemide dolaşıyor olma ihtimali var. Anladığımız kadarıyla Batavia'da, ona birkaç iyilik yapmak üzere İhtiyar Tom adlı biriyle bir anlaşma yapmış." Para kesesini şıngırdattı. "Kimse onun bu konuda bir şeyler söylediğini duydu mu? Aranızda onunla arkadaş olan kimse var mı?"

Denizciler sımsıkı kapadıkları dudaklarıyla ona baktı.

Geminin mutfağında yanan ateş çatırdayıp patladı, üzerlerindeki güvertede ileri geri adımlar atıldı ve tavandan üzerlerine toz yağdı.

Uzakta bir yerde, zamanı haber veren bir davul çalmaya başladı.

Bakışlarını taşlaşmış yüzler arasında dolaştıran Arent, "Aranızda onun nereli olduğunu ve *Saardam*'da çalışmaya nasıl başladığını bilen

var mı?" diye sorularına devam etti. "İyi bir dedikodu için iyi ücret öderim."

Denizcilerden biri ayağa kalktı. "Senin gibi domuzlarla oynaşan bir askere verilecek cevabımız yok," diye gürledi.

Diğerlerinden onaylayan bir mırıltı yükseldi.

İskele tarafından biri bir sürahi fırlatıp Arent'i eğilmek zorunda bıraktı. İkinci sürahi onu kıl payı ıskalayıp duvarda parçalandı.

Kolu güçlü parmaklarca kavrandı. Arent onu yakalayan kişiye vurmak için hızla döndü ama karşısında, barut deposunun nöbetçisi olan tek kollu memuru buldu. Dünkü gibi vücudu neredeyse ikiye bükülmüştü ve bacakları çarpıktı; sanki Tanrı bir topa can vermişti.

Rica eden bir tavırla tahta kolunu havaya kaldırdı.

Arent'i dışarı çıkarmaya çalışırken, "Kan dökülmeye başlamadan önce buradan çıkın," dedi.

Yumruklarını sıkmış denizciler ona doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Burada kalmanın anlamsızlığını gören Arent, memurun onu ahşap paravanın ardına geçirmesine izin verdi. Denizciler hemen ardından paneli yumruklamaya ve arkasından hakaretler yağdırmaya başladı.

Memur, "Beni yanlış anlama ama aptal pisliğin tekisin," derken her nasılsa bunu bir iltifatmış gibi söylemeyi başarmıştı. Başka hiçbir şey söylemeden barut deposunun bulunduğu güverteye geçti ve onu boynuna astığı bir anahtarla açtı.

Yerde, içeri barut dolu düzinelerce fıçı sıralanmıştı ve bu yüzden etrafta neredeyse yürüyecek yer bile kalmamıştı. Yaşlı memur tiksintiyle onlara bakıp güldü. "Dün gece Kaptan savaş hâli ilan ettiğinde bunları yüz adam dışarı taşıdı ve şimdi hepsini tek başıma yerlerine yerleştirmemi bekliyorlar," dedi. Kolu yerine takılmış ahşap parçasıyla duvarlardaki boş rafları işaret etti. "Bu gemide adamakıllı düşünebilen hiç kimse yok mu?"

Biraz bekledikten sonra, Arent'in ondan ne beklediğini anlamadığını fark edip içini çekti. Utangaç bir tavırla, "Bu, tek kollu ve yaşlı bir adam için oldukça ağır bir iş."

Arent yerden iki fıçıyı kolayca kaldırıp onları raflara koydu. "Beni oradan bunun için mi çıkarttın?"

Kendini rahatça sandalyesine bırakan memur, "Sebeplerden biri buydu," dedi. "Ama dün gece, geminin nasıl bir tehlike altında olabileceği konusunda, duymak isteyeceğini düşündüğüm bir şey gördüm. Cüzzamlı filan görmedim, yani çok büyük hayallere kapılma ama...

Rafa iki varil daha yerleştiren Arent, "Sadece söyle," dedi.

"İki çan çaldıktan sonra, Kaptan savaş hâli ilan etmeden önceydi. İşemek için kargo bölümüne inmiştim. İşimi hep orada görürüm; anlarsın ya, merdivenlerin bitiminin yakınında, hâlâ biraz aydınlık olan bölgede. Aşağı kadar inmeyi..."

"Memur!" dedi Arent. "Ne gördün?"

"Tamam, tamam. Sadece biraz daha keyifli hâle getirmeye çalışıyordum," diye yakındı memur. "Bir kadın gizlenerek aşağı indi. Geniş omuzlu ve kıvırcık saçlı. Gölgede kaldığım için beni başka biriyle karıştırdı çünkü aceleyle, onları neredeyse yakaladığını söyleyerek aşağı indi." Memur düşünceli bir tavırla dudağının içini ısırdı. "Beni epeyce korkuttu, bu yüzden aletimi tekrar yerine yerleştirip aydınlığa çıktım. Hepsi buydu. Kadın tilki görmüş bir tavşan gibi kaçtı."

Geniş omuzlu ve kıvırcık saçlı kadının, Vaiz'in himayesi altındaki Isabel olma ihtimali çok yüksekti. Larme önceki gece konuşmalarına kulak misafiri olduğunu fark ettikten sonra kargo bölmesine inmiş olmalıydı. Görünüşe bakılırsa, kadının olmaması gereken yerlerde olmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Yenilerine yer açmak için raftaki birkaç varili iten Arent, "Bunu araştıracağım," dedi. "Teşekkür ederim, Memur."

Bu meselenin artık başka birinin sorunu hâline gelmiş olmasından memnun olduğu açıkça belli olan memur, başını salladı.

Sırtında bir ağrı hisseden Arent, kollarını başka bir varilin etrafına sardı. Varil kolayca yerden yükseldi.

"Bu boş," dedi.

Memur, üç boş varilin atılmış olduğu köşeyi işaret ederek "Buraya at," dedi. "Muhtemelen çocuklardan biri paniğe kapılıp topunu emir gelmeden önce hazırladı." Alaycı bir tavırla güldü. "Günün ilk ışıklarıyla uyanıp kimse görmeden barutu denize dökmeye çalışmış olmalı. Yakalanırsa, bu kırbaçlanmasına sebep olur."

Arent varili köşeye fırlatırken memur çıplak ayaklarını Ahmak'ın üzerine savurup iki zarın yerinden zıplamasına sebep oldu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu memur. "Dün Vos odadayken sormak istemedim. Onu gördüğümde ölüp mezarını kazarak çıkmış şeyler aklıma geliyor."

Arent kutuya baktı, sonra bildiğini belirten bir tavırla başını salladı.

"Bir kutu," dedi.

Memur ukala bir tavırla, "Mabeyinci Vos'un ziyaret etmek için iki kez kendine bir bahane yarattığı bir kutu," dedi. "İçinde her ne varsa önemli olmalı." Gözleri parladı. "Ve değerli."

Arent, "Bana onu açmaya çalışmadığını söyle," dedi. Gemi hafifçe rotasını değiştirirken sallanıyordu.

Tahta kolunu kaşıyan memur, "Kutu kilitli ve kilit açtığım günler çok gerilerde kaldı," dedi.

Arent omzunu silkti. "Yanlış adama soruyorsun. Kimse bana ne olduğunu söylemedi ve ben de hiç sormadım. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim, Genel Vali onun epey önemli olduğunu düşünüyor olmalı ki çalındığında bulunması için Amsterdam'dan Sammy Pipps'i çağırdı."

"İçinde ne olduğunu merak etmiyor musun?"

"Merak etmek Sammy'nin işi," diye cevap verdi Arent. "Çok kısa zaman öncesine kadar merak ettiğim şeyleri sadece yumruklardım. Bu arada, hiç Laxagarr diye bir sözcük duydun mu?"

"Hayır."

Isaack Larme'ın tılsımı olan yarım yüzün, Bosey'ninkiyle nasıl tıpatıp aynı olduğunu hatırlayan Arent "Peki, aynı tılsımın iki parçasını taşıyan iki denizcinin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi memur. "Evli oldukları anlamına gelir."

Kaşları havaya kalkan Arent, "Evli mi?" dedi.

"Kara evliliği değil, deniz evliliği," dedi memur. "Biri yolculuk sırasında ölürse diğeri ölenin payını, kazandığı ödülleri ve ölüm parasını alır. Bu aynı hamağı paylaştıkları anlamına gelmez ama bunu görmediğimi de söyleyemem."

"Yani birbirlerine çok yakınlardır."

"Öyle olmalı," diyerek kabul etti memur. "Emin olmadan bu tip bir söz vermezsin. Yanlış bir karar verirsen, güvendiğin kişi seni öldürür ve paranı cebe atar."

Arent alnında biriken teri silmek için işine ara verdi. "Neden bana her şeyi anlatıyorsun? Tayfanın geri kalanı benimle konuşmaktansa suratıma tükürmeyi tercih eder."

"Bu iyi bir soru." Memur dişsiz ağzıyla gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa, bir Indiaman gemisinde olmanın ne anlama geldiğini anlamaya başlıyorsun. Askerler ve denizciler, ateş ve barut gibidir. Bu, ilk gemi kalktığından bu yana böyledir ve bu yolculukta da değişmeyecek. Bu adamlar senden nefret ediyor, Hayes." İpe geçirip boynunun etrafına doladığı saç tutamına dokundu. "Ben artık yaşlıyım. Bana kimden nefret edeceğimi söyleyemeyecekleri kadar yaşlıyım. Sadece eve, kızlarımın yanına gitmek, torunlarımla oynamak ve ayaklarım toprağa basarken biraz daha yaşamak istiyorum. Biri bu gemiyi batırmak istiyorsa; ister bir denizci ister lanet bir asker olsun, ben bunu durdurmaya çalışan adamın yanındayım."

"O zaman bana Wyck'i nasıl konuşturabileceğimi söyle. O, Laxagarr'ın ne anlama geldiğini biliyor ve sebebini bilmesem de Bosey'nin dilini o kesti."

"Wyck." Memur düşünceli bir tavırla dilini şıklattı. "Komik ama Wyck konusunda sana yardım edebilirim. Benim için kapıyı açar mısın?"

Arent kapıyı açtı ve memur kafasını ileri uzattı.

"Burada bir kamarot var mı?" diye bağırıp gelecek tepkiyi dinlemek için kulağını dışarı çevirdi. Kimse gelmedi. "Buralarda olduğunu biliyorum. Her zaman siz küçük pisliklerden biri işten kaytarıp bu gölgelere saklanır. Hemen buraya gel."

Ahşabın üzerinde tedirgin ayak sesleri duyuldu ve kapıda genç, gergin bir yüz belirdi.

Memur ona, "Gidip bana Wyck'i bul," diye emretti. "Kamarasında olmalı. Ona memurun ona ihtiyacı olduğunu, bunun acil bir iş olduğunu söyle."

Beklerlerken Arent, "Senin olayın ne?" diye sordu ama memur başını iki yana sallayıp Wyck geldiğinde söyleyeceği sözler üzerinde çalışmaya devam etti.

Uzun süre beklemeleri gerekmedi.

Wyck en alt güvertenin ortasından, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. Adımları ahşabı titretiyordu. "Sen beni çağıramazsın. Sen bana..."

Wyck gitgide yükselen bir öfkeyle, yumruklarını sıkmış, omuzlarını kasmış hâlde içeri girdi. Önceki gece Arent, Wyck'le tanıştığında, loş ışık adamın cüssesini gizlemişti ama şimdi, en alt güvertedeki gün ışığının altında devasa görünüyordu. Boyu Arent kadar uzun olmasa da neredeyse onun kadar genişti; kalın kol ve bacakları, kel bir kafası ve yuvarlak bir gövdesi vardı. İdrar lekeli bir gömleğin içindeki bir kaya parçasına benziyordu.

Çok korkan memur sıçrayarak sandalyesinden kalktı ve sendeleyerek duvara yapışıp kendini savunmak için kollarını havaya kaldırdı.

Wyck zavallı adamın boğazına yapışamadan önce Arent onun ardından kapıyı çarparak kapadı.

"Seni o çağırmadı," dedi. "Ben çağırdım."

Wyck hızla arkasına dönüp bir kurdun dişlerini göstereceğinden daha hızlı bir hareketle hançerini çekti.

Hâlâ öfkeli olan lostromoyla arasında mümkün olduğunca çok mesafe bırakmaya çalışan memur, "Buna gerek yok, Johannes," dedi.

Arent'in bakışları Wyck'in çukurlarına kaçmış gözlerinden hançere kaydı, sonra tekrar yüzüne doğru yükseldi. "Laxagarr ne demek?" diye sordu. "Ve Bosey'nin dilini neden kestin?"

Wyck gözlerini kırpıştırarak ona baktı, sonra şaşkın bakışlarını memura çevirdi. "Beni bunun için mi uyandırdın?"

"Seni uyandırdım çünkü bir fikrim var," dedi memur.

"Zamanımı boşa harcıyorsun."

"Kavga edeceksiniz ve Arent kaybedecek."

Arent'in gözleri şaşkınlıkla kısıldı. Memur sonunda duvardan uzaklaşmış, Wyck çayırlarda deliye dönmüş bir boğaymış gibi onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Lostromo pozisyonunu terfi alarak değil, kaba kuvvet kullanarak ele geçirdin ve boğazını kesmek için fırsat kollayan birkaç kişi olduğunu duyuyorum." Memur sinirli bir tavırla dudaklarını yaladı. "Bir dövüşte Arent'i yenersen, herkes hizaya girer. Bunu biliyorsun."

Wyck'in yüzündeki ifade değişti. Bu fikrin çekiciliğine kapıldığı belliydi.

Memur, "Bunun senin son yolculuğun olduğunu kendin söyledin," diye devam etti. "Bakman gereken bir ailen var ve onlara bakabilecek kadar paran yok."

İçindeki sabır sınırının zorlandığı çok belli olan Wyck, "Hayatım hakkında konuşmaya devam edersen, kanını dökeceğim," dedi.

Arent cüssesinin insanlar üzerinde yarattığı etkinin farkındaydı ve görüntüsü karşısında kimlerin sineceğini, kimlerinse varlıkları karşısında kendini küçültmeyi reddetmesinden alınıyorlarmış gibi saldırı pozisyonu alacağını ayırt etmeyi öğrenmişti.

Wyck'in ölçüp tartan gözleri onu baştan ayağa süzüyor, odaya sığmak için bile kamburunu çıkarmak zorunda olduğunu ve vücudunun genişliğinin kapıyı nasıl tamamen kapladığını fark ediyordu. Kirli parmaklarından biriyle kulağını kaşıyarak, "Sanırım dövüşü kaybetmen karşılığında, sorularının cevaplanmasını istiyorsun," dedi.

Arent başıyla onayladı.

"Başka ne istiyorsun?"

"Başka bir şey istemiyorum," dedi Arent. "Vereceğin cevapların karşılığını, aşağılanarak ödeyeceğim."

Wyck bakışlarını memura çevirdi. "Peki, senin bundan ne kazancın olacak, seni açgözlü ihtiyar?"

"Paramı sana yatıracağım," diyen memur güldü. "Başka kimsenin bunu yapmayacağını sana garanti ederim."

Wyck homurdanıp utangaçça başıyla onayladı. "Gemide çıkan tüm kavgalardan önce bir şikâyette bulunulması gerekir," dedi Wyck. "Yoksa birileri kırbaçlanır. Bana birkaç saat verin, sana Isaack Larme'a şikâyet edebileceğin bir şey bulurum." Kulağından bir kir kitlesi çıkarıp onu fırlattı. "Siz iki pislikten biri bana ihanet etmeye kalkarsanız, bağırsaklarınızı deşerim."

Wyck hızlı adımlarla depodan çıktığında, neredeyse çılgın gözlerle etrafı tarayan Dorothea'ya çarpacaktı. Arent'i barut deposunda gördüğünde, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Teğmen Hayes, ben de sizi arıyordum. Hanımefendinin cüzzamlı hakkında yeni haberleri var."

29

Crauwels mizana yelkenine bağlanmış bir halatın ucunda Genel Vali'nin kamarasının üzerinde belirdiğinde, altından köpüklü sular akıyordu. Kaptan, cüzzamlının tırmanışı hakkında başka ipuçları bulabilmek umuduyla gövdenin alt yarısını inceliyordu.

Kıç kasarasında duran Sara, "Bir şey var mı, Kaptan?" diye seslendi.

Kaptan, "İzler tırabzandan su seviyesine kadar devam ediyor," diye bağırıp cüzzamlının tırmanışından geriye kalan deliklere parmaklarını soktu. "Haklıydınız, leydim. Dün geceki şüphelerim için sizden özür dilerim."

Sara normalde kinci biri değildi fakat Reynier van Schooten'ın alaycı tavırlarının anısı hâlâ çok yeniydi. Ona doğru dönüp çıkıştı. "Peki ya siz, Baş Tüccar? Hâlâ lombarımdaki cüzzamlıyı hayal ettiğimi mi düşünüyorsunuz?"

Van Schooten kendi ayak bileğine vurarak, "Hayır," diye homurdandı. Şimdiden sarhoştu ve yalpalamaya başlamıştı. Giysileri bedeninin doğru parçaları üzerine geçirilmiş olsa da onlar hakkında söylenebilecek en iyi şey buydu.

Creesjie önceki gece Baş Tüccar'ın acı çektiğini iddia etmişti. Sara buna neyin sebep olduğunu merak etti.

Adam birleşme yerlerinden parçalanıyormuş gibi görünüyordu.

Genel Vali resmi bir tavırla, "Karımı histerik olmakla suçladın, Van Schooten," dediğinde, onun da Baş Tüccar'la aynı fikirde olduğunu hatırlayan Sara ona keskin bir bakış attı. "Ve şu an, burada, ayık bile kalamıyorsun. Özür dilemen gerekiyor."

Van Schooten acınası bir tavırla kıpırdandı.

"Özür dilerim, leydim," diye mırıldandı.

Onun bu zavallı hâli karşısında utanan Sara bakışlarını Arent'in Crauwels'in yan tarafa geçmesine yardım ettiği kıç küpeştesine doğru çevirdi. Kaptan hemen güzel giysilerinin lekelenip lekelenmediğini kontrol etti ve gömleğindeki bir zift lekesini gördüğünde büyük bir pişmanlıkla, bundan hiç hoşlanmadığını belirten bir ses çıkarttı.

"Özrünüzü kabul ediyorum, Baş Tüccar," dedi Sara. "Ama bence daha önemli olan şey, bundan sonra ne yapacağınız."

Sivriltilmiş tırnaklarını havada sallayarak onu konuşmadan uzaklaştırmaya çalışan Genel Vali, "Bu mesele seni ilgilendirmiyor, Sara," dedi. "Eminim yapman gereken başka işlerin vardır."

"Kocacığım..."

Genel Vali, Askeri Kaptan Drecht'e dönüp, "Karıma kamarasına kadar eşlik edin," diye emretti.

Drecht kılıcını düzeltip, "Benimle gelin, leydim," dedi.

Keyfi kaçan Sara isteksizce Askeri Kaptan'ın adımlarını takip etti. Herkesi güverteye çağırmasının tek sebebi, el izlerinin keşfedildiğini gördüklerinde verecekleri tepkileri izleyebilmekti.

Kocası oldukça şaşırmış, işini bırakmak zorunda kaldığı için siniri bozulduğu çok belli olan Vos hayvan kümeslerinin yanında beklemişti. El izleri onu rahatsız ettiyse de bunu göstermemişti. Şeytanlara inanmadığını büyük bir ısrarla belirtmiş olan Drecht bembeyaz kesilmiş fakat bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Arent yanlarına gelip Sara'nı hikâyesini, bir dağın etrafında esen rüzgârları dinleyeceği gibi dinlemişti. Ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. İrkilmemiş, etrafta voltalar atmaya başlamamıştı. Yüzü ifadesiz bir zırh gibi görünüyordu. Sara, yüzündeki her hareketten düşüncelerini okuyabilen bir adamla çalıştığında, insanın bu hâle geldiğini düşündü.

Drecht isteksizce kıç güvertesine inen basamaklarda ilerliyordu ve Sara içinden yükselen onu itme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Bunun yerine Askeri Kaptan'ın sıralar hâlinde dizilmiş silahşorlarının kılıçlarıyla havayı kesişini izledi. Bu tuhaf bir manzaraydı, adamlar görünmez bir orduyla savaşıyormuş gibi görünüyordu.

Sara kocasının, "Bu senin soruşturman, Arent," dediğini duydu. "Bundan sonra ne yapmamızı öneriyorsun?"

Arent, "Cüzzamlının giysilerini bulmak için gemiyi aramalıyız," diyerek cevap verdi.

"El izlerini gördünüz," dedi Vos. "Su yüzeyinden gövde boyunca tırmanıp lombara kadar ilerliyorlar. Cüzzamlı büyük ihtimalle aynı yoldan geri döndü. Onu görememizin sebebi de buydu."

"Olabilir ama Sammy Pipps gemiyi aramamızı önerdi ve çoğu zaman önerilerinde haklı çıkar."

Basamakların sonuna geldiklerinde Drecht yolcu kamaralarına giden kırmızı kapıyı açıp nazik bir hareketle Sara'ya içeri girmesini işaret etti.

Elbisesinin eteklerini toplayan Sara loş koridora girdi.

Silahşorların arasında, yukarıdaki konuşmaların kesilmesine sebep olan bir kargaşa çıktı. Aralarından ikisi kavga etmeye başlayınca geri kalanlar hemen onların etrafında ıslıklar çalan ve tezahürat eden bir çember oluşturmuştu.

Onlara doğru bir adım atan Drecht, "Bu Thyman," dedi öfkeli bir sesle. "Son zamanlarda başını belaya sokmadan duramıyor. Bana izin verir misiniz, leydim?"

Askeri Kaptan'ın kavgaya doğru uzaklaşmasından memnun olan Sara, "Elbette," dedi.

Sara kamarasına girip kapıyı arkadan sürgüledikten sonra hızla lombara doğru gitti. Kıç kasarası hemen üzerindeydi ve oradan söylenenlerin hepsini duyabileceğini umuyordu.

Kocası, "Kaptan, cüzzamlının giysilerinin aranması için gereken hazırlıkları yapın," dedi. "Bu geminin altının üstüne getirilmesini istiyorum."

"Baş üstüne, Lordum." Kaptanın ayak sesleri uzaklaştı. "Hemen ardından Isaack Larme'a bağırmaya başladı.

Reynier van Schooten şüpheyle, "Gerçekten de bu gemideki birinin ölü cüzzamlının kılığına girdiğine inanıyor musunuz?" diye sordu.

Arent onu, "Sammy inanıyor," diyerek düzeltti. "Ve bunu yapan her kimse, bunun için epeyce çaba sarf ediyor."

Van Schooten, "O hâlde Pipps, Bosey'nin geri dönmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyor?" diye sorarken sesi endişeliydi. "Ben küçük bir çocukken bir cadı köyümün üzerine lanetler yağdırmıştı. Çocuklar her gece ormanda toplanıp onun adını tekrarlardı. Evcil hayvanlar vahşileşirdi. Süt kesilir, ekinler çürürdü.

Herkesin düşüncelere daldığı bir sessizlik anı oluştu, sonra kocası tekrar konuştu.

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Vos?"

"Bu dünyada, Samuel Pipps'in asla boy ölçüşemeyeceği güçler var ve itiraf ediyorum ki bu bana, onun ortaya attığı teoriden daha akla yakın geliyor." Her zamanki donuk ve monoton sesinde bir titreme vardı. "O el izleri tahtayı kömüre dönüştürmüştü. Cüzzamlının parmakları gövdeyi delecek kadar güçlüydü. Birinin cüzzamlı kılığına girip girmemesinden bağımsız olarak, bu bir insanın yapabileceği bir şey değil."

Arent ona itiraz etmek için bir ses çıkardı fakat Vos onu dinlemeden sözlerine devam etti. "Ve bu, kimliğini gizlemek için girdiği bir kılıksa, çok kötü bir seçim yapmış. Bir cüzzamlı gittiği her yerde dehşet ve öfkeye sebep olur. Bir cüzzamlı gibi giyinmek ona nasıl bir fayda sağlayabilir ki?"

"Bunlar genellikle Sammy'nin sorduğu ve cevapladığı sorular," dedi Arent. "Batavia'da her ne suç işlediyse artık bunun bir önemi kalmadı."

Kocası, "Bu suçun ne olduğunu bilmeyen biri için kolayca ileri atılabilecek bir iddia," dedi. Sara bu düşünceli ses tonunu tanıyordu. Kocası gözlerini kapamış, düşüncelerini ilerletmek için kaşlarına masaj yapıyor olmalıydı.

Tekrar konuştuğunda sesi, kulaklarında Tanrı'nın sözlerini duyan biri gibi otoriterdi. "Filonun durmasını emrediyorum, Baş Tüccar," dedi. "Tüm gemilerin kaptanları gemilerin gövdesinde bu cüzzamlının izini arayacak ve onlara gemilerinde cüzzamlının kıyafetlerini de aramalarını söyle. Bu araştırmanın sonucu, sekiz çan çaldığında, bizzat bana bildirilecek, anlaşıldı mı?"

Etrafındakiler mırıldanarak onu onayladı.

"O hâlde, dağılabilirsiniz. Vos, sen biraz dur, konuşmamız gerek."

Sara'nın kamarasının içine doğru esen rüzgâr, harpından bir nota yükselmesine yetecek kadar şiddetliydi. Üzerindeki güvertede ayak sesleri duyuldu; kafeslerindeki hayvanlar hareket etmeye başlamıştı. Merdiven basamakları gıcırdadı, sesler uzaklaştı.

Sara kalbi gümbürtüyle atarak bekledi. Kocası konuşulanları dinlediğini fark ederse ne yapacağını tahmin bile edemiyordu ama bunu yapmak çok heyecan vericiydi. Ona güvenli biçimde karşı çıkmanın çok az yolu vardı fakat bir şekilde Sara, o gün bunu iki kez yapmayı başarmıştı.

Jan Haan, "Orada iyi bir iş çıkardın," diyerek Vos'a iltifat etti.

"Teşekkür ederim, Lordum."

Bir duraklama oldu. Sessizlik uzadı. Sara gittiklerini düşünmeye başlayabilirdi fakat kocasının ahşabı çizen uzun tırnaklarının sesini duyuyordu. Bu endişeli olduğunun göstergesiydi.

Sonunda, "Bir şeytanı çağırmanın sorunlu tarafı nedir, biliyor musun, Vos?" dedi.

Sara'nın nefesi boğazına takılıp kaldı.

Vos kuru bir sesle, "Aklıma birkaç şey geliyor, efendim," diye cevap verdi.

"Özgür kalırlar." Genel Vali huzursuz bir tavırla içini çekti. "İhtiyar Tom beni, bugün olduğum adama dönüştürdü." Sara bir şok çığlığı atmamak için eliyle ağzını kapamak zorunda kaldı. "Ama görünüşe bakılırsa bu gemideki başka biri, onu buraya getirdi. Buradaki esas soru şu: Bu kişi kim ve ne yapmak istiyor?"

"Her şey tam olarak otuz yıl önceki gibi oluyor, Lordum. Yakında bize bir teklif geleceğini tahmin ediyorum. Bence biz, kendi adımıza, bizden ne isteyeceğini ve bizim ne kadarını vermeye istekli olacağımızı düşünmeye başlamalıyız."

"Ben hiçbir şey vermemeyi tercih ederim. Biri beni bir şey yapmaya zorlamayalı çok uzun zaman oldu. Senden istediğim isimleri topladın mı?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla, evet. İhtiyar Tom'u serbest bırakışımızın üzerinden çok uzun zaman geçti. Ama onları masanıza bıraktım... Fazla cüretkâr olduğumu düşünmezseniz..."

"Ne var, Vos?"

"Bana sorarsanız, aralarında çok uygun bir aday var."

"Arent," dedi Genel Vali.

"Onun geri dönüşüyle, yelkende beliren sembol bir tesadüf olamaz."

"Bunun anlamını ben de görebiliyorum ama sebebini anlayamıyorum."

"Belki de sonunda ormanda başına neler geldiğini ve bileğinde neden İhtiyar Tom'un izini taşıdığını hatırlamıştır. Belki de Lordum, artık o şeytanı çağırmak için nasıl bir bedel ödemek zorunda kaldığınızı biliyordur."

Gemi, cüzzamlının giysileri için yapılan aramanın sebep olduğu gürültüyle titreşiyordu. Kasalar parçalanarak açılıyor, eşyaları darmadağın edilen denizciler şikâyet ediyordu. Yelkenler toplanmış, çapalar atılmıştı; filikalar geminin orta kısmında kımıldanıyor, filonun kaptanları ip merdivenlere tırmanıyordu. Herkes çok öfkeliydi ve şikâyet ediyordu. Larme, onlar gidene kadar ortalıkta görünmemeye çalışıyordu.

Keyifsizce elindeki ahşap parçasını yontmaya devam etti.

Geminin ön kısmından denize doğru uzanan aslan başı şeklindeki armanın üzerinde oturmuş bıçağıyla bir tahta parçasını yontarken kısa bacaklarını sallıyordu. Kimse bu kadar ileri gelmemişti. Kimse onun kadar çevik değildi.

Ayrıca orası çok pis kokuyordu.

Üst güvertedeki mürettebat tuvaleti hemen arkasındaydı. Burası, bütün denizcilerin atıklarını denize göndermek için kullandığı ve bunu yaparken bütün pruvayı lekeledikleri kısımdı. Koku gözlerinin yaşarmasına sebep oluyordu ama bu yalnız kalmak için ödemesi gereken küçük bir bedeldi.

İnatçı bir parçayı ahşap bloktan ayırmak için bıçağını çevirdi. Kendini çok kötü hissediyordu. Ruh hâli genellikle kötü olurdu ama bu kez bir sebebi vardı. Deniz onlara adil davranırken oyalanmak kötü şans getirirdi, rüzgâr artık ona ihtiyaçları olmadığını düşünebilirdi. Bundan da kötüsü, korsanlarla karşılaşma tehlikesiydi. Korsanlar bu sularda gezerdi ve demir atmış hâlde yakaladıkları ticari bir filo, onlar için çok kolay bir av olurdu.

İnatçı parçayı koparıp, "Cüzzamlılar," diye söylendi. "Sanki yete-

rince derdimiz yokmuş gibi." Sevdiği bir hayvanı okşarmış gibi geminin gövdesine dokundu.

Bir öküzün sadece kaslar ve sinirlerden ibaret olmaması gibi *Saardam* da sadece tahta parçaları ve çivilerden ibaret değildi. Karnı baharatlarla doluydu, arkasında kocaman, beyaz kanatları ve onlara evin yolunu gösteren devasa bir boynuzu vardı. Her gün üstünü katranla düzeltip yıpranan yerlerini tamir ediyorlardı. Kolayca zarar görebilen kenevirden kanatlarını dikiyor, göremeyeceği kadar kör olduğu tehlikelerin arasından geçerken onu nazikçe yönlendiriyorlardı.

Gemide onu sevmeyen hiç kimse yoktu. Zaten nasıl sevmeyebilirlerdi ki? O tüm bu insanların evi, geçim kaynağı ve koruyucusuydu. Onlara başka kimsenin vermediği her şeyi veriyordu.

Larme bu güvertelerin ötesindeki dünyadan nefret ediyordu. Amsterdam sokaklarında dövülecek, soyulacak ve gülünecek biriydi. Tekmelerle sütunlardan duvarlara savrulur, sonra herkesin eğlenmesi için parende atması emredilirdi.

Larme bir Indiaman gemisine adım attığı an, kendini evinde hissederdi.

Burası onun boyutlarına uygun biçimde inşa edilmiş bir dünyaydı. Çivi çakmayı ve yelkeni bir taraftan öbür tarafa çevirmeyi bildiği sürece, boyunun diğer insanların yarısı kadar olmasının hiçbir önemi yoktu. Evet, mürettebat arkasından gülüyordu ama onlar herkese gülerdi. Bunu on ay sürecek bir yolculuğun beşinci ayında delirmemek için yapıyorlardı.

Bir fırtına onu güverteden denize fırlatsa, gemideki herhangi birinin elini uzatıp onu yakalayacağına güveniyordu. Amsterdam'da birileri onu tekmelemeye başlasa, beş kişinin daha gelip onlara katılacağından şüphesi yoktu.

Oyduğu tahta parçasından büyükçe bir parça düştü. Henüz ortaya ne çıkacağını bilmiyordu. Yapacağı şeyi önceden belirleyecek kadar yetenekli değildi fakat bacakları olacaktı. Görünüşe bakılırsa dört bacağı olacaktı, bu şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha karmaşıktı.

Arkasında ayak sesleri duyup başını çevirdiğinde Askeri Kaptan Jacobi Drecht'in bir silahşor ve bir denizciyi baş kasara güvertesine

doğru ittiğini gördü. Larme oğlanın, marangoz yardımcılarından biri olan Henri olduğunu biliyordu. Johannes Wyck onun Sara Wessel'e bazı hikâyeler anlattığını öğrendikten sonra onu biraz hırpalamıştı. Yüzü eski bir turp gibi şişmişti.

Silahşor Thyman'dı. Gemi yelken açarken hırsız avcısına saldırarak Arent Hayes'le arasını bozmuştu. O gün hafif bir uyarıyla paçayı kurtardıysa da bugün durum bu değildi. Gözü morarıyordu. Henri ve Thyman'ın kavga ettikleri çok belliydi.

Larme atlayarak armanın üzerinden indi, tuvaletlerin kirli köşesi boyunca dengesini koruyarak ilerledi, sonra tırabzanların üzerinden atlayıp baş kasarasına geçti.

Drecht'in şapkasının kenarlarının altında kalan gözleri kısıldı. Kılıcını düzeltti.

Isaack Larme kolay korkan biri değildi –İkinci Kaptan'ın en önemli görevlerinden biri, Kaptan yerine nefret edilmeyi kabul etmekti– fakat hançerini biraz daha sıkı kavradı. Son karşılaşmalarının üzerinden uzun zaman geçmişti fakat çoğu kişi bir cüceyi unutmazdı.

Askeri Kaptan Drecht, "Sen misin, Larme?" diye sordu.

Larme tiksintisini gizlemeye gerek duymadan, "Evet, benim," dedi.

Drecht sırıtarak, "Birinin kaşlarını çatışını asla unutmam," dedi fakat gülümsemesi karşılık bulmadığında yüzünden silindi.

Larme boynunun etrafındaki yarım yüz şeklindeki tılsımı ovalayarak, "Kavga mı ediyorlardı?" diye sordu. Tılsım çok işe yarıyormuş gibi görünmüyordu. En azından diğer yarısının sahibi olan Bosey'nin pek işine yaramamıştı. Hiçbir zaman çok akıllı bir adam olmamıştı fakat rıhtımda yakılarak ölmekten daha iyisini hak ediyordu.

"Bu gemide bunun gibi durumlarla baş etmek için özel bir yöntemin olduğunu duydum," diye cevap verdi Drecht.

Larme, "*Saardam*'daki anlaşmazlıklar baş kasarasında yumruklarla çözülür," diyerek açıkladı. "Sorun ne?"

Henri, Tyman'a bakarak, "El rendemi çaldı," diye bağırdı.

Larme profesyonel bir bakışla iki adamı da baştan aşağı süzdü, sonra içini çekti. İyi bir kavga izlemeyi severdi fakat burada kavga olmayacaktı. Bunun gibi tartışmalar genellikle tokalaşmalarla sonuç-

lanırdı ve bu iki adam birbirlerinin üzerine atlamaya hazır, fazla dolu iki idrar çuvalı gibi görünüyordu.

"Bunu kanıtlayabilir misin?" diye sordu Larme.

"İnsanlar onu görmüş," diyen Henri burnunu çekti.

"İnkâr ediyor musun?"

Thyman yer döşemelerini tekmeleyerek, "Hayır," diye itiraf etti. "Onu çaldım ve yakalandım. Gayet adil."

"Onu geri verebilir misin?" diye sordu Larme.

"Onu denize attım."

"Tanrı aşkına," dedi Drecht. "Neden?"

"Silahşorlar hakkında kötü şeyler söylüyordu, efendim. İkisinden birini denize atacaktım. El rendesini atmamı tercih edeceğinizi düşündüm."

Drecht bıyık altından gülümsedi.

Larme, gemilerde çalıştığı zaman boyunca çok sayıda el rendesi ve çok sayıda Thyman görmüş birinin acı çeken ses tonuyla, "Çapayı attığımızda tekrar buraya gel," dedi. "Thyman, suçunu itiraf ettin, yani cezalandırılacaksın. Tek elin arkana bağlanacak."

Thyman boş gözlerle ona baktı. "Haydi ama, bu..."

"Kurallar bunlar," diye gürledi Larme. "Hırsızlık yaptın ve bunun bedelini ödeyeceksin. İkinizden biri yere düşene kadar dövüşeceksiniz. Geri kalanlarımız sizi izleyip bahis oynayacağız, yani güzel bir gösteri istiyorum."

"Bence iyi," diyen Askeri Kaptan Drecht ellerini iki adamın omzuna koydu. "Şimdi, gidin."

Adamlar söylenerek uzaklaşırken Drecht palaskasının üzerindeki çürümüş bir şeyi temizledi. Onu burun deliklerine dokundurmak üzereyken nazik olması gerektiğini hatırlayıp bir kısmını Larme'a uzattı.

Cüce elini sallayarak reddetti.

Elindeki karışımı koklayan Drecht, "Crauwels'in gelecek bir fırtınayı önceden bildiği doğru mu?" diye sordu. Koku gözlerinin yaşarmasına sebep oldu.

"Doğru," dedi Larme.

"Ve bir fırtınanın yaklaştığını mı söylüyor?"

Larme başıyla onayladı. Drecht çenesini mavi göğe doğru kaldırdı.

Drecht, "Bence bu kez yanılıyor," deyip alaycı bir tavırla güldü.

Merdivenlere yönelen Larme, "Bu henüz hiç olmadı," diyerek karşı çıktı. "Aramaya yardım etmem gerekiyor."

Larme'ın arkasından bağıran Drecht, "Sen de oradaydın," diyerek onu suçladı. "Bu yüzden bu tepeden bakan tavırlarını bir kenara bırakabilirsin. Sen ve ben, birlikte gitmemiz gereken çok uzun bir yol var. Bu konuda arkadaşça bir tavır sergileyebiliriz."

Larme merdivenlerden inerken, "Geminin sana ait yarısında kalırsan, istediğin gibi arkadaş canlısı olurum," dedi. "Hatta bıçağımı sırtından uzak tutabilirim."

Drecht onun gidişini izledi, sonra aceleyle uzaklaşırken düşürdüğü ahşap oymayı eline aldı. Ahşap parçasını elinde evirip çevirirken kaşları çatıldı. Ne olduğu kesinlikle anlaşılmıyordu fakat bir kanadı olduğu kesindi.

Belki de bir yarasa kanadı.

31

Isabel daha çalmaya vakit bulamadan, onun yaklaşan ayak seslerini duyan Sara kapısını savurarak açtı.

"Dorothea beni görmek istediğinizi söyledi," diyen Isabel'in gözleri kamaranın zengin görüntüsü üzerinde dolaşıyordu.

Sara, "Şeytanbilimi kitabında İhtiyar Tom'un nasıl çağırıldığına dair bir bilgi var mı?" diye sordu.

Isabel kitabı çantasından çıkarttı, sonra hızla o sayfayı buldu.

Süslü bir harf bloğunu göstererek, "Burada," dedi.

Sara yazılanları yüksek sesle okudu.

"İhtiyar Tom'u çağırmak için üç şey gereklidir: Sevdiğin birinin kanını bir bıçakla dökmek. Bu bıçak nefret ettiğin birini kurban etmek için kullanılır ve ceset soğumadan onun için karanlık bir dua okunur."

Sara hızla nefesini verip sayfanın kenarının havalanmasına sebep oldu.

Nefret edilen kişinin Arent'in babası olduğunu düşündü. O ormanda ölen tek kişi oydu. Okumaya devam etti.

"Çağırılıp buraya getirildiğinde, İhtiyar Tom özgürlüğü karşılığında onu çağıran kişiye bir iyilik yapmak zorundadır. Pazarlık edecek, tatlı dille çağıran kişiyi ikna etmeye ve onu kandırmaya çalışacaktır fakat onun oyunlarını bilen biri, ondan istediği her şeyi dileyebilir. Bunun bedeli, istediği gibi felaketler yaratacak bir şeytanı bu dünyada serbest bıraktığını bilmektir ve bu bedel Kıyamet Günü'nde misliyle ödenir. Bu ilk dilek yerine getirildikten sonra şeytanı çağıran kişi başka dilekler için bedel ödemek zorundadır. Bedeller genellikle çok ağırdır. İhtiyar Tom aptal yerine konmayı sevmez."

Sara büyük bir şükranla Isabel'in ellerini tuttu. "Bana çok büyük bir iyilik yaptın. Arent Hayes'i gördün mü?"

"Birkaç dakika önce en alt güverteye iniyordu."

Sara hızla kamarasından gün ışığına çıktığında neredeyse elindeki büyük bir kum saatine bakan Kaptan Crauwels'le çarpışıyordu. Bu sırada Larme elindeki kalın, üzeri düğümlerle dolu bir halat parçasını yavaş yavaş suya indiriyordu. Halat, geminin arka tarafında suya bir batıp bir çıkan bir kütüğe bağlanmıştı. Kum saati boşaldı.

"10.2 knotla ilerliyoruz, Kaptan."

"Umarım bu bizi fırtınanın etkileyeceği alanın dışına çıkarmayı başarır."

Onların etrafından dolaşan Sara en alt güverteye doğru ilerlerken merdiven basamaklarının gönülsüzce yürüyüşlerinden dönen yolcularla dolu olduğunu fark etti. Kalabalığı iterek ilerleyip Arent'in aşağıdaki kargo bölmesine inmekte olduğunu gördü. Üzerine çevrilen tuhaf bakışları görmezden gelip Arent'in aşağı indiği merdivenlerin başına gittiğinde burun deliklerine berbat bir koku çarptı. Merdiven Sara'nın tahmin ettiğinden çok daha uzundu ve basamaklar görüş alanının dışına doğru ilerliyordu. Arent çoktan zemine ulaşmış olmalıydı, Sara onu göremiyordu.

Sara başka birinin duymasından korktuğu için kısık sesle, "Arent," diye seslendi.

Yanıt gelmedi. Dikkatini kulaklarına yönelten Sara gemideki aramanın uzaktan gelen seslerini duydu; sandıklar devriliyor, kasalar parçalanarak açılıyordu. Denizciler geminin kıç tarafındaki aramalarını bitirmiş fakat hiçbir şey bulamamışlardı, şimdiyse orta bölgeyi arıyorlardı.

Sara aşağı doğru bir adım attı, sonra kocasının buna nasıl bir tepki vereceğini düşünerek tereddüt etti. Şimdi, önceki gece Arent ve Jacobi Drecht'le oturup içki içme cesaretini bile nereden bulduğunu bilemiyordu. Bu çok aptalca bir hareketti. Drecht bu konuda hiçbir şey söylemezdi ama dedikoduların kocasının kulağına gideceğinden şüphesi yoktu. Herkes güçlü bir adamın kendisini sevmesini isterdi.

Kocası bunu öğrenirse... Sara bunu hayal etmeye çalıştığında,

ürperdi. Yine de duyduğu şeyler karşısında harekete geçmemesi imkânsızdı. Çok fazla sorusu vardı.

Kargo bölmesinin karanlığına doğru ilerledi. Burası insanın derisi üzerinde yağlı bir tabaka oluşmasına sebep oluyor; sintine suyu, talaş, baharat ve küf kokuyordu. Tavandan aşağı akan damlalar kasaların üzerinde ritim tutuyordu. Sanki güvertelerdeki herkesin zihninde oluşan tüm kötü düşünceler gemi boyunca süzülüp burada toplanıyordu.

Arent'i merdivenlerin son basamağında durmuş, pirinç bir lambanın ışığıyla bir oyuğu incelerken buldu. Sara daha önce dinlediği raporlardan bu tekniği biliyordu. Pipps'e göre, konuştuğu dili biliyorsan her şeyin sana anlatacak bir hikâyesi vardı. Bozulmuş bir örümcek ağı, birinin oradan geçtiğini ortaya koyarken, bir ipek parçasının üzerindeki yapışkan iz, geçenin kim olduğunu ele verirdi.

"Arent."

Arent lambanın etrafında oluşan sisin arasından gözlerini kısarak ona baktı. Lambada balık yağı yanıyordu. Kokuyu karıştırmanın imkânı yoktu. "Sara? Burada, aşağıda ne işin var?"

Sara aniden, "İhtiyar Tom'u serbest bırakan kişi kocam. Bunu Vos'a söylerken duydum," dedi. "Düzenlenmesi gereken törenin bir parçası olarak babanı öldürdü ve senin bileğindeki yarayı açtı."

Arent'in, Sara'nın söylediklerini anlaması birkaç saniye sürdü; yüzündeki ifade şaşkınlıktan inanamamaya, sonra da öfkeye dönüştü.

"Amcam..." Cümlesini bitiremedi. "Bunu neden yapsın ki?"

"Güç, servet... İhtiyar Tom'u çağıran kişi, onu özgür bıraktığında ondan istediği her şeyi dileyebilir."

"Amcam nerede?"

"Kıç kasarasında."

Arent basamaklara doğru adım attığında, kargo bölümünün derinliklerinden bir inleme geldi. Arent lambasını hemen kasalardan oluşan labirente doğru çevirdi. Kasalar duvarlar gibi yükseliyordu ve elindeki ışık bu ahşap duvarlar karşısında hiçbir işe yaramıyordu.

"Bu da neydi?" dedi Sara gergin bir sesle.

"Bir kurt mu?" diye tahmin yürüttü Arent.

"Bir Indiaman gemisinde mi?"

"Hançerin yanında mı?" diye sordu Arent.

Sara elbisesine uzandı. "Terzim ceplerden nefret ediyor, unuttun mu?"

"Güverteye geri dön."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"O sesi neyin çıkardığını görmeye." Kargo bölmesini dolduran kasalardan oluşan labirente doğru ilerledi. Elindeki lamba karanlığın ve kasa yığınlarının arasında çok küçük görünüyordu.

Sara yüzünü merdivenlere döndü. İtaat etmek için eğitilmişti. Hayatı boyunca ona ne yapması gerektiği söylenmiş, o da bunları yapmıştı. Bu, koşullanmasının bir parçasıydı fakat sebebini anlayamasa da Arent'in oraya tek başına gitmesine izin vermenin yanlış olduğunu hissediyordu.

Sanki onu yüz üstü bırakıyordu.

Basamakları tırmanmak yerine merdivenden uzaklaştı ve ayaklarını dondurucu sintine suyunun içine daldırdı. Su bileklerine kadar ulaşıyor, şimdiden etek uçlarından yukarı doğru tırmanıyor, gemi sağa sola yalpalarken çalkalanıyordu.

"Arent," diye seslendi. "Bekle."

Arent, "Geri dön," diye fısıldadı.

Sara, "Ben de geliyorum," diye ısrar etti. Ses tonu, bunun tartışmaya açık olmadığını açıkça belli ediyordu.

Kasa yığınlarının arasında denizcilerin güverteye ulaşabilmeleri için dar geçitler bırakılmıştı ama bu koridorlar, kasaların diziliş biçimine göre ortaya çıkmıştı. Düz çizgiler ve belirgin yollar yoktu. Geçitler daralıp genişliyor, yürüyen kişinin yol bulma ihtimalini, koku alma duyusunun insafına bırakıyordu. Bölme, yükün cinsine göre yerleştirilmişti, bu yüzden bir adımda karabiber yüzünden hapşırırken, bir sonraki adımda paprikanın ağır kokusuyla genizleri yanıyordu.

Arent'i takip eden Sara üzerine düşen lamba ışığı altında onun devasa sırtına ve kocaman, öne eğdiği omuzlarına baktı.

Bir an için bütün cesareti yok oldu.

Arent ona istediği her şeyi yapabilirdi ve Sara'nın ona direnmesine imkân yoktu. Fikirleri yanlışsa ve Sander Kers bu konuda haklıysa,

kendini kendi eliyle İhtiyar Tom'a teslim etmişti, kimse nerede olduğunu bilmiyordu ve bunu, kocasının nefret ettiği özelliklerini kullanarak, hiç düşünmeden hesapsızca yapmıştı.

"Yakınımda dur," dedi Arent.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Bu adamı tanımıyordu. Derinliklerini bilmiyordu. Rıhtımda içindeki nezaketi görmüş ve sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu varsaymıştı. Şimdi de kendini riskli bir durumun ortasına atmıştı.

Sara dişlerini sıkıp düşüncelerini kontrol altına almaya çalıştı.

Öfkeyle bu korkunun ona ait olmadığını fark etti. Korku Sander Kers'e aitti fakat bulaşıcı bir hastalık gibi ona da sirayet etmişti.

Sara, Arent'i tanıyordu. İçinde ne olduğunu tam olarak biliyordu. Diğer herkes durup beklerken cüzzamlıya yardım etmek için aceleyle yanına geldiğinde bunu görmüştü. Bunu Arent'in keman çalışından ve çalarken aldığı keyiften biliyordu. Cüzzamlı yeniden ortaya çıktıktan sonra ona verdiği hançer sayesinde onu tanıyordu. Samuel Pipps'e duyduğu sadakat ve ondan bahsederken gözlerinde yanan ateş sayesinde onun nasıl biri olduğunu biliyordu. Onu yaptıkları bu araştırma sayesinde de tanıyordu. Arent Hayes bir şeytansa bile kendisini o kadar iyi gizlemişti ki yanlışlıkla iyi bir adama dönüşmüştü.

"Arent, üzerinde İhtiyar Tom'un izini taşıyor musun?"

Arent, Sara ona vurmuş gibi irkildi. Ona doğru dönerken elindeki lamba sarsıldı. "Evet," dedi. "Babam ortadan kaybolduğundan beri taşıyorum ama onu nasıl edindiğimi sana söyleyemem. Keşke söyleyebilseydim."

Gururu incinen Sara, "Düşmanımızla bağlantılısın," dedi. "Neden bu gerçeği benden sakladın?"

Arent bileğine bakarak, "Bunu sana nasıl söyleyebileceğimi bilemedim," diye itiraf etti. "Büyükbabam daha küçük bir çocukken benden bunu bir sır olarak saklamamı istemişti ve o zamandan beri bunu yapıyorum. Bu konuda konuşmak, sana söylemek bile doğal gelmiyor."

Geçitlerin arasından bir inleme daha duyuldu ve bu donup kalmalarına sebep oldu. Gergin bir ânın ardından her şey yine sessizliğe gömüldü.

Kalp atışlarını kulaklarında duyan Sara, "Tanrım, keşke senin cüssene sahip olsaydım," dedi.

"Bu, gittiğim yerlerin çoğunda beni sadece bir hedef hâline getirdi." Arent elindeki ışığı sağa sola sallayıp tehlikenin kaynağını arayarak ilerlemeye devam etti. "İnan bana, bir savaş alanındaki en büyük adam olmak istemezsin. Düşman saflarındaki her okçu gözlerini senin üzerine odaklar."

"Peki, özlüyor musun?"

"Çalışma hedefi olarak kullanılmayı mı?"

"Savaşı."

Arent dikkatle karanlığı izlemeye devam ederken başını iki yana salladı. "Kimse savaşı özlemez, Sara. Bu sana atılan tokadı özlemeye benzer."

"Peki ya savaşın getirdiği şöhret, onur? Breda Savaşı'nda yaptıkların..."

"Çoğu yalan." Arent'in sesi neredeyse öfkeliydi. "Savaşta, asillerin parasını ödedikleri katliam konusunda kendilerini iyi hissetmeleri için ozanların yazdığı şarkılar dışında bir şöhret yoktur. Bir askerin görevi, ona sofrasındakilerin kırıntılarını bile vermeyecek bir kral için evinden uzakta ölmektir."

"O hâlde bunu neden yaptın?"

"Bir işe ihtiyacım vardı," dedi Arent. "Evden ayrıldığımda bundan sonra ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Bir sürü şey art arda geldi ve sonunda kendimi çamur ve kan gölünün ortasında buldum. Kâtip olmayı denedim ama büyükbabam beni buluyordu, bu yüzden beni tekrar ona bağlayacak hiçbir şey olmayan bir iş bulmaya çalıştım. Ama içine girdiğim dünya hakkında ne biliyordum ki? Tek başıma geçirdiğim o ilk kışa kadar hiç gerçek anlamda üşümemiştim. Asla aç kalmamıştım. Hiçbir zaman kendi yiyeceğimi yakalamak zorunda kalmamıştım. Bana para ödeyecek ilk kişinin önerdiği ilk işi kabul ettim ve bu hırsız yakalama işiydi."

Artık labirentin derinliklerine ulaşmışlardı. Sara'nın elbisesi sintine suyunu o kadar çok emmişti ki üzerinde ağırlık yapmaya başlamıştı.

"Bir hırsız yakalayıcı olmak nasıl bir işti? Yazdığın hikâyelerde

hiçbir zaman Sammy'yle tanışmadan önceki yaşamından bahsetmiyorsun."

"Çoğunlukla küçük anlaşmazlıkları çözüyordum." Sesine sıcak bir ton gelmiş, anlattığı şeyden hoşlanmaya başlamıştı. "İlk işim, tohumlarını içine saçtığı kadına verdiği sözü tutması için bir ayakkabı imalatçısını bir bar taburesinden kalkmaya ikna etmekti. Adamla bir saat boyunca konuştum, sonra ona sadece yumruk atmam gerektiğini fark ettim, bayıldığında da onu sürükleyerek Vaiz'in önüne götürdüm."

"Pipps için çalışmaya nasıl başladın?"

"Bu çok uzun bir hikâye."

"Uzun bir labirentteyiz."

Sara'nın haklı olduğunu fark edip güldü. İçinde bulundukları durum düşünüldüğünde bunu yapabilmesi Sara'yı şaşırtmıştı. Tehlikenin ikisi üzerinde çok farklı etkileri olduğu çok belliydi. Sara kendini meşgul etmek için konuşuyor, susarsa korku içinde üst kata doğru koşacağını biliyordu.

Bunun aksine Arent'in elleri sakindi. Ses tonu ciddiydi. Onlara rastlayan biri, keyifli bir yürüyüşe çıkmış olduğunu düşünebilirdi.

"Bir yıldır hırsız yakalayıcı olarak çalışırken Patrick Hayes adlı bir İngiliz'den borcunu tahsil etmeye gönderildim," dedi Arent. "Beni tuzağa düşürdü ve ben de onu öldürdüm. Bunu istememiştim fakat..." Devasa, yara izleriyle dolu ellerini inceledi. "Öfkelendiğimde gücüm üzerindeki kontrolümü kaybediyorum."

Bu yüzden mi hiçbir zaman öfkelenmiyorsun?"

"Beni hiç kemanımla Samuel Pipps'in Şarkısı'nı çalmaya çalışırken görmedin. Onu yazan ozanın on dokuz parmağı olmalı."

"Neden o adamın ismini aldın?"

"Ozanın mı?"

Sara, "Hayes," deyip içini çekti. "Öldürdüğün adamın."

"Utanç yüzünden." Omzunun üzerinden Sara'ya baktı. "Bir şeyin bana, bir adamı öldürmenin sana kendini nasıl hissettirdiğini hatırlatmasını istedim."

"İşe yaradı mı?"

"Hâlâ onu düşünüyorum." Yukarıdaki tavandan akan yağlı su, lambanın üzerine damladı. "Bunun yeterli olacağını düşünmüştüm.

Yapmam gereken tek şeyin kendimi suçlu hissetmek ve bir daha asla birini öldürmemeye yemin etmek olduğunu düşünmüştüm; bu yeterli olacaktı. Fakat Hayes'in erkek kardeşleri vardı ve onun intikamını almaya geldiler. Erkek kardeşlerinin arkadaşları ve bu arkadaşların da başka erkek kardeşleri vardı. Kimse sana birini öldürdüğünde onun intikamını almak için gelen kalabalığı da öldürmen gerekeceğini söylemiyor."

Arent'in duyduğu pişmanlığın büyüklüğü, Sara'nın ondan şüphelendiği için kendini aptal gibi hissetmesine sebep oldu.

Arent yaklaştıkları köşenin ardına bakarak, "Hissettiğin kederle ilgili şunu söyleyebilirim; işlediğin her yeni cinayet, ağırlığını azaltıyor," dedi. "Bir cinayet, on cinayetten daha ağır ve yüz cinayet üzerinde neredeyse hiçbir ağırlık yaratmıyor. Beni öldürmeye çalışan herkesi öldürdüğümde, para kazanmak için paralı asker olarak çalışmak mantıklı görünmeye başlamıştı. Breda'da amcamın hayatını kurtardıktan sonra artık meydan savaşlarında dövüşmeme gerek kalmaması için beni satın aldı. Sonra Sammy'le karşılaştım." Gülümsedi. "Sammy hakkında şunu bilmen gerek, ağ bir kez bozulduğunda, örümceğin nereye kaçtığını hiç umursamaz. Fakat ne yazık ki müşterileri genellikle böyle hissetmez. Beni, yapmaktan hoşlanmadığı takip ve dövüş kısımlarıyla uğraşmam için tuttu."

Sara neredeyse şaşkınlıktan ölecekti. Arent'in hikâyelerinde, suçluları takip etmek için pencerelerden atların üzerine atlayan kişi her zaman Sammy'di. Cesur ve ataktı; haksızlık yapanların üzerine, göklerden inen bir yıldırım gibiydi. Sara birçok kez kendini ayı ve serçenin yanında yepyeni bir maceraya atılırken hayal etmişti. Pipps'in bambaşka biri olduğunu öğrenmek biraz üzülmesine, biraz da kendini aptal gibi hissetmesine sebep olmuştu.

"O hâlde, bu işi neden yapıyorsun?" diye sordu.

Bu soru karşısında çok şaşıran Arent, "Çünkü bu erdemli bir iş," diye cevap verdi. "Sammy başkalarının uğraşmadığı ya da göremediği doğrularla yanlışları birbirinden ayırır. Onun için iki bozukluğunu kaybetmiş yoksul biri ya da çocukları yataklarından kaçırılmış soylular olman bir şeyi değiştirmez. Dava ilginçse, Sammy onu araştırır. Onun gibi daha çok insan olduğunu düşünsene. Herkesin başlarına

kötü bir şeyler geldiğinde onlara yardım edecek birine sahip olduğunu hayal et."

Arent'in sesi hüzünlüydü, sesindeki özlemle bütün dünya için bir şey diliyordu.

"Büyükbabam birçok kişinin, daha fazla para ve daha çok güç için kullanılıp bir kenara atılabileceğine inanırdı. Kimse onların yanında durmaz ya da onları korumazdı. Zengin ya da güçlü değilsen, hayatın karşına çıkardığı adaletsizliklere katlanman gerektiğini düşünürdü. En nefret ettiğim özelliği buydu. Ve bu konuda haklı olmasından da nefret ederdim."

İniltiyi tekrar duydular ve ses bu kez Sara'nın ensesindeki tüylerin dikilmesine sebep olacak kadar yakından gelmişti. Arent'in elindeki lamba sıçradı ve kısa süreliğine, ahşaba kazınmış bir izi aydınlattı. Sara onun kolunu tutup lambanın alevini en yakındaki kutuya yöneltti. Işık kutuyu aydınlattığında, Sara midesinde bir titreşim hissetti.

Kasanın üzerindeki çizik, bir göz ve bir kuyruktan oluşuyordu.

Arent tiksintiyle, "İhtiyar Tom'un işareti," dedi.

İstemsizce geriye doğru bir adım attı fakat elindeki ışık biraz ilerideki daha küçük bir sembolü aydınlattı. Ona biraz yaklaştığında bir diğer işareti, sonra bir sonrakini gördü.

Yolun sonundan yine inleme sesi duyuldu.

Oraya doğru ilerlediklerinde, elinde bir mumla onları bekleyen cüzzamlıyı gördüler.

Cüzzamlı onları izliyordu.

Onlara kendisini görmeleri için zaman tanıdı, sonra hiç acele etmeden ilerlemeye başladı. Sara, Arent'in koluna yapıştı ve sonunda artık o kadar da kendinden emin görünmediğini fark ettiğinde rahatladı.

"Onu takip etmemizi istiyor," dedi.

"Bizi muhtemelen bir tuzağın içine doğru sürüklüyor."

"O zaman neden bize arkadan saldırmadı? Neden bunca zahmete katlandı?"

Birbirlerine iyice yaklaşıp geçit boyunca cüzzamlıyı son gördükleri yere kadar ilerlediler. Bir köşeyi döndüklerinde, cüzzamlının yine

onları beklediğini gördüler. Bu kez daha yakındaydı. Başı saygıyla elindeki küçük mumun üzerine eğilmişti.

Arent, "Ne istiyorsun?" diye seslendi.

Cüzzamlı arkasını dönüp yürümeye başladı. Sara ve Arent bu kez tereddüt etmeden hızlanıp adamı takip etti. Baharatların kokusu Sara'nın burnunu gıdıklıyordu. Sıçanlar etrafa saçılan sudan kaçışıyordu.

Labirentin derinliklerindeki bu noktada, sembol her sandığın üzerine kazınmıştı ve çizgiler duvarlara tırmanan binlerce örümcek gibi görünüyordu.

Sara dişlerini sıktı. Ölümüne korkuyordu ama hayatının neredeyse her gününü bu ölümüne korkuyla yaşıyordu. En azından artık bunun sona ermesini sağlayabilirdi. En azından bu korkunun sonu, onu bir yere ulaştıracaktı.

Bir mumun üzerindeki koruma kaldırılmış gibi, bir ışık parladı.

Arent gerildi, sonra dikkatli bir tavırla ışığa doğru ilerledi; Sara biraz geriden onu takip ediyordu.

Bir saldırı bekleyerek, yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdı, sonra hızla köşeyi döndü. Derme çatma bir sunağın üzerinde sekiz mum yanıyordu ve üzerine İhtiyar Tom'un sembolü çizilmişti. Aynı sembolüm yüzlercesi, etraftaki duvarlara da kazınmıştı.

Sara dehşetle, "Burası bir kilise," dedi. "İhtiyar Tom kendine bir kilise yapmış."

"Yani muhtemelen şimdiden mürettebatın içinde takipçileri var," dedi Arent.

Arent ve Sara sersemlemiş hâlde labirentten çıktı. Kargo bölmesi hâlâ zifiri karanlıktı, havada berbat bir koku vardı ve koku hâlâ tenlerini rahatsız ediyordu fakat ikisi de en azından o an için tehlikenin geçtiğinin farkındaydı.

Cüzzamlı işini tamamlamıştı.

Arent merakla, "İhtiyar Tom ne istiyor?" diye sordu.

"Adanmışlık," diyerek cevap verdi Sara. "Yoksa neden bir sunağa ihtiyaç duysun ki?"

"Bir kurban mı?" İkisi de bunu düşündü, sonra kendi düşünceleri içinde kaybolmuş olan Arent tekrar konuştu. "Acaba Isabel'in aşağı inmesinin sebebi bu sunak mıydı?"

"Isabel mi?"

Arent ona, barut deposundaki memurun önceki gece Isabel'le karşılaşmasını anlattı.

"Aletini tekrar yerine yerleştirmek mi?" diye tekrarladı Sara kıkırdayarak. "Kullandığı ifade bu muydu?"

Arent sırıtarak, "Bunu duyduğumda neredeyse kahvaltımı kusuyordum," dedi. "Ama artık Isabel'in geceleri geminin içinde gizlice dolaştığını biliyoruz. Bunun sebebi bu sunak da olabilir. İhtiyar Tom, Vaiz'in himayesindeki kızı kendi safına çekmeyi başarmış olabilir."

"Bu kulağa mantıklı geliyor," dedi Sara. "Sander Kers, İhtiyar Tom'un peşinde. O şeytanın bu gemideki birini ele geçirdiğine inanıyor. Bana bunu bu sabah söyledi."

"Kimi?"

"Seni."

"Beni mi?"

"Bunun olabileceğini düşünüyor. Anladığım kadarıyla kanlı bir geçmişi olan birini arıyoruz."

Arent alaycı bir sesle, "Bu kritere göre, listemiz çok uzun," dedikten sonra alevi biraz canlandırmak için üfledi. "Sander Kers'in bu şeytanın ölmesini istediğini tahmin edebilir miyiz? Belki de cinayet işlemek için iyi bir sebep bulmuştur."

"Evet, onun ölmesini istiyor ama yalan söylediğini sanmıyorum." Üzerlerine, kargoyu indirmek için kullanılan kafeslerden yansıyan ışık demetleri düşüyordu.

Sonra Sara, elbisesinin ne kadar ağır olduğunu hatırladı.

"Sander da gemiye binmesi için oyuna getirilmiş," diye sözlerine devam etti. "Creesjie'nin kocasından, Batavia'da İhtiyar Tom'la savaşmak için onlara katılmasını isteyen bir mektup almış fakat mektup yazıldığında Pieter ölüymüş."

Arent, "Sander ve Isabel hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğu kesin," dedi.

"Bunu bana bırak. Birilerine sorup..."

Yakında bir yerlerden gelen bir kazıma, sonra da bir darbe sesi duydular. Biri küfretti.

Sara tek kaşını kaldırıp, "Bu Isaack Larme'ın sesine benziyordu," dedi.

Arent, "Larme, sen misin?" diye seslendi.

Larme, "Bu taraftayım," diye bağırarak yanıt verdi.

Sesini takip ederek yanına ulaştıklarında, bir tepsinin üzerinde taşıdığı bir mumla İhtiyar Tom'un işaretlerinden birini incelediğini gördüler. Elinde keskin yüzü pas yüzünden körelmiş bir bıçak vardı. Az önce ağır bir iş yapmış gibi nefes nefeseydi. Onları gördüğünde sembole dokundu. "Bunları gördünüz mü? Yelkendekiyle aynı işaret."

Sara, Larme'ın bıçağının ucunda hâlâ bir ahşap parçasının sallanmakta olduğunu fark etti.

"Bu İhtiyar Tom'un işareti," dedi Arent. "Ortaya çıktığı her yerde felaketler olmaya başlar. Sizi bu konuda uyarmaya çalışıyordum."

"Her yerdeler," dedi Sara. Eliyle labirentin derinliklerini işaret etti. "Cüzzamlı bir sunak kurmuş. İhtiyar Tom bu gemiyi ele geçiriyor."

Larme sembole tekrar baktıktan sonra bıçağını botunun içine

soktu. "Ya da mürettebat aptalca eşek şakaları yapıyor," diye cevap verdi. Aralarındaki sınıf farkını hiç önemsemeden Sara'yı tepeden tırnağa süzdü. "Buraya inmemelisiniz. Burası bir kadına göre bir yer değil."

Arent, "Önce bir kazıma, sonra da bir darbe sesi duyduk," dedi. Larme'ın yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. Hiç de ikna edici olmayan bir ses tonuyla "Muhtemelen arama yüzündendir," dedi.

Sara, "Daha yakından geldi," diyerek karşı çıktı.

"Ben hiçbir şey duymadım."

Sara etrafa bakınıp ne olduğunu anlamaya çalıştı fakat kargo bölmesi çok karanlık, mumun ışığı çok parlaktı. Sadece Larme'ı aydınlatıyor, diğer her şeyi kör edici bir karanlıkta bırakıyordu.

Arent, "Bosey'le arkadaş olduğunuzu bana neden söylemedin?" diye sordu.

"Arkadaş değildik."

"Tılsımının diğer yarısı ondaydı," dedi Arent. "Bunun, yolculuğun sonunda onun payına düşen parayı da senin alacağın anlamına geldiğini duydum. Birbiriniz için önemli olmalısınız."

Larme, "Bu seni hiç ilgilendirmez," derken üzerinde mum olan tepsiyi havaya kaldırdığı için alev bir anlığına titredi.

"Onu kimin öldürdüğünü bilmek istemiyor musun?" dedi Sara. "Onu kimin o kasaların üzerine çıkarıp canlı canlı yaktığını öğrenmek istemiyor musun?"

Larme gergin bir tavırla dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Arent alçak sesle, "Belki de zaten biliyorsundur," dedi. "Sadece bizim bulmamızı istemiyorsundur."

Larme, "Siz neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz," diye çıkıştı.

"O zaman anlat bize," dedi Arent.

"Bunu istemediğimi mi sanıyorsunuz? Bir şeyin bizi batırmak istemesine memnun olduğumu mu düşünüyorsunuz? Seninle konuşamam çünkü sen bir askersin."

Sara, "Ben değilim," diye ısrar etti.

"Sen bir kadınsın. Bu daha da beter."

Adamın inatçılığı karşısında sinirlenen Sara, "Tanrı aşkına," dedi. "Burada, bu karanlıkta sadece üç kişiyiz. Bunun ne önemi var ki?"

Larme öfkeyle başını iki yana sallayıp parmağını onlara doğru uzattı. "Herkes denize açılmanın rüzgâr ve dalgalarla ilgili bir iş olduğunu zanneder. Ama değildir. Denize açılmak, mürettebatla ilgili bir iştir, yani batıl inançlar ve nefretle ilgilidir. Seni eve geri götürmesi için güvendiğin adamlar, başka hiçbir iş yapamayacakları için burada olan katiller, yankesiciler ve isyankârlardır. Bu gemide olmalarının tek sebebi, başka bir yerde olsalar asılacak olmalarıdır. Hepsi de kolay öfkelenen ve şiddetli tutkuları olan adamlardır ve biz onları, hayvanları bile bağlamayacağımız bir yere kilitliyoruz. Kaptan Crauwels bu gemiyi yönetir, ben de mürettebatın ayaklanma çıkarmasını engellerim. İkimizden biri bir hata yaparsa, hepimiz ölürüz." Bir tavernada birinin içkisini dökmeye hazırlanan biri gibi hırçın bir tavırla çenesini öne uzattı. "Mürettebatın askerlerden neden bu kadar nefret ettiğini biliyor musunuz? Çünkü onlara bunu yapmalarını söylüyoruz. Bunu yapmazlarsa, birbirlerinden ne kadar nefret ettiklerini fark ederler ve asla eve ulaşamayız." Işığını düzeltti. "Sizin sorularınızı cevaplarsam, ikinizden birine herhangi bir biçimde yardım edersem, onların değil sizin tarafınızda olmuş olurum. Yapmam gereken seçim bu: Bosey ya da gemi. Siz hangisini seçerdiniz?"

Bir karşılık alamayınca, nefesini verip yanlarından uzaklaştı.

Sara ve Arent ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi, sonra Arent, Larme'ın durduğu yere geçti. "Duyduğumuz kazıma ve darbe seslerine ne sebep olmuş olabilir? Larme burada ne yapıyordu?"

"Kasaların yerlerini değiştiriyor olabilir mi?" diye fikir yürüttü Sara.

Arent birkaç kasayı itip, üzerlerindeki ağırlık yüzünden hareket edemez hâlde olduklarını gördü. "Başka fikrin var mı?"

Sara, "Belki de bazılarının içi boştur?" diye fikir yürüttü.

Arent birkaç kasayı tekmeledi. Hepsi de yerlerine sabitlenmiş görünüyordu.

Sara ayağını yere vurup suyun bacaklarına sıçramasına sebep oldu. Pipps'in hikâyelerinde gizli bir kapı buldukları bölümleri hep çok sevmişti ve o da bir tane bulmayı umuyordu. Ama hayal kırıklığına uğradı. Zemin döşemelerinin bir sırrı varsa bile bunu kendilerine saklıyorlardı.

Arent eğilerek üzerlerine doğru inen gövdenin kalın kirişlerine baktı. Parmakları kaba ahşap plakaların üzerinde dolaştı.

Araştırmaya katılan Sara, "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Neyi kaçırdığımı. Sammy burada olsa..." Ellerini çırptı. "Larme, bir cüce. Duvarların, araştırdığımız kısımlarına ulaşması imkânsız."

Sintine suyunun içinde diz çöküp bütün pantolonunu ıslattı. Koku berbattı.

Sara büyük bir keyifsizlikle pis suya baktı ama zaten çoktan kirlenmişti. Önce ürperdi, sonra çamurun içindeki Arent'e katıldı.

Kısa süre sonra Arent'inkinden küçük olan parmakları bir mandala değdi.

Büyük bir zafer hissiyle, "İşte!" diye bağırdı.

Aslında mandalın pek de iyi saklandığı söylenemezdi. Yapan kişi onu gizlemek için büyük bir hüner kullanmamış, daha çok onu gizlemesi için karanlığa güvenmişti. Onu hızla çektiğinde bir panelin gevşemesine, sonra da bir darbeyle yere inmesine sebep oldu.

Kapağın ardında bir bölme vardı.

Arent içeri bakabilmeleri için lambasını yaklaştırdı.

Sara hayal kırıklığıyla, "Ah!" dedi. İçerisi boştu. Pips bunu yaptığı zaman, içeride hep bir şeyler bulurdu. Bulduğu şey genellikle mücevherler olurdu fakat özellikle kanlı bir hikâyede, kesik bir baş da buluyordu.

"Larme, içeride ne varsa onu almış olmalı," dedi. "Buraya bir şey saklamaya geldi."

Arent kıç kamarasına ulaştığında filonun kaptanlarının masanın etrafında oturup yumruklarını masaya vurarak birbirlerine bağırdığını, savaş hâli ilan ettiği için Adrian Crauwels'i azarladığını gördü. Tek bir gece beliren tek bir ışığın her anlama gelebileceğini söylüyorlardı. Panik hâlinde yataklarından sıçramalarına gerek yoktu.

Bağırmayan tek kişi Crauwels'di. Bir yandan piposunu içerken bir yandan yanında taşıdığı metal diskle oynuyor, çift başlı kuş kabartmasının sınırlarını tırnağıyla takip ediyordu.

Arent onun sessizliğinin bilgece olduğunu düşündü. Amcasını sinirlendirmek, onu etkilemekten çok daha kolaydı. Buradaki adamların yarısı bir yıl sonra külüstür mavnalarda turba kömürü taşırken servetlerinin nereye gittiğini merak ediyor olacaktı.

Genel Vali sonunda, "Beyler!" diye bağırdı. "Beyler!" Oda sessizliğe gömüldü. "Bu gece ışıklarımızı söndürüp, gizemli gemiye bizi takip edebileceği bir şey vermeyeceğiz. Gemi geri dönerse *Saardam* suya bir filika indirip onu o gemiyi araştırmak için gönderecek. Gemilerinize dönüp hazırlıklara başlayın. İyi günler!"

Arent filo kaptanlarının söylenerek odayı boşaltmasını bekledi, sonra içeri girdi. Amcası oturduğu yerden kalkmamıştı ve yanında, ellerini arkasında kavuşturmuş hâlde ayakta duran Vos'la bir şey konuşuyordu. Askeri Kaptan Drecht kapının yanında duruyordu. Başını hafifçe sallayarak Arent'e dostça bir selam verdi.

Arent keyifsizce, Efendi ve iki av köpeği, diye düşündü.

Arent'in ayak seslerini duyan Genel Vali başını çevirdi ve yeğenini gördüğünde hemen keyifle gülümsedi. "Ah, Arent, ben de..."

Arent bileğini havaya kaldırıp, "Bu yara izi nasıl oldu, Amca?" diye sordu. "Babama ne oldu?"

Kullandığı ses tonu Drecht'in elinin kılıcının kabzasına uzanmasına sebep olurken Vos efendisinin yerine kaşlarını çattı. Genel Vali sadece sandalyesine yaslanıp ellerini kavuşturdu.

Sakince, "Bilseydim, sana söylerdim," dedi.

Arent, Sara'yı herhangi bir suçlamadan koruma umuduyla, "Vos'la konuşurken seni duydum," dedi. "İhtiyar Tom'u senin çağırdığını ve bunun bedelinin babamın hayatı olduğunu biliyorum."

Genel Vali'nin yüzü asıldı. Sert gözlerle baktığı mabeyinci, bu derinlemesine inceleme karşısında utangaçça geri çekildi. Bu bir doğanın, çok aşağıdaki bir tarla faresini gözüne kestirişini izlemeye benziyordu.

Arent ısrarla, "Bu doğru mu?" diye sordu. "İhtiyar Tom'u bu dünyaya getirmek için babamı kurban mı ettin?"

Genel Vali zihni hesaplarla dolu olan yeğenini değerlendirdi. Kan çanağına dönmüş gözlerinin ardındaki anlamı okumaya imkân yoktu.

Sonunda, "Babanın öldürülmesini büyükbaban emretti," dedi. "Baban inançlı ve deli bir adamdı, doğduğun andan itibaren senin şeytanın işi olduğuna inanıyordu. Seni bilincini kaybedene kadar dövdüğünde, büyükbaban eninde sonunda seni öldüreceğini anladı. Casper bunun olmasına izin veremezdi. Seni çok seviyordu. Benden ayarlamaları yapmamı istedi, ben de onun istediklerini yaptım."

Dünya Arent'in etrafında dönmeye başladı. Babasının ortadan kayboluşunun gizemi, çocukluğu boyunca peşini bırakmamıştı. Onu annesinin evinden uzaklaştırmıştı. Büyükbabasının uşakları, onun duyamadığını düşündükleri zamanlarda kendi aralarında bu konuda fısıldaşırdı. Onların çocukları Arent'e eziyet etmek için oyunlar geliştirir, kapının arkasından, onu yanına almak için geri dönen babasının ruhu olduklarını fısıldarlardı.

Ve ortada her zaman, babasının sırtına bir ok saplayan kişinin Arent olup olmadığı sorusu vardı. Ve tabii, bunu yapan kişi Arent'se, bunun onu neye dönüştüreceği sorusu.

Amcası ve büyükbabasının en başından beri bu sorunun cevabını

biliyor olması, Arent'e hayatı boyunca yaşadığı en büyük ihanet duygusunu yaşattı.

Hâlâ bu sersemletici düşüncelerin arasında kaybolmuş hâldeyken, "Bunu bana neden söylemedi?" diye sordu.

"Çünkü kendi oğlunun ölüm emrini vermek küçük bir iş değildir, Arent." Genel Vali'nin tepkisi sempati doluydu fakat Arent bu sempatinin Casper van den Berg'e mi, yoksa kendisine mi yönelmiş olduğundan emin olamıyordu. "Büyükbaban, oğlunun dönüşmüş olduğu şeyden utanıyordu. Yapmak zorunda olduğu şeyden ve bunu kendisi yapamayacak olmasından utanıyordu. Büyükbaban her türlü zayıflıktan, özellikle de kendisinde gördüğü zayıflıklardan nefret ederdi."

Genel Vali bir gün ışığı demetinin içine doğru eğildi ve sanki bu, tadına bakabileceği bir şeymiş gibi, derin bir nefes aldı. "Geçmiş zehirlidir. Büyükbaban geçmişi geride bırakmak istiyordu ve ben de bunu bir sır olarak saklayacağıma yemin ettim."

"O hâlde, neden bu yara izine sahibim?"

"Bunu suikastçı yaptı." Genel Vali dudaklarını büzdü. "Suikastçı bir sürü sorun çıkaran şey yaptı. Babanı evi görebildiğin bir yerde öldürmesi ve senin üç gün boyunca ormanda dolaşmana izin vermemesi gerekiyordu. O sırada başına neler geldiğini gerçekten bilmiyoruz."

"Peki suikastçıya ne oldu?"

"Gitti." Yumruğunu sıktı, sonra parmaklarını gevşetti. "Ortadan kayboldu. Babanın tespihini Casper'a verdi, parasını aldı. Ondan bir daha hiç haber almadık."

"Tespih babamın öldüğünün kanıtı mıydı?"

"Evet. O babanın en değer verdiği eşyasıydı. Casper babanın onu hiçbir zaman kendi rızasıyla başka birine vermeyeceğini biliyordu."

"Ama İhtiyar Tom'u sen çağırdın. Bunu itiraf ettiğini duydum."

Vos uyaran bir tavırla öksürdü. Aralarındaki konuşma öylesine yoğundu ki Arent mabeyincinin de yanlarında olduğunu tamamen unutmuştu. Genel Vali danışmanını umursamadan kurnaz gözlerle Arent'i inceledi. "Şeytanlara inanıyor musun, Arent?" diye sordu.

Arent sertçe, "Hayır," diye cevap verdi.

"İnanmadığın bir şeyi nasıl çağırmış olabilirim? Bana bu soruları

sormanın sebebi o ormanda hayatının değişmiş olması. Ve bu değişikliğe neyin sebep olduğunu bilmek istiyorsun. Sana şu kadarını söyleyebilirim, seni bu noktaya getiren kararların hepsi sana aitti. Benim ya da büyükbabanın kararları değillerdi. Tanrı'nın ya da İhtiyar Tom'un kararları da değillerdi. İnan bana, ikimiz de bunun doğru olmamasını isterdik ama sen her zaman kendi seçtiğin yollarda ilerledin."

"Soruma cevap vermedin."

Başparmağının eklemiyle gözünü ovalayan amcası, "Bir soruya cevap verdim," diye cevap verdi. "Bazen elde etmeyi umabileceğin en iyi şey budur."

"Bu benim hikâyelerimden bir cümle."

"Bunca yıldır seni izlemediğimi mi düşünüyorsun?" Genel Vali, aşmaya cesaret edemediği bir sınırı belirliyormuş gibi parmaklarıyla masanın üzerinde bir ritim tuttu. "Sana söyleyemeyeceğim bir sürü şey var."

"Amca..."

"Sorularını elimden geldiğince dürüstlükle cevaplıyor olmam, ailene duyduğum sevginin kanıtı. Başka hiç kimse bana bu soruları soramazdı."

Arent amcasının sesindeki sitem dolu tonu duydu. Amcasının standartlarına göre bu, arka sokaklardan birinde dayak yemeye eşdeğerdi. Bu sabrının çok uzun sürmeyeceği de belliydi.

Arent, "Büyükbabamın İhtiyar Tom'dan haberi var mıydı?" diye sordu.

"Casper'dan hiçbir şeyi saklamazdım."

"Tüm bunlar neden oluyor, Amca? Bunun arkasında kim var? Neden şeytanın sembolü yelkenin üzerinde belirdi?"

"Çünkü ben, bana verilenden fazlasını istedim. Geri kalanı için bunu benim adıma, senin çözeceğine inanıyorum." Duraksadı. "Seni sevdiğime inanıyor musun, Arent?"

Arent tereddütlü bir sesle, "Evet," dedi.

Genel Vali biraz göğsünü kabarttı. "O hâlde bu sırları seni korumak için sakladığıma inan. Senden şüphelendiğim ya da korktuğum için değil. Sana bu gemideki herkesten daha çok güveniyorum. Dönüştüğün adamla gurur duyuyorum."

Ayağa kalkıp ellerini sevgiyle Arent'in kollarına koydu. Hüzünlü bir tavırla gülümsedi, sonra başka hiçbir şey söylemeden kamarasına doğru ilerledi. Vos onun ardından içeri girip kapıyı sessizce kapattı.

Drech dehşete düşmüş hâlde Arent'e baktı fakat hiçbir şey söylemedi.

Öfkesi küle dönüşmüş olan Arent, onun yanından ayrıldı. İyi niyetle de olsa hayatı boyunca ona yalan söylenmişti. Amcası haklıydı. Babası gerçekten de muhtemelen onu öldürecek olan bir canavardı. Casper ve Jan Haan onu korumak için babasını öldürmüş, sonra da kendilerini korumak için bu konuda yalan söylemişti.

Sara endişeyle dışarıda bekliyordu.

Hızla Arent'in yanına gitti. "Her şeyi duydum," dedi. "Çok üzgünüm, Arent."

Çıktığı kapıya öfkeli gözlerle bakan Arent onu, "Bana acıma, *Saardam*'a acı," diyerek uyardı. "İhtiyar Tom amcamı kontrol ediyorsa, bu gemiyi de o kontrol ediyor demektir. Savaşı şimdiden kaybetmiş olabiliriz."

34

Bir sandalyeye tünemiş, elindeki bir taşla kılıcındaki çentikleri düzelten Drecht, "Kargo bölmesindeki gizli bölme boş muydu?" diye sordu. Askeri Kaptan'ın üstü çıplaktı ve göğsü gür, kıvırcık ve sarı tüylerle kaplıydı. Her zamanki gibi üzerinde o kırmızı kuş tüyü olan, geniş kenarlı şapkasını takmıştı.

Bir saat önce yarı açık güvertenin altındaki yolcu alanına girdiğinde Arent'i orada oturup tek başına boşluğa bakarken bulmuştu. Drecht ona kıç kamarasında duyduğu şeylerden bahsetmemişti. Sadece masa olarak kullandıkları fıçının üzerine bir sürahi şarap koyup hiç de alaycı görünmeyen bir tavırla, gününün nasıl geçtiğini sordu. Arent ona –Crauwels'in yok edilmesini emrettiği– sunaktan ve Sara'yla birlikte buldukları gizli bölmeden bahsetti.

İkinci sürahinin tıpasını çıkaran Arent, "İçi bomboştu," dedi. Akşamüstü sıcağı güverteye vuruyordu ve denizcilerin çoğu kapalı alanlara geçmiş ya da bulabildikleri başka acınası gölgelerin altına saklanmıştı. Sonuç olarak –genellikle çok gürültülü ve canlı olan– *Saardam*, gemiye çarpan dalgaların sesi dışında huzursuz edici biçimde sessizdi.

Drecht, "Bölmenin büyüklüğü ne kadardı?" diye sordu.

"Muhtemelen içine bir tahıl çuvalı sığardı."

Drecht, deneyimli birinin tavrıyla, "Kaçakçı bölmesi," derken taşı kılıcına sürtüyordu. "*Saardam*'da onlardan bir sürü olduğuna eminim. Indiaman'in tüm gemileri bunlarla doludur. Kıdemli memurlar onları Şirket'e taşıma ücreti ödememek için kullanır."

Arent şaraptan bir yudum aldı, sonra onu tükürdü. Şarap uzun süre sandıkta durduktan sonra neredeyse kaynayacak kadar ısınmıştı. Arent dudaklarını silip, "Ne taşıyorlar?" diye sordu.

"Paraya dönüştürebilecekleri ne varsa."

Arent düşünceli bir tavırla, "Bosey ve Larme iyi arkadaştı," dedi. "Ve Bosey bir marangozdu. O bölmeyi Bosey inşa ettiyse, Larme onu yasadışı kargo taşımak için kullanıyor olabilir; belki de kârı aralarında bölüşüyorlardı. Ama bu sabah Larme oradan ne aldı?"

Drecht homurdandı, ilgisini kaybetmişti.

Arent aniden, "Amcamın Sammy Pipps'i neden bir hücreye kapadığını biliyor musun?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla bu, birine yaptığı bir iyilikti. Ama o kişinin kim olduğunu söyleyemem. Genel Vali bana böyle şeyleri anlatmaz," diye mırıldanan Drecht, kılıcın üzerindeki yok olmayan bir çentiğe bakıp kaşlarını çattı. "O, sırlarını Vos'a emanet eder. Ben sadece bu sırları açığa çıkaranları öldürüyorum."

Arent, "Bir iyilik," diye düşündü. Amcası kime böyle bir iyilik yapabilirdi ki? Bu her kimse, menfur bir amacı olduğu çok açıktı.

"Soruna, başka bir soruyla karşılık vereceğim," diye devam etti Drecht. "Amcanın gemiye yüklediği gizli kargonun ne olduğunu biliyor musun?"

"Ahmak mı?"

"Hayır, başka bir şey. Çok daha büyük bir şey."

"Bu konuda hiçbir şey duymadım," dedi Arent.

Sinirlenen Drecht, yaptığı işi bıraktı. "Her neyse, taşımamız üç günümüzü aldı. Onu kaleden gece yarısı çıkardık ve şimdi de kargo bölmesinin yarısını kaplıyor."

"Bu seni neden bu kadar endişelendiriyor?"

"İnsanların neden onu öldürmek istediğini bilmezsem, onu koruyamam. O kargo her neyse, çok önemli." Sinirli bir tavırla başını iki yana salladı. "Bu gemide çok fazla lanet olası sır var ve emin ol ki hepsi, ellerinde kılıçlarla onun üzerine yürüyor."

"Ne zamandır onu koruyorsun?"

Drecht yüzünü ekşiterek, "Hatırlamıyorum," dedi. "Bahia'yı ne zaman ele geçirmiştik?"

"On yedi yıl kadar önce."

"O hâlde, o kadar zamandır." Gözünün önünde beliren hatıra karşısında kaşlarını çattı. "Amcanın İspanya'dan çıkarken ona eşlik ede-

cek birine ihtiyacı vardı ve ben, o savaşa katılan çoğu kişinin aksine, hâlâ bütün uzuvlarıma sahiptim. Karıma altı ay sonra döneceğimi söyledim ama o zamandan bu yana amcanla birlikteyim. Sen ne zamandır Pipps'le birliktesin?"

Berbat şaraptan bir yudum daha alan Arent, "Beş yıldır," dedi. "Hakkımda yazılan şarkıları duymuş ve birilerini cinayetle suçladığında yanında benim gibi birinin durması gerektiğine karar vermiş."

Drecht güldü. "Bunu hiçbir zaman hikâyelerinde yazmıyorsun."

"Bazen sağduyu, kâğıda döküldüğünde korkaklık gibi görünür." Arent dev omuzlarını silkti.

Taşı tekrar kılıcı boyunca ilerleten Drecht, "Pipps gerçek hayatta nasıl biri?" diye sordu.

Arent dikkatli bir tavırla, "Gününe göre değişir," dedi. "Doğduğunda hiçbir şeyi yokmuş ve tekrar o noktaya dönmekten çok korkuyor. Ben sadece ilgi çekici vakaları yazıyorum ama o iyi ücret ödeyen her davayı alır. Çoğunu sadece birkaç dakika içinde çözer, sonra canı sıkıldığı için yüzünü asar ve bu yüzden kazandığı parayı önüne çıkan ilk eğlencede harcar."

Drecht biraz kederli görünüyordu. "Bu hikâye onu çok asil gösteriyor," dedi.

"Güneş üstünde olduğunda ve rüzgâr doğru yerden estiğinde, çok asil olabiliyor." Arent uzun bir nefes verdi. Aslında Sammy nadiren nazik biri olurdu ve bunu hep, hiç düşünmeden yapardı fakat öylesine üstün yetenekleri vardı ki sonuçları hayatları değiştiriyordu. Sammy bir keresinde, sokakta dövülen ve cüzdanı çalındıktan sonra öldürülen kocasından bahseden yaşlı bir kadının konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Bir saat içinde cinayeti çözmüş, parayı da kendi cebinden yüz gulden ekleyerek iade etmişti. Sammy hikâyenin, üzerine ödeme yapılmasını hak edecek kadar ilginç olduğunu iddia etmişti fakat Arent yaşlı kadının yüzündeki ifadeyi görmüştü. Sammy elini uzatıp dünyayı tersine çevirmişti.

Ve işin aldatıcı kısmı da buydu. Drecht, Sammy'nin nasıl biri olduğunu bilmek istiyordu fakat bu çok küçük bir soruydu. Arent, Sammy'nin çok zeki, benzersiz ya da çok özel olduğunu söyleyebilirdi; ya da onun, kibirli, açgözlü, tembel ve bazen de acımasız olduğunu

söyleyebilirdi. Söylediği her sözcük doğru olsa da hiçbiri onu tanımlamak için yeterli olmazdı.

Gökyüzü sadece mavi değildi. Okyanus sadece ıslak değildi. Ve Sammy başka hiç kimse gibi değildi. Servet, güç ya da ayrıcalıklar onun için önemli değildi. Birinin araştırdığı suçu işlediğini düşünüyorsa, o kişiyi suçlardı.

Sammy, Arent'in tüm dünyanın olmasını dilediği kişiydi. Yaşlı bir kadın haksızlığa uğradığında, zengin ya da fakir, güçlü ya da zayıf olmasının bir önemi yoktu; kadının zararının karşılanması gerekirdi. Zayıf insanlar, güçlü insanlardan korkmamalıydı ve güçlüler, hiçbir sonucuna katlanmadan istedikleri her şeyi alamamalıydı. Güç, kişiye bir zırh değil, kişinin taşıdığı bir yük olmalıydı. Sadece ona sahip olan kişinin çıkarı için değil, herkesin iyiliği için kullanılmalıydı.

Arent başını iki yana salladı. Düşüncelerinin bu sonsuz deliğe düşmesinden nefret ediyordu. Bu, çok duygusallaşmasına sebep oluyordu. Duygusal hikâyelere inanamayacak kadar çok seyahat etmiş ve çok uzun yaşamıştı fakat Sammy hayatta olduğu sürece, kralların ve soyluların korkması gereken biri vardı. Bu rahatlatıcı bir fikirdi.

Arent şarap sürahisini Drecht'e uzatıp, "Batavia'ya nasıl geldin?" diye sordu.

Drecht şarabından bir yudum aldıktan sonra suratını buruşturup, "Alternatifi başka bir savaş alanıydı," dedi. "Ve yeni bir tanesine gidemeyecek kadar çok savaş alanı görmüştüm. Ayrıca onu Amsterdam'a tek parça hâlinde ulaştırırsam zengin olacağıma dair söz verdi. Kendime ait uşaklarım olacak, karım tarlalarda çalışmayı bırakabilecek. Çocuklarım, babalarının sahip olduğundan daha fazlasına sahip olmayı umabilecek. Evet, bu iyi bir şey olacak."

Kenarına bakabilmek için kılıcını havaya kaldırdı. Gün ışığı kılıcın keskin yanı üzerinde dans etti.

Arent, "Bunu sana amcam mı verdi?" diye sordu.

"Geçtiğimiz yıllar boyunca ona olan sadakatimin ödülü olarak." Drecht'in gözleri kısıldı ve sonunda bu ziyaretinin asıl sebebinden bahsetmeye başladı. "Amcan güçlü bir adam ve güçlü adamların dostundan çok düşmanı vardır. Bence amcanın da önemli bir düşmanı var."

"Kim?"

"Bilmiyorum ama her kimse, amcan ondan çok uzun süredir korkuyor. Kaleden çıkmayı bu yüzden bıraktı. Bu gemiye sığabilecek birkaç tanesi yerine, evinde çalışan bütün korumaların bu gemiyle yolculuk etmesinin sebebi de bu. Bir şeyden çok korkuyor. Bu korku, yüksek duvarlar ve etrafındaki bir sürü askerin bile yenemediği kadar büyük. Şimdi sen bana bunun ne olabileceğini söyle."

Arent, "İhtiyar Tom mu?" diye tahmin yürüttü.

Drecht homurdandı, sonra kılıcını bilemeye geri döndü.

Filonun kaptanları gemilerine dönerken Sara harpını çalıyordu. Başka hiçbir şeyle huzur bulamıyordu. Parmakları çabasızca tellerin üzerinde dolaşıyordu fakat Sara'nın aklı müzikte değildi. Müzik, *Saardam*'ın etrafını saran deniz gibi sadece onun etrafını sarıyordu. Bir süre sonra onunla bir ilgisi olduğunu tamamen unutacaktı.

Müziğin üzerinde karanlık ve korkunç düşünceler dans ediyordu.

Kocası Eyaletler'de ağza alınmayacak acılara sebep olmuş, şimdi de *Saardam*'da kendisine bir sunak kurmuş olan İhtiyar Tom'u bu dünyaya çağırdığını itiraf etmişti. Sara onunla nasıl bir pazarlık ettiğini ve bu son yıllarda yaptığı kötülüklerin ne kadarını borcunu ödemek için yaptığını merak etti.

Sara harpının tellerinin arasından Creesjie ve Lia'ya baktı. Arkadaşının üzerinde akşam yemeğinde giyeceği Şam işi ipek elbise vardı ve Lia ağzında terzi iğneleri ve avcunda bir parça kumaşla Creesjie'nin yanında diz çökmüştü. Hemen yanında boş bir salyangoz kabuğu vardı.

Lia, "Tekrar odanın içinde yürüyebilir misin?" diye sordu.

Creesjie sabırsız bir tavırla, "Odanın içinde beş kez yürüdüm," dedi. "Gayet iyi."

Lia, "Ya kutu yürüyüşünü değiştirirse ve insanlar bunu fark ederse?" diye huysuzlandı.

"Bu gemideki erkeklerin fark edeceği şey, yürüyüşüm değil."

Lia, "Lütfen," diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

Çok sıkılmış olan Creesjie, "Lia!" diye uyardı.

Lia, "Anne," diyerek daha da ısrar etti.

Sara, "Creesjie," diyerek duruma müdahale etti. "Lütfen bir kez daha yürü. Bakmasına izin ver."

Onlar hazırlıklarına devam ederken Sara'nın düşünceleri tekrar kocasına kaydı. Kocası çok uzun süredir çok zengin ve güçlü bir adamdı. İhtiyar Tom'dan istediği şeyler bunlarsa, ödediği bedel ne kadar yüksekti?

Yavaş yavaş, birlikte oldukları uzun zamandır kocasının yaptığı bütün kötülükleri bir bir gözden geçirdi. Bir sözleşme yüzünden Banda Adaları'nda yaşayan herkesi öldürmüştü. Bunu İhtiyar Tom'un diretmesiyle yapmış olabilir miydi? Breda'da hayatta kalmış olması da bu yaratığın işlerinden miydi? Peki ya üç kez onu neredeyse öldürünceye kadar dövmesi? Bunlar da yaratığı sakin tutmak için onu beslediği küçük yemler miydi?

Parmağı bir teli ıskaladığında, müzik kötü inşa edilmiş bir ev gibi dağıldı. Sara yeniden başladı.

Creesjie'nin elbisesine bakan Lia, "Sanırım ilmeği daha büyük yapmalıyım," diye mırıldandı.

Etek ucunu çekerek Lia'nın elinden kurtaran Creesjie, "İlmek yeterince büyük," dedi.

"Kolayca kaldırabiliyor musun? Yoksa çok ağır mı oldu?"

Creesjie, "Huysuzlanmayı bırak," dedi. "Sara, korkunç kızına, her şeyin mükemmel olduğunu ve huysuzlanmayı bırakması gerektiğini söyler misin?"

Sara onu duymadı. Karanlık düşüncelere dalmıştı.

Kocasının nasıl düşündüğünü biliyordu. Karşısındaki düşmanı yenemediği zaman, onu öldürürdü. Onları öldüremezse satın almaya çalışırdı. Satın alamazsa pazarlığa girişirdi. İhtiyar Tom gerçekten bu gemideyse ve onu tehdit ediyorsa, ilk tepkisi ona bir şey teklif etmek olurdu.

Ve ona teklif edebileceği bir sürü şey vardı.

Dünya üzerindeki en güçlü topluluk olan 17 Beyefendi'ye katılmak üzere Amsterdam'a dönüyordu. Onlar aracılığıyla Şirket'in filoları ve orduları üzerinde kontrol sahibi olacaktı. Sadece bir parmağını haritanın üzerine koyarak, bir yerlerde bir felakete sebep olabilecekti.

İhtiyar Tom'un özlemini çektiği şey insanlara acı çektirmekse, kocası onun için mükemmel bir elçi olabilirdi.

Müzik ahengini kaybetti. Sara'nın elleri titriyordu.

Kalede yaşarken Samuel Pipps rolünü oynamayı çok severdi fakat orada, başarılı olsa da olmasa da sorunun cevaplanacağını bilmenin getirdiği güvenliğe sahipti. Gizemin çözüleceğini, haklıların kazanacağını ve sevdiği kimsenin başına kötü bir şey gelmeyeceğini bilirdi.

Ama artık durum bu değildi. İhtiyar Tom yolculardan birini ele geçirmiş, onun içinde saklanıyordu ve Sara kısa süre içinde onun kim olduğunu bulamazsa, sevdiği herkes katledilecekti.

"Lia?"

"Efendim, anne?"

"Bu gemiyi su üzerinde tutmamızı sağlayan prensipleri ne kadar iyi biliyorsun?"

"Aslında mesele ağırlık ve dengeleyicileri..."

Lia'nın bilgisinin derinliklerine dalmak için zamanı olmayan Sara, "Harika," dedi. "Yani, gövdede gizli bölmeler inşa etmek için en uygun yerlerin nereler olduğunu belirleyebilirsin."

Gözleri parlayan Lia, "Geminin bir modelini yapmam gerekir," dedi.

"Sana ahşap bulurum. Bu, ne kadar sürer?"

Lia neşeyle, "Bir hafta civarı," dedi. "Buna neden ihtiyacın var ki?"

"Bosey o kaçakçı bölmelerinden bir tane yaptıysa, muhtemelen daha fazlasını da yapmıştır. Belki de Larme sakladığı şeyi diğer bölmelerden birine aktarmıştır."

"Ne güzel, artık yeni bir projen var," dedi Creesjie, Lia'ya. "Belki de sonunda beni rahat bırakırsın."

Günün geri kalanı tembellikle geçti, sıcaklık geminin üzerine bir yük gibi çökmüştü.

Araştırma cüzzamlının giysilerine dair hiçbir şey bulunamadan sonuçlanmıştı ve bu, ellerinde üstlerine gösterebilecekleri hiçbir şey olmayan mürettebatı huzursuz etmişti.

Güneş kızarıp ufuk çizgisinde yok olurken Crauwels denizcilere çapayı atıp yelkenleri toplamalarını emretti. Filonun iki gemisi günbatımına doğru yol almaya devam etti. Vakit kaybetmişlerdi ve deniz durgundu. Görünüşe bakılırsa gece boyunca yol almaya devam etmeye karar vermişlerdi.

Crauwels onların kırmızı güneşe doğru ilerleyişlerini izledi.

"Lanet olası aptallar," diye mırıldandı. "Lanet olası, pervasız aptallar."

Sara kıç kamarasına girip içinde bu saatlerde hep hissettiği endişeyle kocasının kapısını çalarken garsonlar çatal bıçakları masaya diziyordu.

İçeriden cevap gelmedi.

Sara kapıyı tekrar çaldı. Cevap yoktu.

Nöbet başında piposunu içen Askeri Kaptan Drecht'e, "Kocam içeride mi?" diye sordu. Çok az insan Askeri Kaptan Drecht gibi nöbet tutabilirdi. Askeri Kaptan havanın üzerine bir şapka ve kılıç takılmış gibi görünüyordu. Neredeyse nefes almıyormuş gibi duruyordu.

Sadece, "Ben buradaysam kocanız içeridedir," dedi.

Sara kapıyı üçüncü kez çaldıktan sonra hafifçe araladı ve kocasının içeride, epeyce erimiş bir mumun ışığı altında dimdik sırtıyla oturmuş, bir yolcu listesine baktığını gördü.

"Kocacığım," diye söze başladı.

Sara her zaman ondan korkmuştu ama artık durum farklıydı. O, şeytanlarla pazarlık ediyordu. Sara onun kendisini İhtiyar Tom'a teslim ettiğini biliyordu. O odaya girmemek için her türlü bedeli ödeyebilirdi.

"Hımm." Genel Vali ayağa kalktı. Gözlerini kırpıştırarak endişelerini zihninden uzaklaştırdı ve dikkatini Sara'nın üzerine odakladı. Bakışlarını lombarın ardındaki mor gökyüzüne kaydırdığında yüzünden şaşırmış olduğu anlaşılabiliyordu. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," dedi mesafeli bir sesle. "Sorumluluklarımızın vaktinin geldiğini fark etmedim."

Ayağa kalkıp pantolonunun bağcıklarını çözmeye başladı.

Sara, "Bir dakika dua edelim," deyip kocasının şarap rafına doğru ilerledi ve oradan, en sevdiği Portekiz şaraplarından birini aldı.

Şişeyi ona göstererek, "Önce bir şeyler içelim mi?" diye sordu.

Kocası suratını astı. "Beni bu kadar itici mi buluyorsun ki sorumluluklarını yerine getirmeden önce alkolle kendini uyuşturmaya ihtiyaç duyuyorsun?"

Evet. Sara bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

"Sadece çok susadım," diye yalan söyledi. "Gemi çok nemli."

Kocasına sırtını dönüp elbisesinin kolunun içine gizlediği küçük cepten uyku ilacı şişesini çıkardı, tıpasını açtı ve ağzını kocasının kupasına çevirdi. Bu, rıhtımda Bosey'nin acısını hafifletmek için kullandığı ilaçtı ve sıvının tek bir damlası aynı can yakıcı yavaşlıkla şişenin ağzında toplandı.

Masanın üzerinde, yolcu listesinin altından dışarı uzanan bir kâğıt parçası dikkatini çekti. Kâğıdın üzerinde yazan isimleri okuyabiliyordu fakat aşağılara doğru daha fazla isim olduğu da belliydi.

Bastiaan Bos - 1604
Tukihiri – 1605
Gillis van de Ceulen – 1607

Sara kaşlarını çattı. İlk iki isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu fakat Van den Ceulen ailesi, rezaletler yüzünden gözden düşmeden önce çok büyük bir aileydi.

Sara bu rezaletlerin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı ama zaten ne olduklarını öğrenmiş olup olmadığından da emin değildi. Olaylar olduğunda henüz genç bir kızdı ve soruları, gerçeklerden çok dedikodulara dayalı, muğlak bilgilerle yanıtlanmıştı. Asilzadeler hep böyleydi. Skandallara bayılır fakat kısa süre içinde olanları unuturlardı. Nasılsa her zaman yeni skandallar olurdu.

Kocası, "Tıpa sıkışmış mı?" diye sordu. Ayağa kalkmak için ağırlığını ayaklarına aktarırken zemin tahtaları gıcırdadı.

Sara hızlıca, "Hayır," dedi. "Sadece kupamın içinde bir örümcek var. Onu çıkarmaya çalışıyorum."

"Öldür gitsin."

"Zarar vermeye gerek yok."

Kocası bu korkaklığı karşısında güldü. "Bir kadının kalbi çok kolay incinebiliyor," dedi. "Türünüzün birçok örneğinin kalbini ve evini tercih etmesine şaşmamalı."

Birçok örneği. Bu ifade kocasının ruhuna açılan bir pencereydi. Sara bu pencereden, hayatlarının çürümüş topraklarını görebiliyordu.

Bakışlarını ilaç şişesine çevirdi. Arent bir, iki ya da üç damlanın ne yapacağını sormuştu. Beş damlayı sormamıştı.

Beş damla, içen kişiyi öldürürdü.

Bu çok basit bir işti. Sara şişeyi biraz daha kuvvetli sallasa, sıvı kupanın içine dökülürdü. Kocası birkaç saat içinde ölmüş olurdu.

İçindeki bu sinsi düşünceyle mücadele etmesi gerekti.

İhtiyar Tom kocasının içine yerleştiyse, Sander onu gönderme ayinini uygulayabilir ve bu tehdide bir son verebilirdi. İhtiyar Tom onu ele geçirmemişse bile onu dünyada serbest bırakan kişi kocasıydı. Hak ettiği en hafif ceza ölümdü.

Bunu yapmayı o kadar istiyordu ki elleri titremeye başladı. Kendi kendine, Lia'nın hayatına karşılık günaha batmış bir hayat, diye düşündü. Son on beş yılını zehirleyen korkuya son vermek için tek bir hayat.

Fakat bunu yapacak cesarete sahip değildi. Kocası bunu fark edip Drecht'i çağırırsa ne olurdu? İşe yaramazsa ne olurdu? Ya işe yararsa? İhtiyar Tom'dan kurtulmuş olurlardı fakat kim onları bir şeytandan kurtarmak için kocasını öldürdüğüne inanırdı ki? Şirket kurallarına göre Van Schooten onu mürettebata verme ve –oraya varacağını varsayarsak– Amsterdam'da idam etme hakkına sahip olurdu.

Lia yapayalnız kalırdı.

Kendinden utanarak bu planı bir kenara bıraktı.

Uyku ilacının damlası şişenin ağzında toplanırken biraz vakit kazanmak için, "İçeri girdiğimde ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Neden?"

"Kapıyı üç kez çaldım ama cevap vermedin." Sabırsızlanıp şişeyi salladı ve kupaya ikinci damlanın düşmesine sebep oldu.

Neredeyse kalbi duracaktı.

Bir damla onu uyuturdu fakat bu normal bir gece uykusundan daha uzun sürmezdi. İki damla, kahvaltının sonuna kadar uyumasına sebep olacaktı. Genellikle güneş doğmadan uyanan bir adam için bu, insanların sorular sormasına sebep olurdu. Tekrar denemek için bir bahane bulmayı düşündü fakat bu kez kocasının durumu fark edeceği kesindi. Bunun yerine kupayı şarapla doldurdu ve kocasının bunun için kötü deniz havasını suçlayacağını umdu.

Şarabı kocasına götürürken, "Dikkatin dağınıkmış gibi görünüyordun," dedi. "Bu senin için nadir bir durum."

Kocası kupanın ağzına uzun, sivri tırnağıyla dokunurken şüpheyle, "Daha önce hiç üzüntülerimle ilgilenmemiştin," dedi.

İçinde bir paniğin yükselmeye başladığını hisseden Sara, yanlış bir hamle yaptığını fark etti. Yıllardır görevlerine sadık bir eş gibi davranmamıştı ve bunu yaptığında bile sadece öfkeyle yapmıştı.

Daha iyi bir yalan bulamadığı için zayıf bir sesle, "Tuhaf bir gün oldu," dedi.

Kocası gözlerini sinsi bir ifadeyle kısıp, "Evet, duydum," dedi. "Yoksa Arent'le birlikte gizlice kargo bölümüne girdiğini öğrenmeyeceğimi mi sanmıştın?" Şarabını gürültüyle masaya bırakıp ayağa kalktı. "Niyetin neydi, Sara? Beni küçük düşürmek mi? Bundan ne kazanmayı umuyordun?"

Sara'nın içindeki panik hissi gitgide yükseliyordu. Kocasının ona vurmasını bekleyerek irkildi ama kocası sadece durup ona baktı.

"Dün geceki gezintinden de haberim olmadığını mı düşünüyorsun?" Yüzünde şehvetli bir sırıtış belirdi. "Söylesene, keman çalışını beğendin mi?"

"Kocacığım..."

"Buraya kadar, Sara," dedi Jan Haan, eliyle onu kendisinden uzaklaştırarak. "Artık onunla görüşmeyeceksin. Arent senin için fazla iyi ve senin bu aptalca aşkın yüzünden küçük düşmeyeceğim. Artık birlikte kahvaltı etmeyeceğiz ve sen bana daha fazla soru sormayacaksın." Kollarını havada salladı. "Özgürlüklerinin sonuna geldiğini düşünebilirsin. Bana karşı sorumluluklarını yerine getirmek dışında kamaranda kalacaksın ve hemen ardından yine kamarana döneceksin."

Öfkesini kontrol altına alıp şarabını bitirdi ve kupasını tekrar masaya bıraktı.

"Soyun," diye emrettiğinde az önceki öfkesi tamamen yok olmuş gibi görünüyordu.

Bütün vücudu buz kesmiş olan Sara gözlerini yere indirip omuzlarının üzerindeki düğümleri çözmeye başladı. Önce elbisesi, sonra da korsesi ve karın desteği yere düştü ve sonunda kocasının önünde çıplak kaldı. Kocası onu hor gören gözlerle inceledikten sonra göğüs plakasını sabitleyen altı deri kayışı çözdü ve onu köşedeki zırh standına astı. Sara yan gözle, kemer tokasının altına sıkışmış bir parça parşömeni gördü.

Sonra pantolonunu çıkarıp soluk renkli, kemikli bacaklarını ve dikleşmiş penisini gözler önüne serdi.

Sara'ya yatağa uzanmasını işaret edip üzerindeki yerini aldı.

Bu epeyce kısa süren bir işti.

Birkaç inleme ve gıcırdayan dişlerden sonra, tohumlarını onun içine ekmişti bile.

Nefesi hızlanmıştı ve Sara onun iğrenç kokusunu duyabiliyordu.

Kendini aşağılanmış hisseden Sara, kavradığı çarşafı bıraktı. Kocasının ince boynuna bakıp, onun son nefesini almak için mücadele edişini izlemenin nasıl bir his olacağını hayal etti. Kocası çenesini tutup siyah gözlerini onun gözlerine dikti. "Bana bir oğlan doğurursan, bu sorumluluğun sona erer."

Sara, "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Bu düşüncesizce, aptalcaydı. Bunu söylememeliydi ama sözcükler içinde bir hastalık gibi yükselmişti. Bunu bastıramamıştı.

"Biliyorum. Kardeşlerinin arasından neden seni seçtiğimi düşünüyorsun?" Jan Haan, Sara'nın üzerinden kalkıp yazı masasına doğru gitti ve kendine biraz daha şarap doldurdu. "Baban benim düşmanımdı, Sara. Depolarını yakmaları ve gemilerine baskınlar düzenlemeleri için korsanlar gönderdim ve sonunda onu mahvettiğimde, ödül olarak pek kıymetli kızlarından birini aldım. Beni asla sevemeyecek olanı, benden en çok nefret edeni."

Büyük bir yudumla şarabını bitirip geğirdi. "Çektiğin acının bu kadar önemsiz olduğunu, gördüğün işkencenin sana bile ait olmadı-

ğını bilmek nasıl bir his?" Sara'nın tepkisini bekleyerek onu dikkatle izledi.

Kendini nefretine kaptıran Sara, "İhtiyar Tom'la pazarlık yaptığını biliyorum!" diye patladı. "Onu senin çağırdığını biliyorum."

Kocasının gözlerinde bir şey belirdi, fakat bu ne şok ne de öfkeydi. Üzüntü ya da şaşkınlık da değildi.

Beliren şey kibirdi.

"Ben babamın beceriksizliği yüzünden her yandan kuşatılmış, kaçınılmaz olarak mahvolmaya doğru ilerleyen bir ailenin dördüncü oğluydum," dedi. "Tanrı'nın geleceğim için büyük planları yoktu, ben de bulabildiğim bir şeytanla yeni planlar yaptım. Beni utandıramazsın, Sara. Ve pişman olduğumu da göremezsin. Ahmak'ı teslim ettiğimde, ben tarihe geçeceğim ve sen, önemsiz ve sıkıcı olan sen, unutulacaksın."

Sara'ya eliyle gitmesini işaret etti.

"Şimdi git. Sana daha fazla ihtiyacım yok."

Yaşadığı dar bölmenin içinde Arent eski ordu üniformasının içine girmek için kıvranırken kolları ve bacakları perdeleri dövdü. Pantolonu beline dar geliyordu ve rengi solmuş yeşil, dar ceketinin önünü iliklemek epey zor olmuştu.

Bu pek hoşuna gitmese de şaşırdığı söylenemezdi.

İnsanları kovalayarak geçirdiği onca yıldan sonra, son zamanlarda kolay bir yaşam sürdüğü söylenebilirdi. İyi yemekler yiyor, güzel şaraplar içiyor ve haftalarca fiziksel olarak hiç zorlanmadan vakit geçiriyordu. Bütün gün ya yürüdükleri ya da savaştıkları orduda işler böyle değildi. Ve karşılarında bir düşman olmadığında da kendi aralarında savaşırlardı. Bu zavallı ve çok rahatsız bir hayattı ve Arent hiç özlemiyordu.

Sonunda ceketinin düğmelerini iliklemeyi başardığında, gömleğinin yıpranmış eteğini pantolonunun içine soktu, sonra üzerinde leke olup olmadığını gözden geçirdi ve yaka kısmına yakın birkaç damla kan lekesi buldu.

Bunu kullanmak zorundaydı. Epeyce yıpranmış olsa da sahip olduğu giysiler arasında üniforması, en iyi durumdaki ve akşam yemeğinde giyebileceği tek takımdı. Amcası, satın aldığı çalışma haklarıyla birlikte, üniformasını da satın almıştı. Sayılamayacak kadar çok suçu olsa da Jan Haan, Arent'in neden büyükbabasının evinden ayrılmak istediğini anlayan tek kişiydi. Ona bağırmayan ya da gitmesine engel olmaya çalışmayan tek kişi o olmuştu. Arent'in gözlerinin içine bakıp derinliklerinde dolaşan korkuyu gören tek kişi. Büyükbabasına duyduğu sadakat onu, yeğenini bu kararından dönmeye zorlamaya itmişti fakat onun ikna edilemeyeceğini anla-

dığında, Arent'in seçtiği bu yeni yolda kolayca ilerleyebilmesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Arent bir kez daha eskiden tanıdığı adam için yüreğinde bir acı hissetti ve sonra, dönüştüğü şeyi hatırlayıp keskin bir şaşkınlık yaşadı. Arent istese de şeytanlara inanamıyordu fakat yoldan çıkmanın ne olduğunu biliyordu. Bir şeytana inanmak rahatlatıcı olurdu; böylece suçlayabileceği, etkisiz hâle getirebileceği ve –onu yetiştiren adam olan– amcasını mucizevi biçimde geri alabileceği bir şeye sahip olurdu.

Arent yara izini ovuşturdu. Amcası bu izi suikastçının yaptığını söylemişti fakat sebebi neydi? Ve bunu başka kimler biliyordu? Bunu bilen her kimse, Arent'in geçmişini biliyordu ve o sembolü yelkenin üzerine çizmişti. Bosey'i gemide bir amaç için görevlendirmişlerdi. Ona cüzzamlı paçavraları giydirmişler ve bir uyarı iletmesi için o sandıklar üzerine yerleştirmişlerdi. Bunu yapmak için güce, planlamaya ve organizasyon yeteneğine ihtiyacı vardı ve bu, düşük sınıftan bir paralı asker için oldukça fazla çaba harcamak anlamına geliyordu.

Ceketini düzelten Arent boş dümen bölmesinden geçip kıç kamarasına yöneldi. Asık suratlı garsonlar içkileri servis ediyor, yolcular ve subaylar bir küvetteki sıcak ve soğuk su gibi birbirlerine karışıyor, böylece neşeli şakaları tuhaf durgunluklar izliyor, zorlama konuşmalar kaçınılmaz sessizliklere dönüşüyordu.

Sander ve Isabel, Lia ve Sara'yla konuşuyordu. Sara'nın gözlerinde kısa süre önce ağladığını gösteren bir donukluk vardı. Arent'i eşikte görüp ona davetkâr bir gülümsemeyle baktı.

Arent kalbinin canlandığını hissetti.

Vos görüş alanına girdi. Yüzü acıyla kasılmış hâlde, kamaranın uzak ucundaki bir şeye bakıyordu. Arent bakışlarını takip edip, dikkatle izlediği kişinin Creesjie olduğunu gördü. Aralarında bir tek o eğleniyormuş gibi görünüyordu. Kaptan Crauwels'e aralarında dedikodu yapabilecekleri kadar yakın duruyordu ve Arent hangisinin daha şık giyinmiş olduğuna karar vermekte zorlandı. Creesjie'nin üzerinde değerli taşlarla bezenmiş, Şam işi ipekten bir elbise vardı; göğsünün üzeri dantellerle kaplıydı ve sarı saçları sırtına dökülüyordu. Crauwels deri bir yeleğin altına ipek bir gömlek giymişti. Turuncu pantolonu ve aynı renkteki şapkasının üzerinde bir sürü kuş tüyü vardı.

Creesjie parlak dişlerini göstererek güldü, sonra oyuncu bir tavırla Kaptan'ın kuşağını yakaladı. "Söyleyin bana, Kaptan, aslında siz nesiniz? Görgüsüz bir tüccar ve bir kaptan mı, yoksa bir beyefendi mi?"

"İkisi de olamaz mıyım?"

Creesjie saçlarını savurarak, "Bu imkânsız," dedi. "Biri, kendi servetini yaratır ve sadece onu korumak ve sürdürmekle ilgilenir. Diğeri aynı serveti durmadan harcar ve nasıl kazanıldığıyla ilgilenmez, sadece zengin olduğunu bilir. Bunlar, birbirinden çok farklı durumlardır ama siz ikisine de uymuyorsunuz."

Kaptan gururla göğsünü kabarttı. Creesjie Jens'in iltifatlarını almak güzel bir histi.

"Pekâlâ, Kaptan, şimdi bana söyleyin, nasıl böyle etkileyici bir zıtlığa dönüştünüz?"

Arent, Crauwels'in, Creesjie'nin ne yaptığını görmediğinden emindi. Ondan öylesine etkilenişti ki onu ne kadar doğrudan bir tavırla sorguladığının farkında değildi. Bir keresinde Sammy ona en iyisinin, en zor soruları yumuşak sözcüklerle sarmalamak olduğunu söylemişti. Sammy bu konuda ustaydı ama Creesjie ondan bile iyiydi.

Creesjie'nin neyin peşinde olduğunu merak etti.

Kaptan, Creesjie'ye cüretkâr denebilecek kadar yaklaşıp, "Bunu size anlatabilirim Bayan Jens çünkü beğeneceğiniz bir hikâye olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ailem bir zamanlar soyluydu, ta ki büyükbabam –Tanrı ruhunu lanetlesin– bütün servetimizi çarçur edene kadar. Ben büyürken etrafımızda hâlâ o eski günlerin görkeminin izleri vardı. Annem bazı mobilya parçalarını bulundukları evden büyük olsalar da saklamıştı. Dışına itildiğimiz sınıfın terbiyesini taşırdı ve nadiren de olsa, hâlâ bozulmamış bir bağlantıyı kullanabilir ya da eski bir borcu tahsil edebilirdi. Filoda kaptan olabilmemi de buna borçluyum. Bu, hiçbir karşılık veremeyenlerle daha fazla bir şey yapmak istemeyen eski bir aile dostunun son iyiliğiydi."

Creesjie büyük bir şaşkınlıkla eliyle ağzını kapadı.

Kaptan, "Ve doğuştan bir denizci olduğum ortaya çıktı," diye böbürlenirken Creesjie'nin tepkisinin keyfini çıkarıyordu. "Müretteba-tımdan istediğiniz kişiye sorabilirsiniz, denizde yön bulmak ya da rüzgârı ve dalgaları okumak konusunda benden daha iyi birini bu-

lamazsınız. *Saardam*'da benden başka kimsenin haritalara dokunmasına izin vermem çünkü bizi yanlış yönlendirirler. Yine de eskiden sahip olduklarımızla kıyaslandığında bu yetenekler oldukça yetersiz ama ben sahip olduklarımı kaybetmeyi reddediyorum. Tavırlarım, giysilerim ve eğitimim. Onlardan asla uzaklaşmıyorum; böylece, sonunda aile servetimi tekrar kazandığımda, kaybettiğim hayatıma devam edebileceğim."

Creesjie ona öylesine yoğun bir inançla baktı ki Arent bu âna burnunu sokmaktan korkarak bakışlarını onlardan kaçırdı. "Çok ilginç bir adamsınız, Kaptan," dedi. "Peki, eğer sormamda bir sakınca yoksa bu serveti nasıl geri kazanmayı umuyorsunuz ve bu yakın zamanda olacak mı?"

Crauwels sesini alçalttı. "Bunun çok yakında olacağını hissediyorum. Böyle gemilerde her zaman fırsatlar vardır." Anlamlı gözlerle Genel Vali'nin kamarasına baktı.

Creesjie ondan bir şeyler daha öğrenebilmek için umutsuzca girişimlerde bulunduysa da konuşmaları boş ve eğlenceli bir konuya sürüklendi.

Eşikten geçip içeri girmenin vaktinin geldiğini fark eden Arent, gücünü toplamak için derin bir nefes aldı.

Arkasından gelen sarhoş bir ses, "Ben de aynısını yaptım," dedi.

Arkasına dönen Arent, Reynier van Schooten'ın dümen kamarasının zeminine oturmuş, bacaklarını ileri uzatmış, kasığına bir içki şişesi sıkıştırmış hâlde buldu. Akşam yemeği için giyinmeyi denemişti fakat çabalarının pek başarılı olduğu söylenemezdi. Gömleğine şarap döktükten sonra lekeyi kapamak için üzerine bir ceket geçirmiş fakat düğmeleri yanlış iliklemişti. Ayak bileklerinin yakınlarındaki kurdeleler aşağı sarkıyordu ve pantolonunda çiş lekesi vardı. Üzerinde alkol, ter, uzun geceler ve pişmanlıkların kokusu vardı.

"Sana ne oldu?" diye sordu Arent.

Van Schooten yutkunup, "Bir hata yaptım," dedi. Üzerinde umutsuz bir hava vardı. Acınası ve üzgün görünüyordu. "Onlar gibi olmayı o kadar çok istedim ki."

"Kimler gibi?"

"Onlar!" diye bağırdı Van Schooten, eliyle kıç kamarasını işaret

ederek. "Lanet olası soylular gibi. Onların sahip oldukları şeylere sahip olmak istedim. Ve neredeyse bunu elde ediyordum." Başı öne eğildi, çenesi neredeyse göğsüne değecekti. "Bunu elde etmek için neler yaptıklarını bilmiyordum. Senden ne kadar çok şey istediklerini. Bunun sana nelere mal olduğunu."

Arent ona doğru bir adım attı. İhtiyar Tom insanlardan, kalplerindeki istekleri gerçekleştirmek için bir iyilik istiyordu. Arent, Bosey'nin rıhtımdaki uyarısı sayesinde onun *Saardam*'ı acımasızca mahvetmeyi planladığını biliyordu ve geminin Baş Tüccarı bunu yapmak için oldukça iyi bir müttefik olurdu.

"Bu sana neye mal oldu, Van Schooten?" diye sordu.

Van Schooten'ın başı hızla yukarı kalktı. "Bunu neden umursuyorsun ki? Sen, bir Berg olmaktan vazgeçtin, peki ne için? Şimdi nesin? Pipps'in köpeği."

Arent, "Sana neye mal oldu?" diye ısrar etti.

Van Schooten gülüp, sanki ilk kez görüyormuş gibi lekeli giysilerini çekiştirdi. "Biliyor musun, bu Şirket'ten nefret ediyorum. Hep nefret ettim. Burada kâr etmek, prensiplerden, gururdan ve insanlardan daha önemli. Annem şu an beni görse, utanırdı. Yaptığım şeyleri görse, benden utanırdı."

Arent aralarında böyle bir ortak nokta olmasına şaşırmıştı. Babasının da ondan utanacağını düşündü. Babası her Pazar ayininde Birleşik Doğu Hindistan Şirketi'ne saldırır, ondan, "arzuların şirketi" diyerek bahsederdi. Babası, insanın ihtiyacı olan her şeyin, ona Tanrı tarafından karşılıksız verildiğine inanırdı. Yiyecekler ağaçlarda ve toprakta yetişir, ormanın içinde bulunabilirdi. Bu, Tanrı'nın doğdukları an onlara verdiği bereketti. Vaazlarında, insanlarda arzu uyandıran şeyin Şeytan olduğunu söylerdi. O, insanları gereksiz lükslerle baştan çıkarırdı: Şeker, tütün, alkol; bunlar insanların dikkatini dağıtır, etkileri çabucak geçer ve hep yenilenmeye ihtiyaç duyardı ve insanlar onların peşinden koşarken delirirdi. Babası, Birleşik Doğu Hindistan Şirketi'nin işlerinde Şeytan'ın parmağını görürdü; Şirket insanları arzuları sayesinde kafeslere kapayıp her ay zincirlerini yeniden satın almaya ikna ediyordu.

Arent babasından nefret ederdi fakat sonunda o deli ihtiyara yarı

yarıya da olsa hak vermeye başlamıştı. Tarlalarda, ürettikleriyle kıyaslandığında akıl almaz derecede düşük bir ücret karşılığında ölümüne çalışan köylüler görmüştü. Bunu reddedenlere karşı kaba kuvvet kullanılıyordu. Bunun karşısında duranlar öldürülüyordu çünkü gelişmenin kurbanlara ihtiyacı vardı.

Van Schooten haklıydı. Şirket için insanların hiçbir önemi yoktu. Onlar da diğer her şey gibi alınıp satılabilen eşyalardı: Üretimlerine para ödenmiyordu ve yerlerine yenilerini koymak ucuz bir işti. Sadece topraktan çıkardıkları şeylerin değeri vardı.

Van Schooten, alkol yüzünden anlaşılmaz hâle gelmeye başlamış sesiyle, "Biliyor musun?" dedi. "Gerçeği söylememi istersen, İhtiyar Tom bu gemiyi suyun dibine çektiğinde, buna memnun olacağım. Bu gemide kurtarılmaya değecek hiç kimse yok."

Arent buna, "İşler o noktaya gelmeyecek," diyerek karşı çıktı.

"Neden? Bunu durduracağın için mi?" Sesinde neredeyse acıma denebilecek bir ton vardı. "Pipps'in dans eden ayısı, iplerin onun elinde olduğunu düşünüyor. Ne hoş." Gözleri kısıldı, yüz ifadesi keskinleşti. "Senin hakkında bir hikâye duydum. Aldığın son dava hakkında; Edward Coil adlı bir adam ve kayıp bir elmas hakkında."

Arent gerildi. "Bu, çok uzun zaman önceydi," dedi.

"Ve mücevher bulunamadı. Onu sen mi çaldın, Arent? İnsanlar böyle söylüyor."

"Lille'e mücevher çalındıktan üç ay sonra gittim. Sammy bundan bir ay sonra geldi. Mücevher ortadan kaybolalı uzun zaman olmuştu. Coil'in yatağının altında binlerce gulden vardı."

"Aile serveti."

"Sammy'nin ortaya çıkardığı şey bu oldu." Arent sıktığı dişlerinin arasından konuşuyordu. "Bir hata yaptım."

"Coil'e ne oldu?"

"Bilmiyorum."

Van Schooten, "Onun ismini lekeledin ve bilmiyorsun, öyle mi?" diye bağırdı.

"Sammy masumiyetini kanıtlamadan önce kaçtı. Nereye gittiğini bilmiyoruz."

Arent birinin onu iterek yanından geçtiğini fark etti. Her şeyi bastıran parfüm topu, geçen kişinin Kaptan Crauwels olduğunu anlamasını sağladı.

Crauwels, Van Schooten'a acıyarak bakıp, "Tanrı aşkına, Reynier," dedi. "Sana ne oldu böyle? Son iki haftadır tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Van Schooten özür dileyen bir tavırla bakışlarını ona doğru kaldırırken gözlerinde yaşlar birikiyordu.

"Ben..."

Sözü, gürültülü ayak sesleri tarafından kesildi ve kapıyı çarparak açan Isaack Larme hızla içeri girdi.

"Geri döndü, Kaptan," dedi nefes nefese. "Sekizinci Lamba, geri döndü!"

39

Hücrenin kapısı açılır açılmaz Sammy sendeleyerek dışarı çıkıp temiz havayı ciğerlerine çekti. Hava nemli olsa da o kendini soğuk ve yapış yapış hissediyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, saçları matlaşmıştı ve nefesi kokuyordu. Elinde Sara'nın ona verdiği uyku ilacı şişesini tutuyordu.

Ayağa kalkmak için Arent'in uzattığı koluna tutunup, "Tanrım, burada, dışarıda olmak çok güzel," diye haykırdı.

Arent yüzüne yansıyan umutsuzluğunu uzaklaştırmaya çalıştı.

Yapması gereken tek şey, Sammy Pipps'in zarar görmesini engellemekti ve onun bu hücrede kapalı kaldığı her saat, görevinde başarısız olduğu bir saatti. Önceki gün amcasının ona duyduğu sevginin, Sammy'nin özgürlüğünü kazanması için yeterli olacağını düşünüyordu. Bugün bu sevginin Sammy'yi bir kamaraya aktarmasını bile sağlamayacağını biliyordu.

Önceki akşam gibi üzeri açık güverteye ulaştıklarında Sammy, Arent'ten arkasını dönmesini istedi. Böylece pantolonunu indirip geminin kenarından tuvaletini yapabilecekti.

Uzaktaki alevleri sayıp, "Görüyorum ki Sekizinci Lamba geri dönmüş," dedi.

Arent, "Durumu araştırmak için suya bir filika indiriyorlar," dedi. "Acele edersen, onları izleyebiliriz."

Geminin kenarından bolca işerken Sammy, "Asla tuvaletini yapan bir adamı acele ettirme," diye onu azarladı. "Bana neler öğrendiğini anlat."

"Bugün cüzzamlıyla karşılaştım. Beni *Saardam*'ın kargo bölgesinde yapılmış bir sunağa götürdü."

"Hâlâ orada mı? Onu inceleyebilir miyim?"

"Kaptan Crauwels onun yok edilmesini emretti."

Sammy, "Elbette," deyip içini çekti. "Başka bir şey var mı?"

"Bosey'nin *Saardam*'da inşa ettiği gizli kaçakçı bölmesini bulduk ve onun İkinci Kaptan Larme'la işbirliği içinde olduğunu öğrendik. Ayrıca..."

"Biz dediğin, kim?"

"Sara Wessel."

"Ah." Sesinde bilmiş bir ton belirdi. "Sara Wessel."

"Evet, Sara Wessel."

"Çok güzel."

Arent gözlerini kırpıştırdı. "Çok güzel olan şey ne?"

Sammy neşeyle kollarını iki yana açtı. "Seni oydukları dağlar kadar ağırsın." Arkadaşına bakıp, gördüğü umutsuz vaka için acı çekti. "Larme'ın gizli bölmesinde ne vardı?"

"Boştu. Biz gittiğimizde, Larme içinde ne varsa almıştı ama etrafında İhtiyar Tom'un işaretlerini görmek onu şaşırtmış gibi görünüyordu."

"O hâlde İhtiyar Tom, Bosey'yi, Larme'ın bilgisi dışında bir şeyler taşımak için kullanmış olmalı."

Arent, "Sonra da konuşmasını engellemek için onu öldürdü," diyerek katıldığını belirtti. "Bir de Van Schooten'ın, onu için için tüketen bir sırrı var. Neredeyse öğreniyordum fakat..." Sekizinci Lamba'yı işaret etti.

Sammy pantolonunu çekip arkadaşının yanına gitti. Arent ona, akşam yemeği masasından çaldığı dokunulmamış bir kuşu, büyük bir ekmek somununu ve bir sürahi şarabı verdi.

Arent, geminin orta bölümünü geride bırakırlarken, "Ayrıca, sanırım Johannes Wyck'in, Bosey'nin dilini neden kestiğini söyletmenin bir yolunu buldum."

"Nasıl?"

"Bir kavgayı kaybetmem gerekecek."

Sammy çiğnemekte olduğu ekmeği yuttu. "Daha önce bunu hiç yaptın mı?"

"Herhalde kazanmaya benziyordur, sadece sonunda yere düşeceksin."

Suya indirilen filikayı görebilecek kadar yaklaşmışlardı. Üzeri örtülüyken göründüğünden çok daha büyüktü; içinde, her birine üç denizcinin oturabileceği üç sıra vardı ve pruvada da bir denizci çömelerek seyahat edebilirdi. Belli ki Crauwels o kadar çok kişiyi riske atmak istememişti çünkü sadece üç kişi ip merdivenden aşağı iniyordu.

Ve yaptıkları işten hiç memnun görünmüyorlardı.

Van Schooten, yeni anne olmuş bir tavuk gibi onları izliyordu. Sesinde gerçek bir endişeyle, "Sadece onları görebileceğiniz mesafeye kadar yaklaşın, daha ileri gitmeyin," dedi. "Elinizden geldiğince, üzerlerinde taşıdıkları renkleri ve güvertede hangi dilin konuşulduğunu anlamaya çalışın."

Arent, Larme'ın gemiden bir eşya gibi bahsettiğini fark etti. Gemilerden bahsedilirken genellikle bir dişiymiş gibi konuşulur ya da en azından mürettebat kastedilerek 'onlar' denirdi.* Sekizinci Lamba'nın üzerlerindeki etkisi şimdiden çok büyüktü.

Vos, yarı açık güvertenin altındaki kamaradan çıktı. Ay ışığı altında, çok fazla derisi ve çok küçük bir kafatası varmış gibi bembeyaz görünüyordu.

Crauwels, "Genel Vali nerede?" diye sordu.

"Onu uyandıramadım," dedi Vos.

Sammy, Arent'in kolunu dürtüp çenesiyle Lia ve Sara'nın Creesjie'yle birlikte indirilen filikayı izlediği kış güvertesini işaret etti. Görünüşe bakılırsa hanımefendiler, akşam yemeğinden sonra içkilerini içmek için içeride kalmayı tercih etmemişti.

Hemen altlarında, filika etrafındaki suyu hafifçe sıçratarak yüzeye ulaştı.

Larme, "Kaptan!" diye bağırdı. "Bakın!"

Sekizinci Lamba'yı işaret ediyordu. Turuncu alev, kan kırmızısına dönüşmüştü.

Hemen ardından acı dolu bir çığlık yükseldi ve aniden durdu.

Herkes kulaklarını kapadı ama Arent bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

---

* İngilizcedeki it/she zamirleriyle yapılan bir oyun. *–çn*

Bir çığlık, bir uyarı anlamına gelirdi.

Ya ona ya da ondan uzağa doğru koşman gerektiği anlamına gelirdi. Yokmuş gibi davranmak kimseye yardımcı olmazdı.

Sara kıç güvertesinden, "Arent!" diye bağırdı. "Arkamızdan geldi!"

Arent birkaç adımda merdivenleri tırmanırken Sammy onu takip etti. Elbisesi yüzünden zorlanarak da olsa, Sara da onları kıç kasarasına doğru izledi. Lia ve Creesjie sendeleyerek onun ardından geliyordu.

Arent bir şeyin ayağının altında ezildiğini hissetti. Ona dokunmak için eğildi fakat Sammy'nin sesi onu durdurdu. Sammy midesi bulanarak, "Kan," dedi. "Kokusunu alabiliyorum."

Sammy'nin midesi hep hassas olmuştu.

Hayvan kafeslerine giden kapıyı açan Arent, hepsinin öldüğünü ve bağırsaklarının deşilip, samanların üzerine yayılmış olduğunu gördü. En çok, zavallı dişi domuzun acı çektiğini düşündü. Duydukları çığlık ondan gelmiş olmalıydı.

Creesjie tırabzana doğru koşup kusarken Sara dehşetle bir adım geriledi.

"Arent," dedi.

Arent, Sara'nın sakinleştirilmeye ihtiyacı olmasını bekleyerek ona döndü fakat Sara ayaklarını işaret ediyordu. Yere kanla, bir göz ve bir kuyruk çizilmişti.

Lia dehşetle, "İhtiyar Tom'un işareti," diye fısıldadı.

Sara durdukları yere bakıp, "Sadece yirmi adım uzaktaydık," dedi. "Bir şey nasıl biz duymadan hayvanları katledip yere bunu çizmiş olabilir?"

Sahip olmadığı cevapların onda olmasını umuyormuş gibi Arent'e baktı.

Arent'in de buna bir cevabı yoktu. O da en az Sara kadar gerilmişti. Sammy'le birlikte çalıştığı bunca yıldır, –şahit olduğu bir sürü imkânsız görünen şeye rağmen– daha önce hiç bu boyutta ya da sebebini hemen anlayamadığı bir şey görmemişti. Bir ceset, birinin o kişinin ölmesini istediği anlamına gelirdi. Bir hırsızlık, birinin çaldığı şeyi arzuladığı anlamına gelirdi. Bunu nasıl yapabildikleri her zaman şaşırtıcı olsa da en azından bunu neden yaptıklarını anlayabilirdi.

Bu farklıydı.

Bu, kaotik ve hınç doluydu. Tuhaf işaretler ve katledilen hayvanlar birer ipucu değil, onlara gönderilen mesajlardı. Bu bir şeytan olsa da olmasa da bu işin arkasındaki şey, onlara ne kadar güçsüz olduklarını göstermek istiyordu. Nasıl tuzağa düştüklerini. Onlara ne kadar kolayca saldırabildiğini bilmelerini istiyordu. Onları korkutmaya çalışıyordu.

Ve başarılı oluyordu. Arent'in tüyleri diken diken olmuştu. Gemiden atlayıp yüzerek Batavia'ya dönmek istiyordu. Sadece, kaç kişiyi sırtında taşıyabileceğinden emin olamıyordu.

"İşte bu, öyle değil mi?" dedi Lia, annesine yapışarak. "İlk kötücül mucize bu. Tam olarak Vaiz'in söylediği gibi."

Arent, "Kötücül mucize nedir?" diye sordu.

Sara, "Sander, bunların olacağı konusunda bizi uyarmıştı," dedi.

"Bunları, İhtiyar Tom'un ne kadar güçlü olduğunu görmemiz için yapıyor, böylece daha çok insan onunla pazarlık yapmak isteyecek. Her biri onun işaretini taşıyacak."

"Neden sadece üç tane?" diye sordu Sammy.

"Çünkü bundan sonra onunla pazarlık etmeyen herkes katledilecek."

Sonunda üzerindeki şoktan kurtulan Kaptan Crauwels aşağıdaki filikaya seslendi. "Hemen o lambanın yanına gidin. Sizden..."

Vos, "Artık çok geç, Kaptan," dedi. "Gitti bile."

Crauwels onun arkasına baktı.

Az önce kırmızı alevin olduğu yerde artık sadece karanlık vardı.

40

Geminin orta kısmından bir lamba alan Sammy tekrar hayvan kafeslerinin yanına döndü ve sabırsızca Arent'in çakmaktaşı kesesini işaret etti. Sammy bir kıvılcım çakmaya çalışırken Kaptan Crauwels, Isaack Larme'ı omzundan yakaladı.

"Birkaç kamarotu paspaslarla buraya gönder," dedi. "Burayı temizlet."

Önlerinde duran şeye bakıldığında, Kaptan'ın sakinliği vahşilikmiş gibi duruyordu.

Şokla ayılmış olan Van Schooten, "O emri biraz beklet," dedi. "Kimsenin bunu görmesini göze alamayız. Gemi panikle darmadağın olur."

Bakışlarını geminin armasına yönelten Crauwels, "Bir Indiaman gemisinde sırlara yer yoktur," dedi. "İnan bana, şu an bile yukarıda bizi izleyen gözler var. Haber geminin yarısına yayılmıştır bile."

Sammy, "Belki de ne olduğunu gören biri olmuştur," diye tahmin yürüttü. Sonunda lambanın fitilini tutuşturmayı başarmıştı, ışık güverteye yayıldı.

Histeri krizine girmenin eşiğindeki Baş Tüccar, "Neler olduğunu biliyoruz!" diye haykırdı. "Neler olduğunu görebiliyoruz! Bu lanet gemi onları öldürdü. Kırmızı bir ışıkla parladı ve onları katletti. Ve sıra bize geldi."

Crauwels, "Larme, armanın yanına git," dedi. "Bulabildiğin herkesi buraya getir. Onları sorguya çekeceğiz." Ayağıyla dişi domuzun cesedine dokundu. "Ve işin bittiğinde, Vaiz ve aşçıyı da buraya getir. Bu etin kutsanmasını, sonra da düzgünce kesilip tuzlanmasını istiyorum."

Baş Tüccar'ın kuşkulu bakışları karşısında omzunu silkti. "Karanlık güçler umurumda değil, bu etin ziyan olmasına izin vermeyeceğim. Zaten erzak eksiğimiz var."

Arent birinin koluna dokunduğunu hissedip döndüğünde, Lia'yı göğsüne yatırmış olan Sara'yı gördü. Kız derin hıçkırıklarla ağlıyordu. Creesjie ve Vos ortalıkta görünmüyordu. Arent onların kalabalıkla birlikte yanlarından ayrılmış olduğunu fark etti.

Sara, "Lia'yı kamarasına götürüyorum," dedi. "Sonra konuşabilir miyiz?"

Arent başıyla onaylayıp dikkatini tekrar, sadece poposu dışarıda kalacak kadar kafesin içine girmiş olan Sammy'ye yöneltti.

Crauwels, Sammy'yi kastederek, "Pekâlâ, hırsız avcısı," dedi. "Tüm bunlardan nasıl bir anlam çıkarıyorsun?"

Sammy kafesin içinden, "Cüzzamlının ilk gece görüldüğü lombarın hemen altımızda olmasını ilginç buluyorum," diye cevap verdi. "Giysilerini bulabildiniz mi?"

"Gemiyi baştan aşağı aradık fakat hiçbir şey bulamadık."

Baş Tüccar, "Hâlâ bunun oyunlar oynayan bir üçkâğıtçı olduğuna inanıyor olamazsınız," diye konuşmaya girdi. "Lambanın ışığı, filika suya indiği an kırmızıya döndü. Hayvanlar da hemen ardından katledildi." Dişi domuzu işaret etti. "Bu zavallı hayvanın çığlığını duyduk. Biri gemiden suya atlamadıysa bunu yapıp, biz görmeden buradan uzaklaşmış olması imkânsız. Bunu yapmış olsa bile suya düştüğünde çıkardığı sesi duyardık."

Sammy zorlanarak kafesin içinden çıktığında, bir sopanın ucunda iki şey vardı.

Crauwels gözlerini kısarak, "Ne buldun?" diye sordu.

Problem çözücü sopayı ışığa doğru kaldırıp kanlı bir bandaj parçasıyla bir tespihi gözler önüne serdi.

"Yani bunu yapan kişi gerçekten de cüzzamlıydı," dedi Van Schooten. "Bu onun bandajlarından biri. Tespihi de hayvanlara saldırdığında düşürmüş olmalı."

Bir yandan tespihi inceleyen Sammy şüpheyle, "Hımm," dedi. "Bu sonradan fakir kalmış, zengin bir adamın tespihi. Adam çok yolculuk etmiş ve çok inançlı biriymiş. Belki de bir vaizmiş."

Van Schooten şaşkın gözlerle ona baktı. "Bunu nasıl..."

"Ahşap boncukların içindeki delikler, dizildikleri ipe kıyasla çok büyük ve içine bakarsanız, metal bağlantılar yüzünden oluşmuş çizikleri görebilirsiniz. Bu boncuklar bir zamanlar bir zincire diziliymiş. Metalden yapılmış tespihlerin çoğu zenginlere aittir ve çoğunlukla aralarında değerli taşlar da olan, metal boncuklara sahiptirler, yani bu tespih hayatına, çok daha görkemli bir şey olarak başlamıştı. Muhtemelen tespihin sahibi ekonomik zorluklar yaşadıkça boncukları tek tek sattı ve sonunda zincir de gittiğinde, onları bu ipe dizmek zorunda kaldı. Fakir biri bulduğu metal bir tespihi hemen satar ve aldığı parayla daha ucuz bir tespih alırdı. Bu kişi yavaş yavaş fakirleşti. Ama ahşap boncukların ne kadar yumuşak olduğuna bir bakın. Dua edilirken ovuşturuldukları için oldukça yıpranmışlar, bu da sahibinin ne kadar inançlı biri olduğunu gösteriyor. Ve ahşap boncuklar farklı ağaçlardan yapılmış. İlk bakışta, Eyaletler, Almanya ve Fransa'da bulunabilecek, sert ve yumuşak ağaçların örneklerini görebiliyorum. Dediğim gibi, tespihin sahibi epeyce seyahat etmiş." Düşünce âleminden çıkan Sammy etrafındaki şaşkın yüzleri inceledi. "Bütün medeniyetimiz, ahşap, taş ve birkaç çeşit metalle kurulmuştur," diye açıkladı. "Onları tanıyabilirseniz, size ne kadar önemli ipuçları verebildiklerine çok şaşırabilirsiniz. Kaptan Crauwels, normalde hayvanlarla kim ilgileniyor?"

Bu gösteri karşısında şaşkına dönmüş olan Kaptan, "Çoğunlukla kamarotlar," dedi. "Bazı akşamlar garsonlar da gelip onları yemek artıklarıyla besler."

"Onlardan birinin yakın zamanda bandaj kullanıp kullanmadığını ve bir tespihe sahip olup olmadıklarını sorabilir misiniz?"

Baş Tüccar kollarını havada savurarak, "Bu çok aptalca!" dedi. "Gerçek açıkça ortada ama siz onu kabul etmiyorsunuz."

Sammy onu umursamadan Kaptan'la konuşmaya devam etti. "Gemiyi Amsterdam'a ulaştıracak rotayı kimler biliyor?"

Kaptan gururla, "Onu, üzerimizdeki yıldızları izleyerek ben çıkartırım," dedi. "Diğer gemiler, ellerinden geldiğince bizi takip eder."

"Onlardan ayrı düşmekten endişelenmiyor musunuz?"

"Bir konvoyu sekiz ay boyunca bir arada tutmanın hiçbir yolu

yoktur; rüzgâr ve dalgalar buna izin vermez. Sakin havalarda bile güvenliğimiz için mesafemizi korumamız gerekir. Bu gece iki gemi bizi beklemeden ilerlemeye devam etti ve zaman içinde diğerlerinden de ayrılacağız, bunu önlemenin bir yolu yoktur."

Sammy öfkeli gözlerle Sekizinci Lamba'nın gözden kaybolduğu alana bakarak, "Yine de gizemli takipçimiz bizi bulmaya devam ediyor," dedi. "Bu oldukça etkileyici bir özellik."

Baş Tüccar inatla, "Bu şeytanın işi," dedi. "Ve ben burada durup onun bizi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Kaptan, size günün ilk ışıklarıyla Batavia'ya dönmenizi emrediyorum."

Crauwels bir tartışmaya girişmek üzere çenesini sıktı fakat bunu, sağduyusunu kullanarak değil, bir refleks olarak yapmıştı. İçini çekip bundan vazgeçti. "Evet, ben de en iyisinin bu olacağını düşünüyorum. Sabah bunu filoya duyururum fakat Genel Vali'nin de onayına ihtiyacımız olacak."

Yanlarından ayrılan Van Schooten, "Onu alacaksınız," dedi.

Onlar ayrıntıları konuşurken Sammy, Arent'i kenara çekti. Kısık sesle, "Bu tespihin kime ait olduğunu araştırmamıza gerek yok," dedi. "Sahibinin kim olduğunu biliyorum."

"Bu harika!" dedi Sammy heyecanla. "Onu kimsenin elinde gördün mü?"

"Evet," dedi Arent. "Babamın elindeydi. Ortadan kaybolduğu gün."

41

Creesjie Jens katledilmiş hayvanların görüntüsünü gözünün önünden uzaklaştırmaya çalışarak parfüm topunu kokladı. Ona en çok işkence eden şey kan olmuştu. Görüntüsü değil, kokusu. Saçlarına ve tenine işlemişti. Kana dokunmamış olsa da sanki elbisesinden aşağı damladığını hissedebiliyordu. Sanki gördüğü kanla yıkanmıştı.

"Titriyorsunuz," dedi Vos sabırsızca.

Kıç güvertesine giden merdivenleri inerken Creesjie, "Şok yüzünden," dedi. "Daha önce ölümle hiç bu kadar yakından karşılaşmamıştım."

Görevini yerine getirmek üzere Genel Vali'nin yanına gitmek için ilerlerken, Vos'un sessizce onu takip ettiğini fark etti. Vos onunla ilk kez konuşuyordu ve Creesjie her zamanki gibi onun varlığını çok rahatsız edici buluyordu.

Vos her zaman kullandığı sıkıcı ses tonuyla, "Sizinle kişisel bir mesele hakkında konuşabilir miyim?" diye sordu.

Creesjie onun gerçekten de dişli çarklar ve yaylardan yapılmış olduğunu düşündü. Gördükleri o korkunç manzaradan sonra bile sanki az önce bir geçit töreni izlemişlermiş gibi konuşuyordu. Neden Creesjie'nin üzgün olduğunu ve yalnız bırakılmak istediğini göremiyordu?

"Bu mesele yarına kadar bekleyemez mi? Ben..."

Vos, "Pozisyonumu epeyce değiştirecek bir noktaya varmak üzereyim," diye sözünü kesip, tepkisini görmek için onun yüzünü izledi.

Söyleyecek daha iyi bir şey bulamayan Creesjie, "Nasıl?" dedi.

"Bir süredir bazı planlar yapıyorum," dedi Vos. "Ve Amsterdam'a vardığımızda, sonuçlarına ulaşacaklar. Yeni elde ettiğim servetimi

kullanarak, 17 Beyefendi'yi, Batavia'nın yeni Genel Valisi olmaya uygun bir aday olduğum konusunda ikna etmeye niyetliyim. Elbette, Jan Haan'ın beni bu konuda destekleyeceğine güveniyorum."

Bu yeni bilgi karşısında afallayan Creesjie, bakışlarını ona dikti. "Bunu bana neden söylüyorsunuz, Bay Vos?"

"Çünkü size evlenme teklif etmek istiyorum."

Creesjie'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Astor Dükü'yle sözlü olduğunuzu biliyorum fakat araştırmalarıma göre Dük'ün servetini kaybetmesi için bir savaşa daha girmesi yeterli ve kendisi, asla savaşlardan uzak duramıyor."

Creesjie sadece boş gözlerle ona bakabiliyordu. Bir hesap makinesi, ona evlenme teklifinde bulunuyordu. Creesjie'nin ne kadar şaşkına dönmüş olduğunun farkında olmayan Vos konuşmaya devam etti.

"Astor Dükü iyi bir talip fakat üç yıl sonra bir savaş alanında düşüp öldüğünde ne yapacaksınız? Çok güzelsiniz fakat güzellik geçicidir. Ve bu olduğunda, nasıl yaşayacaksınız, nasıl yemek yiyeceksiniz, paranız nereden gelecek? Ben size, ikimiz için de faydalı olacak bir evlilik teklifinde bulunuyorum. Size hayranım ve ben kaderim olarak gördüğüm kariyeri inşa ederken, size de güç kazandıracağım."

"Ben... Ben..." Creesjie sustu. Söyleyebilecek bir şey bulamıyordu. Bir şeyler söyleyebilecek olsa, ne söylediğini fark edebileceğinden bile emin değildi.

"Onun bir Kont olduğunu sanıyordum," dedi zayıf bir sesle.

"Düşük seviyeli bir Kont, sizin seviyenize yakışmaz."

Creesjie'nin gözleri, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi Vos'un sıkıcı yüzünde dolaştı.

Yüzünde ilk kez beliren bir ilgi ifadesiyle, "Sizin böyle tutkulu biri olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

"Genel Vali buna hoşgörüyle bakmaz ve ben de onu kızdıracak kadar aptal değilim."

"Elde edeceğiniz servet..."

"Ben hesaplarımı yaptım. Ne istediğimi ve bana sunulan şeyin ne olduğunu biliyorum. İsterseniz hesaplarımı size gösterebilirim."

Tuhaf bir ruh hâli içinde dümen yekesini geçip kıç kamarasına girdiler. Büyük kollu şamdanlar ve tabaklar neşeyle birlikte temiz-

lenip kaldırılmıştı. Sandalyeler üst üste dizilmişti, kamara sadece ay ışığıyla aydınlanıyordu ve kafesli pencereler onu gölgelerden örülmüş bir ağ gibi gösteriyordu.

Creesjie sesini alçaltarak, "Yaptığınız bu teklifin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu. Genel Vali'nin oda kapısının altında mum ışığı belirdi. "*Saardam*'da olmamın tek sebebi Jan Haan'ın böyle istemiş olması. Biletimi o aldı ve masraflarımı o karşılıyor." Vos bu sözler karşısında hafifçe suratını astı, parmakları sanki bu daha önce hiç düşünmediği bir şeymiş gibi iki yanında kıpırdamaya başlamıştı. "Hâlâ onun sevgilisiyken bana kur yaptığınızı öğrenirse..."

Vos, "Sizden hemen cevap vermenizi beklemiyorum fakat bunu düşüneceğinize dair söz vermeniz, daha rahat uyumama yardımcı olacak," dedi.

Creesjie başını öne eğip, "Bunu yapabilirim," dedi. Vos'un yüzü ışıldadı, Creesjie'nin jestine başını eğerek karşılık verdi ve geldiği yoldan geri dönerek gözden kayboldu.

Vos'un sözleri hâlâ zihninde dolaşan Creesjie rahatlayarak derin bir nefes verdi. Bunun iyi bir teklif olduğunu düşündü. Vos, Creesjie'nin şüphe duyduğu her konuyu ortaya atmış, sonra da ona bu konularda güvence vermişti. Creesjie onunla tanıştığından beri ilk kez, onu düşündüğünde gülümsediğini hissetti.

Odayı boydan boya geçip Genel Vali'nin kamarasının kapısına vardı.

Askeri Kaptan Jacobi Drecht, onunla konuşurken her zaman kullandığı, hafifçe onaylamayan ses tonuyla "İyi akşamlar, hanımefendi," dedi.

Creesjie'nin özel gücü, karşılaştığı her erkek tarafından arzulanmasıydı, bu yüzden ilk kez Drecht'in asık suratıyla karşılaştığında, bunu aşması gereken bir zorluk olarak görmüştü. Onunla flört etmiş, ona yiyecek götürmüş, onu sosyal toplantılara davet etmişti fakat hiçbiri başarılı olamamıştı.

Drecht'in Creesjie'den istediği tek şey, aralarında bir duvar olmasıydı.

Adamlarından birinden, Drenthe'de çok sevdiği bir karısı ve kızı

olduğunu öğrenmişti. Birbirlerini en son dört yıl önce görmüşlerdi fakat Drecht gittiği hiçbir yerde zevk peşinde koşmamıştı. Asker - inanamayan bir sesle- Drecht'in bunun, nefes almak ya da konuşabilmek kadar doğal bir şey olduğunu düşündüğünü ve bununla asla böbürlenmediğini söylemişti. Onun için bu, ettiği bir yemindi.

Ve Creesjie o noktada çabalarına son vermişti. Askeri Kaptan Drecht gibi adamlar nadir ve tehlikeli olurdu. Kendileri ya da etraflarındaki insanlar için ne kadar çok acıya sebep olursa olsun, görevlerini yapmaya devam ederlerdi. O, karısına aitti.

Drecht yana çekilip Creesjie'nin içeri girmesine izin verdi.

Kapı arkasından kapandığında Creesjie'nin yüzü değişti. Yüzündeki tatlı gülümseme yok oldu ve gözleri alev almış kömür parçalarına dönüştü.

Sara'nın söz verdiği gibi, kullandığı ilaç Jan Haan'ın derin bir uykuya dalmasına sebep olmuştu; zayıf göğsü yükselip alçalıyor, her kaburgası tek tek görülebiliyordu.

Creesjie ona mesafeli bir tavırla, sanki pencere pervazındaki, ölmeden önce son hareketlerini yapan bir kurt sineğiymiş gibi baktı. Jan Haan'ın bir zamanlar sahip olduğu güç onu çoktan terk etmişti ama Genel Vali bu gerçeği başarılarının, asabi tavırlarının ve Drecht ve Vos gibi her türlü arzusunu anında yerine getirmeye istekli av köpeklerinin arkasına saklıyordu. Creesjie, onu her gece aslında ne yapmak için yanına çağırdığını bilseler, bu adamların Genel Vali hakkında ne düşüneceğini merak etti. Sebebi cinsel bir açlık ya da doyurulamaz istekleri değildi.

Onu çağırmasının sebebi karanlıktan korkmasıydı.

Çoğu gece Creesjie soyunup onun yanında yatıyordu, böylece gecenin bir yarısı korkuyla uyandığında, yanında ince kolunu dolayabileceği biri oluyordu.

Zaman zaman seviştikleri de oluyordu fakat Creesjie, Jan'ın onu, sadece Sara gece boyunca onunla birlikte kalmayı kabul etmeyeceği için çağırdığından emindi.

Arkadaşının bu inatçılığını düşündüğünde, içinde ufak bir gurur ateşi yanıyordu.

Herhangi başka bir kadın, Jan'ın ona sağladığı hayata değdiğini düşünerek onun arzularına karşı çıkmadan boyun eğerdi.

Ama Sara bunu asla yapmazdı.

Sara dayaklar, azarlar, aşağılamalar ve sinir krizlerine rağmen bir heykeltraşın çekicine boyun eğmeye direnen bir kaya parçası gibi güçlü kalıyordu. Creesjie birçok gece Jan'ın yanına gittiğinde onu, dik kafalı karısına karşı, topluluk içinde asla göstermeyeceği bir öfkeye kapılmış hâlde buluyordu. Jan'ın kibri onu, yıllardır onun Sara'ya işkence ettiğine ikna etmişti fakat Creesjie aslında durumun bunun tam tersi olduğunu biliyordu. Sara, Jan'ın hiçbir zaman alt edemediği tek düşmanıydı.

Uykusunda bir şeyler mırıldanan Jan, Creesjie'nin düşüncelerinden uzaklaşmasına sebep oldu.

Aceleyle masaya doğru gidip, Sara'nın akşamüstü gördüğü isim listesini buldu. Arkadaşı ondan isim listesini kopyalamasını istemişti ve Creesjie, Sara'nın ondan istediği neredeyse her şeyi yapmayı bir alışkanlık hâline getirmişti. Çünkü aslında Sara kocasına itiraf etmek isteyeceğinden daha fazla benziyordu fakat onun otoritesi açgözlülük değil, nezaket üzerine kuruluydu.

Tüy kalemi eline alırken gözleri Jan'ın zırh askısına takıldı. Zırhın göğüs parçasının arka tarafındaki bir kayışa katlanmış bir parşömen parçası tutturulmuştu.

"Bu da ne böyle?" diye merak etti.

Sara başlangıçta fısıltıyı duymadı.

Şafak sökmek üzereydi fakat kullandığı uyku ilacı zihnini bulandırmıştı. Sadece bir damla kullanmıştı; Batavia'dayken bazı günler, daha fazlasını almak istediği de olurdu. Bunlar, can sıkıntısının onu ezdiği, dışarıdaki ufka bakıp, onu seçmiş olan bu hayat dışında herhangi bir hayatı seçebilmeyi dilediği kötü, karanlık günlerdi.

Böyle günlerde, ona saatler gibi gelen süreler boyunca küçük ilaç şişesine bakar, sonra Dorothea'dan onu saklamasını isterdi. Özleminin ulaşamayacağı bir yere.

– *Sara* –

Fısıltı duvarlara tırmanıp tavanı kapladı, Sara onun bin bacağıyla vücudunun üzerinde yürüdüğünü hissetti.

Gözlerini kırpıştırarak uyandığında, başlangıçta onu neyin uyandırdığından emin olamadı.

Oda hâlâ karanlıktı, saatin kaç olduğu belli olmuyordu. Pencerenin karşısındaki lomboz kapağına baktığında, bir saattir ya da yedi saattir uyuyor olabileceğini düşündü.

İçerisi havasızdı, ağzı kurumuştu. Yatağının yanında duran sürahiye uzandı.

– *Sara* –

Fısıltı donup kalmasına sebep oldu, teni karıncalanıyordu.

Kulaklarında kanının akışını duyarken, "Kimsiniz?" diye sordu.

– *Bir bedel karşılığında, kalbindeki en derin arzuyu yerine getirebilirim* –

Fısıldayan ses pürüzlüydü, Sara sözcüklerin ona zorlukla ulaştığı-

nı hissetti. Yavaşça yatağının başucundaki masanın üzerindeki hançere uzandı ve parmakları kabzasının etrafını sardı.

Hançerin önceki akşam güven verici bir ağırlığı vardı fakat şimdi kullanışsız görünüyordu.

İçinde cesaretini toplayıp sıçrayarak yataktan çıktı ve kamaranın dört yanını aradı. Kimse yoktu. Tek eşlikçisi, bulutların şekilsiz kenarları tarafından bir kısmı görünmeyen aydı.

– En çok istediğin şey ne? –

Aceleyle kapıya doğru ilerleyip onu savurarak açtı.

Duvardaki bölmesinde yanan bir mum ışığında koridor bomboştu.

– En çok istediğin şey ne? –

Sara kulaklarını kapadı. "Git buradan," dedi.

– En çok istediğin şey ne? –

Özgürlük. Bunu neredeyse yüksek sesle söyleyecekti. Neredeyse bağıracaktı. Biri ona bunu yapamayacağını söylemeden, istediği yere gidebilmek istiyordu. Her gününü nasıl yaşayacağına kendi karar vermek istiyordu. Yargılanmadan yeteneklerinin peşinden gitmek ve olmak zorunda kaldığı anne yerine, olmak istediği anne olmak istiyordu.

– En çok istediğin şey ne? Söylersen gideceğim... –

Sara sessizce, "Özgür olmak istiyorum," dedi.

– Peki bunun için ne verirsin? –

Sara'nın ağzı açıldı, sonra kapandı. Karanlıkta bile, dehşete düşmüş hâldeyken bile o, bir tüccarın karısıydı. Bir pazarlığın kulağa nasıl geldiğini biliyordu.

"Bana neye mal olur?"

Vos üzerinde geceliğiyle elleriyle kulaklarını tıkayıp fısıltıyı duymamaya çalıştı.

– Seni reddedecek –

Sıkılı dişlerini arasından, "Reddetmeyecek," diye tısladı.

– Sana gülüyor –

"Hayır."

– Kanını akıtıp benimle pazarlık yaparsan, o senin olur –

– Hançeri yatağın altına koyacağım –

Mum ışığında gözlerini iyice açan Lia, tahtadan oyduğu *Saardam* modelini sıkıca tuttu. Bunun çok basit bir teklif olduğunu düşündü. Çok az bir çabayla müthiş bir ödüle kavuşacaktı.

– En çok istediğin şey ne? –

Aniden kendine gelen Johannes Wyck yuvarlanarak matının üzerinden kalktı ve bıçağını çekip kapıya doğru atıldı.

Bir lostromo asla derin uyuyamazdı. Bunu yapanlar genellikle horlarken öldürülürdü.

Wyck çoğunlukla mürettebatın dinlendiği, baş kasarasının altındaki bölmede kalıyordu. Üzerinden gelen keman ve atılan zarların seslerini duyabiliyordu.

– En çok istediğin şey ne? –

Yelken dikicinin odasının kapısını savurarak açarken, "Kim var orada?" diye sordu. İşe yaramaz ihtiyar her zamanki gibi hamağında uyuyordu.

– İhtiyar Tom –

Wyck, "İhtiyar Tom," diye tekrarlarken yüz ifadesi değişti. Tekrar kendi bölmesine döndü. İçerisi zifiri karanlıktı fakat Wyck'in karanlıkla bir sorunu yoktu. Birbirlerini anlıyorlardı.

"Evet, seni çok eskilerden tanıyorum, öyle değil mi?" diye sordu, göz bandına dokunarak. "Ne zaman gelip beni bulacağını merak ediyordum ama böyle olmasını beklemiyordum."

Bu sözleri sessizlikle yanıtlandı.

Wyck kibirli bir sesle, "Güvertede dolaşırken seni tanımayacağımı mı düşünmüştün?" diye sordu. "Bir kere senin sırrını sakladım ve bu yüzden bir gözümü kaybettim. Bu, yaptığım son onurlu şeydi. Bu gemide ne yaptığını biliyorum ve sanırım, bunu neden yaptığını da biliyorum."

Wyck bir daire çizip bölmenin içini araştırdı. Yüzünde sinsi, pis bir gülümseme vardı. Şeytanlar onu korkutamazdı. Yaşadığı hayattan sonra bu imkânsızdı. Keyfini çıkarabileceği yeni hiçbir günah yoktu. Artık onu baştan çıkarabilecekleri hiçbir ahlaksızlık kalmamıştı. Aklına gelen bütün kötülükleri denemişti ve öldüğünde cehenneme gideceğinden emindi. Artık farklı bir yolda yürüyordu.

Sessizlik hareket ediyor, kendini toparlıyormuş gibiydi.

– En çok istediğin şey ne? –

"Bana vereceğin şey," dedi. Tekrar göz bandına dokundu. "Bana borçlu olduğun şey."

En alt güvertede, yerdeki döşeğinin üzerinde dönen Isabel hemen önünde Dorothea'nın uyuyan yüzünü gördü. Üzerine vuran dolunayın ışığıyla bir peri gibi görünüyordu ve Isabel neredeyse yaşlıca kadının uyanıp ona, "Benden bir dilek dileyebilirsin," demesini bekliyordu.

Hizmetçi o akşamüstü dost canlısı bir yüzün yanında uyuduğunda kendini daha güvende hissettiğini söyleyerek döşeğini Isabel'inkinin yanına çekmişti. Isabel hemen bunun bir yalan olduğunu anlamıştı. Dorothea'nın önceki akşamüstü söylediği gibi, dünyada iki tip yalan vardı. Bu, zekice olanıydı.

Onu yanına Sara göndermiş olmalıydı.

Üzerlerindeki güvertede iki kez çan çaldı. Ahşap panelin ardından denizcilerin hareket ettiğini, homurdandığını, uyandığını duydu. Nöbet değişirken basamaklarda ayak sesleri duyuldu.

Gözlerini Dorothea'nın yüzünden ayırmadan sessizce ayağa kalktı. Etrafındaki hamak ve döşeklerden horlamalar yükseliyor, birkaç kişi uykusunda konuşuyordu. Etraftaki tek ışık, memurun içeride yumuşak bir sesle, kendi kendine şarkı söylediği barut deposunun kapısının altından geliyordu.

Isabel önceki akşam onunla karşılaşmış, o zamandan beri kendi kendine küfretmeyi bırakamamıştı. Dorothea'nın artık onun yanında yatıyor olmasını sebebi de muhtemelen buydu. Isabel o akşam daha dikkatli olacağına yemin etti. Bunu yapmak zorundaydı yoksa gizlice dışarı çıkmayı bırakması gerekecekti.

Dorothea'ya son kez dikkatli bir bakış attıktan sonra kargo bölmesine inen merdivenlerde gözden kayboldu.

Sara, Lia'ya bakmak için koridora adım attığında, Creesjie koşarak kamarasından çıkıp gözyaşları içinde kendini onun kollarına attı.

Arkadaşına yapışıp dehşet içinde, "İhtiyar Tom bana fısıldadı," dedi.

"Bana da," dedi hâlâ titreyen Sara. "Sana ne vadetti?"

"Kocanı öldürürsem, oğullarımın canını bağışlayacağını söyledi!"

Nefesini tekrar kontrol altına almaya çalışarak göğsünü havayla doldurdu. "Senden ne istedi?"

"Aynısını," dedi Sara. "Bana bunu nasıl yapacağımı bile söyledi."

Dehşet içindeki Creesjie, "Yatağın altındaki hançer," diye yanıt verdi. "İhtiyar Tom'u bu dünyaya çağıran kocansa, neden onu öldürmek istiyor?"

Arent en sonunda, bileğinin etrafında babasının tespihi sarılı hâlde yatağına döndüğünde neredeyse safak sökmüştü. Reynier van Schooten onun lanetli olduğunu söyleyerek denize atmaları gerektiği konusunda ısrar etmişti fakat Sammy tespihin araştırma için çok önemli olduğunu söyleyerek bunu engellemişti. Tespihin nasıl *Saardam*'a ulaşmış olabileceği konusunda ortaya bir teori atmamıştı. Amcasının söylediğine göre bu tespih, suikastçının görevini tamamladığını ve Arent'in babasının öldürdüğünü kanıtlamak için getirdiği şeydi. Bu durumda tespihin Casper van den Berg'in elinde olması gerekiyordu, o hâlde nasıl olmuş da hayvan kafeslerinde ortaya çıkabilmişti?

Sammy bu tip bulmacalardan çok hoşlanırdı fakat Arent için bu durum, her defasında altında yeni bir şey bulmayı umarak, sürekli aynı kayayı kaldırmaya benziyordu.

Boynunda bir sıcaklık hissetti; tek bir güneş ışığı huzmesi ona ulaşmıştı. Bir filikanın ipleri çözülüyordu. Reynier van Schooten onlara, filikanın filonun en yakındaki gemisine yanaşıp gemideki personele, Genel Vali onaylar onaylamaz geri döneceklerini söylemesini emretmişti. Bu gemi de bir filikayla haberi bir sonraki gemiye iletecek, sonunda filodaki bütün gemiler durumdan haberdar olacaktı.

Denizciler filikayı yerinde tutan düğümleri çözerken, önceki akşam kendilerine saldıran hayalet gemi ve kendi gemilerinde bıraktığı şeytani sembol üzerine dedikodu yapıyordu. Arent hikâyenin hızla yayılmakta olduğunu fark edebiliyordu. Sekizinci Lamba artık sadece uzaktaki bir gemi değil, müphem ve belirsiz, tayfası denizde kaybolmuş ruhlardan oluşan bir muammaydı. İhtiyar Tom'un işareti *Saardam*'a kazınmıştı ve gözü onlara göz kırpıyor, kuyruğu da hafifçe titriyordu.

Dedikodular Arent'i yattığı bölmeye kadar takip etti. Perdesini çekip karışmış kafasıyla hamağına uzandı ve tavanı izlemeye başladı.

Şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü. Biri hamağını tuvalet olarak kullanmıştı.

Güverte boyunca kahkahalar yankılandı. Wyck ve birkaç denizci, yüzlerinde sinsice gülümsemelerle geminin armasında oturuyordu. Larme'ın bahsettiği, şikâyet edebileceği şeyin bu olduğunu fark etti.

Ağzının içinde, "Biraz daha temiz bir yöntem bulabilirdin," diye mırıldandı.

Dışarı çıkıp kıç güvertesindeki Larme'ın yanına yaklaştı. Lafı dolandırmadan, "Bir şikâyetim var," dedi.

Larme uzun bir nefes verdi. "Sen şikâyet kanununu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ne önemi var?"

"Bir önemi yok ama bu gemide zaten herkesin bir şikâyeti var, seni onlardan özel kılan şey ne?"

"Şikâyette bulunmak için özel olmak gerekmediğini duydum."

Larme umutsuzca etraflarında onları duyabilecek birilerini arayarak, "Bu sadece denizciler için geçerli bir kuraldır," dedi.

Arent buna, "Dün bir silahşor, bir denizciyle dövüştü," diyerek yanıt verdi.

Larme, "Lanet olası bir el rendesi için ve gerçekten de görülmeye değer bir komediydi," diyerek yanıt verdi. "Şikâyetin kimin hakkında?"

"Johannes Wyck."

Larme ona inanamayan gözlerle baktı. "Bu gemideki bunca kişi arasında Johannes Wyck'le mi kavga etmek istiyorsun?"

"Daha çok o benimle bir kavga çıkarmaya çalışıyormuş gibi görünüyor."

"Bu iddian konusunda elinde delil var mı?"

"Sadece gülüşü."

Larme armaya doğru bakıp ıslık çalarak Wyck'i yanlarına çağırdı. Lostromo göz bandının altında her zamanki asık suratlı ifadesiyle, ondan beklenmeyecek bir çeviklikle aşağı atladı.

Larme da lafı hiç uzatmadan, "Bu dev adamın yatağına sen mi sıçtın?" diye sordu. "Ben değildim," dedi Wyck.

"O hâlde el sıkışın ve bu saçmalık tamamen geride kalsın," dedi Larme.

Arent inatçı bir tavırla, "Şikâyetim var," diye tekrarladı. "Bu geminin kanunlarına göre üst güvertede bir dövüş talep ediyorum."

"Bu konuda bir ceza veremem. Elinde kanıt yok, bu yüzden..."

Wyck, "Ceza yok mu!" diye bağırdı şaşkın bir tavırla. "Adamın iriliğinden büyük ceza mı var!"

Larme, "Kabul et ki sen de ufak tefek sayılmazsın," diyerek ona karşı çıktı. "Bu, ana yelken direğiyle mizana direğinin birbirine yumruklar savurması gibi olacak."

Wyck geriye doğru bir adım atıp kendini bir saldırıdan koruyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Hikâyeleri duymuşsundur. Bu adam lanet olası Breda Kahramanı. Tek başına bütün İspanyol ordusuyla savaştı."

"Bunu onun yatağını tuvalet olarak kullanmadan önce düşünecektin. Belki de bunu yapmamanı sağlayabilirdi."

İnatçı bir tavırla onlara bakan Wyck, "Durumu eşitlemek için bir dengeleyici talep ediyorum," dedi. "Yoksa kabul etmiyorum."

Larme öfkeli gözlerle ona baktı. "Adam Şikâyet Hakkı'nı devreye soktu."

"Ben de size hiçbir şey yapmadığımı söylüyorum. Elinizde hiçbir kanıt olmadan beni bir ayıyla dövüşmeye zorluyorsunuz. Bu adil değil."

Larme koltuk altını kaşırken, kaldığı bölmeye gitmek için biraz daha acele etmiş olmayı dilediği açıkça görülebiliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bıçaklar."

Arent'in tüm omurgası buz kesti. Wyck neden pazarlığı değiştiriyordu? İşin içine metal silahlar girdiğinde, ikna edici biçimde dövüşü kaybetmek çok daha zor olacaktı. Her şeyden önce, çok daha fazla kan dökülecekti.

Lostromonun duman rengi gözleri ona döndü. "Ne diyorsun, asker? Adil olmak adına?"

Başka ne yapabileceğini bilemeyen Arent, "Bıçak da olur," diyerek kabul etti. "Ne zaman?"

"Günbatımında, çapayı attıktan sonra." Larme başını iki yana salladı.

"İkiniz de geri zekâlı pisliklersiniz. Birinizden biri ölürse, memnun olacağım."

Topluluk kafa karışıklığıyla kendi arasında mırıldanmaya başlamıştı. Vaiz'in vereceği vaaz için ana direğin altında toplanmışlardı fakat Vaiz gelmemişti. Isabel onu getirmek için gitmişti ama hamağı boştu.

Soğuk bir yağmur yağmaya başlıyordu. Gökyüzünde, bulutların arasından zayıf güneş ışığı demetleri görünse de güneş koyu renk bulutların ardına geçmeyi başaramıyordu.

Kalabalık kendi arasında bunun kötü bir işaret olduğunu fısıldaşıyordu.

Creesjie ve Lia'nın yanında duran Sara, kalabalığın gitgide huzursuzlanışını izliyordu. Gece bir şeytan kulağına fısıldamıştı. Sara ve Lia'ya fısıldadığı gibi bu insanlara da fısıldadığına şüphe yoktu. Yüzlerindeki suçlu ifadelere bakılacak olursa, birçoğunun baştan çıkmış olduğu kesindi.

Sara onlara da kendisine, Creesjie ve Lia'ya yapılan teklifin yapılıp yapılmadığını merak etti.

Hançeri yatağının altına koyacağım. Ses, bunu söylemişti.

Sara gözlerini ana direğin ilerisine yöneltti. Denizciler, gözlerinde yırtıcı hayvanlara özgü bakışlarla onları izliyordu. Bugün buraya gelen insanlardan kaçı Genel Vali'yi aralarında görmeyi beklemişti? Aralarından kaçı onu öldürmeyi düşünüyordu? Bunu yapmaları için onlara ne vaat edilmişti? Kalabalıktaki insanların Creesjie ve Lia'yı izleyen gözlerini gördüğünde, Sara cevabı bildiğini düşündü.

Johannes Wyck yukarıda, baş kasarası güvertesindeydi. Sara onun neden o noktayı seçtiğini bilmiyordu. Oradan vaazı duyması imkânsızdı fakat yolcuları net biçimde görebilirdi. Önceki gece o da

İhtiyar Tom'un sesini duymuş muydu? Sara'nın bir yanı, Wyck'in şeytanla daha düzenli bir ilişkisi olduğunu düşünüyordu.

Isabel kalabalığın içinden ilerleyerek Sara'nın yanına geldi. "Bütün alt güverteyi aradım," dedi nefes nefese. "Sander'ı bulamıyorum. Kimse onu görmemiş."

"Arent'in bölmesi onunkinin hemen yanında," dedi Sara. "Belki o bir şey biliyordur."

Creesjie, Sara'yı bu düşüncesini biraz ertelemesi konusunda uyarmak için öksürdü. "Arent'le konuşmadan önce görmen gereken bir şey var. Dün gece kocanın kamarasında, göğüs zırhının arkasın tutturulmuş bir parşömen parçası gördüm. Biliyorsun ki Pipps'in neden hapsedildiğini merak ediyordum ve..." Sara'ya ince bir parşömen parçası uzattı. "Jan uyurken onun bir kopyasını çıkarttım."

Yağan yağmur kâğıttaki sözcükleri bulanıklaştırırken, Sara okudu.

Samuel Pipps'i hemen tutukla. Onun, İngiltere'nin casusu olduğuna dair suçlamalarla karşılaştım. O sadece asil girişimimize değil, aynı zamanda ülkemize de ihanet içinde. Henüz bunu bilen çok fazla insan yok fakat iddiaları doğruladım ve kısa süre içinde onları dostlarımla paylaşacağım. Pipps idamına geliyor. Onu 17 Beyefendi'nin karşısına çıkarabilirsen, itibarın çok artacak. Söylediklerimi yap ve hızla buraya dön.

Beklentiyle selamlarım,
Casper van den Berg

"Pipps bir casus muymuş?" dedi Sara şaşkınlık içinde.

Creesjie, "Bunu Arent'e gösteremezsin," diyerek uyardı. "Kocan odasındaki belgeleri çaldığımı öğrenirse, beni geminin kenarından denize atar."

"O zaman bunu açıklamak için başka bir yalan uydururum," dedi Sara. "Arent'in bunu bilmesi gerekiyor Creesjie. Pipps'e tapıyor."

Dört kadın ana güvertenin altındaki kamaralarına gittiler fakat Sara eşikte oyalandı. Kocası Arent'i görmesini ya da onunla konuşmasını kesinlikle yasaklamıştı. Sara ona uyku ilacından iki doz ver-

mişti, yani kocası hâlâ uyuyor olmalıydı. Yine de ona bu kadar açıkça karşı çıkmak çok riskliydi.

Vos güvertede olabilirdi ve onun Sara'yı görmesi, kocasının görmesiyle aynı şeydi.

Kalbi onu ileri itiyor, korkusu geri çekiyordu. İhtiyar Tom'u araştırmaya devam edecekse, bunu göze çarpmadan yapmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Lia'ya baktı. "Tatlım, dümen yekesine gidip, babanın, Vos'un ya da Drecht'in gelip gelmediğine bakabilir misin?"

Lia gülümsedi. "Kendimi Pipps'in hikâyelerinden birindeymişim gibi hissediyorum," deyip yerini aldı.

Arent'in bölmesinin perdesi açıktı ve içeride horlayarak uyuyan koca adamı gözler önüne seriyordu. Etrafındaki zemin, yeni yapılan temizlik yüzünden hâlâ biraz ıslaktı fakat havada hâlâ hafif bir koku vardı.

Creesjie gözleriyle Arent'in devasa göğsünü ve kalın kollarını işaret ederek, "Tanrım, ne kadar eğlenebilirdiniz," dedi. Sara kızardı.

Yumuşak bir sesle "Arent," diyerek onu uyandırmaya çalıştı.

Arent kıpırdamadı bile.

Sara sabırsız bir tavırla ayağının altını tekmeleyip, "Arent!" dedi. "Uyan."

Arent bacağını Sara'nın ulaşamayacağı bir yere doğru çekerken, "Daha çok erken," dedi. "Daha yeni uyudum."

"Sander Kers kayıp. Yardımına ihtiyacımız var."

Arent gönülsüzce uyanıp bulanık gözlerini ovuşturdu ve onlara baktı. Havada ağır bir paprika kokusu vardı. Biri kargo bölümündeki bir kutuyu kırmış olmalıydı.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup, "Sander çok erken saatte uyanıp çıktı," dedi. "En alt güverteye inen merdivenlerde ayak seslerini duydum."

Isabel suçlayıcı bir sesle, "En alt güverteyi aradım," dedi.

Arent doğrulup oturdu ve yorgun bir tavırla başını ellerinin arasına aldı. "Belki de kargo bölmesine inmiş ya da geminin mürettebata ait kısmına geçmiştir. Ana direğin diğer tarafına baktınız mı?"

Isabel çılgına dönmüş bir tavırla, "Oraya geçmem yasak," dedi.

Arent, "Gidip onu arayayım," diye cevap verdi. "Tabii botlarımı nasıl giyeceğimi hatırlar hatırlamaz."

Sara ona Creesjie'nin yazdığı parşömen parçasını verdi. "Onu yapmadan önce bunu oku," dedi. "Büyükbabandan kocama yazılmış bir mektup. Sammy'nin neden tutuklandığını açıklıyor."

Aniden dikkatini toplayan Arent mektubu alıp iki kez okudu. Sonra birden güldü. "Büyükbabamın bu bilgiye nereden ulaştığını bilmiyorum ama bu yalan. Sammy bir casus değil." Arent'in ses tonundan eğlendiği anlaşılıyordu. "Bir casus olarak çok işe yaramaz olurdu. O, ülkeleri ya da kralları umursamaz. Sadece cebindeki parayı ve çözülecek ilginç bulmacaları umursar."

Sara, "Bunu ona sor," diye cevap verdi. "Ve kocama bunu bildiğini söyleme. Bunu onun odasından çaldım."

Arent notu pencereden dışarı attı ve rüzgâr kâğıdı uzaklaştırdı. "Elbette söylemem. Teşekkür ederim, Sara," dedi.

Sara, Lia, Isabel ve Creesjie güverteye döndüğünde yağmur, hayal kırıklığına uğramış cemaatin yavaş yavaş dağılmaya başlamasını sağlayacak kadar şiddetlenmişti. "Hâlâ şeytanın Arent olmadığından emin değiliz," dedi Isabel.

"Değil," dedi Sara. Ses tonu, bu konuda daha fazla tartışma olmayacağını net olarak ifade ediyordu.

Kendinden bu kadar emin olması diğerlerini çok şaşırttı fakat Sara bu şüpheyi umursamadı. Arent'le birlikte geçirdiği iki günün ardından onu on beş yıldır evli olduğu kocasından daha derinlemesine tanıyordu.

"İnanın bana, Sander'ı bulabilecek biri varsa, o Arent," dedi. "Yine de Reynier van Schooten'la konuşmalıyız. Sander'a günah çıkarmak için yalvarıyordu. Vaizin bu sabah nereye gittiğini biliyor olabilir."

Giderek hızlanan yağmurun altında ıslanırlarken Creesjie, "Önce oğlanları içeri gönderebilir miyiz?" dedi. "Artık dışarıda durmamalıyız."

Marcus ve Osbert kıç güvertesinde daireler çizerek birbirini kovalıyor, kurallarını yalnızca ikisinin bildiği bir ebelemece oyunu oynuyordu. Dorothea onları keyifsiz gözlerle izliyor, eninde sonunda tırabzanların arasındaki boşluklardan kayıp gemiden düşeceklerini düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Oğlanların yaramazlık konusunda ne kadar yetenekli olduğu düşünüldüğünde, bu çok da temelsiz bir endişe değildi.

Dört kadın merdivenlerin başına ulaştığında, oğlanlar Dorothea'nın direktifleriyle koşarak aşağı indi. Rüzgâr yüzünden bonesini eliyle sıkıca kafasına bastıran Dorothea, "Bence içeri girsek iyi olur, hanımefendi," dedi.

Sara onun kolunu tuttu.

"Bugün bana birkaç pratik giysi hazırlamak için vakit bulabilir misin, Dorothea?" Başıyla Isabel'in bol, pamuklu gömleğini işaret etti. "Şunun gibi bir şeyler. Ayrıca yüzümü ve saçlarımı kapayacak kadar geniş bir siperliği olan bir şapka ya da bir boneye ihtiyacım olacak."

Daha önce bu tip şeyler yapmış, Sara'nın kaleden gizlice dışarı çıkmasına defalarca yardım etmiş olan Dorothea, "Kılık mı değiştireceksiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Dorothea, "Birkaç giysinizi feda etmem gerekecek," diyerek onu uyardı.

"Ne gerekiyorsa yapabilirsin," dedi Sara.

Dorothea oğlanları içeri soktuktan sonra Creesjie tuhaf bir tavırla boğazını temizledi.

Bir soru soracakmış gibi, "Sara," diyerek söze başladı.

"Evet?"

"Arent Hayes."

Bu isim aralarında, havada asılı kaldı.

Sara bir kez daha, daha yavaş bir sesle, "Evet?" dedi fakat ses tonu bunun, bir davetten çok bir uyarı olduğunu ortaya koyuyordu.

"Onu bu kadar güvenle savunman..."

"Çok coşkuluydu," diyerek Creesjie'nin cümlesini tamamlamasına yardım etti Lia. "Evet, çok coşkuluydu," diyen Creesjie sarı saçlarını gözlerinin önünden çekti.

"Öyle mi?"

"Ve son zamanlarda onunla çok fazla vakit geçiriyorsun."

"Hepsi de gerekliydi," diye itiraz etti Sara.

"Onu önemsiyor musun?"

Sara itiraz etmek için ağzını açtı, sonra soruyu soranın kim oldu-

ğunu hatırladı. Hafifçe yüzünü buruşturarak," Evet," diye itiraf etti. Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu ve kendini, çok çirkin bir ineği çekiştirerek pazar meydanına çıkarıyormuş gibi hissetti.

Lia gülümseyip, Creesjie'nin büyük bir ustalıkla konuyu istediği noktaya çekmesine izin verdi. "Sahip olduğun bu duyguların... İmkânsız olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Tedirgin bir tavırla giysisinin yakasını çekiştiren Sara, "Elbette biliyorum," dedi. Dorothea'nın her şeyi deniz suyuyla yıkaması gerekiyordu ve bu da tüm giysilerin kaskatı kesilmesine ve teni kaşındırmasına sebep oluyordu. Bu yine de denizcilerin koşullarından iyiydi. Onlar giysilerini nadiren yıkıyor, bunu yaptıklarında da kendi idrarlarını kullanıyorlardı. Beş ay sonra, bütün gemi tuvalet gibi kokmaya başlayacaktı. "Ben... Onun yanındayken hissettiğim şeyi seviyorum," diyerek devam etti Sara. "Yanında kendim gibi olmama izin veriyor. Beni, oynamakta çok başarısız olduğum başka biriymişim gibi davranmak zorunda bırakmıyor. Hepsi bu. Bunu kolayca geride bırakabilirim."

Lia dikkatli bir tavırla, "Bunu yapmak zorunda olduğundan emin misin?" diye sordu. "Seni mutlu ediyor. Bunu gördüm."

"Arent ve benim için hiçbir umut yok." Sesini alçalttı. "Planımız başarılı olursa ben ortadan kaybolacağım, Arent de..." Sustu. Ne olacağını bilmiyordu. Samuel Pipps idam edildiğinde Arent nereye gidecekti? Tekrar savaşa mı dönecekti? İçinde küçük bir umudun kıpırdandığını hissetti.

Arent bir paralı askerdi. Daha da önemlisi bir erkekti. Yapmak zorunda olduğu şeyler yoktu. Beklentiler yoktu. Nereye gitmek istiyorsa oraya gidebilirdi. Belki de Sara'nın peşinden gelip onunla birlikte yeni bir hayat kurma şansını değerlendirmek isterdi. Belki de limana yanaştıklarında onunla konuşup, ona nereye gideceğini söyleyebilirdi.

Öfkeyle başını iki yana salladı. Bunu düşünmesi bile saçmaydı. Hem kendisinin hem de Lia'nın özgürlüğünü kazanmasına çok az kalmıştı. Çocukça bir aşk için bunu riske atmayı nasıl düşünebilirdi?

Eggert koridorun kapısını açıp onları selamladı.

İçeri girdiklerinde, Sara sert adımlarla Reynier van Schooten'ın kamarasına doğru ilerledi.

Baş Tüccar üzerinde sadece ince pamukludan bir pantolonla karşılarına çıktı. Aynı anda tiksinerek başlarını çevirdiler. Odası bir taverna gibi görünüyordu; zemine ve yazı masasının üzerine atılmış düzinelerce şarap sürahisi vardı.

Sara ancak çok umutsuz birinin böyle içki içeceğini düşündü.

Baş Tüccar önündeki hanımefendilere bakarak, "İhtiyar Tom dün gece beni gerçekten de dinliyormuş," dedi.

Bu sözleri komik bulan Creesjie hafifçe gülünce Sara da elinde olmadan gülümsedi. "Dün günah çıkarmak için Sander Kers'in yanına gittiniz mi?" diye sordu.

Odasını işaret etti. "Günah çıkarabileceğim ne olabilir ki? Bu yolculuğun yöneticisi Genel Vali, bu durumda ben de sadece sandığı şarapla dolu, varlıklı yolculardan biriyim."

Sara "Kocamın gemiye gizlice bir şey yüklemesine yardım ettiniz," dedikten sonra adamın tavrının değişimini izledi. "Kimse bunun ne olduğunu bilmiyor fakat gördüğüm kadarıyla bundan beri sürekli içiyorsunuz."

Adamın yüzü bir an korku, şüphe ve suçluluk duygusuyla gerildi. Sara belki de ihtiyaç duydukları bilgiye ulaşabileceklerini düşündü fakat bunun yerine çirkin bir saldırıyla karşılaştı.

Van Schooten başını ileri doğru uzatarak, "Kocanız, Arent Hayes'le birlikte dedektifçilik oynadığınızı biliyor mu?" diye sordu. "Kızınızı da bu maceranın içine sürüklediğinizi biliyor mu?" Sara'ya sinsi gözlerle baktı. "Belki de bunu ona söylemeliyim..."

Isabel adamın önüne geçip, "Sander Kers kayıp," diyerek sözünü kesti. "Günah çıkarmak için onunla görüştüyseniz, onu gören son kişi..."

"Hiçbir şey bilmiyorum ve bilseydim de lanet olası bir Mardijker'e hiçbir şey söylemem."

Van Schooten çarparak kapıyı suratlarına kapadı.

45

Dört kadın Van Schooten'ın kamarasından uzaklaşırken Isabel, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Sara bunu düşündü, sonra arkasındaki Lia'ya seslendi: "Geminin ve kaçakçılık bölmelerinin modeli ne durumda?"

"Daha yeni başladım. Neden?"

"Baban gemiye herkesten gizli bir şey yükledi ve Reynier van Schooten da bunu yapmasına yardım etti. Van Schooten yaptığı şeyi Sander'a itiraf ettiyse ve baban bunu öğrendiyse, vaizin ortadan kaybolma sebebi bu olabilir. Yükledikleri şey bu geminin bir yerlerinde ve aramaya Bosey'nin kaçakçılık bölmelerinden başlamak iyi bir fikir olabilir. Sadece nerede olduklarını öğrenmemiz gerekiyor."

Creesjie, "Mektubu unutma," diyerek onu uyardı. "Sander kandırılarak *Saardam*'a bindirildi. Bunu yapan İhtiyar Tom'sa, kaybolmasının sorumlusu da o olabilir."

Sara, "Her ne olursa olsun, şu an Arent'in araştırmasını bitirmesini beklemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi.

Bu yanıtın Isabel'i memnun etmediği çok açıktı fakat yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Diğer tüm yolcular gibi onun da özgürlükleri kısıtlıydı.

Creesjie elbisesinin kolundan başka bir kâğıt parçası çıkarıp onu Sara'ya verdi. "Bu arada seni memnun edecek bir şey de var. Kocanın kamarasında gördüğün yolcu listesi."

Bastiaan Bos – 1604
Tukihiri – 1605

Gillis van de Ceulen - 1607
Hector Dijksma - 1609
Emily de Haviland - 1610

Sara'nın omzunun üzerinden listeye bakan Isabel, "Bu isimleri Şeytanbilim kitabından tanıyorum," dedi. "Hepsi de İhtiyar Tom'un pençesine düşen, Pieter Fletcher tarafından araştırılan aileler."

Kızın üzerinde çok hafif bir paprika kokusu vardı. Kötü bir koku değildi. Hatta Sara'nın acıkmasına sebep oluyordu. Bunu neden daha önce hiç fark etmediğini merak etti. Kargo bölmesinde içleri paprikayla dolu kasalar vardı. Tam da Isabel'in uyuduğu bölmenin altına denk geliyor olmalılardı.

Creesjie merakla, "Jan'ın bu isimlerle neden ilgilendiğini biliyor musun?" diye sordu.

Sara bu soruyu kendisi için cevaplamaya çalışarak yavaşça, "Onu dün Vos'la konuşurken duydum," dedi. "Konuşmanın sadece kısa bir bölümünü duydum ama kocam, otuz yıl önce, şu an sahip olduğu güç karşılığında İhtiyar Tom'u serbest bıraktığını itiraf etti. Şimdi de başka birinin, şeytanı ona düşman ettiğini düşünüyor. Arent bu konuda onunla konuştu fakat o başka hiçbir şey söylemedi.

Yüzü bembeyaz kesilen Creesjie, Sara'nın koluna yapıştı. "Onu Jan mı serbest bırakmış?"

"Öyle söyledi." Dikkatini yeniden Isabel'e yöneltti. "Bu listedeki isimlerin başına neler geldiğini biliyor musun?"

Isabel deri çantasına dokunarak, "Pieter Fletcher detaylı kayıtlar tutuyordu," dedi. "Aradığınız cevapları Şeytanbilim kitabında bulabiliriz."

"O hâlde kamarama gidip bakalım." Sara, Creesjie'ye baktı. "Dün gece Kaptan Crauwels hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Şeytanın o olup olmadığını soruyorsan, sanmıyorum," dedi Creesjie. "Ailesi bir zamanlar soyluymuş ve adam sadece kaybettiği servetini geri kazanmaya çalışıyor. Bir şekilde Jan'ın ona yardım edebileceğini düşünüyor."

"Bunu nasıl yapmayı planladığını öğrenebildin mi?"

"Hayır ama bu gece tekrar denerim. Ayrıca, Vos'tan kocanın İhti-

yar Tom'la bağlantısı hakkında daha çok bilgi de edinebilirim."

"Kocama sonuna kadar sadıktır," dedi Sara şüpheyle. "Etkileyiciliğinden şüphem yok ama..."

Creesjie gözünde hınzır bir ışıkla, "Bana evlenme teklif etti," diyerek Sara'nı sözünü kesti.

"Vos sana evlenme teklif etti!" diye haykırdı Lia.

"Evet, dün gece, Sekizinci Lamba'nın saldırısına uğradıktan sonra."

"Ama sen..." Sara doğru sözcükleri bulmak için duraksadı. "Sen, sensin ve o da..."

"O..." diyerek kabul etti Creesjie. "Evet ama söylediğine göre çok büyük bir servete sahip olmak üzereymiş ve Batavia'nın yeni valisi olmak için başvuracakmış."

"Servet mi?" Sara'nın yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Nereden?"

"Bilmiyorum ama bir süredir bunu planladığını söyledi... Ah..." Bir anda parçaları birleştirdi. "Vos olamaz. Elbette o olamaz... O çok..." Doğru kelimeyi bulmakta güçlük çekti. "...donuk bir adam."

"Etrafı üzerinde oldukça büyük bir etkisi var ve durumu değişmek üzere. İhtiyar Tom birini ele geçirdiyse bu kişi herkes kadar Vos da olabilir. Kocam birlikte çalıştıkları yıllar içinde ona çok büyük bir otorite kazandırdı. Batavia'daki en güçlü ikinci adamdı ve görünüşe bakılırsa daha fazlasını istiyor. Bu serveti nereden elde edeceğini araştırmamız gerekiyor."

"Evet, elbette," dedi Creesjie. "Bunu zaten ona soracaktım. Teklifini ciddiye alacaksam bütün detayları bilmem gerekiyor."

Lia şaşkınlıkla, "Bunu gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu.

Creesjie alaycı bir tavırla, "Neden olmasın?" dedi. "Bana deli gibi âşık, zayıf ve hayal gücü yok. Bu zaaflarını kullanarak oğullarım için nasıl bir hayat kurabileceğimi düşünebiliyor musun? Ayrıca sonsuza dek güzel kalmayacağım. Onu en kısa zamanda en yüksek fiyata satmalıyım."

Sara arkalarından gelen Isabel'e bir bakış attı. Tatlı bir ses tonuyla, "Ben Creesjie'yle konuşurken Şeytanbilim kitabını kamarama götürebilir misin?" diye sordu.

Isabel ona söyleneni yaptı. Sara, Creesjie'nin kolunu tuttu.

Endişeyle, "Sen Vos'la evlenirsen planımıza ne olur?" diye sordu. "Fransa'ya gitmek. Lia ve ben."

"Endişelenmene gerek yok, tatlım," dedi Creesjie sakince. "O konuda gerekli düzenlemeler kolaylıkla yapılabilir. Ahmak, benim düğün planlarım için tehlikeye atılamayacak kadar değerli ve ben ne seni ne de Lia'yı asla yüz üstü bırakmam."

Sara bakışlarını arkadaşına çevirdi. Creesjie çok güzel ve sadıktı fakat hayatını o gün rüzgârın estiği yöne göre yaşardı. Bu evlilik teklifini değerlendirirken Sara ve Lia'yı hesaba katmamasının sebebi bencillik ya da kötü kalplilik değil, her şeyin onun istediği gibi gideceğine inanıyor olmasıydı. Creesjie onların özgürlüklerini kazanmalarını istiyordu ve bunu yapmak için çalışacaktı. Ve hakkını vermek gerekirse, söz konusu Creesjie olduğunda, işler genellikle böyle ilerlerdi.

Sara, "Dün gece planları almayı başarabildin mi?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

Creesjie etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra eteğini kaldırıp bir kumaş parçasıyla üç düğüm atarak elbisesinin içine bağladığı bir parşömen kutusunu çıkardı. "Elbette," dedi. "Jan gece boyunca hiç uyanmadan uyudu. Seni iksirlerinin başarısı konusunda alkışlamalıyım."

Sara, "Tanrı aşkına Creesjie, onu neden Lia'nın kamarasında bırakmadın?" diye sordu.

"Kamarotlardan biri onu görürse ne olacaktı? Ya da kocan Lia'yı ziyarete gelse. Hayır, hayır. Üzerimde taşımanın daha güvenli olduğunu düşündüm."

İki eliyle parşömen kutusunu tutan Lia, "Bu üzerinde değişiklik yaptığım elbise değil," dedi.

Creesjie gururla, "Hayır. Bunu ben yaptım," diye yanıt verdi.

"Ve bütün sabah boyunca bacağında bu parşömen kutusuyla mı dolaştın?"

"Onu sana vermek için doğru ânı bekliyordum."

Sara sevgiyle arkadaşına bakıp başını iki yana salladı.

Lia, "Hemen bu planlar üzerinde çalışmaya başlayacağım," dedi. "Ama biraz muma ihtiyacım olacak."

"Uşaktan sana mum getirmesini isterim," dedi Sara.

Kızı onu, "Belki de onları başka bir yerden bulmak daha iyi bir fikirdir," diye uyardı.

"Geminin modeli ve bu planlar yüzünden epey geç saatlere kadar uyanık kalmam gerekecek. Babamın neden bu kadar uzun süre uyumadığımı merak etmesini istemeyiz."

Lia elinde plan kutusuyla kamarasına girdi ve iki kadını Sara'nın kamarasına gitmeleri için yalnız bıraktı.

Şeytanbilim kitabı masanın üzerinde açılmış hâlde onları bekliyordu.

Isabel kafasını merakla ileri uzatmış hâlde, köşedeki harpı inceliyordu. Batavia'nın tavernalarında ancak flüt, keman ve davullar olurdu ve bu enstrümanlar, yetenekten çok hevesle çalınırdı.

Yüzündeki hayran ifadeye bakıldığında, Isabel'in hayatında hiç bu kadar zarif bir enstrüman görmemiş olduğu belli oluyordu. Teller gün ışığından yapılmış gibi görünüyordu ve ahşap o kadar iyi cilalanmıştı ki Isabel üzerinde, enstrümanın içine hapsolmuş bir ruh gibi görünen kendi yansımasını görebiliyordu.

Tellerden birini kımıldatmak için kirli parmaklarından birini uzattı fakat tellerden çıkan sesi duyduğunda hızla ellerini çekip sırtında kavuşturdu. Sara tanıştıklarından beri onun ilk kez, gerçekten olduğu kişi gibi göründüğünü düşündü.

"İstersen çalabilirsin," dedi nazikçe. "İstersen sana çalmayı öğretebilirim."

Bu teklif karşısında utanan Isabel'in yüzü bembeyaz oldu. Sara'nın gözlerine bakmayı başaramadan, "Saygısızlık etmek istememiştim," dedi. "Bunu istemeye hakkım yok ve bu teklifi yapmanız zalimlik. Parmaklarınız bu harpı çalmak için mükemmel. Yumuşak ve uzunlar. Onları görür görmez Tanrı'nın onları bu iş için yarattığını düşündüm." İncelemek üzere kendi ellerini uzattı. Elleri nasırlı ve kabaydı, gemide dolaşıp durmaktan kirlilerdi. "Bu eller tarlalar için, zor çalışmalar ve mücadele için yaratılmış. Sander'ı ilk gördüğümde, Batavia'nın arka sokaklarında iki hayduttan dayak yiyordu. Onun bir vaiz olduğunu gördüğümde, adamlar orada olduğumun farkına bile varamadan bıçağımı çekip boğazlarını kestim. Bir ödül beklemiyordum fakat Sander onu bulmamın hayırlı olduğunu söyledi. Beni aldı

ve bir cadı avcısı olarak yetiştirdi." Sesi gurur doluydu. "Benim ilahi bir görevim var. İhtiyar Tom'un sonunu getiren kişi ben olacağım. Bu eller, bu gemiden indikten sonra hayatımda bir daha hiç görmeyeceğim bir enstrümanı çalmaya değil, bu işe yarar."

Sara bu sözler karşısında itiraz etmesi mi yoksa özür mü dilemesi gerektiğine karar veremeden ağzını açtı ama Isabel Şeytanbilim kitabının kapağına dokunarak bu kararı onun yerine verdi. "İstediğiniz gibi kitabı getirdim," dedi.

Sara bakışlarını Isabel'den ayırmadı. "Creesjie, kocamın masasından aldığın isimleri kitapta bulmaya çalışabilir misin? Ben, o da isterse, Isabel'in bebeğini muayene etmek istiyorum."

Isabel dehşet içinde ellerini karnının üzerine koydu.

"Bunu nasıl anladınız?"

Sara nazik bir sesle, "Dün vaaz sırasında Marcus ve Osbert'e gözlerinde nasıl bir sevgiyle baktığını gördüm," diye cevap verdi. "Kendi bebeğinin o yaşa geldiği zamanların hayalini kuruyordun. Benim de üç çocuğum vardı, o bakışı bilirim. Ayrıca, ellerini karnının üzerinden ayıramıyorsun."

Sara nazikçe Isabel'in karnını muayene ederken düzenli aralıklarla, hoşnutlukla mırıldanıyor, Şeytanbilimi kitabının sayfalarını karıştırmaya başlamış olan Creesjie, düzenli aralıklarla tiksintiyle homurdanıyordu.

"Bu isimlerin hepsi, kocamın İhtiyar Tom tarafından ele geçirildiğinden şüphelendiği kişiler." Creesjie boğazını temizleyip yüksek sesle okumaya başladı. "Bastiaan Bos çok varlıklı bir tüccardı fakat yakından incelendiğinde, edindiği servetin çok nadir görünen biçimde elde edildiği göze çarpıyordu; zenginleşmesini sağlayan olayların her biri topraklarındaki köylerde çok korkunç olaylar yaşanmasından hemen sonrasına denk geliyordu. Buradaki şablon çok belirgindi. Onu bir gece, yolun kenarından kaçırdık ve üç günlük sorgunun ardından İhtiyar Tom bize yüzünü gösterdi. Şeytan çıkarma ayini düzenledik fakat Bos'u kurtaramadık. Onu..." Creesjie'nin sesi kısıldı. "Ateşle temizledik," diye, ifadesiz bir sesle cümlesini tamamladı.

"Creesjie?"

"Kocam bana asla..." tereddüt etti. "Bana asla kimseyi öldürmedi-

ğini söylemişti. Düzenlediği ayinlerin İhtiyar Tom'u göndermek için yeterli olduğunu söylemişti."

Kendini toparlamak için derin bir nefes aldıktan sonra bir sonraki isme geçti.

"Tukihiri yabancı bir ülkeden gelmiş bir gemi ustasıydı ve onun gemileri bizim Indiaman gemilerimizden daha hafif, daha çevik ama daha güçlüydü. Hıristiyan bir gemi yapımcısı onları inceledi ve ancak kara büyünün onların su yüzünde böyle ilerlemesini sağlayabileceğini onayladı. Ardından, geminin gövdesinde kara büyü olduğunu düşündüğümüz çizimler bulduk. Tukihiri suçlamalarımızı reddetti ve sorgu esnasında öldü. Ruhu kurtarılamadı."

Creesjie aniden ayağa kalkıp elleriyle ağzını kapamış hâlde lombara doğru yürüdü.

Sara, Isabel'i muayene etmeyi bitirmişti. Kıza gülümseyip, "Annesi sen olacağın için bu çocuk çok şanslı," dedi. "Her şey yolundaymış gibi görünüyor. Yolculuk boyunca seni gözetim altında tutacağım fakat kendini rahatsız hissedersen, sana yardımcı olabilecek bazı ilaçlarım var."

Sara masanın başına gidip Şeytanbilimi kitabına baktı.

Yazılar, birçok farklı dilden aldığı birçok yabancı sözcükle asla zarif olamayacak İngilizce dilinde yazılmıştı. Sara İngilizce konuşabiliyordu fakat bu konuda çok rahat değildi. Bazı sözcükleri okurken onları yüksek sesle telaffuz ettiğini fark etti.

Sorgular ve itirafları, cadı avcısının şahit olduğu ve karşılığında uyguladığı vahşetlerin kuru anlatımlarını okurken öfkesini kontrol altında tutmakta zorlanıyordu.

Lombarın önünde durup kollarını kendi etrafına dolamış olan Creesjie, "Onu ikna etmek çok zor değilmiş, öyle değil mi?" dedi. "Emily de Haviland'ı, sadece cadı olduğunu reddettiği için nasıl suçlu bulduğunu okudun mu? O sadece genç bir kızdı!"

Sara gözleriyle kızın raporunu buldu. Yüksek sesle okumaya başladı. "Sözlerinde birçok çelişkili ifade vardı; yalan üstüne yalan söylüyor, içindeki şeytanı gizlemeye çalışıyordu. Şeytan çıkarma ayini düzenlendi ve Emily şeytandan kurtarıldı fakat çok geç kalınmıştı. Haviland'ın işlediği suçları öğrenen köylülerin oluşturduğu öfkeli ka-

labalık ailenin evine gidip herkesi öldürdü, evi yaktı ve ailenin sonunu getirdi."

Bunun ardından iki isim daha geliyordu: Hector Dijksma ve Gillis van de Ceulen. Onlar bu süreçleri başarıyla atlatıp hayatlarına devam etmişti.

Creesjie titriyordu, yanaklarından gözyaşları akıyordu.

Sara okumayı bıraktığında, "O sayfaları yazan adamın kocam olduğuna inanamıyorum," dedi. "Eve, benim yanıma gelen adam bu değildi. Benim Pieter'ım asla bunları yapamazdı. Bastiaan Bos'a, Tukihiri'ye, Emily de Haviland'a ya da diğerlerine. Benim kocam bir katil değildi."

Kaptan Crauwels ellerini arkasında kavuşturmuş, parmaklarını sabırsızlıkla hareket ettirerek kıç kamarasının pencerelerinden birinden dışarı bakıyordu. Sabahın ilerleyen saatlerine ulaşmışlardı fakat hem *Saardam* hem de filonun diğer gemileri hâlâ demir almamıştı.

Deniz her an daha da sertleşiyordu. Şimşekler ufukta şeytani ışıklarla parlarken, yağmur damlaları camı dövüyordu. Fırtına onlara ulaştığında orada olmamaları gerekiyordu yoksa daha yelkenlerini bile açamadan parçalanırlardı.

Aslında çoktan fırtınayı geride bırakmak için yola çıkmış olmaları gerekiyordu fakat Van Schooten, Batavia'ya geri dönmeleri gerektiği konusunda ısrarcıydı. Bunun için Genel Vali'nin onayına ihtiyaçları vardı ama Genel Vali sonsuza dek uyumayı seçmiş gibi görünüyordu. Bu o kadar alışılmadık bir durumdu ki Mabeyinci Vos birkaç kez başını Genel Vali'nin kamarasından içeri uzatıp hâlâ nefes alıp almadığından emin olmuştu.

Diğer kaptanlar bu emre tahmin edilebilir bir öfkeyle tepki vermişti. Diğer gemiler Sekizinci Lamba'nın görülmesi dışında tuhaf hiçbir şey yaşamamıştı ve yollarına devam etmek istiyorlardı. Amsterdam'a götürecekleri yükten epeyce kâr edeceklerdi ve eğer Batavia'ya dönerlerse malları bozulacaktı.

Crauwels, Vos'un arkasından geçip Genel Vali'nin kapısını çalmak için kıç kamarası boyunca yürüdüğünü duydu fakat kapı, o daha çalamadan açıldı. Jan Haan, ışık yüzünden gözlerini kırpıştırarak kapıda belirdi. Berbat görünüyordu. Göğüs zırhının altı deri tokasının sadece dördü bağlanmıştı ve etekleri pantolonun içine sokulmamış göm-

leğinin üstünde yamuk duruyordu. Giysisindeki fiyonklar eşit değildi, uzun çorapları buruş buruştu ve kırmızı gözleri hâlâ uykuluydu.

"Lordum."

"Genel Vali..."

"Sizinle..."

Jan Haan tek elini havaya kaldırıp sersem bir tavırla Vos'a doğru uzattı.

Hâlâ tam olarak uyanmadığını belli eden bir sesle, "Kısaca anlat," dedi.

"Lordum, Kaptan Crauwels ve Baş Tüccar Van Schooten, gemiyi Batavia'ya döndürmek istiyor."

Genel Vali esneyerek, "Hayır," dedi. "Bana kahvaltımı göndert, Vos."

Vos başıyla selam verip odadan çıktı.

Van Schooten, "Lordum," diyerek lafa karıştı. "Dün gece Sekizinci Lamba tekrar ortaya çıktı. Emrettiğiniz gibi suya bir filika indirmeye çalışırken, bütün besi hayvanlarımızı katletti."

Van Schooten hızlı ama net konuşmuştu. Crauwels onu belki de ilk kez ayık gördüğünü fark etti. Van Schooten'ı en son elinde bir şarap sürahisi olmadan ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu. Muhtemelen yola çıkmadan bir hafta önce, Askeri Kaptan Drecht teftiş için gemiye geldiğindeydi. Van Schooten normalde canlı bir kişilikti. Sinir bozucuydu ama genellikle etkileyiciydi. Crauwels onu neyin bu hâle getirdiğini merak etti.

Genel Vali bir sandalyeye oturup kafasındaki kel bölgeyi ovalamaya başladı. Hâlâ yarı yarıya uykudaydı. "Hayvanlar nasıl öldürüldü?" diye sordu.

"Cüzzamlı, efendim," dedi Crauwels. "Karınlarını deşmiş. Teğmen Hayes dün onun kargo bölmesinde kurduğu bir sunağı buldu. Şimdiden mürettebat içinde kendine destekçiler toplamaya başlamış."

"Peki, Batavia'ya dönmek, bize bununla savaşmak konusunda nasıl yardımcı olacak?"

Crauwels, "Bu gemiyi boşaltmamız gerek," dedi. "Her yanını arayıp..."

Genel Vali, "Söylediğin şeyi yaparsak kargomuz bozulacak ve bütün bu yolculuk boşa gitmiş olacak," diyerek itiraz etti. "Ben, 17 Beyefendi'de katılmak üzere Amsterdam'a dönüyorum ve bunu büyük bir başarıyla yapacağım. Boş bir kargo bölmesi ve yanında bir sürü bahaneyle değil."

"Elbette efendim ama bazen..."

Genel Vali aşağılayan bir tavırla, "Yani birkaç tavuk öldü diye koşarak geri dönmeye hazırsın, öyle mi?" diye sözünü kesti. "Birlikte yaptığımız diğer yolculukları düşündüğümde, sizin bu kadar korkak olmanızı beklemezdim, Kaptan Crauwels."

Crauwels çok öfkelendi fakat Genel Vali onu umursamadan tırnaklarıyla masanın üstünde ritim tutmaya devam etti.

"Bu gemiye musallat olan bir şeytan varsa, Arent onu bulur."

Gemi aniden zıplayıp Genel Vali'nin sandalyesinden düşmesine, Crauwels ve Van Schooten'ın da masaya çarpmasına sebep oldu. Kendilerini toparlayıp ayağa kalktıkları an, aynı şey bir kez daha tekrarlandı fakat bu kez Crauwels sendeleyerek pencereye doğru ilerlemeye başlamıştı.

Okyanus dalgalı ve beyaz köpüklerden oluşuyormuş gibi görünüyordu. Gökyüzü gümbürdüyordu.

Genel Vali, sanki otoritesine saygısızlık ediliyormuş gibi, "Neler oluyor?" diye gürledi.

"Sizi uyardığım fırtına," dedi Crauwels. "Hızla yaklaşıyor."

Genel Vali, "O hâlde size derhal yelkenleri açıp ondan kaçacak biçimde yol almaya başlamanızı öneririm, Kaptan," dedi.

Tartışmayı kaybettiğini gören Crauwels uzun adımlarla dümen yekesine doğru ilerlerken duvardaki girintide duran mumu baş ve işaretparmaklarıyla söndürdü.

Tam karşısından sendeleyerek yaklaşan Isaack Larme'a, "Bütün ışıkları söndürün!" diye emretti. "Geminin batmamasını sağlamaya çalışırken ihtiyacımız olan son şey, bir de yangınla uğraşmak."

"Emirleriniz neler, Kaptan?"

"Bütün yelkenleri açın. Fırtınadan kaçmaya çalışacağız."

***

Fırtına bir kurt gibi peşlerinden geliyordu.

Saardam gün boyu inat edip hareket etmemiş, ardından tüm yelkenlerini açıp düşüncesizce ileri atılmıştı. Yaptıkları şey öylesine dengesizdi ki Isaack Larme izledikleri rotayı, bir haritanın üzerine gelişigüzel atılmış, karmakarışık bir ip parçasına benzetiyordu. Ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar, fırtına kapkara ağzını açmış hâlde, patlayan şimşekleriyle hemen arkalarındaydı.

Deniz sertti ve hava çok kötüydü, denizciler bile ayakta durmakta zorlanıyordu. Asillere kamaralarına dönmeleri ve kötü suları geçip güvenliğe ulaşana kadar orada kalmaları emredilmişti. En alt güvertede kalan yolcuların da üst güverteye çıkmaları yasaklanmıştı çünkü deniz onların gemiden aşağı düşmelerine sebep olabilirdi.

Günler günleri izledi. Crauwels onları fırtınanın pençelerinin ulaşamayacağı kadar uzakta tutmayı başaracak kadar yetenekliydi fakat aralarındaki mesafeyi açamıyordu.

Fırtına iki hafta boyunca onları öyle büyük bir öfkeyle takip etti ki mürettebat bunun bir kötülük alameti olduğuna inanmaya başladı. Nöbetleri bittiğinde, harcadıkları çaba yüzünden bitkin düşmüş hâlde geminin armasına yaslanıp şanslı tılsımlarına dokunarak, filodaki gemileri tek tek gözden kaybettikleri gibi o günün fırtınayı gördükleri son gün olmasını umuyorlardı.

İçinde bulundukları kapana kısılmışlık hissi, *Saardam*'ın her yanında hissedilebiliyordu. En alt güvertede lomboz kapakları kapatılmıştı; yolcular yan yana oturup birbirlerinden destek alarak dualar mırıldanırken soylular kamaralarında, endişeyle sıkışmış göğüs kafesleriyle surat asıyordu.

Kıç güvertesindeki Kaptan Crauwels rüzgâra küfürler savuruyordu; öfkesi, korkusuyla birlikte gitgide artıyordu. Verdikleri kararlar ne kadar gözü kara olursa olsun, ne kadar cesur bir yol takip ederlerse etsinler, peşlerindeki fırtına daima onlara aynı mesafede kalıyordu.

Sanki fırtına, kokularını aldıkça öfkeleniyordu.

Yaşlı denizciler bunun, onların peşine takılan bir şey olduğunu düşünüyordu. Kurbanlarını almadan pes etmeyecek bir lanet. Sander Kers'in ortadan kaybolmasının şaşırtıcı olmadığını söylüyorlar-

dı. Din adamına sevgi besledikleri yoktu ama fırtına patlamadan çok kısa süre önce ortadan kaybolmuş olması bir tesadüf olamazdı. Dengesiz gemi onu sık sık yere düşürse vé duvardan duvara çarpsa da Arent Hayes onu üç gün boyunca aramıştı.

Kers'in izine bile rastlayamamıştı. Kers sanki gemiye hiç binmemiş gibi ortadan kaybolmuştu.

Denizciler duydukları fısıltının birine, vaizi parçalarına ayırıp okyanusa atması karşılığında büyük bir servet teklif ettiğini düşünüyordu. Artık neredeyse herkes fısıltının pürüzlü, gecenin bir yarısı tekliflerini sunan sesini duymuştu. Ses, yapacağın bir iyilik karşılığında, en büyük arzunu elde edebilirsin, diyordu. Bazıları için ödemeleri gereken bedel oldukça basit oluyordu. Bazılarınınkiler daha tehlikeliydi. Fısıltının ne istediği ya da ne vermeyi teklif ettiği, belli bir kurala göre işliyormuş gibi görünmüyordu.

Denizciler her sabah onlara teklif edilen şeyler hakkında konuşuyor, bazıları kötülüğü kovalamak için şanslı tılsımlarına dokunurken, bazıları hülyalı gözlerle düşüncelere dalıyordu. Kafalarından, Neden olmasın? diye geçiriyorlardı. Yaşadıkları hayatın hâlihazırda ödettiği bedellerden daha yüksek bir bedel olabilir miydi? Çalıştıkları görev bölgelerinden kıç tarafında, asillerin uyuduğu kamaralara doğru bakıyorlardı. Bu kadar zengin olmak için ne yapmışlardı ki? Hiçbiri bir yelkeni nasıl dikeceklerini ya da gemiyi nasıl döndüreceklerini bilmezdi. Zengin olmalarının tek sebebi, ailelerinin zengin olmasıydı. Çocukları da onlar zengin olduğu için zengin olacaktı. Bu sonsuza dek devam eden bir döngüydü.

Buna karşın onların fakir olmasını sebebi de hep fakir olmalarıydı. Sahip olmayı bekledikleri ve çocuklarına bırakabilecekleri hiçbir şeyleri yoktu. Fakirlik bir hapishaneydi ve anahtarı servetti; onlar, bu kendi suçları olmasa da prangalarla doğmuştu.

Bu anlamsızdı ve adil değildi, insanoğlu neredeyse her şeye katlanabilse de haksızlığa katlanamazdı.

Bu yüzden de durmadan yakınıp birbirlerini daha da sinirlendiriyorlardı.

Tanrı'nın planı buysa, belki de İhtiyar Tom'un teklifi dinlenmeye

değerdi çünkü bir şeytan bile isteyeceği bedel karşılığında, hayatın onlara verdiği ödüllerden daha az ödül teklif edemezdi. Ayrıca seçme şansları da olmayabilirdi.

İhtiyar Tom onlara işkence etmek için önce Sekizinci Lamba'yı göndermiş, şimdi de bu fırtınayı peşlerine takmıştı. Fırtınayı geride bırakmayı başarsalar bile kargo bölmesinde durmadan dolanan ve şeytani işaretini her yere kazıyan bir cüzzamlı dolaşıyordu. Çoğu onu bir anlığına görmüştü. Yırtık pırtık bir cübbe ve kanlı bandajlar. Denizcileri, geminin tam kalbine kurulmuş bir sunağa ulaştıran bir labirentten geçiren tek bir mum ışığı. Kaptan defalarca onun yok edilmesini emretmiş olsa da cüzzamlı her defasında onu tekrar kuruyordu.

Bunun Bosey olduğunu söyleyenler vardı. Diğerleri buna karşı çıkıyordu. Bosey ölmüştü. Onu rıhtımda görmüşlerdi. Alev alışını ve Arent Hayes'in onu kılıcıyla öldürüşünü izlemişlerdi. Ama tek bacağını sürükleyip, idrar kokan o değil miydi? Ona yaptıkları şeyden sonra, bu gemiyle bir sorunu yok muydu? Johannes Wyck'in yaptığı şeyden sonra.

Sebebi Bosey olsun olmasın, herkes kötü talihin peşlerini bırakmadığı konusunda hemfikirdi. Şimdiden bir miço, bir yelkenci çırağı ve borazancı karanlıkta ölmüştü. Miço bir merdivenden düşüp boynunu kırmıştı. Yelkenci ve borazancının ölümü daha kanlıydı. Birbirlerinin hançerleriyle parçalarına ayrılmışlardı. İçlerinde taşıdıkları nefret bir süre içten içe kaynadıktan sonra gün ışığına çıkmaya başlamıştı.

İnsanlar, kargo bölmesinde çok uzun vakit geçiren denizcilerin, geri döndüklerinde farklı davranmaya başladığını söylüyordu. Bir şekilde mesafeli oluyorlardı. Tuhaflaşıyorlardı.

Elbette bazıları gemiye bindiklerinde de böyleydi. Ve bu çok da önemli değildi. Yine de o kişiler hakkında da dedikodular türüyordu. Onların sunağın önünde diz çöküp şeytana bağlılıklarını sundukları iddia ediliyordu.

Kimse onlara yaklaşmıyordu.

Yaşlı denizciler suda bir şeyin kaynamakta olduğunu söylüyordu. Kendine İhtiyar Tom diyen bir şeyin.

47

Fırtına sonunda üzerlerinde patladığında Crauwels, "İki haftadır oltanın ucuna takılmış lanet olası bir balık gibiydik ve şimdi de olta toplanıyor," diye bağırdı.

Mürettebatı çok yorgundu. Savaş bitmişti. Her şeyi denemiş, kaslarındaki ve kemiklerindeki bütün gücü kullanmışlardı fakat fırtına pes etmemişti. Crauwels mürettebatıyla gurur duyuyordu; onlardan daha fazlasını isteyemezdi. Onlara bir sürü şey söylemek istiyordu fakat sesini rüzgârın sesini bastıracak kadar yükseltemiyordu.

Kıç güvertesine çıkan Crauwels başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Gece ya da gündüzü ayırt etmek bile çok zordu. Rüzgâr aniden kuvvetleniyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu; su, zeminde bilek hizasına kadar yükseliyordu.

Yağmura karşı gözlerini kısıp filonun diğer gemilerinin bulanık yelkenlerini görmeye çalışırken Larme'a, "Hiçbir şey göremiyorum," diye yakındı. Yaptıkları manevralar yüzünden sadece üç gemi yakınlarında kalmayı başarabilmişti. Crauwels şimdi bunu yapamamış olmalarını diliyordu.

Crauwels, "Dümen yekesine in ve yönümüzü, gemilerin gitmediği bir yöne çevir. Bu fırtınada birbirimize çok yaklaşırsak rüzgâr çarpışmamıza sebep olur."

Larme bir tilki gibi hızla ilerlemeye başladı fakat onu takip etmeye çalışırken Crauwels'in altındaki gemi bir anda havalandı ve ayağının altındaki zemini kaybetmesine sebep oldu. Crauwels kendini tırabzana doğru savurup kollarını etrafına dolamayı başardı ve iki denizcinin yerlerinden havalanıp tekrar güverteye çarpmalarını izledi.

Geminin ortasındaki çan umutsuzca çalıyordu.

Sendeleyerek ilerlerken korkuyla bir köşeye sinmiş bir miçoyu yakaladı.

Patlayan dalgaların sesini bastırmaya çalışarak ona, "Şu çanı sustur," diye bağırdı. Çanın kendi kendine çalmasına izin vermek kötü şans getirirdi ve bunu herkes bilirdi. Deniz vahşileştiğinde ilk halledilmesi gereken şey buydu.

Crauwels, uğuldayan rüzgârın üzerinden, "Lostromo!" diye bağırdı.

Johannes Wyck bir halata sıkı sıkı tutunarak, "Kaptan," diye cevap verdi.

Crauwels ağzını Wyck'in kulağına yaklaştırdı. "Görevde olmayan bütün denizcilerin de alt güverteye inmesini sağla," diye emredip yüzüne çarpan yağmur damlalarını sildi.

Wyck başını salladıktan sonra en yakınındaki iki denizciyi enselerinden yakalayıp onlara bağırarak bu emri tekrarladı, sonra ikisini de ambar kapaklarına doğru itti.

Uçları beyaz köpüklere dönüşmüş dalgalar güverteyi döverken Crauwels sendeleyerek Arent'in yerinden çıkmış, dışarıdan cama baskı yapan suyu gözler önüne seren bir lomboz kapağını sabitlemeye çalıştığı kıç kamarasına girdi. Son iki haftadır diğer yolcuların hiçbiri kamaralarından dışarı çıkmamıştı fakat Hayes bu konuda söz dinlemiyordu. Ona söylenenleri hiç umursamadan etrafta dolaşıyordu. Crauwels onun, düzenli aralıklarla Sammy'nin hücresini ve Sara Wessel'in kamarasını ziyaret ettiğini biliyordu fakat bu iki konuda da söyleyebileceği bir şey yoktu.

Gemi sert hareketlerle sallanıyor, çömlekler birbirine çarpıp kırılıyordu. Crauwels duvara dayanıp dengesini bulduktan sonra, "Hayes, sana verebileceğim bir iş var," dedi. "Sintine pompaları için güçlü kollara ihtiyacım var. Boşaltabildiğimizden daha hızlı su alıyoruz."

Arent, "Önce Sammy'yi oradan çıkarmalıyım," diye bağırdı.

"Ama Genel Vali..."

"Bu fırtınada o hücrede kalırsa ölür ve sen de bunu biliyorsun."

Crauwels onu sert bakışlarıyla teslim olmaya zorlamaya çalıştı fakat bu hiçbir işe yaramadı.

Gönülsüzce, "En alt güvertede bekleyebilir," diye cevap verdi. "Onu Genel Vali'nin gözünden uzak tut. Ve sonra pompalara git."

Birlikte kıç kamarasından çıktılar. Ana güvertenin altındaki bölmeye henüz girmişlerdi ki gemi neredeyse onları yere yıkıyordu. Tekrar ayağa kalkmak için bir iş tezgâhına tutunan Crauwels, Sara Wessel'in arkasında Lia'yla sendeleyerek dışarı açılan kemerli geçitte ilerlediğini gördü.

Söyleyecek hiçbir şey bulamayarak gözlerini kırpıştırdı. Sara üzerine köylü giysileri giymişti; her zamanki incelikli giysileri yerine üzerinde basit, kahverengi bir etek, bir önlük, pamuklu bir gömlek ve bir yelek vardı. Pamuklu bir bone başını örtüyordu ve belinde bir hançer asılıydı. Lia'nın üzerinde de benzer giysiler vardı.

Ayrıca sırılsıklamdı.

Güzel giysilere bu kadar düşkün olan Crauwels için insanın kendine yapabileceği en büyük kötülük bir köylü gibi giyinmekti.

"Dışarı çıkmanız sizin için çok tehlikeli, leydim," diye bağırdı ve lomboz kapağına çarpan dalgaların gürültüsünü bastırıp sesini duyurabilmek için bunu iki kez tekrarlamak zorunda kaldı.

Kemere tutunup dengesini bulan Sara, "Her yer tehlikeli, Kaptan ve ben yardım edebilirim," dedi. "Ben becerikli bir sağaltıcıyım ve bugün bitmeden insanların bu yeteneklerime ihtiyacı olacak. Aşağı, revire iniyorum."

Arent sendeleyerek Sara'ya doğru ilerleyip ona sandığının anahtarını verdi. "İçinde Sammy'nin simya malzemeleri var. Berbat kokulu bir merhem var ama çok hızlı iyileştiriyor."

Sara sevgiyle onun koluna dokunup ağzını Arent'in kulağına yaklaştırdı. "İstersen Pipps'i benim kamarama götürebilirsin."

Arent, Sara'nın yeşil gözlerine baktı.

"Onu almaya gittiğimi nereden anladın?"

Sara sadece, "Çünkü o tehlikede," dedi. "Başka nereye gidebilirdin ki?"

Arent gözlerini onunkilerden ayırmadan, "Hançerini elinde tut," diye uyardı. "Her zaman kargaşadan faydalanmak isteyen birileri bulunur."

"Ben güvende olacağım," dedi Sara. "Sen de aynısını yapmaya çalış."

Sara, Arent'in uyuduğu bölmeye gider, paralı asker de merdivenlerden aşağı inerken Crauwels aceleyle dışarı çıktı ve önünde devasa bir dalganın yükselip güvertede patladığını gördü.

Denizciler çığlıklar atıp dalganın oluşturduğu girdaba kapıldı.

Gökyüzü kül ve alevlerle kaplıydı, yeşil alevler seren ve direklerin ucunu tutuşturmuştu. Gökyüzünden çatallanmış şimşekler iniyor, okyanusun cızırdamasına sebep oluyordu. Mürettebatın çoğu direklere tutunmuş, bir sonraki dalganın darbesine dayanabilmek için kendilerini hazırlamaya çalışıyordu.

Tırabzana sıkı sıkı tutunmaya devam eden Crauwels zorlukla merdivenleri tırmanıp kıç kasarasındaki her zamanki yerine gittiğinde Genel Vali Haan'ı tam olarak bıraktığı yerde buldu. Genel Vali fırtına patladıktan kısa süre sonra ortaya çıkıp sessizce yerini almış ve orada bulunuşu hakkında hiçbir yorum ya da açıklama yapmamıştı.

Yağmur damlaları uzun burnu ve çenesinden aşağı akıyordu. Öfkeyle gözlerini kırpıştırarak, dudaklarında yarım bir gülümsemeyle başlarının üstünde dönüp duran siyah ve mor fırtına bulutlarını izliyordu.

Crauwels daha önce bu bakışı görmüştü. Deniz onu ele geçirmişti.

Gözlerinin ardında dalgalanıyor, nefesinin ekşimesine sebep oluyordu. Bu gemideki herkes, okyanusun soğuk boşluğu içini doldurduğunda duyduğun bu duyguyu bilirdi. Deniz bir kez içine girdi mi, huzursuzluktan kurtulmanın imkânı yoktu.

İnsanlar ayakta dururken bile boğulabilirdi.

Gemilerden biri iskele tarafından alabora olmuş, tüm mürettebatı suya dökülmüştü. Kollarını havada sallayarak yardım istiyorlardı fakat Crauwels fırtınanın gürültüsünden onların seslerini duyamıyordu.

Onları kurtarmaya çalışmayı bir an için bile düşünmedi; bir filika, bu çalkantılı sularda bir dakika bile su yüzünde kalamazdı. O adamlar çoktan ölmüştü fakat deniz önce onlarla oynayacaktı.

Genel Vali, Crauwels'in omzuna dokunup yukarıyı işaret etti. Parmağı takip eden Crauwels üzerinde devasa bir dalga yükselen başka bir gemiyi gördü. Dalga doğrudan hasarlı geminin üzerinde patlayacaktı.

Bunu izlemeye dayanamayacağını hisseden Crauwels başını çevirdi fakat Genel Vali'nin yüzündeki ifade hikâyeyi yeterince iyi anlatıyordu. İkinci gemi, alabora olmuş ilk geminin üzerine düşüp doğrudan gövdesine bir darbe indirdi ve ilk gemiyi ikiye böldü.

Crauwels, Genel Vali'nin neden bunu görmek istediğini merak etti. Sanki fırtına sırtını dönemediği bir düşmandı.

Crauwels'in hesaplarına göre Batavia'dan ayrılan filodan geriye *Saardam* dışında sadece bir gemi kalmıştı. Crauwels umutsuzca onun iyi olduğunu görmek için etrafına bakındı fakat gemi epeyce uzakta çalkalanıyordu. Renklerinden, geriye kalan geminin *Leeuwarden* olduğunu anlayabiliyordu. Onun da *Saardam*'dan daha fazla kurtuluş umudu yoktu.

Ana direk yüksekliğinde dalgalarla karşılaşan Crauwels, adamlarına *Saardam*'ı doğrudan onların üzerine yöneltmelerini emretti; gemi devasa su duvarlarının içinden geçip, bir sonraki dalganın derin vadisine dalıyordu.

Denizciler tırabzanlara ve raylara yapışmıştı. Karşılaştıkları her saldırıyı büyük bir zorlukla, ayaklarını yerden kesilmemesi için canhıraş uğraşarak atlatırlarken, giderek bunun üzerlerine İhtiyar Tom tarafından gönderilmiş bir lanet olduğuna daha da ikna oluyorlardı.

Crauwels başka emir vermedi. Yapılabilecek her şey yapılmıştı. *Saardam* yeterince güçlüyse onları güvenliğe ulaştıracaktı. Kaburgalarından biri eğildiyse ya da gövdede onların fark etmediği bir çürük varsa, bir yumurta gibi ikiye ayrılacaktı. Her fırtına böyleydi. Hayatta kalman ya da ölmen, Amsterdam'da, hiç tanımadığın birinin, gemiyi yaparken ona ne kadar özen göstermiş olduğuna bağlıydı.

Şimşekler çatallanmış dilleriyle güvertede patlarken Crauwels bunu atlatmalarına yardımcı olması için Tanrı'ya dua etti. Ve buna bir karşılık alamadığında İhtiyar Tom'a dua etti.

Acıyla, Demek insanlar kötülüğe böyle bulaşıyor, diye düşündü. Yapabilecekleri hiçbir şey kalmadığında, umutları tükendiğinde ve tüm duaları yanıtsız kaldığında.

Bir tutamaçtan diğerine doğru savrularak ilerleyen Arent sonunda en alt güverteye ulaşmayı başardı. Dalgalar lombar kapaklarını parçalamıştı; lombarlardan içeri deniz suyu doluyor, içerideki her şeyi sırılsıklam ediyordu. Dünyanın sonu yavaş yavaş yaklaşırken, kan ve kusmukla kaplı, sersemlemiş denizciler sütunlara tutunmaya çalışıyordu.

Bir araya toplanmış olan yolcular çocukları korumaya çalışıyor ya da korkuyla çığlık atıyordu. Arent köşeye sinmiş Isabel'i gördü. Kız dehşet içinde ve nefes nefeseydi. Sara onun yanında diz çökmüş, rahatlatmaya çalışıyordu.

Fırtına Sander'ı doğru düzgün aramalarını engellemişti ve Arent, Sara'nın onun için bir teselliye dönüştüğünü biliyordu.

Yine de aralarındaki yakınlık Arent'i şaşırtmıştı.

Sara, "Sen Tanrı'nın sözünü taşıyorsun, Isabel," diyordu. "Bu insanların bunu duymaya ihtiyacı var. Sander gibi sen de onları teselli etmelisin."

Isabel'in de bunu yapmak istediği çok belliydi fakat gemi bir kez daha dalgaların üzerinde yükseldiğinde, bir çığlık atıp dizlerini göğsüne doğru bastırdı.

"Cesaret korkunun olmadığı anlamına gelmez," diye bağırdı Sara. "Cesaret, elimizdeki tek şey korku olduğunda bulduğumuz ışıktır. Şu an insanların sana ihtiyacı var, bu yüzden cesaretini bulman gerekiyor."

Isabel tereddütle güverte boyunca sendeleyerek ilerledi, bir yolcu grubuna karıştı ve yolcular kollarını uzatıp onu kucakladı.

Sara güvertenin diğer yanındaki revire doğru ilerlerken Arent

düşe kalka gemiyi ikiye ayıran tahta panelin arkasına geçip denizci döşeklerinin arasından yelkencinin kamarasına doğru ilerledi. Duvarlarda asılı duran yelken ruloları yere düşüp zemini beyaza boyamıştı. Ambar kapağını açıp depoya giden merdivenleri indi ve Sammy'nin hücresinin kapısını yumrukladı.

İçeriden cevap gelmedi.

"Sammy!"

Panik içinde asma kilidi çemberinden çıkarmaya çalıştı fakat elleri ıslaktı ve geminin sürekli sallanması, kilidi sabit tutmasını zorlaştırıyordu.

Tekrar "Sammy!" diye bağırdı. Karşılaştığı sessizlik dehşet vericiydi.

Sonunda asma kilidi yerinden sökebildiğinde, zifiri karanlık bir hücreyle karşılaştı.

İçeri girmeye çalıştı fakat açıklık o kadar dardı ki ancak başını ve omuzlarını içeri uzatabildi. "Sammy!"

Yanıt gelmedi.

"Sammy!"

Nefesini kontrol altına alıp düşüncelerini yavaşlatmaya çalıştı. Kayıp duygusunun dehşeti onu ele geçirmişti, Sammy'yi içeride ölü bulursa ne yapacağını hayal etmeye çalışıyordu. Arkadaşını korumak, hayatı boyunca yaptığı anlatmaya değer tek iş olmuştu. Sammy'nin başarılarıyla birlikte anılmak onu gururlandırmıştı. Büyükbabasının yanından ayrıldığından beri ilk kez sadece para karşılığında birilerini öldürmek ya da alçakça bir amaç uğruna tanımadığı topraklarda ölmek yerine, iyi bir şeyler yaptığını hissetmişti. Sammy'ye karşı yapılan casusluk suçlamasının ona bu kadar anlamsız gelmesinin sebebi de buydu. Sammy güç için ödenmesi gereken bedelleri biliyordu ve bu yüzden güce karşı hep o kadar şüpheci olmuştu. Arent ona, hakkındaki bu suçlamadan bahsettiğinde Sammy çok şaşırmıştı fakat bunu arkadaşı kadar eğlenceli bulmamıştı. İngiliz olması Şirket için çalışırken her zaman bazı karmaşalara sebep olmuştu fakat Sammy hiçbir zaman bu yüzden kendini bir hücrede bulabileceğini düşünmemişti.

Sammy bir elini ışığa doğru uzatarak, "Arent," diye inledi.

Arent o kadar rahatlamıştı ki ağlayabilirdi. Bunun yerine Sammy'yi tutup onu dışarı çıkardı ve alnından akan kanı fark etti.

"Sen iyi misin?"

"Sersemlemiş hâldeyim ama nefes alıyorum," dedi Sammy sendeleyerek. "Bu, İhtiyar Tom mu?"

Sammy'nin elini merdivenin üzerine yerleştiren Arent, "Şeytanlara inanmadığını sanıyordum," dedi.

"İhtiyar Tom dün gece bana fısıldadı, Arent." Sesi dehşet içindeydi. "Bir sürü şey biliyordu, sırlarımı biliyordu. Benden istediği şey..."

Arent onu merdivende yukarı doğru iterken, "Genel Vali'yi öldürmeni mi istedi?" diye sordu. "Sara ve Creesjie'den de aynı şeyi istedi."

"Bana özgürlüğümü geri vermeyi ve itibarımı yeniden kazanmamı sağlamayı teklif etti. Sana ne teklif etti?"

"Ben hiçbir şey duymadım. Mürettebatın konuşmalarına bakacak olursak, fısıltıyı duymayan tek kişi benim."

Merdiven basamaklarını tırmanmakta olan Sammy dudaklarına hafif bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "O hâlde sıkıcı bir konuşmacı olmanın da bazı iyi yanları varmış."

Ambar kapağından güverteye çıktıklarında acı dolu bir inleme duydular. Berber-doktor, marangoz Henri'nin kırılmış bacağını keserken Sara ve Lia revirdeki hastalarla ilgileniyordu. Etrafı perdelerle kapatılmış olan bu bölmeyi diğerlerinden ayıran şeyler sadece, içerideki iki ameliyat masasıyla duvarlarda asılı duran tuhaf şekilli delgi ve bıçaklardı.

Arent, "Sara!" diye seslendi.

Sammy'yi gören Sara, aceleyle yanlarına gitti. "Önemli bir şey yok," dedi, yarayı inceledikten sonra. "Sadece bir şişlik. Onu buraya yatır, birilerinin onunla ilgilenmesini sağlarım."

Dik durmak için çaba gösteren Sammy, "Gerek yok," dedi. "Benim de bu alanda bazı yeteneklerim var. İsterseniz size yardımcı olabilirim?"

Heyecanla ileri atılan Lia, "Bay Pipps," dedi. "Ben sizin büyük bir hayranınızım..."

Sammy'nin bakışları Lia'nın arkasındaki masada duran kendi malzemelerine takıldığında, sesinde hafif bir öfkeyle, "Bunlar benim malzemelerim," dedi.

Sara buna, "Ve onları kullanmamıza yardımcı olursanız çok seviniriz," diyerek cevap verdi. "Bu malzemelerin birçoğunu tanımıyorum."

Sammy hâlâ malzemelere bakıyordu.

Sara şaşkın bir tavırla, "Sizi kızdırmak istememiştim," dedi. "Arent malzemelerinizin yaralıları tedavi etmekte faydalı olabileceğini söyledi ve ben de..."

Biraz mahcup olan Sammy, "Evet, elbette," diyerek onun sözünü kesti. "Lütfen beni affedin. O malzemeler hayatım boyunca yaptığım tüm çalışmaların ürünü. Sayısız vakayı çözmemde bana yardım ettiler ve sırlarını korumak konusunda çok titizim. Bir an için sırlarımı kendime saklama güdüm beni ele geçirdi. İzin verin, hangilerinin sizin işinize yarayacağını göstereyim."

Arent, Sara'ya bir bakış attıktan sonra kargo bölmesine indi. Aşağıda sandık yığınlarının arasındaki koridorlarda su bir metreden fazla yükselmişti ve boğulmuş sıçanlar suyun üzerinde yüzüyordu. Marangozlar çılgınca gövdede açılmış deliklerin üzerine yeni ahşap plakalar çakmaya çalışırken denizciler ve silahşorlar içeri dolan suyu dışarı pompalamaya uğraşıyor, yine de zorlu çalışmaları sürekli yükselen su üzerinde pek de etkili olmuyordu. Drecht de göğsü çıplak hâlde onların arasındaydı.

Gemi şiddetle sarsıldığında etraflarındaki ağdan kurtulan sandıklar aşağıda çalışan denizcilerin üzerine düşüyordu.

Yükselen acı çığlıkları gövdeye çarpan dalgaların gümbürtüsünde kayboluyordu.

Suyun üzerinde kan lekeleri oluşuyordu.

Suyun içinde zorlukla pompalara doğru ilerleyen Arent, "Drecht!" diye seslendi. Askeri Kaptan yüzünde bir rahatlama ifadesiyle ona baktı. Arent yaralanmış adamları işaret ederek, "Sen onlarla ilgilen," dedi. "Ben pompayı çalıştırırım."

Uzun pompa kollarını çalıştırmak için genellikle üç kişi gerek-

li olurdu fakat Arent diğer adamları pompadan uzaklaştırıp onlara arkadaşlarıyla ilgilenmelerini emretti.

Uzakta bir yerden yardım isteyen silah atışları duyuldu.

Filodaki gemilerden biri *Saardam*'dan bile kötü durumda olmalıydı fakat bu anlamsız bir davranıştı. Bu fırtınada kimse onlara yardım edemezdi. Ve o gemideki herkes bunu bilirdi.

Arent kendini yaptığı işe vermeye çalışarak, daha hızlı pompalamaya başladı.

Bu işe saatlerce, elleri yara olana kadar devam etti. Drecht onu dinlenmesi gerektiği konusunda ikna etmeye çalıştıysa da Arent, bir kez durursa bir daha asla çalışmaya başlayamayacağını biliyordu.

Günbatımına doğru yorgunluğuna yenik düştü ve dizlerinin üzerine çöktü.

Saardam artık dalgalarla yükselip alçalmıyor, gövdedeki çatlaklardan içeri su dolmuyordu. Marangozlar sırtlarını duvarlara dayamış oturuyordu; çekiçleri, artık açmayı başaramayacakları kadar kasılmış, pençe gibi ellerinde duruyordu.

Suyun büyük kısmı dışarı pompalanmıştı, yani artık su göğüs hizasında değil, ayak bileği hizasındaydı.

Bir el omzuna dokundu ve yorgun gözlerinin önünde, bir kupaya doldurulmuş arpa yahnisi ve bir somun ekmek belirdi. Ağırlaşmış başını havaya kaldırdığında, Sara'nın önünde durduğunu gördü.

"Güvendeyiz," dedi Sara. Arent'in bir sonraki sorusunu tahmin ederek, "Herkes güvende. Sammy, Lia, Creesjie, Dorothea ve Isabel. Arkadaşlarımız yaşıyor."

Alnında bir morluk vardı ve kızıl, kıvırcık saçları tokalarından kurtulup yüzüne ve omuzlarına dağılmıştı. Elbisesinin kolları kıvrılmıştı ve hem giysisi hem de kolları kanla kaplıydı.

Bunun görgü kurallarına uygun olup olmadığını umursayamayacak kadar yorgun olan Arent onun elini tutup, "Bu kanın sana ait olan kısmı var mı?" diye sordu.

Arent'in endişesine bir gülümsemeyle karşılık veren Sara, "Sadece çok küçük bir kısmı," diyerek cevap verdi.

"Sana duyduğum saygıyı giderek daha da artırıyorsun, Sara Wessel."

Sara güldü, sonra, saatlerce pompanın başında çalışmaktan yaralanmış avuçlarını fark etti. "Revire gelirsen onlara pansuman yapabilirim," dedi.

"Olduklarından daha kötü görünüyorlar," dedi Arent.

Askeri Kaptan Drecht, Arent'in yanına diz çöküp omzuna vurdu.

Hayranlıkla, "Onu görmeliydin," dedi. "Bütün gece hiç dinlenmeden, tek başına pompayı çalıştırdı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bize Cennet'ten gönderilmiş bir hediye gibiydi."

Arent güvecin ekşi kokusunu içine çekmekle o kadar meşguldü ki bu iltifata bir karşılık vermedi.

"Nedir bu?" diye sordu Sara. "Aşçı bunu dağıtıyordu."

Drecht burnunu kırıştırıp, "Arpa güveci," dedi. "Yiyebileceğin en berbat yemek."

Arent mutlu bir gülümsemeyle, "Bu, hayatta kalmanın tadı," diyerek onu düzeltti.

Arpa güveci soğuktan titreyerek, her yanı çamur ve kanla kaplı ve birkaç arkadaşını kaybetmiş hâlde savaştan döndüğünde sana verilen yiyecekti. Sıcak, tuzlu ve keyif vericiydi ama daha da önemlisi ucuzdu. Şirket'e ait topraklarda, kazanlarla kaynatılırdı. Aşçılar günler boyunca hiç durmadan bunu pişirir, içine eski et parçalarını, turp kalıntılarını, tavuk kemiklerini ve istenmeyen tüm yiyecek artıklarını katardı. O kazanda kaynayan şeylerin büyük bir kısmı bozuk olurdu ve onu yemeyi deneyecek kadar cesur olan herkesin bağırsaklarında bir ejderhanın uyanmasına sebep olurdu.

Yüzü parlayan Arent güveçten büyük bir yudum alıp yağlı sıvıyı dudaklarından temizledi.

Sara'ya, "Denemek ister misin?" diye sordu.

Sara kupayı neşeyle eline alıp dudaklarına yaklaştırdı. Hemen midesi bulandı ve ağzındaki sıvıyı tükürdükten sonra geriye kalan tadı yok etmek için Arent'in elindeki şarap sürahisine uzandı.

"Bu berbat bir şey," dedi.

"Evet," dedi Arent mutlu bir tavırla. "Ama bunu ancak hayatta kalanlar öğrenebilir."

49

Deniz sakinleşmiş, gökyüzü iki parçaya ayrılmıştı; arkalarında kalan kısım simsiyah, önlerindeki parça maviydi. Hâlâ yağmur yağıyordu fakat artık yumuşak ve sıcaktı, içinde dikenler varmış gibi hissettirmiyordu. Kırılmış direk parçaları asma dalları gibi boşlukta sallanıyor, parçalanmış yelkenlere çarpıyorlardı. Geminin zemini delik deşikti fakat kimse onları tamir etmiyordu. Herkes bitap düşmüş hâlde, geçirdikleri şokun etkisiyle yüzlerinde bomboş ifadelerle zemine uzanmıştı.

Kimse konuşmuyordu.

Crauwels geminin yanından aşağı eğilmiş, hasarı tespit etmeye çalışıyordu. Pahalı gömleği yırtılmış, altındaki siyah göğüs kıllarını gözler önüne seriyordu. Kaptan titriyordu; kolundaki derin bir yara kanıyordu ve ayakta durmakta bile zorlanıyordu.

Ona doğru ilerleyen Genel Vali, "Ne kadar hasar var?" diye sordu. Nasıl olduysa fırtınayı neredeyse hiç zarar görmeden atlatmayı başarmıştı. Mabeyinci Vos her zamanki gibi efendisinin hemen yanındaydı.

Tamamen işe yaramaz hâle gelmiş yelkenleri işaret eden Crauwels, "Şu an basit bir saldan farkımız yok," dedi. "Yelkenci onları iki günde onarabileceğini tahmin ediyor. Zemindeki delikleri tamir etmek de yaklaşık olarak o kadar sürecek. Neyse ki gövde çok zarar görmemiş gibi görünüyor."

"Sonuçta hayatta kaldık."

"Evet ama fırtına bizi ticari hatların dışına itti." Kolundaki yaraya dokunduğunda irkildi. "Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok ve buralarda tek bir gemi bile yok. Artık tek başımızayız."

Gözlerini boş denize diken Genel Vali, "Son gördüğümde *Leeuwarden* hâlâ su üzerindeydi," dedi. "Onu bulabilirsek bize yardımcı olabilir."

Böyle temelsiz bir umut karşısında sinirlenen Crauwels, "Gözcü onu göremedi," dedi. "Adamlarımdan bazıları onun alabora olduğunu gördüklerini söylüyorlar. Fırtınayı atlatmayı başarmışsa bile bizim kadar hasar almış ve kaybolmuş hâldedir. Sahip olduğumuz bu şansla, onu bulmamız neredeyse imkânsız."

Genel Vali onun söyledikleri üzerine düşündü. "Benden bir iyilik istemeyi düşündüğünü seziyorum."

"Ahmak'a ihtiyacımız var."

"Bu küçük bir iyilikten çok fazlası, Kaptan."

Kaptan, "Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum, sizin için onu ben test ettim," diyerek yanıt verdi. "O olmadan elimde yıldızlardan başka hiçbir şey yok. Kendimize bir kerteriz noktası bulana kadar, karayı bulmak için daireler çizerek ilerlemek zorunda kalacağız. Ve aramızda kalsın ama bu kadar uzun süreli bir gecikmeyi kaldırabileceğimiz kadar çok erzağımız yok. Özellikle de şimdi, filonun geri kalanını gözden kaybettikten sonra."

Genel Vali'nin burnundan bir damla kan sızdı. Vos hemen onu silmesi için Genel Vali'ye bir mendil uzattı.

Genel Vali, "Seni oraya kendim götüreceğim," dedi.

Üçü birlikte barut deposuna doğru ilerlerken merdivenleri tırmamam Askeri Kaptan Drecht'le karşılaştılar.

Genel Vali, "Nasıl gidiyor, Askeri Kaptan?" diye sordu.

Drecht, "Fırtınada dört silahşor kaybettik," dedi.

En alt güverteye inerlerken Genel Vali bunu düşünüyordu. Karşılaştıkları hasarın ciddiyeti dehşetle şok olmalarına sebep oldu. Yerdeki kan ve kusmuk birikintilerine tavandan su damlıyordu. Hemen yanlarında toplar dağılmış hâlde duruyordu ve yolcuların tüm eşyaları etrafa saçılmıştı. Küçük bir bot, sanki fırtına en şiddetli anında onu bulmuş ve sonra onu zarar göremeyeceği bir yere, tavandaki bir çiviye asmış gibi sallanıyordu.

Mahvolmuş denizciler ve yolcular öksürüp tıksırıyor, deniz suyu kusuyordu. Yere uzanmış, kırılmış kolları ya da bacaklarını tutarak

berber-cerrah, Sara, Lia ya da Sammy'nin onları tedavi etmeye gelmesini bekliyordu. Arent arkadaşlarıyla konuşuyordu.

Crauwels, tutukluyla iki kadının revirin perdesinin arkasında gözden kaybolmaya çalıştığını fark etti. Muhakkak ki Genel Vali onları burada görürse vereceği tepkiden korkuyorlardı. Neyse ki Genel Vali'nin tüm dikkati, cesetlerin üzerine kenevirden örtüler örten, bir deri bir kemik bir miçoya odaklanmıştı. Crauwels kimsenin ona bunu emredip emretmediğini merak etti; belki de miço bunu, kendiliğinden yapmaya başlamıştı. Ne olursa olsun, oğlan o gece fazladan bira içecekti.

Merdivenlerin bitiminde bir ceset vardı. Askeri Kaptan Drecht onun üzerinden atlayıp barut deposunun kapısını sertçe çaldı.

"Hâlâ hayatta mısın, Memur?" diye sordu.

Panel yana doğru kayarak açıldı ve gür, beyaz kaşları ortaya çıkarttı. "Bazı parçalarımı hissedebiliyorum ama hepsini değil," diye yakındı. "Sen kimsin?"

Genel Vali, Drecht'in önüne geçti. "O benimle birlikte. Kapıyı aç. Ahmak'ı almaya geldik."

Memurun yüzünden korku dolu bir ifade geçti ama kendisinden istenen şeyi yaparak sürgüyü açtı ve yana çekildi.

"Anlamıyorum," dedi Drecht. "Kocaman bir kutunun bize ne faydası olacak?"

Crauwels, "Ahmak, denizde tam olarak nerede bulunduğumuzu saptamamızı sağlayacak," diye açıkladı. "Ahmak bana, Batavia'nın tam olarak nerede olduğunu ve oraya ulaşmak için izlemem gereken rotayı söyleyecek."

Duyduklarından pek de etkilenmeyen Drecht burnunu çekip, "Onun bir silah olduğunu sanıyordum," dedi.

Vos, "Ahmak sayesinde Şirket'in gemileri korkusuzca ticari rotaların dışında yol alabilecek ve haritası çıkarılmamış okyanusu keşfedebilecek," diye açıkladı.

Kimseyi heyecanlandırmayan bu açıklama sadece sessizliğin daha da derinleşmesine sebep oldu.

"Anlamıyor musunuz, Askeri Kaptan Drecht," diye devam etti Vos, "Ahmak sayesinde filolarımız kolayca düşmanlarını alt edecek.

Keşfedilmemiş okyanusların doğru haritalarını çıkarıp daha önce kimsenin görmediği insanları ve kara parçalarını keşfedecek. Ahmak, 17 Beyefendi'nin tüm dünyayı kontrol etmesini sağlayacak."

Genel Vali adamlarına işe koyulmalarını işaret etti. "Vos, bir ucundan tut. Drecht, sen de diğer ucuna geç. Onu güverteye taşımamız gerekecek."

Adamlar homurdanarak kutuyu kaldırdı fakat daha bir adım atmışlardı ki, Genel Vali, "Yere bırakın!" diye bağırdı.

İki adam Genel Vali'nin dehşete düşmüş bakışlarını izledi. Ahmak'ın içinde bulunduğu kalasların üzerine, yakılarak İhtiyar Tom'un işareti işlenmişti. Drecht hemen haç çıkartırken Vos küfredip geriye doğru bir adım attı.

Karşılarındaki kaba bir çizimdi. Göz çok şişkindi ve kuyruk yamuktu. İki yana sallanan lambanın ışığında, canlıymış gibi görünüyordu. Drecht neredeyse onun kapıdan dışarı fırlamasını bekliyordu.

Boynunun etrafından büyük, demirden bir anahtar çıkarıp onu Askeri Kaptan'a uzatan Genel Vali, "Kutuyu aç!" diye emretti. "Hemen aç!"

Anahtar rutubet yüzünden paslandığı için Drecht'in kilidi açmak için birkaç kez denemesi gerekti ve sonunda kilit, ufak bir gürültüyle yere düştü.

Drecht kutunun kapağını kaldırdı, sonra dudaklarının arasından bir nefes verdi.

Boş kutuyu görmesi için Genel Vali'ye doğru çevirip, "Burada hiçbir şey yok," dedi. Kutunun içinde sadece Ahmak'ın üç parçasının durduğu üç boş bölme vardı. Genel Vali memuru çenesinden yakalayıp onu gözlerinin içine bakmak zorunda bırakmak için yüzünü yukarı kaldırdı.

"Ahmak nerede?" diye sordu.

Memur, "Bilmiyorum," diye sızlandı.

"Fark etmeyeceğimizi mi sanmıştın?" Genel Vali neredeyse bağırıyordu. "Onu ne yaptın?"

"Bilmiyorum, efendim. Gerçekten bilmiyorum. İçinde ne olduğunu bile bilmiyordum, efendim. Benim için sadece bir kutuydu. Bir kutu."

Genel Vali hırlayıp memuru itti ve yere düşmesine sebep oldu. "Bence yirmi kırbaç hafızanı yerine getirir."

Memur elini yalvaran bir tavırla havaya kaldırıp, "Hayır, efendim, lütfen bana merhamet edin," dedi fakat Drecht onu barut deposundan dışarı çıkarmak için sürüklemeye başlamıştı bile.

Amcası gelmeden önce Arent Sammy, Sara ve Lia'yla çok keyifli vakit geçiriyordu.

Sara, Sammy'ye İhtiyar Tom hakkında bildiği her şeyi, hatta Sander Kers'in, İhtiyar Tom'un Arent olabileceğine inandığını anlatıyordu. Sammy bu iddiaya büyük bir şaşkınlıkla karşılık verip, büyük bir keyifle arkadaşının en sıkıcı, bu nedenle de şeytan olamayacak özelliklerini sıralamaya başladı. Bu hepsini güldürdü.

Tam o sırada Genel Vali barut deposundan çıktı fakat yakalanmaktan korkan ekip sessizliğe gömüldü. Onun ardından memurun tek kolunu kavramış hâlde Drecht belirdi.

Revirden çıkan Arent, "Amca, neler oluyor?" diye seslendi.

Genel Vali hiç duraksamadan, "Bu adam Ahmak'ı çaldı," diye cevap verdi.

Hâlâ Drecht tarafından sürüklenen memur, "Ben çalmadım efendim, bunu herkesin bahsettiği şeytan yapmış olmalı," diye bağırdı. Çaresiz gözlerle Arent'e baktı. "Lütfen bana yardım edin Teğmen Hayes. Lütfen."

"Amca, ben bu adamı tanıyorum, o..."

Genel Vali ona küçümseyen gözlerle baktı. "Sana İhtiyar Tom'u durdurman için bir şans verdim, Arent. Bana bu işi yapamayacağını söylediğinde, seni dinlemeliydim. Bu senin hatan değil, benim hatam. Korkma, bu işe kendi yöntemlerime bir son vereceğim."

Arent karşı çıkmaya çalıştı fakat Drecht elini dostça bir tavırla onun göğsüne koyup uyarıcı bir ifadeyle başını iki yana salladıktan sonra memuru merdivenleri tırmanması için itti.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Arent, Sammy'yi yakalayıp, "Haydi, masum bir adamı sürüklüyorlar. Onu kırbaçlamaya başlamalarından önce neler olduğunu çözmelisin," dedi.

Arent onu barut deposuna doğru götürürken Sammy, "O lanet şeyi bir kez buldum," dedi. Sözlerine rağmen gözleri ona ihanet ederek, her yeni vakadan önce parladıkları hevesle parlıyordu. "Ne kadar vaktim var?"

"Bu karmaşada bir kamçı bulmalarının ne kadar süreceğine bağlı."

Arent, Sammy sanki bir tutukluymuş gibi onu barut deposuna itti, sonra kollarını kavuşturup kapıda bekledi. Sara ve Lia onun yanında etrafa bakıyordu.

Havayı koklayan Sammy, "Burası bira, osuruk ve ekşimiş sidik kokuyor," diye şikâyet etti. "Yanında bir koku kesesi var mı?"

Sara ona beline astığı koku kesesini uzattığında Sammy şükranla onu alıp işine geri döndü.

Tekrar Arent ve Lia'nın yanına dönen Sara, "Ben ne yapabilirim?" diye sordu.

Arent heyecanla, "Sadece izle," dedi. Sammy'nin imkânsız görünen bir sorunu çözmek için inceleme yapmasını izlemek, hayatındaki en büyük keyiflerden biriydi. O an da durum farklı değildi.

Karnının üzerine uzanan Sammy deponun zemin döşemelerini, sonra kutuyu inceledi; ellerini her ahşap parçasının üzerinde gezdirdi. Bu onu tatmin etmeyince, odanın diğer yanına doğru yürüyüp sırayla raflardaki bütün barut fıçılarını inceledi, her birini tek tek sarstı ve sanki kafasının içinde bir fikir oluşmuş gibi memnuniyetle başını salladı.

Kutunun üstüne çıkıp dümene tutturulmuş çubukları dümen yekesindeki dümen yelpazesine bağlayan kirişlere dokundu, sonra üzeri tenekeyle kaplanmış tavanı boncuk gibi gözleriyle inceledi.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıp kutunun üzerinden aşağı atladı.

"Arent, bu odanın ve kutunun anahtarı kimlerde vardı?"

Arent cevabı bulmak için hafızasını zorladı. Gemiyi bekleyen tehlikeleri araştırırken bu soruyu sormuştu fakat son iki haftada çok fazla şey olmuştu ve Arent bu süre boyunca çok az uyumuştu.

Sammy, sabırsızca parmaklarını şıklatarak, "Çabuk ol Arent, çabuk ol. Memurun vakti daralıyor," dedi.

Arent, "Kutunun anahtarı amcamda ve Vos'ta var," dedi. "Bu oda-

nın anahtarı da sadece Kaptan Crauwels, Isaacks Larme ve memurda var. İki anahtara da sahip olan kimse yok."

"Evet ama odanın anahtarını ele geçirmek, kutunun anahtarını ele geçirmekten çok daha kolay."

Sammy o anda Arent'in arkasında toplanmış, bu gösteriyi izleyen kalabalığı fark etti. "Bayanlar Baylar, çalışmalarımla yakından ilgilenmeniz beni ne kadar onurlandırsa da şu an üzerinde çalıştığımız meseleler kesin bir gizlilik gerektiriyor. Lia, kapıyı kapar mısın lütfen?"

Bu açıklamayı hayal kırıklığına uğramış bir homurtu takip etti fakat bu neredeyse hemen, üstü açık güvertede çalınmaya başlanan davulun sesiyle bastırıldı. Ritim yavaş ve düzenliydi, sanki bir anda *Saardam*'ın kalp atışlarını duyabilmeye başlamışlardı.

Arent, "Az sonra memuru dışarı çıkaracaklar," dedi. "Neler öğrendin?"

"İkisi de tatmin edici olmayan iki teorim var." Sammy ellerini ovuşturdu.

Arent, Lia'nın annesine heyecanlı bir bakış attığını gördü ve annesi de elinde olmadan buna karşılık verdi. Arent ikisinin de hikâyelerini okumaktan keyif aldığını biliyordu, onların gözlerinin önünde gerçekleştiğini görmenin anne kızı ne kadar keyiflendirdiğini ancak hayal edebilirdi.

Sammy, "İlki, Ahmak'ın Batavia Kalesi'nde çalındığı ve gemiye sadece kutunun yüklendiği," diyerek sözlerine devam etti. "Ahmak'ı ele geçirdiğimizde, onu kaledeki hazine odasına koydular. Hazine odasında ailenin en kıymetli eşyaları koruma altındadır ve oraya girebilen kişiler sadece Genel Vali, Vos ve..."

Arent, bakışlarını ona çevirerek, Sara, diye düşündü.

Sara ona, mücevherli tokalarını hazine odasında sakladığını ve yola çıktıkları sabah gidip onları aldığını söylemişti. Bunu yapmadan önce kolaylıkla kocasının anahtarını almış, onu Ahmak'ın parçalarını kutudan çıkarmak için kullanmış, sonra da kutuyu tekrar kilitlemiş olabilirdi.

Fakat bu teori, Sara'nın parçaları çaldıktan sonra onlarla ne yaptığını açıklamıyordu. Onları hazine odasından çıkarması gerekirdi. Birilerinden yardım almış olabilir miydi?

Sara onun düşüncelerinin farkına varmış gibi, "Yola çıktığımız sabah hazine odasına gittim," dedi. "Kutuyu açan kişi..." Ağzından bir isim çıkmadı. "Ahmak'ın zarar görmeyeceğinden emin olacak bir uzmandı. Gemiye getirildiğinden eminim."

Arent'in kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş olduğunu fark etmeyen Sammy, "İkinci teorim de aynı derecede temelsiz ama bana verdiğiniz zaman düşünülürse, yine de ustaca," dedi. "Oda tamamen güvenli, içinde tavan kapağı ya da başka herhangi bir çıkış yok. Şuna ne dersiniz? Vos, ya Kaptan'ın ya da Isaack Larme'ın anahtarını çalıp onu kullanarak barut deposuna girdi."

"Vos mu?" dedi Sara şaşkın bir ifadeyle. "Onca insan dururken, neden Vos? Bunu planlayacak hayal gücüne sahip olduğuna bile inanmam zor, ayrıca bunun kocama ne kadar zarar vereceğini biliyor. Kocamın 17 Beyefendi'ye kabul edilmesi, onlara Ahmak'ı teslim etmesine bağlı."

"Batavia'da aleti tekrar ele geçirmeye çalışırken Genel Vali ve Vos'un anahtarlarını asla üzerlerinden ayırmadıklarını fark etmiştim. Onları bir ipe geçirip boyunlarına asıyorlardı. Genel Vali'nin yola çıktığımızdan beri de onu yanından ayırdığından şüpheliyim. O anahtarların kolayca ele geçirilebileceğini düşünmüyorum. Fakat barut deposunun anahtarlarına aynı özen gösteriliyormuş gibi görünmüyor. Yola çıktığımızda Isaack Larme'ın onu üzerinde taşımadığından eminim. Pantolonunun cebi yoktu ve üstü çıplaktı."

Sammy kendini memurun taburesinin üzerine bıraktı. "Çalınanın barut deposunun anahtarı olduğunu varsayarsak –ki elimizde ne kadar zaman olduğuna bakarak bunu yapmak zorundayız– şüphelilerimiz Genel Vali ve Vos, fakat Genel Vali'nin bu durumdan hiçbir kazancı yok. Ahmak zaten ona ait ve bu, yönetimine geçeceği şirkete faydalı olacak."

Arent, "Fakat Vos'un böyle bir suç işlemek için nasıl bir sebebi olabilir ki? O bir av köpeği kadar sadık bir adam," dedi.

Üzerlerinde çalan davulun ritmi hızlandı.

"Ahmak paha biçilmez bir hazine," dedi Sammy. "Vos'un konuşmasını duydum. Ona sahip olan ulus, dünya haritasını yeniden çizecek. Haritası çıkarılmamış suları keşfedebilecek, yeni ticaret yolları

açabilecek, düşmanlarına, tanımadıkları bir haritanın sisi ardından saldırabilecek. Böyle bir hazine için bir kral tüm servetini ödemeyi göze alabilir."

Sara onu onayladığını belirten bir mırıltı çıkardı. "Vos, Creesjie'ye evlenme teklif ettiğinde, kısa süre içinde büyük bir servete sahip olacağını söylemiş. Ahmak'ı çalan gerçekten oysa, bu bunca yıl sonra ona evlenme teklif etmek için gereken cesareti nasıl topladığını açıklayabilir."

"Ve amcam onun şirketini mahvetmişti," dedi Arent. "Vos bunu tamamen inkâr edebilir fakat yıllar boyunca ona karşı bir garez biriktirdiğine eminim."

Sammy, "O hâlde bir an için bu soygunu Vos'un yaptığını düşünelim," dedi. "İkinci sorumuz şu: Ahmak'ı kilitli ve korumalı bir odadan, diğer yandaki yolcuların hiçbirine görünmeden çıkarmayı nasıl başardı?"

"Memur bana, her akşam aynı saatte işemeye ve biraz yürüyüş yapmaya gittiğini söyledi. Biri onu izliyor olsa, bu durumu fark etmek oldukça kolay olacaktır."

Sammy oturduğu tabureden sıçrayarak kalktı ve diğer yandaki kalabalıkla onları ayıran kapıyı açtı. "Aranızda, tek başına bir adamın buradan büyük bir şeyi çıkardığını gören oldu mu? Ne zaman?" Arent'e baktı. "Memur ne zaman işemeye gidiyordu?"

Arent, "İkinci çanda," dedi.

Sammy kalabalığa, "İkinci çanda!" dedi. "Yola çıktığımızdan beri herhangi bir gün olmuş olabilir."

Kalabalıktaki insanlar birbirlerine baktılar fakat hiçbirinin gözünde bilgi pırıltısı yoktu. Sammy bir kez daha kapıyı suratlarına kapattı.

"O hâlde Vos'un onu çalabileceği zaman aralığını biliyoruz fakat yöntemini bilmiyoruz. Vos'un bu gemide arkadaş olduğu kimse var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedi Sara.

Sammy odanın içinde dolaşarak düşündü. "Sarstığım barut varillerinin üçü boştu," diye mırıldandı.

Arent, "Memur bana o varillerin boş olma sebebinin, denizcilerin emir almayı beklemeden toplarını doldurmaları olduğunu söylemişti," dedi.

"Üç boş varil ve Ahmak üç parçaya ayrılıyor." Sammy rafların yanına gidip boş varillerden birini almayı denedi ve bunu başaramayınca bunu onun yerine yapması için Arent'e işaret etti. Varilin kapağını açıp içini incelediler.

Sammy ikinci varile uzanmadan önceki "Bakın," dedi. "Ve buraya da bakın. Dişliler içeri sokulduğunda oluşan çentikleri görüyor musunuz?"

Yaptığı işten tatmin olmuş bir tavırla dikleşti. "Vos barut deposunun anahtarlarından birini çaldı, sonra onu memur tuvalete gittiği sırada içeri girmek için kullandı. Kendi anahtarını kullanarak Ahmak'ın üç parçasını çaldı ve onları daha önceden boşaltmış olduğunu tahmin ettiğim varillerin içine sakladı." Gözleri bulanıklaştı, sonra tekrar parladı. Keyifle parmağını şıklattı. Takdirle, "O gerçekten de çok titiz bir adam," dedi.

"Sammy?"

Sammy hızla ona doğru dönerek, "Savaş bölmeleri!" dedi. "Sekiz aylık bir yolculukta bir Indiaman gemisi ortalama altı yedi kez savaş hâli ilan eder. Vos bunu biliyordu, bu yüzden planını buna göre yaptı. Amsterdam'a ulaşmadan önce Ahmak'ı ele geçirdiği sürece, onu ne zaman aldığını bir önemi yoktu; bu yüzden de parçaları varillerin içine saklayıp bekledi. İlk savaş hâli ilan edildiğinde denizci kılığına girdi, iki suç ortağını yanına alıp barut deposuna gitti. O karmaşada kafasındaki şapkayla onu kimse fark etmedi."

Sara, "Neden iki suç ortağı dediniz?" diye sordu. "Neden üç parçayı da kendisi almadı?"

"Birinin, o ulaşmadan varillerden birini almasını riske edemezdi."

Arent kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sammy.

"Bunu amcama söylemeye."

"Seni dinlemez." Sammy aceleyle onun peşinden gitti. "Arent, dur! Amcan seni dinlemeyecek. Vos onun en güvendiği hizmetkârı. *Saardam*'ın bir anda kanatlanıp uçacağına ne kadar inanırsa, onun bunu yapabilmiş olacağına da o kadar inanacak. Kanıta ihtiyacımız var."

Arent merdivenlere bakarak, "Masum bir adamı kırbaçlamak üzereler," diye gürledi. "İyi bir adamı."

Sammy kederli bir tavırla, "O son olmayacak," dedi. "Ayrıca teorimiz arkadaşını temize çıkarmıyor. Hatta onu daha da zan altında bırakıyor. Vos'un istediği varilleri kenara ayırması için memura para ödemesi planını çok kolaylaştırırdı. Genel Vali'ye şüphelendiğin şeyi söylersen, bu Vos'u alarma geçirir. Sessiz kalıp dikkatle izlersen, aptalca bir şey yapar. Sana istediğin şeyi verir."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Sara.

"Çünkü katiller, cinayet işleme güdülerini kontrol edemez. Şantajcılar, şantaj yapmadan duramaz ve hırsızlar çalmadan yaşayamaz," dedi Sammy. "Bu içlerindeki güdüdür. Hepsini öldüren güdü budur."

Arent'in suratı asıldı.

Sammy her zamanki gibi haklıydı.

Suçluluk kir gibiydi. İnsanın derisinin içine işler ve asla temizlenmezdi. İnsanların yapılan her şeyden şüphelenmesine, tamamen doğru şeylerde hata aramasına, yapılmamış yanlışları hayal etmesine sebep olurdu. Kısa süre içinde içlerinde endişeler büyümeye, şüphelerini beslemeye başlardı. Kısa süre sonra kendilerini elleri ve dizleri üzerinde suç mahaline dönmüş, geride bırakmadıkları ipuçlarını ararken bulurlardı.

Sammy birçok suçluyu bu güdü sayesinde yakalardı.

Arent, "O zaman şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

"Yapmakta en kötü olduğun şeyi," dedi Sammy. "Hiçbir şey. Gözünü Vos'tan ayırma. Şüphelendiğimiz gibi suç ortakları varsa, Ahmak'ın kaybolduğu haberi duyulur duyulmaz hemen onların yanına gidecektir ya da onlar Vos'un yanına gelecektir. Bu olduğunda, ihtiyacın olan her şeye sahip olacaksın."

"İhtiyar Tom da dahil olmak üzere," dedi Sara. Meraklı yüzlerini gördüğünde, "Sander, her biri İhtiyar Tom'la bağlantılı, üç kötücül mucize olacağını söylemişti. Sekizinci Lamba hayvanları katlettiğinde, yere İhtiyar Tom'un işaretini bıraktı. Aynı işaret burada da var. Bunu yapan Vos'sa, belki de ele geçirilmiş yolcumuzu da bulmuşuzdur," diye ekledi.

Arent, "Belki de o da karanlıktaki fısıltıyı duymuştur," diyerek ona karşı çıktı. "Bunu bir ödül karşılığında yapmış olabilir..."

Üzerlerinde çalan davullar sustu.

Arent sandığından bir şişe şarap alıp yakıcı güneşe karşı gözlerini eliyle koruyarak yarı açık güvertenin altındaki bölme boyunca yürüdü.

Lia ve Sara hâlâ en alt güvertede yaralılarla ilgileniyordu ve kargaşa sona erdiği için fark edilmekten korkan Sammy de hücresine geri dönmüştü. Arent ona eşlik etmek istemişti fakat memurun tek başına acı çekmesine izin veremezdi. Sebebini bilemese de yaşlı adamın başına gelenler konusunda kendini sorumlu hissediyordu.

Mürettebat geminin orta bölümünde toplanmış sessizce bekliyordu. Üzerlerinde sadece pantolonları olan denizcilerin üstleri çıplaktı ve birini diğerinden ayırt etmek çok zordu. Bazıları uzun, bazıları kısaydı fakat denizde geçirdikleri yaşamları hepsinin aynı kötü beslenmiş, güçlü omuzlu ve çarpık bacaklı görüntüye bürünmesine ve başka hiçbir iş yapamayacak hâle gelmelerine sebep olmuştu.

Memurun gömleği sırtından yırtılmıştı ve Drecht elinde tuttuğu kırbaçla hemen yanında bekliyordu. Görünüşe bakılırsa Genel Vali bu işi güvendiği birine vermek istemişti.

Memur, "Lütfen, efendiler," diye haykırdı. "Beş kızım üzerine yemin ederim ki bunu ben yapmadım. Ben..."

Etraftan sessiz olması için onu uyaran sesler yükseldi, bu haykırışının ona daha fazla kırbaca mal olacağından korkuyorlardı.

Arent etrafındakileri iterek ilerlerken kalabalıktan fısıltılar hâlinde tehditler yükseliyordu.

Onlara, Buna ben sebep olmadım, demek istiyordu. Ben buna karşı çıktım. Ama bunu bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Mürettebata göre dünya, biz ve onlardan oluşuyordu. Yolcular ve mürettebat. Zenginler ve fakirler. Subaylar ve rütbesiz denizciler.

Nasıl giyindiği ya da nasıl konuştuğu önemli değildi; Arent onlardan biriydi.

Aralarındaki tek fark diğerlerinin, üzerlerindeki subaylara mahsus kıç güvertesinde toplanmış, lanet bir tiyatrodaki localarında oturuyormuş gibi aşağıdaki gösteriyi izliyor olmalarıydı.

Amcası olayları tamamen duygusuz bir ifadeyle izleyen Vos'un yanında duruyordu. Arent yüzünde kötücül bir ifade olmasının daha iyi olacağını düşündü. Ya da bundan keyif alıyormuş gibi görünse. Nefret, intikam, herhangi bir şey. Ama hiçbiri yoktu. Vos'un yüzü ifadesizdi. O parlak, yeşil gözlerde en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

Kaptan Crauwels ve diğer subaylar arkada duruyordu ve beden dilleri, bu olanlarla hiçbir ilgileri olmadığını açıkça ifade ediyordu.

Sadece Van Schooten ortalıkta yoktu. Görünüşe bakılırsa Baş Tüccar, bu olanlar bitene kadar bir şarap şişesiyle odasına çekilmeye karar vermişti.

Kalabalığın arasından sıyrılan Isaack Larme memurun kulağına, "Cesur ol," diye fısıldadı. "Bu iş bittiğinde iki kat erzak almanı sağlayacağım."

Memurun gözleri Arent'e ulaştığında büyük bir panikle parladı.

Memur yanaklarından akan gözyaşlarıyla, "Hayes!" diye haykırdı. "Lütfen efendim, bunu yapmalarına izin vermeyin. Buna dayanacak gücüm yok."

Arent nazikçe, "Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi. Arkasını dönüp, memurun sırtındaki yara izlerini görebilmesi için gömleğini kaldırdı. "Burada elli kırbaç var ve ilkinden sonuncusuna kadar çığlık attım. Sen de aynısını yapmalısın. Elinden geldiğince yüksek sesle bağır, yoksa acı kendini dışarı atacak bir yol bulamaz."

Şarap şişesinin tıpasını çıkarıp onu memurun dudaklarına yaklaştırdı ve onu ancak, adam nefes almak için ara verdiğinde geri çekti. Arent, "Genel Vali ve Vos gibi pisliklerin de hesap verecekleri bir gün gelir," dedi. "Ama o gün, bugün değil. Bugün, onlara dayanman gerekiyor, anladın mı? Buna dayanacak gücün var ve dönmen gereken beş kızın var."

Bu düşünceyle cesaretini biraz toplamış gibi görünen memur başını salladı.

Memurun tek kolu olmadığı için denizciler ellerini ana direğe bağlayamamıştı; bunun yerine belinin etrafından bir ip geçirmişlerdi ve ipin altından göbeğini sarkıtmışlardı. Yanından geçen her denizci alçak bir fısıltıyla çaresiz adamdan özür diliyordu.

Arent şarap şişesini memurun gözlerini sabitleyebileceği bir noktaya koydu. "Bittiğinde, bu şişenin geri kalanı senin olacak."

Arent geri çekilip Drecht'in memurun ağzına kirli bir bez parçasını tıkışını izledi. Bu konuda ne düşündüğü yüz ifadesine yansımıyordu. O sadece görevini yerine getiren bir askerdi.

Rüzgâr yelkenleri dövüyordu. Dalgalar geminin gövdesini dövüyordu. Herkes gözlerini Genel Vali'ye dikmiş, bu keskin, zayıf figürün kararını açıklamasını bekliyordu.

Memurun ağzı tıkandığında, "Korkunç bir suç işlendi," dedi. "Çok değerli bir şey çalındı." Bu suçlamasının iyice anlaşılması için biraz bekledi. "Suçlunun bu memur olduğuna inanıyorum fakat tek başına hareket ettiğini düşünmüyorum. Çalınan şey geri verilene kadar her sabah, mürettebattan rastgele biri kırbaçlanacak."

Denizcilerden itiraz sesleri yükseldi.

Arent, Genel Vali'nin az önce *Saardam*'ı ateşe verdiğini düşündü.

Genel Vali "Yirmi sert kırbaç. Ne zaman isterseniz başlayabilirsiniz, Askeri Kaptan," dedikten sonra davulcuya tekrar çalmaya başlaması için başıyla işaret verdi.

Drecht kırbacı açtı ve kolunu geriye çekti.

Darbelerini, davulun ritmiyle uyumlu hâle getirdi. Bu, ufak bir merhamet gösterisiydi ama en azından merhametliydi. Acının ne zaman geleceğini bilmek, memurun ona dayanmasını kolaylaştıracaktı.

Kırbaç havada bir yay çizip memurun derisini yardığında adamın acıyla çığlık atmasına ve yüzlerine kan sıçrayan yakındaki denizcilerin tiksintiyle homurdanmasına sebep oldu.

Genel Vali, "Bu suçu işlediğini ya da bu konuda bilgisi olduğunu itiraf etmek isteyen kimse var mı?" derken bitkin, acı dolu, ölümcül merhametini ortaya koyuyordu.

Kimseden bir tepki gelmeyince, Drecht kırbacını tekrar havaya kaldırdı.

Ceza yirmi kırbaçtı ve yirmi kırbaç atıldı fakat memur on ikincisinden sonra bilincini kaybetti.

Bu belki de Tanrı'nın merhametiydi.

Her şey bittiğinde Drecht kırbacı yere bıraktı.

Soğuk bir rüzgâr dönerek esiyor, artık terle sırılsıklam olmuş memurun tüylerinin diken diken olmasına sebep oluyordu.

Arent hançerini çıkarıp yaşlı adamı direğe bağlayan ipleri kesti ve adam yere düşmeden önce dermansız bedenini yakaladı. Elinden geldiğince hassas davranarak, onu kalabalığın içinden geçirip revire taşıdı.

Davul sesi kesildi ve mürettebat nefretlerini içlerinde taşıyarak işlerinin başına döndü.

Yukarıdaki kıç güvertesinde Vos ellerini arkasında kenetlemiş, tamamen ifadesiz yüzünün ardında karanlık düşünceleri dolaşarak onları izliyordu.

Yazı masasının üzerine eğilmiş olan Lia, sanatçının talimatlarını bir parşömenden diğerine kopyalarken keyifle mırıldanıyordu. Belgenin orijinali sol tarafındaydı ve üzerinde tuhaf dişli çark ve hat çizimleri, güneş, ay, yıldızlar ve Latince yazılmış talimatlar vardı. Birçok kişi bu sembollerin de en az Şeytanbilimi kitabındaki kadar şeytani olduğunu düşünürdü.

Lia bu tip düşüncelerle kendini rahatsız etmiyordu. Sadece belgeye odaklanmıştı çünkü önünde her detayıyla mükemmel bir belge vardı. Batavia'dayken orijinalini yazmak üç haftasını almıştı; tamamlanmış her harf, her ter izi ve mürekkep lekesi ona o dönemin ne kadar korkunç olduğunu hatırlatıyordu. Korkunç sıcağa rağmen babası onu bir odaya kilitlemiş ve işini bitirene kadar oradan çıkmasına izin vermeyi reddetmişti.

Belgeyi kopyalarken dikkatinin dağılıp hata yapması tehlikesi yüzünden Lia'nın ziyaretçisi olması da yasaktı fakat annesi yine de yanına gelmiş, ona yumuşak sesiyle şarkılar söylemiş, çok yorulduğunda onu kucaklamış ve babası geldiğinde yatağın altına saklanmıştı. O an bile annesinin üzeri tozla kaplı hâlde yatağın altından çıkmış görüntüsü içini öylesine yoğun bir sevgiyle dolduruyordu ki neredeyse bunu taşıyamayacağını hissediyordu.

Kapı ısrarla çalındı.

Lia hızla üzerinde çalıştığı her şeyin üstünü örtmeye başladı fakat Creesjie'nin sesi paniğinin geçmesini sağladı. "Benim, tatlım," diyen Creesjie kapıyı hafifçe aralayarak hızla içeri süzüldü.

Lia onun hemen arkasında, onlar için Batavia'dayke yaptığı bir çift dönen dansçı figürüyle oynayan Marcus ve Osbert'i gördü.

Dorothea'nın gözetimi altındaki oğlanlar koridorda bir aşağı bir yukarı dolanarak dansçıların arkasından koşuyordu. Oğlanlar onların sihirli olduğunu düşünüyordu. Lia ise sadece beceriyle şekillendirilmiş ahşap parçaları olduklarını biliyordu. Bazen onların bu neşesini paylaşabileceği kadar genç olmayı diliyordu. Annesi çocukluğu boyunca ona meşgul olabileceği bir sürü şey bulmaya çalışmıştı ama bir kalede büyümek, oldukça yalnız bir çocukluğa sahip olmasına sebep olmuştu.

Fakat bu ona kendini geliştirmesi için bir sürü zaman vermişti.

Yazı masasına yaklaşan Creesjie, *Saardam*'ın neredeyse tamamlanmış olan modelini eline alıp onu evirip çevirerek inceledi. Modelin tüm ayrıntıları mükemmeldi. İpli yelken direkleri bile tıpatıp aynısıydı.

Hayranlıkla, "Sara senden bunu yapmanı mı istedi?" diye sordu.

Lia, "Evet," dedi. Uzanıp gemiyi ortadan ikiye ayıran gizli tokayı açtı. Creesjie bütün güverteleri görebiliyordu. Lia iterek küçük bir kapıyı açtı.

"Geminin gövdesinde, dengeyi bozmadan inşa edilip içi doldurulabilecek kaçakçı bölmelerinin nerelere yapılabileceğini hesapladım."

"Burada düzinelerce bölme var," dedi Creesjie.

"Evet," diye onayladı Lia.

Ahşap gemiyi elinden bırakan Creesjie masanın üzerine dağılmış planlara bakıp Lia'nın siyah, uzun saçlarını sevgiyle okşadı. "Sana inanamıyorum," dedi. "Mucizeler yaratıyorsun."

Bu iltifatın keyfini çıkaran Lia kızardı.

Elbisesini düzelten Creesjie yatağın kenarına oturdu. "İstedim ki..." Söyleyeceği şeyi tekrar düşündü. "Bu gece babanı tekrar göreceğim. Başka planlar da getirmemi ister misin?"

Belgelerin arasında gezinen Lia, "Evet, lütfen," dedi. "Bunlar üzerinde bir saat kadar daha çalışmam gerek ama sonrasında işim bitecek."

Creesjie tuhaf bir tavırla öksürdü. "Sana hiç sormadım... Yaptığımız şey seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

Lia başını, ne sorulduğundan emin olamadığında annesinin yaptığına çok benzer biçimde geriye atarak, "Rahatsızlık mı?" diye sordu.

Creesjie lafı dolandırmadan, "Bunu yapmak istiyor musun?" diye sordu. "Annen bu konuda çok kararlı fakat belki de senin farklı fikirlerin vardır."

Lia, "Annem, Amsterdam'a gidersem babamın eninde sonunda beni istemediğim biriyle evlendireceğini söylüyor," dedi. Creesjie'nin ne demek istediğini anlamakta güçlük çekiyordu.

"Annen böyle söylüyor," dedi Creesjie öne doğru eğilerek. "Ama sen ne düşünüyorsun? Senin için seçilmiş biriyle evlenmenin kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lia dikkatli bir tavırla, "Bilmiyorum," dedi. Bu konuşma başından beri bir labirentte dolaştığını hissetmesine sebep oluyordu. "Sen de daha önceden ayarlanmış evlilikler yaptın, değil mi?"

"İlki ayarlanmıştı. İkincisini kendim seçtim. Ve Kont Astor'dan vazgeçip Vos'u seçersem, üçüncüsünü de kendim seçmiş olacağım."

"O bir Dük, Creesjie Teyze."

"Vos bir Kont olduğunu söyledi."

"Eminim Dük demek istemiştir. Genellikle çok güvenilir biridir."

Bu fikri eliyle uzaklaştıran Creesjie, "O hâlde bir dükü reddetmiş olacağım," dedi.

"Ama Vos'tan nefret ettiğini sanıyordum."

Creesjie, "Evet, bir parçam ediyor," derken kullandığı ses tonu, o parçasının önemsiz olduğunu düşündüğünü belli ediyordu. "Her zaman onun çok küçük bir adam olduğunu düşünmüşümdür fakat teklifi oldukça çekici. Ve kesinlikle sahip olmadığını düşündüğüm bir tutkusu olduğunu gösteriyor; onda hiç hoşlanmadığım en önemli şey buydu."

Lia şaşkına dönmüş hâlde, "Ama onu sevmiyorsun," dedi.

Creesjie ona sevgiyle bakarak, "Ah, gerçekten de tam annenin kızısın," diye cevap verdi. "Sevgi taklit edilebilir, güzel çocuğum. Yeterince denersen, kendini bile ikna edebilirsin ama hayali bir serveti harcamak imkânsızdır. Evlilik, zahmetli bir kolaylıktır. Güvenliğimiz için kabul ettiğimiz bir prangadır."

"Annem, bir kafesin içinde zengin bir hayat süreceğine, özgür olmayı tercih edeceğini söylüyor."

Creesjie, "Bu, üzerinde sık sık tartışmaktan keyif aldığımız bir

konu," deyip güldü. "Annenin aksine ben, erkekler bu kadar güçlüyken kadınların özgür olabileceğine inanmıyorum. Karşımıza çıkacak ilk karanlık arka sokakta saldırıya uğrayabileceksek, özgürlüğün ne değeri var? Dövüşemediğimiz için şarkı söyler, dans eder ve hayatta kalırız. Cornelius Vos bana tapıyor ve eğer zengin olursa bu onu evlilik için uygun bir aday hâline getirir. Oğullarım iyi bir eğitim alır, korunur ve onlara layık bir servetin varisleri olurlar. Hayali bir özgürlük için onları bu korumadan mahrum bırakırsam, onlara ne olur? Nerede yaşarlar, ne yerler, gelecekleri nasıl olur? Peki ya bana ne olur? Gözünü üzerime dikecek her güçlü erkeğin merhametine kalmış olurum. Hayır, hayır. Evlilik, asalet için ödediğim bir bedel ve bunun, iyi bir bedel olduğunu düşünüyorum. Bir kadın için en tehlikeli şey, fakirliktir. Bizler, sokaklarda yaşanacak bir hayata uygun değiliz."

"Ama evli olmaktan hoşlanıyor musun?"

Sarı saçları ışıkta parlayan Creesjie, "Her zaman değil," diye itiraf etti.

Lia imrenerek onun saçlarına baktı. Creesjie'nin saçları, ince altın iplikler gibi görünüyordu.

Creesjie duygusuz bir sesle, "İlk kocam alçak herifin tekiydi," dedi. "Fakat ikinci kocam, Pieter, hayatımın aşkıydı." Sesi, bir anda içinden kuş cıvıltıları yükselen bir çalılık gibi canlanmıştı. "Etkileyiciydi ve çok güzel konuşurdu. Dans eder, şarkı söyler, beni güldürürdü."

Creesjie'nin sesindeki özlem karşısında kederlenen Lia, "Ondan pek bahsetmiyorsun," dedi.

"Bu çok acı verici," dedi Creesjie. "Her sabah yanımda onu bulmayı umarak yatakta elimi yana uzatıyorum. Alt kattaki kapının sesini duyduğumda, onun gezilerinden birinden döndüğünü düşünüyorum. Onu çok özlüyorum."

"Sence o İhtiyar Tom'u durdurabilir miydi?"

"Bizi Amsterdam'a kaçmaya zorladığında, bunu yapamayacağını düşünmüştü, fakat hayatında bir sürü hata yaptı." Sesinde acı bir ton vardı. "Ve onu ne kadar seversem seveyim, Pieter'in annen kadar akıllı olmadığını itiraf etmek zorundayım. O kadar zeki olsa bile bu kadar insanın arasında bir şeytanı bulmak oldukça zor bir iştir. *Saardam*'da, bütün Cennet'in yıkılmasına yetecek kadar kötülük var."

Kapı savrularak açıldı ve Sara nefes nefese odaya girdi.

Geminin modelini masanın üzerinden alıp Creesjie'ye, "Merhaba," dedi. "Siz devam edin, aklıma bir fikir geldi."

Koridorun sonundan Arent'in, "Sara!" diyen sesi duyuldu.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Sara, Lia'yı alnından öptü. "Bunun için çok teşekkür ederim, güzel çocuğum, çok güzel olmuş."

Sonra kapıyı ardından çarparak kapayarak gitti. Lia annesinin durumu karşısında gülümsedi. "Annemi daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Konunun değişmesine çok memnun olan Creesjie, "Çok hoş, öyle değil mi?" dedi. "Çok yazık. Annen harika bir kadın ve baban ona hiç yakışmıyor."

"Neden?"

Creesjie bir an bunun üzerine düşündü. Sonunda, "Çünkü babanın bir partnere ihtiyacı yok," dedi. "Babanın bir eşe ihtiyacı var ve anneninse bir kocaya değil, bir partnere ihtiyacı var."

"Annemi bu yüzden mi dövüyor?"

Lia'nın sesindeki soğuk tını Creesjie'nin irkilmesine sebep oldu.

"Sanırım," dedi.

Yüzünde kötücül bir ifade beliren Lia, "Onu yürüyemeyecek kadar yaralamasının sebebi de bu mu?" diye sorularına devam etti.

Rahatsız olduğu çok belli olan Creesjie, "Seni bir şeye ikna etmeye ya da bir şeyden vazgeçirmeye çalışmıyorum," dedi. "Sadece kararlarını bütün sebepleri ve bütün gerçekleri görerek vermeni istiyorum. Akrabalarımıza ihanet etmek, özellikle de ödeyeceğimiz bedeli bilmiyorsak, çok korkunç bir şeydir. Kendimize yapabileceğimiz en kötü şey, pişmanlıktır."

Lia başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi.

Ve sonunda, gerçekten de anlamıştı. Creesjie, Lia'nın tüm bunları yapma sebebinin, Amsterdam'a vardıklarında zorla evlendirilmekten kaçmak olduğunu düşünüyordu. Lia'nın bunu yaparken babasını incitecek olmasının, sadece bu yolda atılan adımlardan biri olduğunu düşünüyordu. Elbette, Creesjie her şeyi yanlış anlamıştı.

Eteğini düzelten Creesjie, kapıya doğru ilerledi.

Lia, "Bazı şeylerin asla affedilemeyeceğine inanıyor musun?" diye sordu.

Creesjie'nin yüzü, sorulan sorunun anlamını kavramaya çalışıyormuş gibi seğirdi.

Boş bir sesle," Evet," dedi.

"Güzel," dedi Lia. "Buna ben de inanıyorum."

Bunun ardından yazı masasındaki planların başına döndü.

Kıç güvertesine çıkan Sara, *Saardam*'ın modelini Arent'e verdi. Arent parmağıyla minyatür bocurgat çarkını çevirirken şaşkınlığı hayranlığa dönüştü. Bu ayrıntı gerekli bile değildi fakat Lia yaptığı her şeyi büyük bir özenle yapıyordu. Sara'nın kızı hakkında en sevdiği şeylerden biri buydu.

Arent'in gözleri kocaman açılmış, dudaklarında aptal bir sırıtış belirmişti. Sara onun küçük bir çocukken nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordu.

"Bu muhteşem," dedi. "Bunu nereden buldun?"

Sara tereddüt etti. Arent'e güveniyordu fakat Lia'nın sırları tehlikeliydi. Sara onun sırlarını, kızı daha çok küçükken, yetişkin erkeklerden biri onun, atış menzillerini artırmak için kalenin toplarına fıçılama birimleri eklemekten bahsettiğini duyduğundan beri saklıyordu.

Daha ne olduğunu anlayamadan etraflarında bir kalabalık toplanmıştı. İnsanlar daha önce hiç böyle şeyler duymamıştı ve bunları söyleyen sekiz yaşında bir kız çocuğuydu. Sara insanlar çok fazla soru sormaya fırsat bulamadan kızını oradan uzaklaştırmayı başarmıştı fakat aynı şey birkaç gün sonra, Lia kalenin taş ustasına kalenin surları için daha güçlü bir tasarım önerdiğinde tekrarlanmıştı.

Taş ustası bu fikrin epey iyi olduğunu hemen anlamış fakat bunun küçük bir kızdan gelmesine inanamamıştı.

Korkuyla onu Genel Vali'ye götürmüştü. Bu, Lia'nın kaleden son çıkışı olmuştu.

Sara'nın rahatsızlığını gözlemleyen Arent alçak sesle, "Bunu Lia yaptı," dedi. "O kadar zeki ki bunu saklamaya çalışırken bir sürü hata

yapabiliyor. Merak etme, daha önce Sammy'nin zekâsının başına nasıl işler açabildiğini gördüm. Bunu kimseye söylemeyeceğim." Dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Ahmak'ı da o mu icat etti?"

Sara yalan söylemek için ağzını açtı fakat Arent'in dürüst ifadesi karşısında bunu başaramadı. "Bunu nereden anladın?"

"Geri aldığımızda Ahmak'ı gördüm," dedi Arent. "Kesinlikle zekiceydi ama aynı zamanda güzel ve zarifti. Oyunbaz bir havası vardı ve her nedense aklıma bir oyuncak olduğu fikrini getiriyordu. Bunda da aynı özellikler var."

Arent dikkatle modeli inceledi. "Ahmak'ı Lia icat etti, yani bu gemideki en değerli şey o," diye mırıldandı. "İhtiyar Tom bunu öğrenirse hayatı tehlikeye girebilir."

"Bunu ben de düşündüm," dedi Sara. "İhtiyar Tom kocamın peşindeyse, onun kendi hayatına karşılık Lia'nınkini vereceğinden şüphem yok."

Arent ona inanamayarak baktı. Amcası ve büyükbabası, babasının Arent'i öldürebileceğinden o kadar endişelenmişlerdi ki onu orman da öldürmesi için bir suikastçı tutmuşlardı. Bu, karanlık bir kalbin yaptığı dehşet verici bir bağlılık eylemiydi; yine de içinde sevgi barındırıyordu. Amcası nasıl olur da aynı sevgiyi kendi kızına karşı göstermezdi? Lia'yı sadece bir zırh parçası gibi görmeye başlaması için kalbinin ne kadar boşalmış olması gerekiyordu?

Boş bir sesle, "Beni yetiştiren adamdan bahsettiğimize inanamıyorum," dedi.

"Güç insanları değiştirir, Arent."

Arent endişeli gözlerle bomboş okyanusa baktı. Buna hâlâ alışamamıştı. Son birkaç haftadır etraflarında hep diğer gemilerin güven verici görüntüsü vardı. Onlar olmadığında, deniz aniden çok büyük ve çok tehditkâr, *Saardam* da çok kırılgan görünmeye başlamıştı.

Arent konuyu değiştirdi ve bir şeyler yapabileceği bir korkuya odaklanmaya çalıştı. "Bu modeli yapmasının amacı ne? Bunun bize yardımcı olabileceğini söyledin."

"Lia'dan, gemide kaçakçı bölmelerinin inşa edilebileceği kısımları saptamasını istedim." Sara geminin içine doğru uzanıp küçük bir ka-

pıyı açtı. "Bence onları tek tek kontrol edebiliriz. Onları Bosey yaptı, yani Ahmak'ın çalınmasından İhtiyar Tom'un parmağı varsa, parçaları onlardan birine saklamış olabilir."

"Ahmak'ı amcama geri verebilirsek, onun mürettebatı gereksizce kırbaçlamasını da engelleyebiliriz."

"Ayrıca bir isyan çıkmasını da engellemiş oluruz."

Larme'ın hızlı ve kısa adımlarını arkalarında duyduklarında neredeyse yarı açık güvertenin altındaki bölmelere gelmişlerdi. Larme, "Arent," diye seslendi.

Paralı asker onun yanına gitti.

"Mürettebat, Wyck'le ayarladığın dövüşü görmek istiyor. Artık fırtına geçtiğine göre onlara söz verdiğiniz gibi kan görmek istiyorlar." Arent bir tepki veremeden önce parmağını salladı. "Ben bunu tekrar düşünmeni istiyorum. Aradan iki hafta geçti, bence bu kırılan gururunun iyileşmesi için yeterli bir süre. Yatağını kirletti ama sana bunun dışında bir zarar vermedi ki bu birçok kişiye yaptıklarının yanında hiçbir şey değil. Unut gitsin, Hayes. Şimdiye kadar kendine işkence edecek başka birini bulmuştur. Onu tanıyorum."

Arent ifadesiz bir sesle, "Onunla dövüşmek istiyorum," dedi.

"Domuz gibi inatçısın ve bu ölümüne sebep olacak. O bıçak kullanmak konusunda gördüğüm en iyi adam ve çok öfkelidir. Kanını dökersen, muhtemelen bunu yaptığın için seni öldürür."

"Sorularımın cevaplanmasına ihtiyacım var," dedi Arent. "Ondan bu cevapları almanın başka bir yolunu biliyor musun?"

Larme öfkeli gözlerle ona baktı. Keyifsizce, "Hayır," diye itiraf etti.

"O hâlde günbatımında görüşürüz."

Sara ona kaygılı gözlerle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun bir anlamı yoktu. Hepsi de bu araştırma konusunda kendi yöntemlerini, Tanrı'nın onlara vermiş olduğu araçları kullanıyordu. Sammy gözlem yapıyor, Creesjie flört ediyor, Lia icat ediyordu. Sara sorular soruyor ve Arent de her zamanki gibi dövüşüyordu.

Sara onun daha fazlasını yapabileceğinden emindi. Çok kısa süre görmüş olsa da

Ahmak'ı kimin yaptığını tahmin etmekte hiç zorlanmamıştı fakat

her nedense bu yeteneklerine güvenmiyordu. Sara onun kendinden bu kadar şüphe duymasına neyin neden olduğunu merak etti.

Akşamüstünün geri kalanını kargo bölmesinde, mum ışığıyla modeldeki yerlerle gemide denk geldikleri bölümleri eşleştirmeye çalışarak geçirdiler. Bu oldukça yavaş ilerleyen ve hayal kırıklığına uğratan bir uğraştı. Bosey ve Larme'ın hayal gücünün, Lia'nınki kadar fazla olmadığı çok açıktı; kaçakçılık bölmeleri sadece birkaç bariz noktaya inşa edilmişti.

İçlerinde Ahmak'ın parçaları ya da herhangi başka bir şey yoktu.

Büyük bir duvara ulaştıklarında Arent, "Bu sonuncu olmalı," dedi. "Birazdan dövüşmek için baş kasarasına gitmem gerekiyor."

Bütün bölmeler bir asma kilitle kilitlenmişti ve Arent paneli duvardan kaldırdığında Sara kilidi kolayca açtı.

Karanlıktan onlara doğru berbat bir koku ulaştı ve ağızlarını kapayıp sendeleyerek geriye doğru birkaç adım atmalarına sebep oldu.

Gözleri yaşaran Arent öksürerek, "İçeride ne var?" diye sordu.

Sara elindeki mumu ileri doğru uzatarak biraz daha yaklaştı. Karanlık bölmede, boğazı kesilmiş hâlde, Sander Kers'in cesedi vardı.

Günbatımındaki nöbet değişimi için İkinci Kaptan geminin ortasındaki çanı çalıyordu. Tamiratlar gün boyu devam etmişti ve gemi denize açılmaya hazır değilse de toparlanmış görünüyordu. Mor ve turuncuya boyanmış bir göğün altında Arent, denizciler ve silahşorlardan oluşan kalabalığı takip ederek baş kasarasına doğru ilerlerken Sara hemen arkasındaydı.

Kaptana Sander'ın cesedinden bahsetmişlerdi ve o da cesedi yukarı taşıyıp ondan kurtulmaları için denizcileri aşağı göndermişti. Arent, Sammy'nin o akşam onu inceleyebilmesi için bu işlemi biraz ertelemesini istemişti fakat Crauwels bunu reddetmişti. Herkes cesetlerin çürümesine izin verilirse salgın hastalıklara yol açacaklarını bilirdi. Salgın hastalık taşıdığından şüphelenilen her gemi, altmış gün boyunca limanda karantinaya alınır, yolcular ve mürettebat bu süre boyunca gemiden indirilmez, karantinayı atlatmaları ya da ölmeleri beklenirdi.

Crauwels bu riski almak istemiyordu.

Sara, Sander'ın birkaç haftadır orada olduğunu tahmin ediyordu, yani vaiz ortadan yok olduğu gece öldürülmüştü. Sekizinci Lamba'nın saldırdığı gece.

Bunu Isabel'e söylediklerinde genç kadın bu haberi tahmin ettiklerinden daha sakin karşılamıştı. Gözleri yaşla dolsa da sırtı dikliğini korumuştu. Cesedin nereye götürüldüğünü sorduktan sonra, başında dua etmek için yanlarından ayrılmıştı.

Sara, Arent'in göğsü ve bacaklarındaki birkaç noktayı işaret ederek, "Wyck'in seni buralardan yaralamasına izin verme," dedi. "Çok fazla kanaman olur ve benim de yapabileceğim bir şey kalmaz."

"Sara..."

Sara onu duymazlıktan geldi. Hızlı ve gergin bir ses tonuyla konuşuyordu; Arent için endişelendiği çok belliydi.

Geminin orta bölümü izleyicilerle doluydu. Kalabalık geçmeleri için iki yana ayrılırken herkes, paralarını yatırdıkları tarafa bağlı olarak, hakaretler ya da cesaretlendirici tezahüratlarla bağırıyordu. Dışarı çıkma yasağını umursamayan alt güverteden yolcular ana direğin etrafında toplanmış, daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatıyor ya da daha iyi bir görüş açısına sahip olmak için tırabzanların üzerine tırmanıyordu. Creesjie oğlanları dışarı çıkarmıştı ve onlar da kendilerini taşıyacak gönüllü omuzlar bulmuştu.

Söylentiye göre, Genel Vali bile dövüşü izleyecekti. Arent, Sara'nın üzerinde köylü giysileri olduğu için çok mutluydu fakat yine de fark edilmesinden korkuyordu. Ona gelmemesi için yalvarmıştı fakat Sara onu net bir tavırla reddetmişti.

Baş kasarasına ulaşan Arent, Wyck'in orada bıçağıyla antrenman yaptığını gördü.

"Adam iyi," dedi Sara.

Arent onu, "Adam çok iyi," diyerek düzeltti.

Elleri görünmeyecek kadar hızlıydı ve saldırı noktası her hareketinde değişiyordu. Daha da önemlisi, ayaklarını sürekli hareket hâlinde tutuyordu.

Arent sinirlerinin gerilmeye başladığını hissetti. Boyutuna rağmen Wyck hızlı ve çevikti. Ona vurmak oldukça zor olacaktı, buna karşın Arent'i ıskalamak epeyce zordu. Bunun dostça bir dövüş olup olmaması önemli değildi. O bıçak yanlış bir noktadan yaralarsa, Arent ölebilirdi.

Drecht önünde belirdi. Şapkasını epey aşağı çekmişti ve sakallarının arasından bir pipo dışarı uzanıyordu. Askeri Kaptan sinirli gözlerle Sara'ya baktı fakat onunla tartışmaması gerektiğini biliyordu. Hançeri belinden çıkarıp Arent'e uzattı.

Şapkasının siperliğini kaldırıp o acımasız, mavi gözleriyle Arent'e bakarak, "Bedenini iyi koru ve bir şans yakalarsan, bıçağı boğazına sapla," diyerek onu uyardı. "Dövüşün uzadığı her saniye ona avantaj kazandıracak."

Arent, "Sana bu dövüşü kaybedeceğimi söyledim," dedi. "Kimsenin ölmesine gerek yok."

Drecht, "Bu senin planın," dedi. "Onun planı sana yalan söyleyip seni hemen öldürmek, bunu yapamazsa da seni yavaş yavaş öldürmek. Böyle adamları tanırım. Onlara güvenemezsin."

"Geri döndüğünde seni bekliyor olacak."

Silahı alan Arent babasının tespihini Sara'ya verdi. "Bunu benim için güvende tutabilir misin?"

Bakışları birbirlerine takılı kaldı fakat Arent, Wyck'in kendi üzerine kilitlenmiş bakışlarını hissedebiliyordu. Sara'nın koluna dokunup Wyck'in parmak uçlarında zıplayarak onu beklediği ringe çıktı.

Kalabalık tezahürat etmeye başladı ve Arent kamburunu çıkarıp kollarını ileriye doğru uzatarak bedeninin elinden geldiğince büyük kısmını korumaya çalıştı. Uzun ve geniş bir bedene sahip olmanın avantajları olsa da bunun, en önemli noktanın mümkün olduğunca küçük bir hedef olmak olduğu bıçaklı bir dövüşte avantajlı bir durum olduğu söylenemezdi.

Wyck ona saldırabileceği bir açı bulmaya çalışarak Arent'in etrafında daireler çizmeye başladı.

Hamleleri hızlıydı fakat Arent onları bıçağının kenarıyla savuşturdu, hızla Wyck'in hamlesine ayak uydurdu ve saldırdı.

Wyck bu girişim karşısında gülerek geriye doğru sıçradı.

Arent onun dövüşürken de konuşurken olduğu kadar sinir bozucu olduğunu fark etti.

Denizciler haykırarak lostromoyu saldırması için cesaretlendirirken silahşorlar Arent'ten yana tezahürat ediyordu.

Lostromo bıçağını savurarak tekrar saldırdı. İlk iki saldırıyı yana doğru adımlar atarak savuşturan Arent, ikinciyi bıçağının ucuyla yakaladı; iki metal birbirine sürtünürken Wyck'i itmeye çalıştı fakat Wyck oldukça kuvvetliydi.

Wyck suratında çirkin bir gülümsemeyle, "İhtiyar Tom selamlarını gönderdi," dedi.

Arent'in şaşkınlığından faydalanan Wyck onu bir yumrukla yana itti, sonra bıçağını karnına saplamayı denedi. Sendeleyerek geriye doğru bir adım atan Arent bu saldırıyı çok küçük bir yarayla atlatmayı başardı.

Kalabalık hayranlıkla inledi.

Drecht haklıydı. Bu, dostça bir dövüş değildi. Wyck kendini dizginlemeyecekti. Tereddüt etmeyecekti. Wyck onun boğazını kesmek istiyordu ve bunu İhtiyar Tom adına yapıyordu.

Sara, "Bunu durdurman gerek!" diye bağırdı. "Bu sahte bir dövüş değil. Wyck seni öldürecek."

Arent ona bir şeyler söyleyip güven verebilmeyi istiyordu fakat gözlerini Wyck'ten ayırmaya cesaret edemiyordu. Herkes onun umutsuzca, Wyck yorulana kadar kendini savunacağını düşünüyordu ama Arent'in planı bu değildi. Arent kendini savunmuyor, Wyck'in nasıl dövüştüğünü, nerelere ulaşabildiğini ve nerelerde kendini savunmasız bıraktığını anlamak için onu izliyordu.

Wyck dövüşüyordu fakat Arent plan yapıyordu.

Arent'in dikkatinin dağıldığını gören lostromo suratındaki pis gülümsemeyle tekrar saldırdı. Arent bu kez geriye doğru adım atmadı ya da saldırıyı savuşturmaya çalışmadı. Hafifçe yana çekilerek Wyck'in bıçağının yanından geçmesini sağladı ve rakibinin yüzünde bir yara açmaya çalıştı.

Lostromo bu saldırıyı kolunun ön kısmıyla karşıladığında Arent'in giysilerinin üzerine kan sıçradı.

Wyck geri çekilmek yerine kolunu Arent'in gözlerine doğru savurup onu bir anlığına kanla kör etti.

Arent umutsuzca bir tekme savurup Wyck'in karnına vurdu ve nefesini kesti. Wyck nefes almaya uğraşırken Arent elinden geldiğince gözlerindeki kanı temizlemeye çalıştı. Görüşü bulanıktı fakat Isaack Larme'ın kalabalıktan birine başıyla işaret ettiğini göremeyecek kadar bulanık değildi. O tarafa bakan Arent, bir denizcinin gömlek kolundan dışarı çıkan başka bir bıçağın pırıltısını gördü.

Arent'in etrafında yeni bir daire çizen Wyck aniden saldırarak Arent'in sırtını, gizli bıçağa dönmesini sağlamaya çalıştı.

Arent ona istediğini verdi fakat suikastçıyla arasındaki birkaç adımlık mesafeyi korudu.

Wyck tekrar saldırdığında Arent hazırdı. Geri çekilmek yerine, ilk saldırının koluna isabet etmesine izin verdi. Duyduğu ani acıyı umursamadan Wyck'e iyice yaklaşıp bileğini yakaladı. Haykırarak lostro-

moyu elinde bıçak olan denizcinin üzerine doğru savurdu ve ikisinin çarpışmasını sağladı.

Arent iki adım atarak onlara iyice yaklaştı, düşen bıçağı yerden aldı ve onu doğrudan ikinci denizcinin eline saplayıp elini güverte zeminine sabitledi. Wyck'in vücudunun üzerine düşüp onu yumrukladı, sonra kulağına doğru eğildi ve burun delikleri paprika kokusuyla doldu.

"Laxagarr ne demek?" diye sordu.

Wyck bıçağı denizcinin elinden çıkarıp ucunu Arent'in kalçasına sapladı.

İnleyen paralı asker Wyck'in kolunu yakalayıp zemine vurdu ve bıçağın tıngırdayarak uzaklaşmasını sağladı. Wyck başka bir şey deneyemeden önce Arent dirseğiyle yüzüne ağır bir darbe indirerek onu sersemletti.

Tekrar, "Laxagarr ne demek?" diye sordu.

Gözleri odağını kaybeden Wyck öksürerek kan kustu. "İhtiyar Tom seni ele geçirecek."

Arent top güllesi gibi yumruğuyla ona tekrar vurdu. Wyck'in yüzünde kırılan bir kemiğin sesi yükseldi.

Sara durması için ona bağırdı.

"Laxagarr ne demek?"

"Cehenneme..." Arent ona tekrar vurduğunda, Wyck'in başı geriye doğru savruldu. Arent'in içindeki küçük, karanlık, acımasız bir parça bundan büyük bir keyif aldı. Uzun zamandır gücünü dizginlemeye çalışıyordu çünkü bunu yapmazsa bu dövüşün nasıl sonlanacağını biliyordu. En derininde, ne zamandır orada tuttuğunu bile bilmediği büyük bir öfke vardı. Karşılaştığı her hakareti, her alayı, her aşağılamayı orada biriktiriyordu. Bunlar, normalde kapalı tuttuğu karanlık fırının yakıtlarıydı.

Yumruğunu tekrar havaya kaldırdı. "Laxagarr..."

"Tuzak," dedi Wyck. "Tuzak demek," dedikten sonra tekrar öksürerek kan tükürdü.

Kalabalık sessizliğe gömüldü.

Birkaç kez yüksek sesle haykıran Arent etrafına bakındı. Kalabalık onu, ilk kez bir bombardıman gören askerlerin hayranlığıyla izliyordu.

Wyck, İhtiyar Tom dışında bu gemideki en ateşli, en korkutucu şeydi. Onunla ters düşen herkes fazlasıyla acı çekerdi.

Bosey en kötü cezalardan birinin kurbanı olmuştu fakat canı yanan tek kişi o değildi. Bütün denizcilerin kendilerine ait yaraları vardı.

Wyck bu katillerin, isyankârların ve tecavüzcülerin korkulu rüyasıydı. Ve Arent onu yere yıkmıştı.

Saardam'da çok hassas fakat çok önemli bir denge değişmişti.

Denizciler bunu düşünürken Sara kalabalığın arasında ilerleyip Arent'e sımsıkı sarıldı.

"Sara, amcam ne..."

Yüzünü onun göğsüne bastıran Sara, "Kapa çeneni," dedi. Sonra, gözyaşlarını yüzünden sildi. "Onu öldüreceğini sandım," dedi.

Arent kolunu havaya kaldırıp üzerindeki kesiği inceledi. Kesik oldukça yüzeyseldi fakat bir hafta boyunca sızlayacaktı. "Laxagarr, Norn dilinde tuzak anlamına geliyormuş," dedi. "Diğer denizciler Bosey'e ne üzerinde çalıştığını sorduklarında, onlara verdiği cevap buydu."

Drecht kalabalığı iki yana iterek yanlarına geldi. "Onu neden öldürmedin, seni kahrolası ahmak?"

Drecht'e hançerini iade eden Arent, "Ölüler soruları yanıtlayamaz," diye cevap verdi.

Buna karşılık olarak Drecht, "Ama soru da soramazlar," dedi. "Güç, gücü çeker. Onu adamlarının önünde küçük düşürdün. Şimdi peşine düşecek. Bunu yapmak zorunda."

Bakışlarını Isaack Larme'a çeviren Arent, "Birileri her zaman benim peşimde," dedi. "Ve ben onları bulmadan önce, ellerini çabuk tutsalar fena olmaz."

54

Arent yarı açık güvertedeki bölmesine doğru sendeleyerek ilerlerken parmaklarından kan damlıyordu. Bir fıçının üzerinde yanan tek bir mum havadaki yoğun, kötü kokulu dumanı dağıtıyordu.

Bölmenin arka tarafındaki gölgelerin içinden Isabel'in kahkahası duyuldu. Bir taburenin üzerine oturmuş, Dorothea'yla konuşuyordu. Onu gördükleri an konuşmayı kestiler ve gözlerini panikle kocaman açtılar.

"Kazandınız mı?" diye sordu Dorothea.

Daha önce orada bıraktığı tıbbi malzemelerle dolu kutuyu açıp içindeki bezleri, merhemleri, tıpalı şişeleri ve toz torbalarını ortaya çıkaran Sara, "Kazandı," dedi. Malzemelerin altından ucu kanca biçiminde bir iğne ve dikiş ipliği buldu.

Mumu biraz yaklaştırıp yarayı inceledi.

Arent'e, "Gömleğini çıkarman gerekecek," dedi. "Kumaş yaraya ulaşmamı engelliyor."

Arent onun söylediğini yapıp yara izleri, yanıklar, bıçak yaraları ve kötü iyileşmiş top yaralarıyla dolu bedenini ortaya çıkardı.

Isabel mırıldanarak dua etti. Samimi bir tavırla, "Tanrı buraya kadar gelebilmen için sana epeyce bedel ödetmiş," dedi.

Arent, "Elime bir kılıç veren Tanrı değildi," diyerek karşı çıktı.

Sara'nın elleri kan yüzünden kayganlaştığı için Isabel'den ipliği iğneye geçirmesini rica etti. Gözlerini kısıp ipliği iğnenin deliğinden geçirmeye çalışan Isabel, "Bana insanları iyileştirmeyi öğretebilir misin?" diye sordu.

İğneyi ondan alan Sara, "Miden kaldıracaksa, bunu seve seve yaparım," dedi. "Buralarda açılmamış bir şarap sürahisi var mı?"

"Hemen bulurum, leydim," dedi Isabel.

"İsmim Sara. Bulamazsan, uşaklardan birinden iste. Benim ismimi verebilirsin."

Isabel yanlarından ayrıldı.

İpliği dişlerinin arasında tutan Sara iğnenin ucunu Arent'in ikiye ayrılmış derisinden geçirdi, bir dikiş attı ve işlemi tekrarladı. Acı o kadar keskindi ki Arent neredeyse yarayı kendi hâline bırakıp birkaç hafta boyunca yatarak yaranın onu öldürmemesini umduğu günlerde olmayı dileyecekti.

Ordudaki berbat kokulu berber-doktor ona bunu öğretmişti; kötü akıntıların kendisini dışarı atmasına izin verilmeliydi. Bu akıntılar dışarı atıldığında, vücudun kendi işini kendisinin göreceğini söylemişti.

Sammy bundan hiç hoşlanmamıştı. Arent ilk yaralandığında, onu yırtılmış bir ceket gibi dikmişti. Arent ona karşı çıkmaya çalışmış, doktorun akıntılar hakkındaki tavsiyesinden bahsetmişti fakat Sammy bunu pek de nazik bir tavırla karşılamamıştı. Hatta huzursuzluğunu biraz daha vurgulamak için iğneyi gereksizce birkaç kez daha batırmıştı.

Arent, Sara'nın da bu tekniği bilmesine şaşırmıştı.

Sara'nın çalışmasını izlerken, "Bunu nerede öğrendin?" diye sordu.

Sara dalgın bir tavırla, "Annemden," dedi. "Büyükbabam, ünlü sayılabilecek bir sağaltıcıydı. O annemi eğitmiş, annem de beni eğitti."

"Baban da bunu yapabiliyor muydu?"

Sara başını iki yana salladı. "O bir tüccardı." Sesi buz kesti. "Köyünden geçerken hastalandığında, annem onu iyileştirmek için yeteneklerini kullanmış, babam da ona âşık olmuş. Annem asalet unvanı olmayan, fakir bir köylüye çok yakın biriydi fakat soylu babam bunu umursamamış. Evlenip hayatları boyunca mutlu yaşadılar; sadece babam, soylu doğmuş kızlarını aşağıladığı için bir sürü dost kaybetti."

Sara bir dikiş daha attı.

"Aşk neredeyse ailemi mahvedecekti," dedi kuru bir sesle. "İyi tarafına bakacak olursak, beş kızları oldu, yani babamın hatasını telafi etmek için epeyce fırsatı vardı."

Bundan sonra Sara sessizce çalışmaya devam etti ve konuşmaya çalıştığında Arent'i de susturdu.

Isabel şarapla geri döndüğünde Sara bir kısmını yarayı temizlemek için kullanıp geri kalanını acıyı hafifletmesi için Arent'e verdi.

Arent şarabı pek içmedi.

Bu koşullar altında bile Sara'nın önünde bu şekilde diz çökmesi, oldukça zorlayıcı bir durumdu. Her şeyin olması gerektiği gibi kalmasını sağlayan tek şey hissettiği acıydı.

Isaack Larme bölmeye girip Arent'in ayaklarının yanına içi para dolu bir kese fırlattı. "Kazancın," dedi. Sonra Sara'ya bakarak, "Ama sen zaten bundan çok daha fazlasını kazanmış gibi görünüyorsun," diye ekledi.

Gözlerini kısıp önündeki dikişlere odaklanmaya çalışan Sara, "Ben çok zengin ve çok keskin bir hançeri olan, unvan sahibi bir kadınım," dedi. "Bu yüzden sizden biraz saygılı davranmanızı rica ediyorum."

Bakışlarını yere indiren Larme, "Affedersiniz, leydim," dedi.

Arent ifadesiz bir sesle, "Kalabalığın içindeki oğlanları bana karşı kışkırttın," dedi. "Başınla o çocuğa işaret ettiğini gördüm."

Larme hiçbir utanç belirtisi göstermeden, "Yapabilsem, daha fazlasını yapardım," dedi.

"Neden?"

"Wyck benim için denizcileri kontrol altında tutuyor, yani ona senden daha çok ihtiyacım var. Kavga arayan sendin. Seni uyarmaya çalıştım, ama beni dinlemedin." Rahatsız bir tavırla boğazını temizledi. "Buraya da bunun için geldim. Benim hakkımdaki planlarının ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Kafası karışan Arent, "Planlarım mı?" diye sordu.

"Bu yolculuğun geri kalanı boyunca sırtıma bir bıçak saplamanı beklemeye niyetim yok. Ne yapacaksan şimdi yap." Cüce, Arent'in onu bıçaklamasını bekliyormuş gibi göğsünü ileri uzattı.

Sara gözlerini yuvarlayıp tekrar işine döndü.

Arent bıkkın bir tavırla, "Seni öldürmeyeceğim, Larme," dedi. "Benim ölmemi istiyorsan, yukarıdan Tanrı'nın yüzüne tükürebilirsin. Ben hesap tutmayı bıraktım. Peşime taktığın adamın ölmesine gerek yoktu, bu yüzden onu öldürmedim. Aynı şey hem Wyck hem de senin için de geçerli. Sorularıma cevap verirsen, bugünün sonunda arkadaş oluruz."

Larme, bu bağışlayıcı tavrın altında gizlenmiş tuzağı bulmaya çalışarak onu inceledi. Yüzünde Eggert'in, Arent'in boğazına bıçak dayadığı için özür dilediği gün takındığı ifadenin aynısı vardı. Belli ki *Saardam*'da iyilik yapmak o kadar nadirdi bir şeydi ki artık kimse onu tanımıyordu.

Larme sonunda, "Bir denizci olsan, bir saat bile hayatta kalamazdın," dedi.

Onu karşısındaki tabureye oturmaya davet eden Arent, "Bu hayatımda birinin bana söylediği en güzel şey," dedi.

Larme hâlâ şüpheli görünüyordu fakat Arent'in ona doğru ittiği şarap sürahisi onu ikna etmeye yetti.

Sara bir dikişi daha tamamlarken yüzünü buruşturarak, "Kargo bölmesindeki kaçakçı deposunda ne vardı?" diye sordu. "Biz oraya gitmeden önce orayı boşaltmışsın."

"Ahmak'ın bir parçası." İkisinin de yüzünde olan şaşkın ifadeyi görünce, "Onu ben çalmadım. Kaptan'ın emrettiği gibi, Bosey'nin paçavralarını arıyordum. Onu o bölmelerden birine saklamış olabileceğini düşündüm fakat onun yerine o parçayı buldum," diye ekledi.

"Tamamı orada değil miydi?"

"Ne yazık ki hayır." Sesinde, birçok defa talihsizliğe uğradığını düşünen bir adamın umutsuzluğu vardı. "Bir parça da iyi para ederdi fakat tamamını bulmuş olsam, onu satarak kendime bir gemi satın alabilirdim."

"Alabilirdim mi? Parçaya ne oldu?"

Larme ona şüphe dolu gözlerle baktı. "Neden soruyorsun?"

"Bu gemideki çıkarcılık karşısında sabrım tükeniyor," dedi Sara. "Bütün sorularımıza cevap vermezsen kocama Ahmak'ı senin çaldığını söyleyip, onun seni parçalarına ayırışını izleyeceğim."

Larme sabırsız bir tavırla, "Tamam, tamam," dedi. "İkiniz neredeyse beni yakalayacaktınız, bu yüzden onu yok ettim. Paramparça edip onları kablo dolabının yanındaki lombardan dışarı attım. Onları saklamanın çok tehlikeli olacağını düşündüm."

Arent, Sara'ya bir bakış attı. Sara başını geriye doğru atıp, adamın muhtemelen doğruyu söylediğini düşündüğünü belirtti.

"Onun Ahmak'ın bir parçası olduğunu nasıl anladın?" diye sordu.

"Genel Vali *Saardam*'a getirdikten sonra onu test etti. Tabii benim onu kullanmama izin vermedi. Bütün işi Kaptan Crauwels yaptı. Geri kalanlarımız sadece gemiyi onun işaret ettiği noktalara doğru ilerlettik."

Arent aniden, "Sander Kers öldürülüp sizin bölmelerinizden birine saklandı," dedi. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Larme. "Kimseye zarar vermek için bir sebebim yok."

"Bosey dışında," dedi Sara. "Johannes Wyck'e onun dilini kesmesini sen emrettin, öyle değil mi?"

Larme şarap sürahisini dudaklarına doğru götürürken yarı yolda durdu. Sara ona bakmıyordu bile. Hâlâ Arent'in yarasını dikiyordu.

Odaklanmak için dilini üst dudağına bastırarak, "Sen böyle çalışıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu. "Wyck, yapılması gerektiğini düşündüğünüzde insanlara kötü şeyler yapıyor ve onlardan geriye ne kalırsa kolunuza takıyorsunuz. Kalabalığın içinde, bıçakla yaptığın numara bunu açıkça ortaya koyuyordu. Bosey söylemesini istemediğin ne söylüyordu?"

Larme öne doğru eğilip sesini alçalttı. "*Saardam* benim evim. Sadece eğlence olsun diye tekmelenmediğim tek yer. Benim işim onu güvende tutmak ve Bosey onu tehlikeye atıyordu."

"Nasıl?"

"Adamlarımı kendi yanına çekiyordu. Akıllarını çeliyordu."

Sara tekrar, "Nasıl?" diye sorarak ısrar etti.

"Basit bir denizcinin sahip olamayacağı kadar çok parası vardı. Onları satın alıp gemide kendisi için tuhaf işler yaptırıyordu."

Sara, "Belirsiz konuşmak konusundaki yeteneğin hem çok etkileyici hem de çok sinir bozucu," dedi.

"Yaptırdığı işlerin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum fakat Batavia'da demir attıktan sonra onu ve birkaç başka denizciyi, geminin olmamaları gereken yerlerinde dolaşırken yakaladık. Sanırım bir şey arıyorlardı. Duvarlara vuruyor, zemin döşemelerini tekmeliyorlardı. Aradıkları şey her neyse, yanlarında taşıdıkları aletlere bakılacak olursa, büyük bir şey olmalıydı. Hatta onları, geminin kıç tarafını ölçerken yakaladım ama bunu neden yaptıkları konusunda konuşturamadım."

Arent hevesle, "Diğer denizcilere ne oldu?" diye sordu. "Onlarla konuşabilir miyiz?"

Larme kederle, "Ortadan kayboldular," dedi. "Bir sabah, şeytanın ıslığını duymuş gibi gemiden indiler. Geri dönmediler. Size söylüyorum, bunu Bosey yaptı. Söz konusu para olduğunda, prensiplerini daha hızlı satabilen başka biriyle karşılaşmadım. O çocukları öldürdüğünden eminim. Wyck'e onun dilini kesmesini emretmemin sebebi buydu. Elinde para olan o pislik yüzünden daha fazla denizcimi kaybetmek istemedim."

Arent, "Onun arkadaşın olduğunu sanıyordum," dedi. "O kaçakçı bölmelerini birlikte inşa ettiniz, öyle değil mi?"

Larme etkilenmiş bir tavırla ıslık çaldı. "Evet, o bölmeleri birlikte inşa ettik ve bundan epeyce de para kazandık ama hepsi buydu."

Karnını kaşıyan Larme tabureden kalktı.

Geminin orta bölümüne çıkan kemere baktı, sonra vicdanının ona karşı oynadığı oyunu kaybediyormuş gibi içini çekti. "Yeni arkadaşınız Jacobi Drech konusunda dikkatli olun," dedi.

"Drecht mi? Neden?"

"Daha önce hiç Banda Adaları'nı duydunuz mu?"

Kahvaltıdaki konuşmayı hatırlayan Arent, Sara'ya bir bakış attı. Amcası, onları aç bırakacak bir baharat sözleşmesini reddeden yerlilerin hepsini öldürmüştü.

"Bunun Drecht'le ne ilgisi var?"

"Halk ayaklandığında, bastırmak için *Saardam*'ı gönderdiler," dedi Larme. "Genel Vali de gemideydi; Kaptan'la da böyle tanıştılar. Adadaki herkesin öldürülmesi emrini verdi ve bunu yapmaları için Jacobi Drecht ve silahşorlarını gönderdi. Arkadaşınız o adalardaki herkesi katlettikten sonra akşam arkadaşlarıyla oturup şarap içerek şarkılar söyledi. Genel Vali sadakati için ona o kılıcı verdi ve daha fazlasını vadetti."

"Daha fazlasını mı?"

"Bir kralın serveti. Onu eve sağ salim götürmeyi başarırsa, Drecht'e yaşadığı sürece bitiremeyeceği kadar büyük bir servet vermeyi vadetti. Görünüşe bakılırsa, birini çocukları yataklarında katletmeye ikna etmek için bu kadarı yetiyor." Larme çok öfkeliydi. "Buradakilerin çoğu İhtiyar Tom'u hak ediyor."

Arent, Sara ve Sammy geminin orta kısmında diz çökmüş, Sander Kers'in cesedine bakıyordu. Vaizin bedeni kenevirden bir beze sarılmıştı ve gündoğumunda dikilip geminin yan tarafından denize atılacaktı. Güvertede düzinelerce beze sarılı beden vardı ve her an daha fazlası yukarı taşınıyordu. Bunların çoğu fırtına sırasında aldığı yaralara yenik düşen insanlara aitti. Sara onları, Kaptan Crauwels'in harita üzerinde rotalarını işaretlemek için kullandığı noktalardan oluşan çizgiler gibi, denizin zemininde dinlenirken hayal etti.

Sammy, çalışmasını izlemek için işlerini bırakmış denizcilere gergin bir bakış atıp, "Hücremin dışında olmamın güvenli olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

Güneş ufukta batıyordu ve Sammy bunu o kadar uzun zamandır görmemişti ki Arent onu dışarı çıkardığında gözyaşlarına boğuldu.

Sammy, "Kocanız emirlerine karşı geldiğimi öğrenirse, beni bir daha asla dışarı çıkma umudu olmadan o hücreye geri tıkar," dedi.

"Kocam surat asmak için kendini kamarasına kilitledi," dedi Sara. "Ahmak'ın çalınmasının, İhtiyar Tom'un ona karşı oynadığı daha büyük bir oyunun parçası olduğunu düşünüyor." Kocasının rahatsızlığından duyduğu keyfi gizlemeyi başaramıyordu. "En azından önümüzdeki bir saat boyunca, korkman gereken hiçbir şey yok. Askeri Kaptan Drecht kapısında nöbet tutuyor ve Vos da içeride onun yakınmalarını dinliyor. Toplantıları bittiğinde hücrene geri dönmen gerekecek ama şimdilik güvendesin. Benim gibi."

Sammy gözlerini Sara'nın üzerindeki köylü kıyafetlerinde dolaştırdı. "Bu yolculuk sizi çok değiştirdi, Sara Wessel," dedikten sonra, incelemesine devam etmek için Sander'ın omzunu kaldırdı. Hemen ardın-

dan cesedi bıraktı. "Cesetten öğrenebileceğimiz bir şey kalmadı. Boğazı yaklaşık iki hafta önce kesilmiş ve ceset gizli bir bölmeye konmuş."

Sara, "Ama cesedi neden sakladılar?" diye mırıldandı ve tamiratların gürültüsü yüzünden sesini duyurabilmek için sözlerini tekrarlamak zorunda kaldı. Çıkan gürültü, gemide etraflarında görebildiklerinden daha hummalı bir çalışma olduğunu gösteriyordu. Tahmin etmesi gerekse Sara, güvertede ondan az denizci olduğunu söylerdi. Fırtınadaki yorgunluklarının ardından, Kaptan hepsine uyumaları için izin vermişti.

"Bulmamamız gereken bir şey olmalı," dedi Sammy. Ayağa kalkıp ellerindeki tozu silkeledi. Bu nafile bir çabaydı. Elleri, hücresinde geçirdiği iki haftanın sonunda kir ve pislikle kaplıydı. "Sander Kers'in bildiğiniz düşmanları var mıydı?"

"İhtiyar Tom'un onu Batavia'da tuzağa düşürdüğünü düşünüyoruz. Mektubu kendi gözlerimle gördüm. Şeytanımız onun bu gemide olmasını istiyordu ama şu anda öldü. Bana, İhtiyar Tom'un niyetinin en baştan beri bu olduğunu düşündürüyor," dedi Sara.

Sammy huzursuzca bir elini saçlarının arasından geçirip bir süredir oraya yerleşmiş olan bitleri rahatsız etti. Güvertede dolaşırken, "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu davadaki gerçekler arasındaki bağlantıları göremiyorum," dedi.

Sara, Lia'nın burada olup bunu görmesini diliyordu. Arent yazdığı hikâyelerde Sammy'nin kısa adımlı ama enerjik yürüyüşünü en ince detayına kadar anlatırdı ve Lia'yla birlikte hikâyeleri canlandırdıklarında hep öylesine hızlı yürürlerdi ki bu gülmelerine sebep olurdu.

"En başından beri endişelerim, karanlıkta duyduğu bir sesin, gemiye binmesi karşılığında ona vadettiği büyük serveti kabul eden bir marangoz olan Bosey'nin öldürülmesi üzerineydi. Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin olamasak da Isaack Larme bize Bosey ve yandaşlarını geminin tuhaf yerlerinde bulduğunu ve bir şey arıyormuş gibi göründüklerini söyledi. Ona ne yaptığı sorulduğunda, sadece 'tuzak' diyordu."

Sara, "Belki de bir tuzak kuruyordu," diye fikir yürüttü.

Sammy, "Ya da bir tuzağı bulmaya çalışıyordu," diye buna karşı çıktı.

"Ya da bir tuzağı etkisiz hâle getiriyordu," diye ekledi Arent.

Sammy bakışlarını ikisinin arasında gezdirip, "İkisi de iyi fikir. Durum her ne olursa olsun, yaptığı şeyleri İhtiyar Tom adına yapıyordu ve bu Arent'in çocukken yanlışlıkla dövülerek öldürülmesine sebep olduğu bir dilencinin de adıydı. Arent büyükbabasının evine taşındıktan sonra bu şeytan Eyaletler'i kasıp kavurdu, birçok asilzadenin ve varlıklı tüccarın bedenini ele geçirdi, onların ağza bile alınmayacak kötülükler yapmasına sebep oldu ve sonra hayatlarını mahvedip onları da geride bıraktı. İhtiyar Tom varlığını, bir göz ve bir kuyruktan oluşan bir sembolle belli ediyor ve aynı sembol, otuz yıl önce babası ortadan kaybolduktan sonra Arent'in bileğinde bir yara izi olarak belirdi. Sekizinci Lamba ortaya çıktıktan sonra Arent'in babasının tespihi hayvan kafeslerinde bulundu. O hayvanlar, yanlarına hiç kimse gitmediği hâlde katledildi."

Sara onun konsantrasyonunun yoğunluğu karşısında şaşkına dönmüştü; Sammy sanki olayların içinde geriye doğru hareket ediyordu.

"Buradaki ölü Vaiz'e göre, hayvanların katledilmesi üç kötücül mucizenin ilkiydi. İkincisi, kilitli bir odada tutulan Ahmak'ın ortadan kaybolmasıydı ve bu, Creesjie Jens'le evlenmek için Cornelius Vos'un giriştiği bir iş olabilir. Şimdi üçüncü kötücül mucizeyi bekliyoruz; ondan sonra, İhtiyar Tom'la pazarlık etmeyen herkes öldürülecek. Kaçırdığım ayrıntı var mı?"

Arent, "İhtiyar Tom'un yolculardan birini ele geçirmiş olması," diye atıldı.

"Görünüşe bakılırsa uzun yıllar önce İhtiyar Tom'u bu dünyaya çağıran kişi kocam fakat şimdi şeytan onun ölmesini istiyor. Benden ve Creesjie'den, yatağın altındaki çekmeceye bırakacağı bir hançerle onu öldürmemizi istedi."

"Ah, evet," dedi Sammy mutlu bir sesle. "Çekmeceye baktınız mı?"

"Askeri Kaptan Drecht her gece o çekmeceyi kontrol ediyor fakat içinde sadece giysiler olduğuna yemin ediyor." Sara bakışlarını Sammy'ye çevirdi. "Söyleyin bana, Bay Pipps..."

"Lütfen, Sammy deyin."

"Sammy." Bu yakınlık teklifi karşısında gurur duyan Sara hafif bir

selam verdi. "Bu gemide iş başında olan bir şeytanın varlığına inanıyor musun?"

"Öyle ya da böyle, evet." Sammy zalim bir ifadeyle gülümsedi. "Gerçek şu ki, karşımda daha önce hiç karşılaşmadığım kadar güçlü bir düşman var ve bunun doğaüstü bir şey olduğuna inanmak, sadece egomu besler. Fakat hiçbir kötü niyet olmadan söylüyorum ki sorunuz konuyla ilgisiz. Bu ister insan kılığındaki bir şeytan, ister şeytan kılığındaki bir insan olsun, bizim ilerleme biçimimiz değişmeyecek. Sadece, her olayı araştırıp ipuçlarını takip ederek gerçeğe ulaşmamız gerekiyor."

Sara, Sammy'nin sesindeki kendine güven karşısında hayranlıktan başka bir şey hissedemiyordu. Onu dinlediğinde, gerçekten de bunu yapabileceklerine inanıyordu. İlk kez, Casper van den Berg tarafından yapılan casusluk suçlamasının, tüm bu olanlarla bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Bu suçlamanın amacı, İhtiyar Tom'un işlerini kolayca yürütebilmesi için Pipps'i engellemek olabilir miydi? Durum buysa, bu Arent'in büyükbabasının da tüm bu olanlarda parmağı olduğu anlamına gelmez miydi?

Sara, "İhtiyar Tom gerçek bir şeytansa bu konuda ne yapabiliriz ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum, bu benim alanımın dışında. Ama bu, işi şeytanları bu dünyadan göndermek olan tek adamın neden öldürüldüğünü açıklardı," dedi Sammy.

"Yanımızda hâlâ Isabel var," dedi Sara. "O da Şeytanbilimi kitabını incelemiş ve Sander'ın öğrencisi, hatta yardımcısıydı."

"Bunun yeterli olacağını umalım."

Arent, "Şimdi ne yapacağız, Sammy?" diye sordu.

Sesindeki itaatkâr ton Sara için çok yabancıydı. Arent normalde çok açık sözlü biriydi. Önündeki yolu görse de göremese de ileri atılırdı. Bu, Sara'nın onda hayran olduğu bir özellikti. Ama Sammy'le konuşurken, sanki kendi başına düşünemiyormuş, arkadaşı olmadan ilerlemenin bir yolunu bulamıyormuş gibi görünüyordu.

Bunun sebebi ne olabilirdi? İhtiyar Tom hakkında öğrendikleri her şeyi, Sammy hücresinde kilitliyken bulmuşlardı. Kocası Arent'e saygı duyuyordu ve Genel Vali asla aptal bir adama saygı duymazdı.

Arent büyükbabası tarafından, beş oğlunun yerine mirasının varisi olarak seçilmişti.

Sara yanında duran, sözcüklerin ağzından dökülüyormuş gibi görünmesine sebep olacak kadar hızlı konuşan zayıf adama baktı. Sammy Pipps'in yanında durup akıllı biri olduğunu söylemenin çok zor olduğunu düşündü. Beş yıldır birlikte çalışıyorlardı. Arent, art arda bir sürü mucizeye şahit olmuştu. Onun, neden kendini aptal biri gibi görme hatasını yapabileceğini anlıyordu.

"Vos'u takip edecek ve üçüncü kötücül mucize gerçekleşmeden önce onun bizi bu tuhaf bilmecenin bir sonraki parçasına götürmesini umacağız. Şu an tek amacımız yeni bir katliamı önlemek."

Yıldızların ışığı altında denizciler son cesetleri de güverteye taşıyıp onları kenevirden kumaşlara sarılı hâlde yan yana dizdi. Yas tutan çok kimse yoktu. Indiaman gemilerinde ölüler, kötü şans kabul edilirdi. Nöbetteki bütün denizciler başlarını çevirmişti. Yelkenci kefenleri gözleri kapalı hâlde dikiyordu ve Kaptan Crauwels'le Isaack Larme bile cesetlere bakmak yerine bakışlarını onların üzerinden ileri dikmeyi tercih ediyordu.

Isabel kaybedilen insanlar için dua etti; Sander'ın ölümünden beri onun görevlerinin birçoğunu üstlenmişti. Sara, Creesjie ve Lia, başları öne eğilmiş hâlde, saygıyla töreni izliyordu.

Her şey bittiğinde Crauwels başıyla denizcilere işaret etti ve denizciler cesetleri tek tek kaldırıp geminin kenarından suya attı.

Cenaze töreni başladıktan beş dakika sonra bitti. Oyalanmanın anlamı yoktu. Hepsi de bu yolculuk bitmeden önce daha birçok cenaze kaldırılacağını biliyordu.

Vos diğer yolcularla akşam yemeği yerken Arent gizlice onun kamarasına girip, sahibini mükemmel biçimde yansıtan bir odayla karşılaştı. Etrafta hiçbir dekorasyon, hiçbir süs eşyası yoktu. Masanın üzerinde bir tepsinin içine yerleştirilmiş bir mum, bir tüy kalem, bir mürekkep hokkası ve kurutma tozuyla dolu bir kese vardı. Duvarlara sabitlenmiş raflar parşömen tomarlarıyla doluydu.

Arent, Vos'un sadece bir hırsız mı, yoksa aynı zamanda bir şeytan mı olduğunu bilmiyordu fakat odası her türlü ahlaksızlığı reddediyordu. Takıntı ve düzenden, sıkı çalışmayla elde edilecek yüksek bir hırstan söz ediyordu. Sammy burayı görseydi kendini geminin kenarından aşağı atardı çünkü hiçbir şey onun duyusal, dikkat dağıtıcı ve tamamen değersiz olan kendi zevklerine bu kadar zıt olamazdı.

Deri kaplı bir defter ve üç fatura dışında masanın üzeri boştu. Faturaları açan Arent bunların Sara, Lia ve amcasının biletleri ve kamaralarını ücretlerine ait olduğunu gördü. Görünüşe bakılırsa Sara'nın, Vikontes Dalvhain'in kamarasında kalması gerekiyordu fakat yerleri değiştirilmişti. Deri kaplı defterde, gelir ve giderler düzenli biçimde kayıt altına alınmıştı; bunun, amcasının hesap defteri olduğu belliydi.

Belgeleri bulduğu yere bırakan Arent, Sammy'nin ona öğrettiği gibi zemin döşemelerine ve duvarlara vurarak gizli bölmeleri aramaya başladı. Birkaç parşömen kutusunu yerinden aldı fakat bu anlamsız bir çabaydı. Ahmak'ın kalan parçalarının burada saklanmadığı çok belliydi. Bunun için yeterli alan yoktu.

Kamaradan çıkan Arent, koridorun sonundan gelen tuhaf bir ses duydu. Duyduğu ses... bir hırıltıya benziyordu. Uzun bir hırıltı, sonra sessizlik ve sonra yine hırıltı.

Kapıyı çaldı.

"Vikontes Dalvhain."

"İnsanlara kaç defa beni rahat bırakmalarını söylemem gerekecek?" diyen güçsüz bir ses duyuldu.

"Hırıltınızı duydum."

Vikontes içeriden, "O zaman etrafı dinlemeyi bırak," diye onu tersledi.

Bu konuda biraz daha ısrarcı davranmayı düşündü çünkü artık *Saardam*'da olan tuhaf hiçbir şey görmezden gelinemezdi, fakat Vos'un geri dönüşünü de göz önünde bulundurması gerektiğini biliyordu. Tekrar kıç güvertesine dönüp ana direğin etrafındaki gölgelerin arasına karıştı ve mabeyincinin akşam yemeğini bitirmesini bekledi.

Arent beklemek konusunda iyiydi. Sammy için yaptığı işin belki de yarısı beklemekten ibaretti. Ellerini ceplerine sokup babasının tespihinin tanıdık boncuklarını hissetti ve onun nasıl olup da hayvan kafeslerine gitmiş olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Aklına, büyükbabasının ona fark ettirmeden gemiye binmiş olması dışında bir açıklama gelmiyordu.

Midesinin zemininde eski ve tanıdık bir sıcaklık hissetti.

Şu an yaşlı adamın katı tavsiyelerine çok ihtiyacı vardı.

Büyükbabasının yanında çalışmayı bıraktıktan sonra, Arent *Saardam*'a binmesinden kısa süre öncesine kadar Frisia'ya dönmemişti. Büyükbabasının çok yaşlandığını ama yaptığı seçim konusunda daha öncesine nazaran çok daha affedici olduğunu görmüştü.

İki gün boyunca konuşup dostane duygularla ayrılmışlardı.

Şimdi, yıllardan beri ilk kez Arent onu özlüyordu.

Akşam yemeği sona erdi ve yolcular karanlığın içine doğru dağıldı. Ağırbaşlı tavırlarla ilerliyor, kısık sesle konuşuyorlardı. Önce kolunda Lia'yla Sara belirdi. Onları, Creesjie'nin koluna girmiş olan Vos takip etti. Creesjie neşeyle gülüyor, adamın yanında olmaktan keyif aldığını her hâliyle belli ediyordu.

Yolcu kamaralarına giden koridorun başında söylenen birkaç tuhaf sözden sonra Vos, tüm tavrı değişmiş hâlde merdivenlerden aşağı indi. Bir anda sinsi bir tavra bürünerek izlenip izlenmediğini anla-

maya çalışarak bütün güverteyi gözden geçirdi. Arent karanlığın onu gizleyeceğine güvenerek tamamen hareketsiz kaldı.

Vos oradan uzaklaştı.

Arent sessiz adımlarla onun peşine düşüp kargo bölmesine kadar onu takip etti.

Altındaki suyun sesini duyabiliyordu.

Aşağı inen merdivenlere baktığında Vos'un cebinden bir mum ve ateşleyici çıkarıp dördüncü denemesinde bir ateş yakmayı başardığını gördü. Arent neredeyse adama hayranlık duyarak, elbette buraya da hazırlıklı geldiğini düşündü. Takip ettiği Vos'u tedirgin etmekten korktuğu için kendisi ışık yakmaktan kaçındı.

Merdivenlerin sonuna ulaştığında, kargo bölmesinin yeniden düzenlendiğini, sandıkların tekrar yerleştirildiğini gördü. İçeri dolan suyun büyük kısmı dışarı pompalanmıştı fakat yine de seviye fırtına öncesinden yüksekti. Suyun yüzeyinde ölü fareler yüzüyordu.

Neyse ki Vos dikkatli hareket ediyordu. Orada olmaktan nefret ettiği her hâlinden belliydi. Etrafındaki her damla su ve kıpırdayan pençe, durup etrafına bakınmasına sebep oluyordu.

Arent'e bütün koridorlar aynıymış gibi görünüyordu fakat Vos kısa süre içinde aradığı şeyi buldu. Sintine suyunun içinde diz çöküp sandıklardan birine hançerinin kabzasıyla vurdu ve gelen sesi dinledi.

Vurduğu noktalardan birinden boşluğu belirten bir ses geldiğinde, bir rahatlama sesi çıkardı ve hemen bir elini dudaklarına götürerek kendini susturdu.

Vos hançerinin ucunu kutunun kapağının altına sokarken Arent içinde ne olduğunu daha iyi görebilmek için ona biraz daha yaklaştı.

Vos durdu. Suratı asıldı.

Kulağını kutuya yaklaştırdı, hançerini kılıfından çıkardı ve elinde mumuyla köşeyi döndü.

Arent onun peşinden gitmeyi düşündü fakat aslında istediği bilgiye ulaşmıştı.

Elinde hiç ışık olmadan, etrafa dokunarak ilerledi ve Vos'un kapağını hafifçe araladığı sandığı buldu. Yapması gereken tek şey Ahmak'ın parçalarını almak ve bir şekilde Vos geri dönmeden buradan çıkmaktı.

Amcasına Vos'un çevirdiği dümeni kanıtladığında memuru kurtarıp Drecht'in mabeyinciyi zincirlemesini sağlayabilirdi.

Sandığın yıpranmış kenarlarını parmaklarının altında hissetti.

Elini kutunun içine uzattığında arkasından gelen çok hafif bir ses duydu ve tuzağa düşürüldüğünü fark etti.

Yarı yarıya arkasına döndüğünde bir şey kafasına çarptı ve suyun içine yığılmasına sebep oldu.

Arent sersemlemiş hâlde uyandı, başının en küçük hareketinde acı dalgalarıyla karşılaşıyordu. Hâlâ kargo bölmesindeydi fakat bir kirişe bağlanmıştı ve ağzına bir kumaş parçası tıkılmıştı.

Kurtulmaya çalıştı fakat onu bağlayan ipe sıkı düğümler atılmıştı.

Hemen yanında duran Vos bir sütunun üzerine İhtiyar Tom'un işaretini kazıyordu. Üç tanesini kazımayı çoktan bitirmişti fakat o an üzerinde çalıştığı daha iyi oluyordu. Diğerleri beceriksizceydi.

Arent kıpırdanıp onu bağlayan ipi gevşetmeye çalıştı. Bunu başaramadığında, boynunu biraz çevirip Vos'un kulağını ısırıp ısıramayacağını merak etti.

Kıpırdandığını duyan Vos ona baktı. Donuk yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

Elindeki hançeri Arent'in boğazına dayadı.

Aceleci bir sesle, "Konuşabilmemiz için bezi çıkaracağım," dedi. "Yardım çağırmak için bağırmaya kalkarsan boğazını keserim, anlaşıldı mı?"

Vos korku dolu olsa da Arent'i kolayca tehdit edebiliyordu.

Arent başıyla onayladı.

Vos temkinli bir tavırla kumaşı Arent'in ağzından çıkarırken kumaş Arent'in bıyıklarına sürtündü.

"Çok az insan bana arkamdan yaklaşabilir," dedi Arent. "Etkilendim."

"Genel Vali'ye hizmet ettiğim yıllar sayesinde fark edilmeden hareket etmeyi öğrendim."

"Bu, bir hırsız için faydalı bir yetenek."

Vos'un gözleri hafifçe açıldı, sonra tekrar kısıldı. Rahatladı.

"O hâlde biliyorsun," dedi. "Güzel, bu işleri daha da kolaylaştırıyor. Başka kim biliyor? Yukarıda beni kim bekliyor?"

"Herkes," dedi Arent. "Herkes biliyor."

Kulağını havaya doğru çeviren Vos, "Ama yine de buraya yalnız geldin," dedi. "Ayrıca hiçbir ayak sesi, hiçbir fısıltı, burada, aşağıda başka birileri olduğuna dair hiçbir belirti yok." Yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi. "Hayır, tek başınasın. Bence zavallı, mahvolmuş Vos'a bakıp, onun senin için bir tehdit olamayacağını düşündün." Hançerini Arent'e doğru salladı. "Sen ilk değilsin, fakat kimse, birkaç rakibini safdışı bırakmadan çamurun içinden yükselip Genel Vali'nin mabeyincisi olamaz."

"Ve artık Ahmak senin elinde olduğuna göre, Genel Vali'nin mabeyincisi olman da gerekmiyor."

Vos'un kafası karıştı. "Ahmak mı? Burada olmanın sebebi..." Bir kahkaha attı. Bu, Vos'tan geldiğinde çok yapay bir sesti. "Ah, sevgili Arent. Kader seni hiç sevmiyor, değil mi? Ahmak'ı ben çalmadım, gerçi bunu yapabileceğimi düşünmen beni gururlandırdı. Korkarım ki gerçekten bir suçluyu yakaladın fakat yanlış bir suçtan."

Bu fikrin hoşuna gittiği çok açıktı çünkü kumaş parçasını tekrar Arent'in ağzına tıkarken hâlâ kıkırdıyordu. Sonra tekrar İhtiyar Tom'un sembolünü sütuna kazıma işine geri döndü.

"Bu oldukça tuhaf görünse de aslında memnunum," diyerek konuşmaya devam etti. "İşim gereği her zaman kendimi saklamam ve olduğumdan daha beceriksiz görünmem gerekiyor fakat her zaman geleceğimi düşünürüm. Hiçbir zaman, sonsuza dek Genel Vali'nin en sevdiği av köpeği olmakla yetinecek biri olmadım. Tesadüfen de olsa, birilerinin sonunda ne olduğumu görmesi beni memnun etti."

Uzakta bir mum ışığı belirdi. Küçük bir ışık kaynağı yavaş yavaş onlara doğru yaklaşıyordu.

Vos hançeriyle İhtiyar Tom'un sembolünün üzerinden geçti. "Korkma, düşündüğün buysa, kendimi bu şeytani varlığın emirlerine teslim etmedim. Bu kadar büyük bir korkunun güzel tarafı, kimsenin perdenin arkasına bakacak kadar cesur olmamasıdır. Bu her şeyi açıklayabilir. Bu işareti göğsüne kazırsam, herkes seni o şeytanın öldürdüğünü

düşünür. Bunu sorgulamayı akıllarından bile geçirmezler. Buna inanmak isterler. İnsanlar hikâyeleri, gerçeklerden daha çok sever."

Mum ışığı biraz daha yaklaştı, karanlığın içinde paçavralar belirdi; ışık, cüzzamlının yüzündeki kanlı bandajları aydınlattı. Cüzzamlı, Vos'un arkasında kalıyordu. Kendi sesinin büyüsüne kapılmış olduğu için Arent'in boğuk uyarı çığlıklarını duymadı. "İhtiyar Tom bana da fısıldadı, biliyor musun? Genel Vali'yi öldürürsem, Creesjie'nin benimle evlenmesini sağlayacağını söyledi. Hatta kullanmam için yatağımın altına bir hançer bırakmayı bile teklif etti." Düşüncelere daldı. "İtiraf etmeliyim ki bu teklif aklımı çeldi fakat neyse ki benim kendi planlarım vardı." İçini çekip büyük bir keyifle hançeri ahşaba vurdu. "Creesjie'nin sonunda teklifimi kabul edeceğini biliyordum. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu."

Cüzzamlı sadece iki adım arkasındaydı. Arent gerildi; başını ona doğru uzatarak ağzındaki bezin ardından çığlık attı.

Vos, Arent'in durumundaki bir adamın neden bu kadar yaygara kopardığını anlayamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Kendini sakinleştirirsen, son sözlerini söylemene izin verebilirim," dedi.

Cüzzamlı sadece bir adım gerisindeydi. Arent, Vos'un bezi ağzından çıkarmasına yetecek kadar uzun süre çığlık atmayı bıraktı.

"Arkanda!" diye bağırdı Arent. "Hemen arkanda, seni kahrolası aptal!"

Arent'in sesindeki dehşetten şaşkına dönen Vos arkasını dönüp cüzzamlıyla yüz yüze geldi. Bandajların altından bir hırıltı yükseldi ve cüzzamlı Vos'un göğsüne bir hançer saplayıp onu çevirdi.

Mabeyinci acıyla inledi ve ses bütün kargo bölmesinde yankılandı. Vücudu gevşediğinde cüzzamlı hançeri çekip Vos'un büyük bir gürültüyle suyun içine yığılmasına izin verdi.

Cüzzamlı cesedin üzerinden geçip kanlı bandajlarını neredeyse Arent'in yüzüne dokunacak kadar yaklaştırdı. Bandajlar çöp gibi kokuyordu.

Bıçağı Arent'in yüzünün önünde belirdi. Kenarından hâlâ Vos'un kanı damlıyordu. Kabaca oyulmuş ahşap bir sapı ve kullanıldığı an kırılacakmış gibi görünen tuhaf, ince bir bıçağı vardı.

Cüzzamlı bıçağın ucunu Arent'in yanağına değdirdi, etine değen metal soğuktu.

Arent başını uzaklaştırmaya çalışarak kıpırdandı.

Bıçak yanağından boynuna, oradan da midesine kadar indi. Arent bandajların ardından cüzzamlının hırıltılı nefeslerini duyabiliyordu. İçinde bir zafer hissiyle, Ölüler nefes almaz, öyle değil mi? diye düşündü.

Hançer midesinin üzerinde bir baskı oluşturdu, sonra aniden durdu. Cüzzamlı onu kokladı. Sonra bir kez daha, sanki bir şey onu çok şaşırtmış gibi, bu kez daha derin bir nefesle kokladı. Bir el Arent'in cebine girip içindeki tespihi çıkardı. Cüzzamlı başını ileri doğru uzatıp büyülenmiş gibi tespihin boncuklarına baktı, sonra Sara'yla birlikte duydukları tuhaf hayvan hırıltısını çıkarttı.

Bir an için düşündü.

Tıslayıp mumu söndürdü ve ortadan kayboldu.

Koridordan gelen kişinin Arent olduğunu anlaması için Sara'nın kapının çalınmasını beklemeye ihtiyacı yoktu. Yeri döven adımları öylesine ağırdı ki Lia, Dorothea, Creesjie ve Isabel için çaldığı harpın sesini bastırıyordu.

Kapıyı açtığında Arent'in omzunun üzerinde ağır bir çuval taşıdığını gördü; son günlerde yaptığı tüm ağır işler yüzüne yansımıştı. Alnından ve önceki gün diktiği, kolundaki yaradan kan damlıyordu. Bilekleri tahriş olmuştu. Baştan aşağı berbat kokulu sintine suyuna bulanmıştı ve yüzü öylesine yorgun görünüyordu ki Sara kargo bölmesinden yukarı çıkacak gücü nereden bulduğunu tahmin bile edemiyordu.

Diğer kadınlar da hâlâ içtikleri şarabı ellerinde tutarak koridorda onun yanına geldiler.

Yanlarına vardığında Arent omzundaki çuvalı yere indirdi.

Boğuk bir sesle, "Sammy, Vos konusunda haklıydı," dedi.

"Vos, bir hırsız mıymış?" diye sordu Sara.

"Evet."

Creesjie gözlerini çuvala dikip, "Bu, Ahmak mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Arent. "Sammy o konuda yanıldı. Ahmak'ı Vos çalmadı. O, bunları çaldı." Arent çuvalı ters çevirip içindeki gümüş tabak ve kadehleri, taş ve elmasları, altın zincirleri ve çok güzel mücevherleri gözler önüne serdi.

Creesjie ayaklarının etrafında parlayan mücevherlere baktı.

Diz çöküp hevesle mücevherleri gözden geçirirken, "Bana zengin olacağını söylemişti," dedi. "Bunu kastetmiş olmalı."

Şaşkına dönmüş olan Sara, "Burada bir servet var," dedi. Arent'e

baktı. Teninde hastalıklı bir pırıltı vardı ve gözlerini odaklayamıyordu. "Vos tüm bunları nereden bulmuş?"

"Bunu söyleyemeden cüzzamlı onu öldürdü."

"Cüzzamlı mı? Cüzzamlıyı mı gördün?"

Duvara dayanıp biraz dinlenmeye çalışan Arent, "Hayatımı o kurtardı," dedi. "Beni de öldürecekti ama sonra, sanki üzerimdeki babamın tespihini hissetti. Onu çalıp beni iplerden kurtulmam için yalnız bıraktı."

Bir anlığına üzülen Creesjie, "Vos, öldü mü?" dedi. "Aptal herif!"

Lia onu avuturken Sara elini Arent'in göğsüne koydu. İnce gömleğinin altından, ateşinin çok yüksek olduğunu hissedebiliyordu.

"Yatman gerek, Arent, yanıyorsun," dedi.

Büyük bir hevesle bütün yüzükleri parmaklarında deneyen Dorothea, "Bu parçaların bazıları benden bile yaşlı," dedi. "Bu bana yakıştı, değil mi?"

Sara'nın görmesi için yüzüklerle bezeli elini uzattı.

Yüzüklerden birini Dorothea'nın parmağından çıkaran Sara, "Bir dakika," dedi. "Bu armayı biliyorum. Daha küçük bir kızken babam bana asilzadelerin şatafatına dair her şeyi ezberletmişti. Bütün armaları, bütün aile isimlerini, bütün soyağaçlarını. Bu, Dijksma ailesinin arması."

Creesjie şaşkın bir tavırla, "Hector Dijksma, İhtiyar Tom'un ele geçirdiği insanlardan biriydi," dedi. "Jan'ın kamarasından çaldığım listede adı vardı."

"Evet, Şeytanbilimi kitabında onun hikâyesini okuduğumu hatırlıyorum," diyen Sara metni hatırlamaya çalıştı.

Isabel, "Dijksma, varlıklı bir tüccar ailenin ikinci oğluydu," diye lafa girdi. "Sander bana Şeytanbilimi kitabının bütün sayfalarını ezberletmişti. İhtiyar Tom, Dijksma'yı 1609 yılında ele geçirdi ve ona, ailesinin evinde karanlık ritüeller yaptırdı. Aylardır civardaki köylerden hizmetçiler kayboluyordu ve Pieter hepsinin ailenin evine çağırıldığını keşfetmişti. Onları kurtarmak için eve gitti fakat hepsi katledilmişti. İhtiyar Tom'la savaştı ve Hector'u onun elinden kurtardı, sonra Hector, öfkeli halk onu yakmak için bir cenaze ateşi kuramadan Eyaletler'den kaçtı."

"Şeytanbilimi kitabında ona ne olduğu yazıyor mu?"

"Hayır," dedi Isabel. "Ama bu Hector Dijksma'nın hazinesiyse, belki de Vos, aslında Hector'du? Belki de ailesinin itibarı mahvolduktan sonra, servetinin geri kalanını alıp kaçmıştı?"

Creesjie, "Ya da Vos, İhtiyar Tom'du?" diye fikir yürüttü. "Bu olabilir mi?"

Arent, "Onun sembolü sandıkların üzerine kazıdığını gördüm," dedi. Diğerleri söylediklerini güçlükle anlayabiliyordu. Kelimeleri birbirlerinin içine geçiyordu. "Ama İhtiyar Tom olmadığını iddia ediyordu. Korkunun, bir suçun üstünü örtmek için harika bir kılıf olduğunu söyledi."

Sara endişeyle, "Benimle gel, Arent," dedi. "Seni yatağına ulaştırmalıyız."

"Önce Sammy'yi görmeliyim. Biri amcama Vos'un başına gelenleri anlatabilir mi? Onun, Ahmak'ı Vos'un çaldığına inanmasını sağlayın. Bunun için masum birilerinin daha kırbaçlanmasını istemiyorum."

Arent sendeleyerek kamaradan çıkarken Sara onun arkasından gitti. Arent ayakta durabilmek için duvara dayanmak zorunda kaldı.

"İyi olacak mısın?" diye sordu.

Arent sinirle gülümsedi. "Epey uzun bir gün oldu ve bir sürü insan beni öldürmeyi denedi." Biraz düşündü. "Vos, varlığından tam olarak emin bile olmadığımız bir şeytan olan İhtiyar Tom olabilir ya da olmayabilir. Bu şeytan gerçekten varsa, onu bir zamanlar çok sevdiğim fakat artık kindar, duygusuz, insanları öldüren bir pisliğe dönüşmüş olan amcam çağırdı. Vos, İhtiyar Tom'un yaklaşık otuz yıl önce mahvettiği bir ailenin mücevherlerini çalmış, en yeni arkadaşım bir ada dolusu insanı katletmiş ve ölü bir vaizin kehanetlerine göre, gemideki herkesin katledilmesi için sadece bir kötücül mucizenin daha olması gerekiyor. En kötüsü de bütün bunlara son verebilecek tek kişinin büyükbabamın sahte iddiaları yüzünden bir hücrede kilitli olması ve benim ona yardım edebilmek için yapabileceğim hiçbir şey olmaması."

Arent bunları söyledikten sonra bayıldı.

Genel Vali kapısının üç kez nazikçe çalınmasıyla bölündü. Vuruşların aceleciliğinden, gelenin Askeri Kaptan Drecht olduğunu anlamıştı.

"İçeri gel, Drecht," dedi.

İki hafta boyunca kendi düşünceleriyle boğuşan Genel Vali, huysuz ve aksiydi. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Batavia'dan ayrıldıklarından beri epeyce kilo vermişti ve vücudu, sadece kemiklerden ve onları bir arada tutan iradesinden oluşuyormuş gibi görünüyordu.

Tek bir mum ışığında çalışıyor, İhtiyar Tom'un ele geçirdiği insanlarla yolcu listesini karşılaştırıyordu. İhtiyar Tom eski bir borcun ödenmesini istiyordu ve bundan, bu gemideki biri sorumluydu. İhtiyar Tom, Genel Vali'nin geçmişinin şu anını yuttuğunu ve şimdi de geleceğine uzandığını göstermek için işaretini yelkene çizmişti. Genel Vali, bu gerçekleşmeden önce Arent'in İhtiyar Tom'un bedenine bir kılıç saplayacağını ummuştu ama ona yeterli bilgi vermemişti. Arent güçlü ve akıllıydı ama o bile hakkında hiçbir şey bilmediği bir düşmanla savaşamazdı.

Jan Haan'ın hayatında az sayıda pişmanlık vardı ve bunca yıldır Arent'e yalan söylüyor olmak bunlardan biriydi. Geçmiş, zehirli bir topraktı; bunu ona Casper van den Berg öğretmişti. Her kişinin yolunu Tanrı belirlerdi; o zaman, yoldan çıkanlar için endişelenmenin, canını yaktığın ya da canının yanmasına sebep olduğun, senin zirveye çıkabilmen için düşmesi gerekenlerin kaderi konusunda düşünmenin ne anlamı vardı?

Genel Vali buna inanıyordu fakat Arent'e o orman gezisi ve babası hakkında, orada yapılan pazarlık hakkında gerçeği söylemek istiyor-

du. Bu bilgiyle donanan Arent'in, gemiyi kimin tehdit ettiğini bulacağına şüphe yoktu fakat bu sır, çok derinlerde gömülüydü. Ne kadar denerse denesin, Jan Haan onu ortaya çıkaramıyordu.

İhtiyar Tom şimdi bir de Ahmak'ı çalmıştı.

Haan'ın 17 Beyefendi'ye katılması, aleti onlara teslim etmesine bağlıydı. Komitenin ona karşı duyduğu hoşnutsuzluğu göz ardı etmesinin tek sebebi buydu.

Amsterdam'a eli boş dönemezdi.

Memurun şeytanla pazarlık yapıp yapmadığını ya da Arent'in ısrarla söylediği gibi masum olup olmadığını bilmiyordu. Bu önemli değildi. Korku bulaşıcıydı. Mürettebat memura ne yaptığını görmüştü ve ertesi gün aynı şeyin aralarından birine yapılacağını biliyordu. Aralarından biri kirli kalbinde ihtiyacı olan bilgiyi gizliyordu. Ve yeterince kan döküldüğünde, bu bilgiyi ona ulaştıracaktı.

Genel Vali bu arada, ele geçirilen ruhların ve yolcuların listelerine baktı. İhtiyar Tom bu gemideydi ve İhtiyar Tom her zaman pazarlık ederdi. Genel Vali'nin yapması gereken tek şey, onun aklını çelebilecek şeyi bulmaktı.

Drecht telaşla, ağır bir çuvalı arkasında sürükleyerek odaya girdi. Yarı yarıya içeri giren çuval devrildi ve bir kupa tıngırdayarak Genel Vali'nin ayağının yanına kadar yuvarlandı. Genel Vali onu eline alıp ışığa doğru kaldırdı. Diğer yanını çevirdiğinde, üzerine işlenmiş olan armayı gördü.

"Dijksma," diye mırıldandı.

"Bu armayı tanıyor musunuz, Efendim?"

"Uzun zaman öncesinden. Bunu nerede buldun?"

Askeri Kaptan Drecht dikleşip elini kılıcının kabzasına koydu. Bu, kötü bir haber vermeden önce aldığı duruştu. "Yeğeniniz onu Cornelius Vos'tan geri aldı, efendim. Ahmak'ı çalan kişinin Vos olduğunu söylüyor fakat Vos onu öldürmeye çalıştı." Geniş bir nefesle göğsünü şişirdi. "Vos öldü, efendim. Cüzzamlı onu öldürdü."

Genel Vali endişeyle, "Peki ya Arent?" diye sordu.

"Ateşi çok yüksek, Lordum." Drecht'in sakalının altındaki yüzü seğirdi. "Tedavi ediliyor."

Genel Vali sandalyesinde arkasına yaslandı. "Zavallı Vos. İhtiras

çok az kişinin taşıyabileceği bir yüktür. Korkarım ki o bu yükün altında ezildi." Başını iki yana salladı. "Çok iyi bir yöneticiydi." Ve mabeyinci hakkında söyleyeceği sözler burada bitti çünkü düşünceleri başka konulara kaymıştı bile.

"Ahmak bulundu mu?"

"Hayır, efendim."

Haan küfretti. "Onu nasıl çalmış?"

"Anladığımız kadarıyla üç parçayı barut varillerine saklamış, sonra da savaş hâli ilan edildiğinde suç ortaklarına onları baruthaneden çıkartırmış."

Genel Vali, "Üç mü?" diye mırıldandı. Yıllar önce İhtiyar Tom'u çağırdıklarında üç kişilerdi. Bu bir tesadüf olamazdı. "Diğerleri ona sırtlarını dönmüş olmalı. Bu suç ortaklarının kimler olduğunu biliyor muyuz?"

"Henüz bilmiyoruz, efendim."

"O hâlde her gün ana güvertede, iki kişiyi kırbaçlayın. Onların bulunmasını istiyorum." Sivri tırnaklarıyla masanın üzerinde tempo tutmaya başladı.

Vos ona ihanet etmişti. Her şey gerçekten de bu kadar basit olabilir miydi? Genel Vali her zaman yenilgiye uğrattığın kişileri öldürmenin beyhude olduğunu düşünmüştü; zira öldüklerinde, kaybettikleri şeyin büyüklüğünü kavrayamazlardı. Merhametli davranmanın onlarda en büyük ve asla iyileştiremeyecekleri yarayı açacağına inanırdı. Onu bu duruma düşüren şey, Eyaletler'de gösterdiği merhamet miydi? Aynı merhamet, buradan çıkış yolunu bulmasını da sağlayacak mıydı?

Lombardan dışarı, beyaz bulutların ardından sinsice dünyayı izleyen dolunaya baktı.

Ayın yüzeyinde şeytanın yüzünü görmüş gibi, "İhtiyar Tom," diye mırıldandı. "Daha dikkatli olmalıydık," derken özel olarak kimseye seslenmiyordu. "Bu kadar güçlü bir şeyin, eninde sonunda elimizden kurtulacağını tahmin etmeliydik. İşte, şeytanları bu dünyaya çağırmanın sorunu bu. Er ya da geç, başka biri onları sana karşı kışkırtır."

Genel Vali'nin bakışları şeytanın yıllar içinde ele geçirdiği kişilerin

isimleri üzerinde dolaşırken Drecht'in yüzündeki ifade şaşkınlıktan endişeye dönüştü.

Bastiaan Bos
Tukihiri
Gillis van de Ceulen
Hector Dijksma
Emily de Haviland

Genel Vali bu isimlerle yolcu listesindeki isimleri karşılaştırırken, "Vos'un suç ortakları kimlerdi?" diye mırıldandı. "Nerede saklanıyorsun, seni şeytan?"

Gözleri bazı harflerin üzerine odaklandığında şaşkınlıkla açıldı. İki haftadır bu belgelere bakıp onlardan bilgi almaya çalışıyordu ve aradığı bilgi hemen orada, gözlerinin önünde duruyordu. Bu kadar belirgin bir şeyi nasıl gözden kaçırabilmişti?

Tiksinmiş bir ifadeyle, "Mesele Ahmak değil," dedi. Yüzü bembeyaz olmuştu. Titreyen eliyle gözlerini sıvazlayıp bakışlarını endişeli Askeri Kaptan'a çevirdi. "Benimle gel, Drecht. Yolcu kamaralarına gidiyoruz."

Dışarıda yağmur içeri girmek istiyormuş gibi ahşap zemini dövüyordu. Gemiden sinir bozucu iniltiler yükseliyordu. Fırtınadan beri hiçbir şey eskisi gibi değildi. Geminin çıtırtıları yüksek sesli inlemelere dönüşmüştü; arma zarar görmüş, parçalanmış bir örümcek ağı gibi görünüyordu.

Bu gemideki her şey gibi sağlamlık hissi de sahteydi. Kendilerini tahta ve çivilerden oluşan bir kapanın içine tıkıp denize açılmış, cesaretlerinin onları amaçlarına ulaştıracağına inanmışlardı. Sonra düşmanları elini havaya kaldırıp, onlara ne kadar aptal olduklarını göstermişti.

Yağmur Genel Vali'nin uzun burnunun üzerine yağıyor, sivri çenesinden aşağı damlıyordu. Gözlerini kırptığında gözkapaklarından etrafa sıçrıyordu. Askeri Kaptan ona ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Yolcu kamaralarının girişine vardıklarında Genel Vali, "Burada bekle," diye emretti.

"Efendim, ben..."

"Burada bekle! İhtiyacım olursa seni çağırırım."

Drecht dudaklarını birbirine bastırdı ve kırmızı kapının karşısındaki yerini almadan önce Eggert'e şüpheli bir bakış attı. Resmi bir tavırla göğüs zırhını düzelten Genel Vali içeri girdi ve kapıyı arkasından savurdu. Drecht hızla kılıcını kınından çekip aradaki boşluğa sokarak kapının tamamen kapanmasını engelledi. İçeride neler olduğunu göremese de en azından duyabilecekti.

Genel Vali bir kamaranın kapısını sertçe çaldı.

Cevap gelmedi.

Genel Vali kapıyı bir kez daha çaldı, sonra boğazını temizledi. Sonra satacak halıları olan birinin hürmetkâr tavrıyla, "Ben Jan Haan," dedi. "Beni bekliyordunuz."

Kapı loş odaya doğru hafifçe aralandı ve köşede oturan bir silueti gözler önüne serdi. Oturan kişinin yüzü bir mum alevinin ardında gizlenmişti fakat Genel Vali içeri girdiğinde uzun bir parmak onu yana iterek yüzü ortaya çıkardı.

"Ah!" dedi Genel Vali. "Yani haklıydım."

Kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Okyanusun karanlığında, Sekizinci Lamba gözünü açtı.

Hâlâ yolcu kamaralarının önünde nöbet tutan Drecht geminin sancak tarafında yanan Sekizinci Lamba'ya bakarken içindeki umutsuzluk gitgide büyüyordu. Daha önce de kaybettiği savaşlar olmuştu. Büyük hezimetlere uğratıldığı ve geri çekilmek zorunda kaldığı da olmuştu fakat daha önce hiç düşmanının boyutlarını, niyetini ve teslim olduğunda başına ne geleceğini bile tahmin edemediği, böyle bir durumda kalmamıştı.

Genel Vali'yi istediği gibi ortadan kaybolup sonra tekrar belirebilen, bir sesi olmadan konuşabilen, hayvanları uzaktan katledebilen ve bir şeyleri geride bir iz bile bırakmadan kilitli odalardan çalabilen bir şeyden nasıl koruyacaktı?

Isaack Larme merdivenleri gürültüyle tırmanarak kırmızı kapıdan geçti ve yolcu kamaralarına doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra yanında Kaptan Crauwels'le birlikte tekrar dışarı çıktı. Kaptanın uyuduğu belliydi çünkü üzerinde sadece pantolonu vardı. Drecht daha önce onu hiç bu kadar dağılmış hâlde görmemişti.

Aralarında birkaç adımlık mesafeyle kıç küpeştesinin parmaklıklarına doğru ilerlediler.

Crauwels, "Biz bile nerede olduğumuzu bilmiyoruz," dedi gemiye bakarak. "Bizi nasıl buldu?"

Isaack Larme, "Genel Vali, Sekizinci Lamba tekrar belirirse ona top atmamızı istemişti," diye cevap verdi.

Crauwels üzerlerinde dalgalanan bayrağa bakarak sinirli bir tavırla, "Çok uzakta ve rüzgâr ondan yana," dedi. "Durum bu olmasa bile yelkenlerimiz hâlâ mahvolmuş hâlde. Manevra yapamayız, yani savaşamayız. Ayrıca, neyle savaşacağımızdan bile emin değiliz."

"Emirleriniz neler, Kaptan?"

Crauwels, "Bütün denizciler silahlanmış hâlde güverteye," dedi. "O zamana kadar, sadece izleyeceğiz."

Genel Vali Jan Haan iki saat sonra yolcu kamaralarından çıktı ve sessizce kendi kamarasına döndü. Askeri Kaptan Drecht her zamanki yerini aldı, piposunu yaktı ve beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra kapının ardından ağlama sesleri duyuldu.

Sekizinci Lamba tekrar ortaya çıktıysa da *Saardam* ne o gece ne de bir sonraki gece hiçbir şey yapmadı. Lamba iki seferinde de gün doğmadan gözden kayboldu.

Bundan sonraki iki gün boyunca geminin yelkenleri tamir edildi ve *Saardam* denizde yol alabilecek hâle getirildi. Kaptan Crauwels bir yerlerde bir kara parçası görüp ondan kerteriz alma umuduyla yaylar çizerek ilerlemelerini ve mümkün olan en geniş alanı gözden geçirmelerini emretti.

Yeni umutların yeşermesi gereken noktada, sadece yeni korkular vardı.

Batavia'dan ayrıldıkları andan itibaren, tekrar tekrar lanetlenmişlerdi ve artık herkes, bundan sonra başlarına gelecek felaketi bekliyordu. Genel Vali kendini kamarasına kilitlemiş, dışarı çıkmayı reddediyordu. Arent yüksek ateşle yatıyordu. Vos ölmüştü. Vaiz ölmüştü. Cüzzamlı kargo bölümünde özgürce geziniyordu ve gemi zorlukla su üstünde duruyordu. İhtiyar Tom her gece denizcilerin kulaklarına kötücül mucizeleri fısıldıyordu. İkisi gerçekleşmiş, geriye sadece sonuncusu kalmıştı. Bu mucize de gerçekleştiğinde, onunla pazarlık yapmayan herkes arkadaşları tarafından katledilecekti. İhtiyar Tom'un verdiği söz buydu.

Çoğu kişi için bu teklifin çekiciliği çok büyüktü. Birini öldürmek karşılığında kendi özgürlüğünü kazanmak, çoğu kişinin hayır diyemeyeceği kadar iyi bir teklifti ve bunun, Şirket'in onlara sunduğu anlaşmalardan çok daha iyi olduğuna şüphe yoktu.

Her sabah tırabzanlara asılan tılsımların sayısı artıyordu. Sahipsiz kalmış tılsımlar rüzgârda tıngırdıyordu. Artık onlara gerek yoktu. Mürettebat, savaşmaları gereken şeytanla çoktan el sıkışmıştı.

Arent uykusunda mırıldanarak yatağında kıpırdandı. Sara bir elini onun kalbinin üstüne koyup göğsünün içinde gümbürtüyle atışını dinledi. Kısa süre önce kocasının kamarasından dönmüş ve Arent'i hâlâ bıraktığı hâlde bulduğunda çok üzülmüştü.

Ateşinin, Wyck'le yaptığı bıçak dövüşünden mi, yoksa saatler boyunca sintine suyunu dışarı pompalamasından mı yükseldiği kesin değildi fakat hâlâ hayati tehlikeyi atlatamamıştı. Sara silahşorlar ve denizciler arasında, onun yaşayıp yaşamayacağı konusunda bahis oynandığını duyuyordu. Çoğu kişi öleceğini düşünüyordu. Arent ne kadar güçlü olursa olsun, hepsi de bir dövüşten sonra bu şekilde yatağa düşen bir sürü kişi görmüştü ve bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Yaralar dikilebilir, kötü kan eninde sonunda temizlenirdi fakat göremediğin bir şeyi iyileştirmek imkânsızdı. Çoğu kişi bağırarak değil, uykusunda mırıldanarak ölürdü.

Sara son üç gündür Arent'in ateşini düşürmek için bildiği bütün yöntemleri uygulamıştı ve geriye, sabırla beklemek ve dua etmekten başka yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Bunun Arent'in hoşuna gideceğini bilen Sara, "Sammy'ye yiyecek gönderttim," dedi. "Kapısında bir silahşor bekliyor. Sanırım adı Thyman. Biraz hareket edebilmesi için geceleri onu dışarı çıkarmayı teklif etti. Dün gece kısa süre de olsa onunla konuştum. Seni özlüyor. Kocamı umursamadan, buraya gelip seni kendisi tedavi etmek istiyor. Onu bundan vazgeçirdim. Ona, sen yatakta, bilinçsiz hâldeyken ölmesine izin verdiğim için senin beni asla affetmeyeceğini söyledim. Bunu kabul etmesi epeyce zor oldu. Seni çok seviyor." Sara yutkundu

ve bunu yapmanın bile bu kadar zor olması onu sinirlendirdi. "Ve seni seven tek kişi, o değil."

Arent'in yüzüne bakıp ufak bir kıpırtı, söylediklerini duyduğuna dair bir belirti görmeye çalıştı.

Hiçbir şey göremeyince, "O da beni teselli etmeye çalıştı," diyerek konuşmaya devam etti. "Bana, senin daha önce de karanlıkla karşılaştığını ve geri dönüş yolunu bulduğunu söyledi." Sara dudaklarını Arent'in kulağına yaklaştırdı. "Senin Tanrı'yı yardıma çağırdığını ama O'nun gelmediğini söyledi. Buradan sonra bizi bekleyen hiçbir şey olmadığına inandığını söyledi. Tanrı ya da şeytanın, azizler ya da günahkârların olmadığına inandığını. Sana çok hayran. Senin en dikkate değer özelliğinin, iyilik yapmayı, diğer birçok insanın aksine, yapmazsan olacaklardan korktuğun için değil, bilinçli olarak seçmen olduğunu söylüyor." Doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Ben, Cennet'in olmadığına inanmıyorum. Ben, Tanrı'nın seni beklediğine inanıyorum ama ben de bekliyorum." Elini korkuyla Arent'in göğsüne bastırdı. "Seni burada, tek başıma durduramayacağım bir şeytanın kontrolü altındaki lanetli bir gemide bekliyorum. Uyanıp bana yardım etmene ihtiyacım var, Arent. Sana ihtiyacım var."

Dışarıda ağır bir şeyin suya düşerken çıkardığı ses Sara'nın irkilip elini Arent'in göğsünden çekmesine sebep oldu.

Lombara doğru gidip dışarı baktı. Okyanusun yüzeyindeki birkaç dalgayı gördü fakat suya atılan şeyin ne olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu.

Deniz, her zamanki gibi sırlarını saklıyordu.

Arent arkasından boğuk bir sesle, "İnsanlar uyumaya çalıştığımı göremiyor mu?" dedi.

Yolcular, kıç kamarasının iki yana sallanan lambasının altında iştahsızca akşam yemeklerini yediler.

Sandalyelerin birçoğu boştu. Vos'un ölümünden beri Genel Vali çok nadir kamarasından çıkıyordu. Masada yerlerini alırlarken Genel Vali'nin bağırarak Drecht'i yanına çağırdığını duymuşlardı fakat şimdi kamara sessizdi.

Askeri Kaptan bu saatlerde hep yaptığı gibi kamarasının kapısının önünde bekliyordu. Piposunu içiyordu ve çıkan duman yüzünü gizliyordu.

Hemen altındaki güvertede Arent Hayes hamağında dönüp duruyordu. Sara Wessel, kocası için yerine getirmesi gereken görevlerini tamamlamak için başından ayrılması gereken zamanlar dışındaki her saatini onun başında bekleyerek geçirmişti. Arent'i tepsilerin üzerinde yakarak hazırladığı tuhaf ilaçlarla tedavi ediyordu.

Vikontes Dalvhain hâlâ kamarasından çıkmıyordu. Kaptan Crauwels fırtınadan sonra onu kontrol etmeye gittiğinde, Sara ve Arent gibi sert bir azarla karşılanmıştı.

Bu durumda masanın etrafında, tabaklarındaki yetersiz yiyeceklerle oturan sadece Crauwels, Reynier van Schooten, Lia, Creesjie ve Isabel vardı. Batavia'dan ayrılırlarken erzakları, onları Cape'e ulaştırabilecek kadar çok değildi. Bu durumu, filonun diğer gemilerinden destek alarak dengeleyebileceklerini düşünmüşlerdi. Fakat fırtınadan beri yalnız kalmışlardı.

Van Schooten herkese çeyrek porsiyon yemek verilmesini emretmişti ve bu, birkaç lokma sert ekmek, küçük bir parça et ve birkaç yudum şarap ya da viski anlamına geliyordu.

Başlarına gelen onca şeyden sonra sohbetlerin azalmış olması şaşırtıcı değildi; konuşmalar hızla sona eriyor, insanlar tekrar kendi düşünce girdaplarının içine çekiliyordu. Creesjie bile sessizdi; yorgun yüzünde her zamanki muzip ifadesinden eser bile yoktu. Oluşan sessizlik o kadar yoğundu ki Isabel bir soru sormak için öksürdüğünde birkaç kişi şaşkınlıkla irkildi.

Aslında Isabel'in yemeğini bu masada yememesi gerekiyordu fakat Sander öldüğünden beri ana direğin etrafında verdiği vaazlar da dahil olmak üzere, vaizin birçok görevini devralmıştı. Vaazlara giderek daha az sayıda insan geliyordu fakat bu Isabel'in hevesini kaçıran bir şey değildi. Tanrı'nın ateşi Isabel'in içinde, Sander Kers'in içinde yandığından bile daha kuvvetli yanıyordu.

"Kaptan, bana bir konuda yardımcı olabilir misiniz?" diye sordu.

Crauwels bir ekmek parçasını çiğniyordu ve duyduğu rahatsızlığı belli etmekte hiçbir sakınca görmediğinde, bütün gözler ona çevrildi. Kaptan dudaklarında kalan ekmek kırıntılarını temizleyip şaraba uzandı.

"Hizmetinizdeyim," dedi.

Isabel, "Karanlık su nedir?" diye sordu. "Denizcilerin güvertede bundan bahsettiğini duydum."

Kaptan şarabını bırakıp homurdandı. "Ne söylüyorlardı?"

"İhtiyar Tom'un karanlık sularda yüzdüğünü."

Crauwels metal diskini masanın üzerinden alıp elinin altında yuvarladı. "Geceleri İhtiyar Tom'un onlara fısıldayıp fısıldamadığından da bahsediyorlar mıydı?"

Yolcular aynı anda derin bir nefes alıp birbirlerine korku dolu gözlerle baktılar. Herkes fısıltıları kendine saklamış, bunun kendilerine ait bir sır olduğunu düşünmüştü. Onu çağırmış olsalar da olmasalar da İhtiyar Tom bir şeytandı. Aralarında olması bile, en azından bazı kişilerin daha önceden sahip olduğu bir leke, bir suç olduğunu ima ediyordu. Fısıltılar, her birinin içinde taşıdığı kendi günahları olduğunu gösteriyordu.

Crauwels bakışlarını bütün yüzlerin üzerinde gezdirip kendinden memnun hâlde başını salladı. "Tahmin etmiştim," dedi. "O hâlde, hepimiz bu işin içindeyiz. Belki de gemideki herkes."

Genel Vali'nin kapısında duran Drecht, "En çok istediğin şey ne?" dedi.

Sesi midesi bulanıyormuş gibi çıkan Reynier van Schooten, "Evet, soru buydu," diye kabul etti. Yiyeceklere sınırlama geldiğinden beri kendini büyük ölçüde ayık tutmayı başarmıştı ama yine de herkes onun sorunlu bir adam olduğunu düşünüyordu. Gözleri boş, kıpkırmızı ve uykusuzluktan donuklaşmıştı.

Isabel, "Kaptan," diye ısrar etti. "Karanlık sular nedir?"

Masanın diğer ucundaki Van Schooten, "Eski denizciler ruhumuzu böyle adlandırır," diyerek yanıt verdi. "Günahlarımızın, okyanusun tabanındaki batık gemiler gibi onun dibinde yattığına inanırlar. Karanlık sular bizim ruhumuzdur ve İhtiyar Tom da o sularda yüzer."

Sanki biri onu çağırmış gibi Sekizinci Lamba bir anda yandı ve ışığı herkesin dehşet içindeki yüzlerinden yansıdı.

Bu kez her zamankinden çok daha yakındı.

Ve kıpkırmızı yanıyordu.

Johannes Wyck revirdeki sıralardan birinin üzerine oturmuştu ve berber doktor, ölü bir sıçanın bedeninden alıp bir tasa koyduğu kıvrılıp bükülen kurtları yarasının üzerine yerleştirerek onu tedavi ediyordu.

Wyck'in midesi de iyi durumda değildi, onu içindeki her şeyi dışarı atmakla tehdit ediyordu fakat Wyck başını yana çevirip içine hava çekti ve Hayes'le dövüşü üzerine tartışan birkaç denizcinin seslerini duydu.

Ona gülüyorlardı. Hayes'i küçük düşüreceğini, sonra onu yavaş yavaş öldüreceğini söylemişti. Bunun yerine paralı asker onu öylesine kötü dövmüştü ki bundan bahsetmek bile canını yakıyordu. Kalabalığın arasındaki ikinci bir bıçak bile ona yardımcı olmaya yetmemişti.

Normalde Wyck'in ters bakışları denizcilerin dağılması için yeterli olurdu fakat aldığı yara onları cesaretlendirmişti. Kısa süre sonra aralarından biri boğazını kesmeye bile gelebilirdi. Yaptığı işi devralmanın yolu buydu. Wyck bu işi bu şekilde almıştı ve bırakmaya çalışmasının sebebi de buydu.

Wyck başını iki yana salladı. Bir yere yerleşmek, sakin ve sessiz bir hayata sahip olmak istiyordu fakat içinde bir parçası, nereye giderse gitsin hayatın onun için hep böyle olacağından kuşkulanıyordu. Yaşadığı süre boyunca düşmanları olmuştu. Oldukça çabuk öfkelenen bir adamdı, bu yüzden de kendini sürekli kazık yemiş hâlde bulur, algıladığı haksızlıklar karşısında saldırıya geçer ve sürekli garezlerini düşünürdü. Ama tüm bunların arasında bile içinde her zaman biraz asalet taşımıştı. Etrafının düşmanlarla sarılı olması onu, sevdiği kişileri koruyan birine dönüştürmüştü.

Her gün en alt güvertedeki vaazı dinlemeye gidiyordu ve diğer-

leri dua ederken o, tutacağını bildiği tek kişiye verdiği sözleri tekrarlıyordu.

Güvertedeki yalancıyı da bu şekilde tanımıştı.

Eyaletler'de çalıştığı o büyük evde olduğu gibi, İhtiyar Tom ortaya çıktığında Wyck hiç şaşırmamıştı. O zaman işbirliği yapmayı reddettiği için lanet olası cadı avcısının işkenceleri sırasında tek gözünü kaybetmişti. Bu yüzden, birkaç gece önce İhtiyar Tom ona fısıldadığında Wyck onun teklifini kabul etmiş fakat bu sefer koşullarını net olarak açıklamıştı. İhtiyar Tom'un kimi koruduğunu biliyordu. Neden bu gemide olduğunu biliyordu. Bu sırrı saklamanın karşılığında, ailesi için yeni bir yaşam istiyordu. Bir ev. Doğru düzgün bir iş. Ve bütün uzuvlarının tekrar bedeninde olması.

İhtiyar Tom bir adım daha ileri gidip, dövüşleri sırasında Arent Hayes'i öldürürse, tüm bunlara aklının almayacağı kadar büyük bir serveti de ekleyeceğini söylemişti. Şeytan Hayes'in, şimdiye kadar gördüğü herkesten daha iyi bıçak kullanabildiğinden bahsetmemişti. O cüsseye sahip bir adamın olamaması gerektiği kadar hızlı olduğundan ve bir adım sonrasında ne yapacağını tahmin edebildiğinden de bahsetmemişti.

İnsan asla lanet olası bir şeytanla pazarlık yapmamalıydı.

Perdenin arkasındaki güverteden çığlıklar yükseldi.

Aniden ayağa kalkıp berber doktoru yere yıkan Wyck kurtların yere dağılmasına sebep oldu ve hızla revirden dışarı çıktı. Perdenin arkasında kıyamet kopuyordu. Paniğe kapılmış subaylar bir o yana bir bu yana koşturuyor, kimsenin dinlemediği emirler veriyorlardı. Lombar kapakları lombarların üzerine sabitlenmişti ve güverteyi ikiye bölen ahşap paravan aşağı indirilmiş, böylece barut deposundan çıkarılan barut varillerinin toplara ulaşmasını sağlayan yol açılmıştı.

Savaş hâli ilan edilmişti. Sekizinci Lamba, kıpkırmızı yanan ateşiyle geri dönmüştü. Bunu son yaptığında, tek bir silah bile ateşlemeden tüm hayvanlarını öldürmüştü.

Karmaşanın içine doğru atılan Wyck, yolcuların yüzleri arasında kadının yüzünü aradı. Kadın genellikle onların arasında oluyordu.

Biri, "Ateş!" diye bağırdı.

Wyck bu sesin ardından yerden bir dumanın yükseldiğini gördü. İnsanlar hızla merdivenlere doğru ilerliyor, açık havaya çıkmak için merdivenleri tırmanmaya çalışırken birbirlerini eziyordu.

Wyck, "Lanet olsun, yerinizde kalın! Yerinizde kalın ve suyu yükseltin!" diye bağırdı.

Onu dinlemediler. Bir zamanlar buradaki her pisliğin kalbinde korku yaratan sesi artık yardım çığlıklarının arasında eriyip gidiyordu.

Duman hızla yükseldi fakat bu yangın değildi. Bunu aptal biri bile görebilirdi. Doğru hareket etmiyordu. Derinin üzerinde yağlı bir his bırakmıyordu. Bu daha çok bir sise benziyordu.

Ve dumanın içinden cüzzamlı belirdi.

Etrafındaki sis kıvrılıp bükülerek onu gizliyordu.

Wyck sendeleyerek revire dönüp duvardaki testerelerden birini aldı. Koşmak istiyordu fakat iki adım ötesini göremezken bunu yapmak çok anlamsızdı. Bunun yerine testereyi havada sallayarak yaratığa ona yaklaşmamasını haykırdı.

Midesi bulandı. Mürettebat tuvaletlerinin kokusu etrafını sarmıştı.

Bir şey elini kestiğinde duyduğu acı testereyi elinden bırakmasına sebep oldu ve bandajlar içindeki cüzzamlı önünde belirdi.

Hançerini yüzüne doğru kaldırdı.

Güvertenin altında çığlıklar, üstünde panik vardı.

Creesjie kollarındaki tüyler diken diken olmuş hâlde kıç kamarasının girişinde durdu. Sekizinci Lamba'nın kıpkırmızı yanan ışığı pencerelerden içeri dolup her şeyi cehennemden çıkmış gibi gösteren bir renge boyuyordu.

"İhtiyar Tom," diye mırıldandı.

Bir parçası hemen koşarak yukarı çıkıp uyuyan oğullarına sarılmak istiyordu fakat daha bunu düşünürken karanlığın içinde küçük bir ışıltı belirdi. Bir lambadan kurtulup havada yol alan bir kıvılcım gibi ona doğru ilerledi.

Creesjie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ağzında ışıldayan piposuyla Askeri Kaptan Drecht karanlıktan aydınlığa çıkıp, "Size kamaranıza dönmenizi öneririm," dedi. "Bir şeyler olmak üzere."

Creesjie, "Genel Vali'yi görmem gerek," dedi. "Böyle emretti."

Drecht bunu düşünürken gözleri şapkasının gölgeliğinin altından onu izliyordu. Creesjie o gözlerin bir şeyler gizlediğini düşündü. İsmini bulmakta zorlandığı, tuhaf bir hâli vardı.

Drecht onun geçmesine izin verip vermeyeceği konusunda hiçbir imada bulunmayınca Creesjie onun yanından geçip Genel Vali'nin kamara kapısını açtı.

İçerisi karanlıktı; sadece kapıdan içeri sızan kırmızı ışıkla aydınlanıyordu. Bu Jan için alışılmadık bir durumdu. Karanlıktan korktuğu için asla bir mum ışığı olmadan uyumazdı.

"Jan?"

Cehennemden geliyormuş gibi görünen bu gölgeli aydınlıkta Creesjie'nin hayal gücü her şekli bir canavara dönüştürüyordu. Kambur bir canavarın sadece yazı masası olduğu ortaya çıktı; sırtındaki dikenleri de üzerindeki şarap şişelerinden ibaretti.

Jan'ın zırhı, karanlık bir arka sokakta bekleyen bir haydut gibi köşede duruyordu.

Raflara yığılmış kemikler gibi görünen şeyler, sadece beceriksizce üst üzte konmuş parşömen yığınlarıydı.

Creesjie yatağa yaklaşıp elini uzattı ve parmak uçlarının altında soğuk bir beden hissetti.

Panik hâlinde, "Drecht!" diye seslendi. "Acele, et, bir sorun var!"

Askeri Kaptan hızla odaya girip Genel Vali'ye doğru ilerledi. Oda hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlık olduğu için onun elini tuttu. Genel Vali'nin eli gevşekçe yatağın yanına düştü.

"Bedeni soğuk," dedi Drecht. "Bir ışık yakın."

Gözlerini cansız elden ayıramayan Creesjie titriyordu.

Drecht "Bir ışık yakın!" diye bağırdı fakat Creesjie şokla donakalmıştı. Drecht hızla odadan çıkıp masanın üzerinden bir mum aldı. Odaya dönerken tepsisinin üzerindeki mum titriyordu.

Ateş, korktukları şeyin gerçekliğini gözler önüne serdi. Genel Vali uzun zaman önce ölmüştü, göğsüne bir hançer saplanmıştı.

Kaptan Crauwels basamakları ikişer ikişer inerek panik içinde alt güvertelere ulaşmaya çalışıyordu.

Saardam felç geçiriyordu; kimse emirlerini dinlemiyordu. Sekizinci Lamba onlara, adamlarını gemiye gönderebileceği kadar yaklaşmış ve tek bir kez ateş bile etmeden ellerini kollarını bağlamıştı. Şimdiyse şeytani görevini bitirip yanlarından uzaklaşmıştı.

Yarı açık güverteye ulaştığında, en alt güverteye inen merdivenlerin dışarı çıkmak için birbirleriyle dövüşen denizciler ve yolcularla tıka basa dolu olduğunu gördü.

Etraflarından ve havalandırma deliklerinden beyaz bir duman yükseliyordu.

Dumandan kurtulabilenler, dizlerinin üstüne çökmüş öksürüyordu.

Isaack Larme geminin diğer ucunda mürettebata yardım ederken Arent Hayes yolcuları karmaşadan dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Teni hâlâ hasta olduğunu gösteren bir ter tabakasıyla parlıyordu fakat bu gücünü azaltıyormuş gibi görünmüyordu.

Crauwels karmaşanın yarattığı gürültüyü bastırmaya çalışarak, "Aşağı inip o yangını söndürmeliyiz!" diye bağırdı. Yolcular, bozulan bir yuvadan hızla kaçan karıncalar gibi merdivenlere yığılıyordu.

Bir yolcuyu daha sıkışık kalabalıktan kurtaran Hayes, "Bu yangın değil," diye bağırdı. "Alev yok, ısı yok. Ne olduğunu bilmiyorum, ama buradaki tek tehlike, panik."

Kalabalığın arasında küçük bir çocuk gören Arent birbirlerini iten bedenlerin arasından uzanıp onu kollarına aldı ve güvertede, güvenli bir yere bıraktı. Annesi ileri atılıp oğlunu kollarına aldı ve ağlayarak ona sımsıkı sarıldı.

Crauwels, "Bu yangın değilse, ne?" diye sordu.

Merdivenleri tırmanmaya çalışan memur öksürerek, "Cüzzamlı," dedi.

Gözleri dumandan kıpkırmızı olmuştu ve gözyaşları akıyordu. Hâlâ yediği kırbaçlar yüzünden güçsüzdü fakat barut deposundaki işinin başına dönmüştü. "Onu dumanın içinde gördüm... Wyck'i öldürdü ve..." Hızla tırabzanlara doğru gidip okyanusa kustu.

Arent hemen insanları yana itip merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Bir yol açıldığını gören Crauwels onu takip etti. Duman dağılmaya başlamıştı, dönen kollar hâlinde lombarlardan dışarı boşalıyordu.

Yerde yatan birkaç kişi vardı. Bazıları bilincini kaybetmişti; diğerleri inliyor, vücutlarının yaralı parçalarını tutuyordu.

Crauwels merdivenlerden yukarı doğru, "Bu insanların tedavi edilmesi gerek," diye bağırıp karmaşanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti.

Revirdeki bir sıranın üzerinde sırt üstü uzanmış olan Johannes Wyck'i görmesi uzun sürmedi. Yüzü, sahip olacağı son ifadeye sabitlenmişti. O da kümesteki hayvanlar gibi karnı deşilerek öldürülmüştü.

Midesi bulanmaya başlayan Kaptan, "Tanrı aşkına, İhtiyar Tom gemime ne yapıyor?" dedi.

Kariyeri boyunca birçok ceset görmüştü fakat daha önce hiç bu kadar büyük bir keyifle saplanmış bir kılıçla karşılaşmamıştı.

Arent cesedin yanında diz çökmüş, büyük bir dikkatle onu inceliyordu. Tatmin olmuş bir ses çıkarıp ayağa kalktı.

"Birine Isabel'i buraya getirmesini söyleyin," diye emir verdi.

"Neden?"

"Çünkü Wyck paprika kokuyor."

Crauwels daha önce hiç bu kadar kafa karıştırıcı bir cevap duymamıştı fakat Arent'in kendini açıklamaya niyeti olmadığı çok açıktı. Bölmenin diğer ucundaki kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Crauwels arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Sammy'yi hücresinden çıkarmaya. Bu mesele yeterince uzadı. Ona ihtiyacımız var."

Sara kıç kamarasına vardığında bir şamdana oturtulmuş tek bir mumun yandığını ve hüzünlü alevinin masanın kenarından dışarı uzandığını gördü. Birkaç adım arkasındaki Lia aceleyle yukarıdaki kıç güvertesinden aşağı inmeye çalışıyordu. Creesjie'nin çığlık attığını duymuşlardı fakat şimdi, Genel Vali'nin kamarasından gelen ağlama seslerini takip ediyorlardı.

Cesedi gördüler.

Üzerinde Sara yanından ayrılırken giydiği geceliği vardı. Fakat şimdi kana bulanmıştı ve göğsünün ortasında ahşap saplı bir hançer vardı.

Sara hiçbir şey hissetmedi. Sevinç bile duymadı. Tüm bu olanların çok acınası olduğunu fark etti. Kocası ölmüştü ve etrafına yaydığı o güçlü his olmadığında zayıf, kırılgan ve yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Bütün serveti, gücü, bütün oyunları ve acımasızlığı anlamını kaybetmişti.

Sara aniden kendini çok yorgun hissetti.

Sara kızına, "Sen iyi misin, tatlım?" diye sordu fakat yüzündeki ifade Lia'nın ne hâlde olduğunu açıkça belli ediyordu. Yüzü büyük bir rahatlamayla, çok büyük bir sınavın sonunda bittiğini bilmenin rahatlığıyla parlıyordu.

Sara, İşte geriye bıraktığı miras bu, diye düşündü. Gücü değil. Batavia değil. 17 Beyefendi'nin masasında asla oturamayacağı koltuğu değil. Geride bıraktığı miras, öldüğü için sevinen bir aileydi. Sara bunun için neredeyse ona acıdığını hissetti.

Kocasının cesedi dışında odadaki her şey bıraktığı gibiydi. Masanın üzerinde, biri boş, diğeri dolu iki şarap kupası duruyordu. Arala-

rında şarap sürahisi ve titreşen ışığıyla bir mum vardı. Yerde eski bir bayrak vardı ve Şirket'in aslan ambleminin üzerine İhtiyar Tom'un sembolü çizilmişti.

Sara, kocasının öldürülmesinin üçüncü kötücül mucize olduğunu fark etti.

Onu gören Creesjie kendini onun kollarının arasına attı ve bir an için, sadece birbirlerine sarılarak durdular. İkisi de ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kimsenin kimseyi teselli etmesi gerekmiyordu; dindirilmesi gereken bir acı yoktu ve kimsenin gözyaşları akmıyordu. Büyütüldükleri Hıristiyan kültürü, ölüye saygı göstermelerini gerektirse de öldürülen adamın geride bıraktığı hatıralar, içki içip dans ederek bunu kutlamalarını gerektiriyordu.

Sara için kocası sadece, gemide terör estiren yaratığın kurbanlarından biriydi ve bu da onu, yası tutulması gereken birinden çok, incelenmesi gereken bir şey hâline getiriyordu.

Creesjie tiksintiyle, "Hançeri fark ettiniz mi?" diye sordu. "Bunun, teklifini kabul etseydik, İhtiyar Tom'un yatağın altına bırakacağı hançer olduğundan eminim."

Sara hançere baktı. Ahşap bir sapı olan, biraz para kazanmak için yankesicilerin kullandıklarına benzeyen, çirkin bir bıçaktı. Jan'ın yüksek pozisyonu güzel bir silahla öldürülmesini bile sağlayamamıştı.

Sara, bu hançerin kullanılmasının amacının zaten bu olup olmadığını merak etti. İhtiyar Tom, sahip olabileceği tüm itibarı elinden almıştı.

Creesjie, "Sizce biri İhtiyar Tom'un teklifini kabul mü etti?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birkaç gün içinde, gemide biri aniden çok güçlü bir pozisyona gelirse, sanırım böyle olduğunu kabul edebiliriz." Sara gergin bir tavırla gülümsedi, sonra kendini suçlu hissetti. "Bunu Arent'e söyleyen oldu mu? Birbirlerine oldukça yakındılar."

Creesjie onun kolunu sıkarak, "Arent uyandı mı?" diye sordu.

Sara gülümseyerek, "Bir saat önce," dedi.

Lia, "En alt güvertede yangın çıkmış," dedi. "Oradakilere yardım ettiğini duydum."

Sara sesinde gururlu bir tonla, "Elbette yardım ediyordur," dedi.

"Neyse, o orada çalışıyorsa, sanırım ben de burada çalışmaya başlamalıyım."

"Nasıl?" diye sordu Creesjie.

"Pipps davaları çözerken, her zaman orada olması gereken ama olmayan ve orada olmaması gerekirken olan şeyleri aramamız gerektiğini söyler."

Creesji, "Bu bana çok yetersiz bir tavsiyeymiş gibi geldi," diye homurdandı. "Birini diğerinden nasıl ayırıyor ki?"

Sara omzunu silkti. "O kısmı asla açıklamıyor."

Creesjie ısrarcı bir tavırla, "Sana şu kadarını söyleyebilirim," dedi. "Biz kamaraya girdiğimizde, şu mum sönüktü."

Onun da Sara'yla aynı şeyi düşündüğü çok belliydi. Kocası asla bir mum yakmadan uyumazdı çünkü karanlıktan korkardı. Daha da önemlisi, Sara onun şarabına yine uyku ilacı karıştırmıştı.

Şarabı içişini izlemişti.

Uyku ilacını içtikten sonra, en azından sabaha kadar uyanıp yerinden kıpırdamasına imkân yoktu. Buna niyetlenmiş bile olsa, yataktan kalkıp mumu söndürmüş olamazdı, yani bunu katili yapmıştı.

Sara artık koruyacak kimsesi kalmamış bir Askeri Kaptan olan ve kapının ağzında voltalar atan Drecht'e döndü.

Ona, "Kocamı canlı gören son kişi ben miydim?" diye sordu.

Drecht kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş olduğu için ona hemen cevap vermedi.

Sara "Askeri Kaptan!" derken kullandığı ses tonu, Drecht'in içine düştüğü umutsuzluktan çıkmasını sağladı.

"Hayır, leydim," dedi resmi bir tavırla. "Akşam yemeği servis edilirken beni kamarasına çağırdı. İçeride bir hançer olup olmadığına bakmam için odayı aramamı istedi. Her akşam bunu yapmamı istiyordu. İhtiyar Tom'un onu tehdit ettiğini söyledi."

"Odayı aradın mı?"

"Elbette."

"Hançer buldun mu?"

"Hayır."

Sara'nın kocasının göğsüne saplanmış olan hançer, bunun aksini iddia ediyordu.

Herkes yan gözle hançere baktığında Drecht, "Ben odadan çıkarken, o burada değildi," diyerek itiraz etti. "Ve hançer odada olsa bile Creesjie ve ben cesedi bulana kadar odaya giren kimse olmadı. Bütün gece nöbetteydim. Hiç uyumadım. Buradan hiç ayrılmadım."

Creesjie düşünceli bir tavırla, "Akşam yemeğinde seni içeri çağırdığını hatırlıyorum," dedi. "Sesinin oldukça tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Askeri Kaptan, "Yolcu kamaralarını ziyarete gittiğinden beri oldukça tuhaf davranıyordu," dedi.

"Bu, ne zamandı?"

"Vos'un öldüğü gece." Sakalını çekiştirip ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. "Akşamüstü boyunca yolcu listesi ve başka bir isim listesini karşılaştırıp şeytanların kontrolünü kaybetmek üzerine saçma şeyler söyledi. Sonra bir şey gördü ve meselenin Ahmak'la ilgili olmadığını söyledi, sonra aniden ayağa fırladı. Biriyle konuşmaya gitti. Korkmuş görünüyordu."

"Kimle konuşmaya gitti?"

"Bunu görmedim, sadece ne söylediğini ve bunu nasıl bir tavırla söylediğini duydum. 'Sanırım beni bekliyordun.' Söylediği sözler bunlardı. Ve saygı dolu bir ses tonuyla konuşuyordu. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım."

Sara hevesle, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

Kanının kaynadığını hissediyordu. Pipps'in tüm davaları çözerken kendini böyle hissettiğini düşündü. Yeni keşiflerin heyecanı ve ulaşamadığın bir düşmanın olduğunu bilmenin korkusu. Biraz da utanarak, bu yolculuğun hayatı boyunca başına gelen en heyecan verici şey olduğunu düşündü.

Drecht, "İki saat sonra geri dönüp onu kamarasına geri götürmemi istedi," diyerek devam etti. "Hiçbir şey söylemedi. Kamarasına girdiğinde ağlamaya başladı. Bundan sonra bir daha dışarı çıkmadı."

Lia inanamayan bir tavırla, "Babam ağlıyor muydu?" diye sordu.

Sara, tanımakta zorlandığı kocasının tavırlarından bir anlam çıkarmaya çalışarak odanın içinde dolaştı. O güçlü biriydi, yani o insanları görmeye gitmezdi. İhtiyacı olan kişileri huzuruna çağırırdı. Yolcu listesinde keşfettiği bir isim, onun birine saygı duymasına sebep

olmuştu. Ama bu kim olabilirdi? Görmek için yolcu kamaralarına gideceği kim vardı?

Sara masaya gidip listeleri inceledi fakat kocasını rahatsız edecek hiçbir şey göremedi. Listelerin hemen yanında bir tüy kalem duruyordu ve ahşabın ucunda kurumuş bir mürekkep damlası vardı.

Tuhaf biçimde, bu ânı daha önce yaşadığını hissetti. Üç gün önce aynı şeyi Cornelius Vos'un kamarasında yapmıştı ama bunu neden yaptığını açıklayamıyordu. Orada, Arent'in gözlemlediklerinden başka bulunabilecek hiçbir şey yoktu. Genel Vali'nin ailesinin gemi faturaları dışında her şey düzenli biçimde yerine yerleştirilmişti ve bu, Vos'un ölmeden önce onlar üzerinde çalıştığını gösteriyordu. Sara sebebini bulamıyordu ama bu konudaki bir şey onu çok rahatsız ediyordu. Vos, çok düzenli bir adamdı. Tuhaf bir durum olmasa, o faturaları yerinden çıkarmazdı.

"Lia," dedi.

"Efendim, anne."

"Benim için yolcu listesini ve İhtiyar Tom'un ele geçirdiği insanların listesini inceler misin? Senin gözlerin çok keskin ve parlak bir zekân var, belki benim gözden kaçırdığım bir şeyi görebilirsin."

Lia bu iltifat karşısında keyifle ışıldayıp masanın başına oturdu.

İkinci soru, kocasının görmeye gittiği kişiyle ne konuştuğuydu. Konuştukları şey her neyse, kocasının ağlamasına sebep olmuştu. Sara bunun, meselenin Arent'le ilgili olabileceğini gösterdiğini düşündü. Kocasının gerçekten sevdiği tek kişi oydu.

Gözlerini bir kez daha kamaranın içinde dolaştırıp, her şeyi anlamlı hâle getirecek ipucunu aradı. Gözleri tekrar muma takıldı. Katil mumu söndürmüş olmalıydı fakat bunu neden yapmıştı?Ve Drechte görünmeden içeri girip dışarı çıkmayı nasıl başarmıştı? Drecht onlara yalan söylüyor olabilirdi fakat Isaack Larme onlara, Drecht'in kocasını güvenli biçimde Amsterdam'a götürmesi karşılığında büyük bir servete sahip olacağını söylemişti. Ayrıca Drecht onu öldürmek istese, daha önce bunu yapabileceği çok fazla fırsatı olmuştu. Bunu şu an ve bu şekilde, katil olduğunun bu kadar belli olacağı biçimde yapması çok anlamsızdı.

Bu konuda başka bir açıklama arayarak mobilyaları gözden geçir-

di. Gece yarısındaki Çığlığın Sırrı macerasında Pipps zemin döşemesinin altındaki gizli bir bölmeye saklanan katilin soruşturma sonuçlanana kadar orada bekledikten sonra, her şey normale döndüğünde kaçtığını bulmuştu.

Sara zemin döşemelerini tekmelemeye başladığında diğerleri ona tuhaf bakışlar attı.

Döşemeler sağlamdı.

"Drecht?"

"Leydim?"

"Bir sandalyenin üzerine çıkıp bir çekiçle tavan döşemesini kırmaya başlar mısın? Benim elbisem bunu yapmak için çok ağır."

Drecht kalın kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Leydim, çok zor bir durumu atlatmaya çalıştığınızı biliyorum, ama..."

Sara yazı masasına doğru ilerleyip kocasının belgelerini incelemeye başlarken, "Orada gizli bir kapı olabilir," diye açıkladı. "Biri, oradan buraya inmiş olabilir."

"Ama yukarıda sizin kamaranız var, leydim."

"Evet, ama bütün gece orada değildim çünkü Arent'i tedavi ediyordum."

Onlar bunu düşünürken Lia hafif, şaşkın bir ses çıkarttı, sonra güldü. "Bu çok zekice," dedi neşeli bir tavırla. Onun sesini duyan kimse, birkaç adım ötesinde öldürülmüş babasının yattığına inanamazdı.

Lia, "Sanırım ben, babamın kimi görmeye gittiğini biliyorum," dedi.

Sara ve Creesjie hemen onun yanına giderken Lia tüy kalemi mürekkep hokkasından alıp yolcu listesinde Vikontes Dalvhain'in, İhtiyar Tom tarafından ele geçirilmiş insanlar listesinde de Emily de Haviland'ın isimlerinin altını çizdi.

"Görmüyor musunuz?" dedi fakat kimse bir şey görmüyordu. "Dalvhain, Haviland'ın sahte ismi."

Sara hiçbir şey söylemeden, elbisesinin izin verdiği ölçüde hızla kamaradan çıkıp kıç güvertesine doğru ilerledi. Odayı aniden terk edişi karşısında hazırlıksız yakalanan Drecht, Creesjie ve Lia onu takip etti.

Yıldızlarla aydınlanan gökyüzünün altında cesetler en alt güverte-

de üst üste yığılıyor, yetişkinler umutsuzca sevdikleri insanlara sarılırken çocuklar ağlıyordu.

Sara ısrarla Dalvhain'in kamara kapısını çaldı. İçeriden cevap gelmedi.

"Vikontes Dalvhain!" Hâlâ cevap yoktu.

Bunun yetine, "Emily de Haviland?" demeyi denedi.

Creesjie, Lia ve Drecht koridorun sonuna ulaştı fakat Sara onları umursamadan kapı mandalına uzandı ve kapı gıcırdayarak açıldı. İçeri süzülen loş ışık, kamaranın boş olduğunu hemen gözler önüne serdi. Boş olmanın dışında, sanki kimse bu kamarayı kullanmamıştı. Görebildiği kadarıyla etrafta hiçbir kişisel eşya, duvarlara asılmış resimler ya da yatağın üzerine serilmiş kürkler yoktu. Lazımlık tertemizdi. Orada birinin yaşadığını gösteren tek işaret, yere serilmiş devasa kırmızı halıydı. Sara ilk sabah denizcilerin onu kapıdan geçirmeye çalışmasını hatırlıyordu ve halı, yayıldığında da daha küçük görünmüyordu. Kenarları duvarlara kadar uzanıp yukarı kıvrılıyordu.

Sara kamara boyunca ilerleyip yazı masasının yanına gitti ve bir mum aradı.

Ayağının altında bir şey keyifsiz bir sesle ezildi.

Kapı eşiğinde duran Lia, "Anne?" diye seslendi.

Sara eliyle uzak durmasını işaret etti. Drecht kılıcını kavrayıp Lia ve Creesjie'nin arkasına geçmesini sağladı.

Sara diz çöküp eğri ve kıvrımlı bir şeye dokundu. Onu alıp daha çok ışık altında inceleyebileceği koridora çıkarttı. Elindeki ahşabın rendelenmesiyle oluşan bir tahta parçasıydı. İlk sabah kamarasına gelen marangozun rafları takarken çıkardığı talaş parçalarının aynısıydı. Bunun, Dorothea'nın duyduğu sesle bir ilgisi var mıydı? Dalvhain burada bir şey mi yapıyordu?

Ya da yeni öğrendikleri ismiyle, Emily de Haviland.

"Laxagarr, Norn dilinde tuzak demek," diye mırıldandı.

Loş odanın içinde gözlerini kısan Drecht, "Yazı masasının üzerinde bir şey var," dedi. Çok gerildiği ve içeri adım atmaya niyetinin olmadığı çok belliydi.

Sara hızla kendi kamarasından bir tepsinin üzerine oturtulmuş bir mum aldı ve Emily de Haviland'ın kamarasına döndü.

Yazı masasının üzerinde, Şeytanbilimi kitabı duruyordu.

Bir anda donakaldı.

Normalde Isabel onu asla gözünün önünden ayırmazdı. Dalvhain'le, onlara bahsetmediği bir ilişkisi olabilir miydi? Öyle bile olsa, bomboş odada sadece bu kitabın olmasının sebebi ne olabilirdi? Soyadının harflerinin yerini değiştirmek zekice bir hareketti fakat Emily de Haviland'ın, bu bulmacanın çözülmesini istediği de çok açıktı. Yani, birilerinin gelip bu kitabı bulmasını istemişti.

Sara dikkatle kitaba yaklaşıp kapağını açmak için elini uzattı.

Kitap, Şeytanbilimi kitabı değildi. İçi farklıydı.

Kapağı, yapımında kullanılan parşömen türü, hatta içindeki yazı ve çizim tarzı bile aynıydı fakat içeriği farklıydı. Latince yazıların yerinde çizimler vardı.

Sara ilk sayfayı açtı.

Koyu bir mürekkeple, etrafı öfkeli bir kalabalıkla çevrilmiş gösterişli bir evin yanışı ve kalabalığın insanları evin dışına çekerek boğazlarını kesişi çizilmişti. Cadı avcısı Pieter Fletcher olanları hiçbir şey yapmadan izlerken, İhtiyar Tom kulağına doğru kıkırdıyordu.

Sara sayfayı çevirdi.

Burada Pieter Fletcher'ın daha detaylı bir çizimi vardı; duvara kelepçelenmiş, çığlık atıyordu. İhtiyar Tom bedeninden organlarını çıkarıp onları yerde bir yığın hâline getiriyordu.

Midesi bulanan Sara sayfayı çevirdi.

Burada, Batavia'dan gemiye binişlerinin bir resmi vardı. Sara, kocası ve Lia kıç güvertesinde dururken, Samuel Pipps ve Arent, Drecht tarafından kalabalığın arasından ilerletiliyor, arkalarından ise yarasa yüzlü bir kurdun üzerindeki İhtiyar Tom geliyordu.

Sara başı dönerek bu sayfayı da çevirdi.

Burada *Saardam* etrafında filonun diğer gemileriyle denize açılmıştı. Uzaklarda Sekizinci Lamba görünüyordu fakat bu bir gemi değil, elinde bir lamba tutan İhtiyar Tom'du.

Beşinci sayfada, cüzzamlı *Saardam*'daki hayvanları katlederken İhtiyar Tom cesetlerin arasında dans ediyordu.

Altıncı sayfada cüzzamlı, peşinde İhtiyar Tom'la, sisin içinde en alt güvertede ilerliyordu.

Sara'ya arkasından yaklaşan Creesjie, "O ne, tatlım?" diye sordu.

Sara tiksintiyle, "Yaşanan her şeyin kaydedildiği bir günlük," deyip sayfayı çevirdi ve kocasının göğsünde bir hançerle yatağında uzanmış cesedini gösteren çizimle karşılaştı.

Arkasındaki Lia, "Anne!" diye bağırdı. "Babam tam olarak böyle görünüyordu. Dalvhain neler olacağını nasıl bilmiş olabilir?"

Sara'nın eli bir taş gibi ağırlaşmıştı ama bundan sonra ne olacağını görmesi gerekiyordu.

Saardam alevler içindeydi; yolcular, onları yakındaki bir adaya taşıyan İhtiyar Tom'un devasa bedenine tutunmuştu. Sayfanın üzerindeki şeytan yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle Sara'ya bakıyordu. Sara'nın kitabı okuduğunu biliyordu.

Bunun karşısındaki son sayfada, İhtiyar Tom'un sembolü okyanusun üzerinde görünüyordu ve *Saardam* onun altındaki küçücük bir leke olarak görünüyordu.

Bir şey Sara'yı rahatsız ediyordu. Sembol farklı biçimde çizilmişti; tanıdık hatlar farklı boyutlarda kaba dairelere bölünmüştü; sanki Emily sadece durup, mürekkebin kaleminden parşömene damlamasına izin vermişti.

Sara nefesinin boğazında tıkandığını hissetti.

Gitgide artan bir dehşetle, bunun İhtiyar Tom'un sembolü olmadığını fark etti.

Bu, *Saardam*'ın yaklaşmakta olduğu bir adanın çizimiydi.

En baştan beri, sembolün anlattığı şey buydu.

Üç kötücül mucize gerçekleşmişti ve İhtiyar Tom onları evine götürüyordu.

Arent, Isabel'e baktı ve Isabel ona sert bir bakışla karşılık verdi.

Arkalarındaki Kaptan Crauwels, "Paprika mı?" diye sordu.

Sammy hafifçe güldü. Bu, yapabildiğinin en iyisiydi. Arent'in uyuduğu iki gün boyunca Sara, Silahşor Thyman'dan onun yürüyüşlerine eşlik etmesini istemişti. Silahşor şaşırtıcı biçimde oldukça iyi bir sohbet arkadaşı olsa da Arent gibi bütün gece onun yanında kalmamıştı. Bunun sonucu olarak Sammy bu iki günü sıkışık ve karanlık hücresinde geçirmiş, iki günün sonunda tutulmuş, zayıf düşmüş, kemikler kadar rengi solmuş ve ciğerden gelen bir öksürükle hastalanmış hâlde dışarı çıkmıştı. Wyck'in cesedini inceleyen parmakları, irkilmiş sinekler gibi oradan oraya hareket ediyordu. "Kendimi nasıl hissettiğimi bir düşünün," dedi Sammy. "Dört yıl boyunca onu eğitmeye çalıştım ve hiçbir yere varamadım ama birkaç hafta ortadan kaybolduğum an, harikalar yaratmaya başladı."

Bu şakayı duymazdan gelen Arent, "Memur Isabel'i geceleri gizlice geminin içinde dolaşırken yakalamış," dedi. "Son birkaç gündür, üzerinde paprika kokusu olduğunu fark ettim; dövüşürken, aynı kokunun Wyck'in üzerinde de olduğunu fark ettim. Paprika, kargo bölmesinin belli bir yerinde tutuluyor ve eğer birbirleriyle buluşmuyorlarsa, ikisinin de oraya gitmek için başka bir sebepleri yok."

"Bu doğru mu?" diye sordu Crauwels.

Arent, Isabel'in kaçırdığı gözlerini yakalamaya çalışarak, "Bahse girerim, karnında taşıdığın çocuk da ondandır," dedi. "Seni hamile bıraktığı için onu öldürmek üzere İhtiyar Tom'la bir anlaşma yaptın mı?"

"Öldürmek mi?" Isabel'in gözleri alev alevdi. "O benim arkada-

şımdı ve karnımdaki onun bebeği değil ama ona merhamet duyuyordu."

Crauwels zalim bir ifadeyle güldü. "Merhamet mi duyuyordu?"

Isabel öfkeli gözlerini ona çevirerek, "Beni çok eskiden beri tanır," dedi. "Ben küçük bir kızken, rıhtımda dilenirdim ve o da o zamandan beri Batavia'dan denize açılırdı. Bana yiyecek almam için ya da kendime yatacak bir yer bulmam için para verirdi. Bu kez geri döndüğünde, karnımda bir bebek olduğunu ve yanımda, onu yetiştirecek bir baba olmadığını gördü. Bu hayattan bıktığını ve onunla bu yolculuğa çıkma riskini göze alırsak, bizi Eyaletler'e götürüp orada bize bakacağını söyledi. Gemiye bilet alacak kadar param yoktu, o yüzden onu reddettim. Ama sonra Sander, İhtiyar Tom'un izini bu gemiye kadar sürdüğünü ve onu takip etmemiz gerektiğini söyledi. Ben de sonunda Tanrı'nın yüzüme güldüğünü düşündüm."

"Bunda yanlış hiçbir şey yok, o zaman neden gizlice buluşuyordunuz?" diye sordu Sammy.

Isabel bunu, "Bana lostromo olduğunda, herkesin senden korkması gerektiğini söyledi," diyerek yanıtladı. "Önemsediği bir şey olduğunu bilirlerse, ona zarar vermek için önemsediği şeye zarar vereceklerini söylüyordu."

Crauwels onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Lostromonun, mürettebatı kontrol altında tutması gerekir. Bunu yapamadığında, ölür. Wyck çok iyi bir lostromoydu fakat bu gerçekten de çok kötü bir insan olduğu anlamına geliyordu."

Sesi hâlâ pişmanlıkla titreyen Isabel, "Amsterdam'a varana kadar konuşmayacaktık fakat bana baş kasarasında buluşmak istediğini söyleyen bir mesaj gönderdi ama oraya giderken o cüce beni yakaladı," dedi. "O zaman, bunun yerinde kargo bölmesinde buluşabileceğimizi söyleyen bir mesaj gönderdi. Gemide, olmadığı biriymiş gibi davranan birini fark ettiğini söyledi. O kişiyi eskiden çalıştığı çok büyük bir evden tanıdığını söyledi."

"Bu kişi kimdi?" diye sordu Arent.

"Bana kim olduğunu söylemedi; bunun çok tehlikeli olduğunu söyledi fakat bu kişi, sırrını saklaması için ona yüklü miktarda para ödeyecekti ve o zaman biz de bize söz verdiği hayatı yaşayabilecektik."

Acı bir ifadeyle adamın cesedine baktı. "Bunun yerine, her şey böyle bitti."

"Hangi evde hizmet etmişti?"

"Bunu da söylemedi."

Merdivenlerden aşağı inen Sara, "Haviland'ların evi olmalı," dedi. "Dalvhain, Haviland kelimesinin harflerinin yer değiştirmiş hâli. İhtiyar Tom'un otuz yıl önce Eyaletler'de ele geçirdiği kişilerden biri, Emily de Haviland'dı. Yolculuğun başından beri gemideydi. Bunu hem Lia hem de kocam fark etti. Kocam gidip onunla yüzleşti ve sonra..."

Sesi yumuşadı ve anlayışlı bir ifadeyle Arent'e baktı.

"O öldü, Arent."

Sara onun elini tutarken Sammy yanına gitti. "Üzgünüm, dostum."

Arent yutkundu, sonra kendini civardaki kasalardan birinin üzerine bıraktı.

"Amcamın nasıl biri olduğunu biliyorum," derken sesi kısıldı. "Yaptığı şeyler..."

Sara nazik bir ifadeyle, "Seni seviyordu," dedi. "Her şeye rağmen, bu doğruydu."

Sara, Arent'i teselli ederken Sammy elini uzatıp üzerlerinde sallanmakta olan bir lambayı düzeltti. "Şimdi parçaları birleştirelim," dedi. "Wyck, muhtemelen gemiye binerken, güvertede gördüğü Emily de Haviland'ı tanıdı. Daha önce Eyaletler'de yaşarken aileye hizmet etmişti ve Emily'nin bir zamanlar şeytan tarafından ele geçirilmekle suçlandığını ve Pieter Fletcher tarafından sorguya çekildiğini biliyordu. Wyck ona şantaj yapmaya çalıştı fakat Emily cüzzamlıyı gönderip..."

Crauwels saldırgan bir tavırla, "Ölü marangozum," dedi.

Sammy, "...onu öldürttü," diye cümlesini tamamladı.

Sara, "Ama Emily de Haviland, ortaya çıkaracağımızı bildiği bir ismi korumayı neden bu kadar önemsiyordu?" diye sordu. "Gemiye, soyadının harflerinin yerlerini değiştirdiği sahte bir isimle bindi. Sonunda bunun keşfedilmesini istiyordu."

Kendisi de çok ikna olmuş gibi görünmese de Arent, "Belki de onu ne zaman ortaya çıkardığımız önemliydi," dedi.

Crauwels başını iki yana sallayarak, "Bunların hiçbiri önemli değil," dedi. "İhtiyar Tom, onunla pazarlık yapmayan herkesi öldürmeden önce, üç kötücül mucizenin gerçekleşeceğini söylemişti. Ve bütün mucizeler, gerçekleşti. Bana sorarsanız, artık onu durdurmanın tek yolu Emily de Haviland'ı bulup ellerini ve ayaklarını bağladıktan sonra onu gemiden aşağı atmak."

Sara kuru bir sesle, "Cadıyı boğalım," dedi. "Ne kadar asil bir tavır."

Kıç kamarasında, iki yana sallanan bir lambanın altında asık suratlı bir topluluk oluşmuştu; gölgeler duvarlarda dans ediyordu. Vikontes Dalvhain'in odasında buldukları kitap masanın ortasındaydı ve herkes kitapla mesafesini koruyordu. Hepsi kitabın içindekileri görmüştü ve görmemiş olmayı tercih ediyordu.

Genel Vali'nin ölümüyle, Baş Tüccar gemideki en yetkili kişi hâline gelmişti fakat bundan hiç de memnunmuş gibi görünmüyordu. Yüzü kül gibi bembeyazdı; pencerelerin önünde bir ileri, bir geri yürürken ellerini seyrelmekte olan saçlarının arasından geçiriyordu. İçebileceği daha fazla şarap kalmamış olsa da parmakları bunu çok istediğini belirtecek biçimde kıpırdanıyordu.

Arent, parmaklarındaki mücevherli yüzüklerin bile ışıltılarını kaybetmiş olduklarını düşündü.

Reynier van Schooten, "Onlarca kişi öldü ve Genel Vali de onların arasında," dedi. "Bu durum gemiyi tamamen ele geçirmeden önce, bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız." Arent'e dönüp suçlayıcı bir tavırla parmağını uzattı. "Amcan, bu sembol yelkende ilk belirdiğinde seni bu şeytanı bulmakla görevlendirmemiş miydi? Vikontes Dalvhain'in aslında Emily de Haviland olduğu gerçeğini nasıl gözden kaçırdın?"

Ayaklarını masaya uzatan Sammy, "Tabii zaten geri kalanlarınız büyük bir şüphe içindeydiniz," deyip güldü.

Tüm olanlara rağmen tuzlu suyla banyo yapıp Arent'in onun için getirdiği temiz kıyafetleri giyecek vakti bulmuştu. Yıkanmış, pudralanmış ve parfüm sürmüştü; yani haftalardır ilk kez normal hâline dönmüştü fakat bu bile, bedeninin kırılganlığını ya da sesindeki hafif titremeyi gizleyemiyordu.

"Ayrıca, ikisinin aynı kişi olduğundan emin değiliz," diyerek devam etti. "Sadece birinin, Haviland'ın soyadının harflerinin yerini değiştirerek oluşturduğu bir soyadıyla gemiye bindiğini biliyoruz. Bu, bize oyun oynayan Emily de Haviland olabilir ya da bizi kandırmaya çalışan başka birisi olabilir. Hiçbir şeyden kesinlikle emin olmayın, Baş Tüccar." Kıkırdayıp ellerini ovuşturdu. "Bu gerçekten de harika bir dava. Bu dava Amsterdam'da karşıma çıksaydı, keyifle yerimde zıplıyor olurdum."

Sammy'nin bu uçarı tavrına çok sinirlenen Van Schooten, "Seni hücrenden kim çıkardı?" diye terslendi.

"Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş olan Arent, "Ben çıkardım," dedi. "Amcam öldü ve onunla birlikte, Sammy'nin hücrede kalmasını gerektiren tek sebep de ortadan kalkmış oldu. Ayrıca üç kötücül mucize gerçekleşti ve onun rutubetli bir hücrede çürümesine değil, dışarıda bu olayı araştırmasına ihtiyacımız var."

Odadan onaylayan mırıltılar yükselince Van Schooten isteksizce de olsa yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı.

"Peki, o kamarada kalan yolcu şimdi nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sammy. "Aranızda onu gören oldu mu?"

En alt güverteden yukarı çıktıklarından beri ilk kez dalmış olduğu düşüncelerinin arasından çıkan Crauwels, "Bir kez," dedi. Kaptan masanın başında durmuş, avuçlarını masaya dayamıştı. "Uzun, gri bir elbisesi ve uzun, gri saçları vardı. Tuhaf biçimde, Vos'a benziyordu. Sana bakarken aynı garip ve boş ifadeye sahipti. Karanlığın içinde oturup bağırarak bana onu rahat bırakmamı söyledi."

Sammy, "Peki ya kamarotlar? Aralarından biri odasını temizlemiş olmalı?" diye sordu. Van Schooten kederli bir tavırla, "İçeri girmelerini yasaklamıştı," diyerek cevap verdi. "O hâlde lazımlığını kim boşaltıyordu?"

Creesjie sanki kokusunu alabiliyormuş gibi burnunun üstünü kırıştırarak, "Her gece kapısının önüne bırakıyordu," dedi.

Sara, "Gizli kalmayı bu kadar önemsiyorsa neden bir kamara tutma riskini aldı?" diye sordu.

Sara, Lia ve Creesjie'nin masada Crauwels'in karşısında oturmakta

olduğunu yeni fark edip öfkelenen Van Schooten, "Ne zamandan beri kadınların bu toplantılara katılmasına izin veriyoruz?" diye sordu. "Bunlar kadınlara göre işler değiller."

Creesjie ona, "İhtiyar Tom gemiyi batırdığında, kadınlara göre işlere dönüşecekler mi?" diyerek çıkıştı.

Crauwels düz bir sesle, "Kimin burada olduğu ya da olmadığı önemli değil," dedi. "Önemli olan tek şey, bundan sonra ne yapacağımız. *Saardam*'ı nasıl kurtaracağız? Şu an İhtiyar Tom gemiye istediği gibi gelip gidiyor ve kimi isterse onu öldürüyor. Hakkındaki hikâyeleri duydum, Pipps. Emily de Haviland'ın saklandığı yerden çıkmasını sağlamak için yardımına ihtiyacım var."

Sammy alaycı bir tavırla, "Onu bulamayacaksınız, Kaptan," dedi. "Emily, İhtiyar Tom ya da bu işin arkasında her kim varsa, her şeyi çok büyük bir dikkatle planlamış." Elini pencerenin ardındaki gece göğüne doğru salladı. "Dışarıda, muhtemelen o kadının kontrolü altında olan bir gemi var. Ayrıca elinde, istediği her şeyi yapan ve nerede olduğunu bulamadığımız bir de cüzzamlı var. Hiç kimse fark etmeden Ahmak'ı çaldı, biz yirmi adım ötelerinde dururken tüm hayvanlarımızı katletti ve şimdi de gemideki en güçlü adamı, kamarasına girmeye bile ihtiyaç duymadan öldürdü. Ortadan kayboldu çünkü ortadan kaybolmasının vakti gelmişti. Onu gözcü kulesinde bulabileceğimizi mi sanıyorsunuz?"

Sammy konuştukça gitgide daha da sinirlenen Crauwels, "Bir şeyler yapmamız gerekiyor!" diye bağırdı.

"Ve yapacağım," dedi Sammy. "Fakat aptallık, hiçbir zaman kendini hemen belli etmez. Bana sorarsanız, burada üç önemli soru var ve Emily de Haviland'ın nerede olduğu, bunlardan biri değil. Önemli olan şey, bu kötücül mucizeleri birbirine neyin bağladığı: düşmanımız neden Ahmak'ı çaldı, bazı hayvanları katletti ve Genel Vali'yi öldürdü?"

Yelpazesiyle kendini serinletmeye çalışan Creesjie, "Ben bunların rastgele eylemler olduğunu düşünüyordum," dedi.

Sammy ona baktı, ayaklarını masanın üstünden indirdi, ayağa kalktı ve kibar bir tavırla eğildi. "Sanırım tanışmadık, hanımefendi. Ben Samuel Pipps."

Creesjie başını öne eğip sevimli bir tavırla güldü. "Creesjie Jens," dedi. "Arent'in hikâyelerini hak ediyorsunuz, beyefendi."

"Yazdığı her hikâye işimi daha da zorlaştırıyor. Arent'in kaleminden çıkan hikâyelerle, birkaç yıl içinde gerçek bir zekâ ve erdem abidesi olacağım." Birbirlerine bakıp gülümsediler, aralarında bir dostluğun oluşmaya başladığı çok belliydi. "Sorunuza cevap verecek olursam, kötücül mucizeler, rastgele eylemler olabilir fakat bu davada o kadar az şey rastgele ki. Bu nedenle İhtiyar Tom'un şimdi rastgele şeyler yapmaya başlayacağından şüpheliyim. Bu kötücül mucizeler planlanmıştı, yani bilinçli biçimde seçilmişlerdi."

Ayağa kalktıktan sonra, odanın içinde dolaşmaya başlamıştı. Konuşurken parmakları havada sürekli hareket ediyordu. "İkinci sorum şu: Genel Vali nasıl öldürüldü? Üçüncü sorumsa, cüzzamlının Cornelius Vos'u öldürürken, Arent'i neden hayatta bıraktığı. Bu soruların cevaplarını bulduğumda, bu heyecan verici bulmacanın diğer parçalarının kendiliğinden yerlerine oturacağından eminim."

"Bu kadar mı?" diye sordu Crauwels. "Bir cinayeti çözmenin, çektiğimiz bütün işkencelerin sonunu getireceğine mi inanıyorsunuz? O lanet olası Sekizinci Lamba her yandığında, gemimde korkunç bir şeyler oluyor. Cüzzamlı, Sara'nın kamarasına ulaşmak için denizden çıkıp gemiye tırmandı, şimdi de Emily de Haviland özgürce gemimde dolaşıyor. Arent'i onunla savaşmaya göndermek, bir çocuğu savaşa göndermekten farklı değildi ve şimdi, sizin de ondan daha iyi olmadığınızı görüyorum." Herkesin yüzüne sert bir ifadeyle bakıp fırtına gibi odadan çıktı.

Onun arkasından bakan Van Schooten, "Çalışmaya başla, Pipps," dedi. "Ben Crauwels'i sakinleştiririm. Larme, denizcilerin tekrar yelkenlerin başına dönmelerini ve şeytanlar hakkında endişelenmeyi bırakmalarını sağlamalıyız. Yeni bir lostromo bulmamız buna epeyce yardımcı olur."

Dümen yekesinin eşiğine yaslanmış duran Larme, "Genellikle adaylar birbirini bıçaklar ve sona kalan lostromo olur ama süreci hızlandırmaya çalışırım," diye homurdandı.

Sammy, Arent'e işaret etti ve ikisi Genel Vali'nin kamarasına doğru ilerlediler. Sammy hemen içeri girdi ama Arent eşikten içeri adım

atamadı. İçindeki korku onu boğuyordu; yatağa bakmaya çalıştığında, elinde olmadan gözlerini kaçırıyordu.

Sonunda amcasına bakabildiğinde, duyduğu acıyla inlemek istedi.

Çenesini sıkıp gözyaşlarını geriye iterek, içindeki kederi mantığıyla bastırmaya çalıştı.

Onun için önemli olan her anlamda, bu adam hatırladığı amcası değildi. Nezaketinin yerini acımasızlık almıştı. Bu adam Sara'yı dövmüş, Lia'yı kaleye kapamış ve İhtiyar Tom'la bir anlaşma yapmıştı. Arent bir çocukken ona aşıladığı ideallere sırtını dönmüştü. Ama yine de... Arent onu seviyordu.

Ve bu sevgi yok olmamıştı. Amcası bunu hak etse de etmese de, bu sevgi doğru olsa da olmasa da orada, kalbindeydi ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın Arent onu oradan söküp atamıyordu.

Arent on beş dakika boyunca Sammy'nin her şeyi incelemesini, dokunmasını ve okşamasını, eline alıp bakmasını, incelediği objeleri tam olarak aldığı yerlere geri koymasını izledi. Tatmin olduğunda hançeri mide bulandırıcı bir gıcırtıyla Genel Vali'nin vücudundan çıkardı ve yarayı inceledi.

Çok küçük bir ahşap parçasını dikkatle Genel Vali'nin bedeninden uzaklaştırırken, "Kıymıklar," dedi. "Muhtemelen cinayet silahının sapından gelmiş. Sen ne diyorsun, Arent?"

Kafası başka bir şeyle meşgul olan Sammy hançeri ve kıymıkları Arent'in eline bıraktı. Sammy askerlere has içgüdüsünün bir ipucu bulabilmesi ihtimaline karşı her zaman cinayet silahını incelemesini isterdi fakat bu farklıydı.

Bu bir silah değildi. Bu, suçluluktu.

Amcası iki güverte ötesinde öldürülmüştü. Bu nasıl olabilmişti? Arent bir keresinde onu bütün İspanyol ordusundan kurtarmayı başarmıştı, peki nasıl olmuştu da onu karanlıktaki bir fısıltıya karşı koruyamamıştı?

Derinlerde, kederin suçluluğa dönüştüğü noktada bir ses, belki de bunu istemediğini fısıldıyordu. Artık amcası öldüğüne göre Sara ondan kurtulmuştu.

Kendi kendine, "Kes şunu," dedi.

Elleri ve dizleri üzerinde yer döşemeleri boyunca ilerleyen, ne-

redeyse yere yapıştırdığı gözleriyle ipucu arayan Sammy, "Hımm?" dedi.

Utanan Arent, "Bir şey yok," deyip hançeri incelemeye başladı. Normalden daha kısaydı ve bıçağı da daha inceydi. Bıçağın normalden çok daha ince olduğunu fark etti. Neredeyse kırılgan denebilecek kadar ince. Hiçbir demirci böyle bir silah yapmazdı; bu silah hiçbir işe yaramazdı. Zırha değdiği an kırılırdı.

Avucunun içinde hançerin ağırlığını tartan Arent, "Bu silahı tanıyorum," dedi. "Cüzzamlı kargo bölmesinde beni bununla tehdit etmişti."

"Bu ilginç, çünkü cüzzamlının el izleri lombara kadar tırmanıyor ve onların altında, tuhaf biçimde yerleştirilmiş yedi kanca var. Amaçlarının ne olduğunu bilmiyorum ama bunu öğrenmemiz gerekecek."

"O hâlde amcamın ölümü için cüzzamlıyı mı suçluyorsun?"

"Yaratık şüphelilerden biri olmalı. Genel Vali'nin vücudunun soğukluğuna ve kanın pıhtılaşma seviyesine bakacak olursak, Creesjie ve Kaptan Crauwels mumu yaktıklarında amcan birkaç saattir ölü olmalı."

"Yani amcamın akşam yemeği sırasında öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu Arent. "Bu durumda, yolcuların hiçbiri suçlu olamaz. Hep birlikte yemek yediler."

"Hiçbirinin, hiçbir sebeple yemekten ayrılmadığını teyit etmemiz gerekiyor. Eğer kimse yemekten ayrılmadıysa, korkarım ki bu, Sara Wessel'i oldukça kötü bir durumda bırakıyor."

Arent'in yüzündeki itiraz ifadesini gördüğünde, yatıştırıcı bir tavırla elini havaya kaldırdı. "Ondan hoşlandığını biliyorum ama akşamın büyük bir kısmında bilincin yerinde değildi. Kolayca yanından ayrılmış olabilir. Bildiğimiz tek şey, bir şeytanı öldürüp, suçu başka bir şeytanın üzerine atmak için büyük bir şansı olduğu ve bunu kullanmış olabileceği."

Vos'un aynı şeyi yapmayı planlayışını hatırlayan Arent ürperdi. Cüzzamlı onu engellememiş olsaydı, başarılı da olacaktı.

Sammy lombardan dışarı bakarak, "Şimdi, söndürülen mum meselesine gelecek olursak," dedi. "Sara kocasının asla bir mum ışığı olmadan uyumadığını söyledi. Onu tanıdığı yıllar boyunca bunu tek bir

gece bile yapmadığını. Creesjie de onu doğruladı. Görünüşe bakılırsa, Genel Vali karanlıktan korkuyordu ve bu sadece ona çok yakın kişilerin bildiği bir şeydi. Bu gece güçlü bir rüzgâr var mıydı?"

"Hayır."

Sammy vücudunu lombarla yazı masasına eşit uzaklıkta yerleştirip kollarını iki yana uzattı. Bunu yaptığında bile muma ulaşamıyordu. "Ve dışarıdan uzanıp üfleyerek onu söndürmek de imkânsız."

Sammy arkasındaki ağ korumalı raftan bir parşömen kutusu alıp onu Arent'e attı. "Bu odadaki her şeyi incelememiz lazım ve işe buradan başlayacağız," diye emir verdi.

Arent yazı masasına doğru ilerleyip gevşekçe oturdu. Kutunun kapağını açıp içindeki rulo yapılmış parşömeni çıkardı. Bunun, Ahmak'a ait bir plan olduğunu fark etti. En azından, çok küçük bir parçasının.

Çenesini yere dayamış, lombardan dışarı bakan Sammy, "Arent," diye seslendi. "Isaack Larme'ın amcan hakkındaki hisleri nelerdi?"

Arent, "Amcamın Banda Adaları'nda verdiği katliam emrinden nefret ediyordu," dedi. "Bunun dışında, bir fikrim yok. Neden?"

"Çünkü biraz uğraşırsa, cücemiz bu lombardan içeri girebilir."

Arent, Larme'ın zorlanarak oradan geçtiğini hayal ederek lombara baktı.

Eline bir sonraki parşömen rulosunu alırken, "Çıkaracağı gürültü amcamı uyandırır, Drecht'in koşarak içeri girmesine sebep olurdu," diye itiraz etti.

Sevgili Jan,

Sağlığım giderek kötüleşiyor. Önümüzdeki yazı göremeyeceğim.

Ölümümün ardından, 17 Beyefendi'deki yerim boş kalacak. Sana verdiğim sözü tutarak ve yıllar önce birlikte giriştiğimiz o işin ödülü olarak, yerime seni aday gösterdim ve iş arkadaşlarım da bunu kabul etti.

Fakat hepsinin de kendi adayları var ve bu konudaki çalışmalar başladı. Ben öldükten sonra, pozisyonun senin olacağını garanti edemem.

Tavsiyeme uy ve elinden geldiğince kısa sürede Amsterdam'a dön. Kızını da yanında getir çünkü artık evlenebilecek yaşa eriş-ti ve pazarlıklar başladığında bu sana çok yardımcı olacak.

Ve Samuel Pipps'i tutukla. Onun, İngiltere için casusluk yaptığına dair suçlamalarla karşılaştım. O sadece asil şirketimize değil, ulusumuza da ihanet etti. Henüz bunu bilen çok fazla kişi yok fakat ben suçlamaları doğruladım ve kısa süre sonra bunu arkadaşlarımla da paylaşacağım. Onu bekleyen şey idam. Onu 17 Beyefendi'nin önüne çıkarabilirsen, durumun çok iyileşir. Sana söylediklerimi yap ve bir an önce buraya gel.

Sevgi dolu beklentilerimle,
Casper van den Berg

Mektubu Arent'in omzunun üzerinden okuyan Sammy hemen tuhaf bir ruh hâline büründü. Cesetleri birer ipucu, cinayet işlemeyi de bir meslek olarak gören biri olarak merhamet pek ona göre bir şey değildi fakat sempati diyebileceğimiz bir duyguyla arkadaşının omzuna dokundu.

"Üzgünüm," dedi. "Büyükbabanı sevdiğini biliyorum. Bunu amcanı kaybettiğin anda duymak..."

Arent, "O, ölmüyor," diyerek Sammy'nin sözünü kesti.

Sammy onun ifadesiz yüzüne baktı.

"Bunun zor olduğunu biliyorum..."

"Bu mektubun tarihi, bizim demir almamızdan bir hafta önce," dedi. "Batavia'ya bizimle aynı zamanda ulaşmış olmalı. Büyükbabamı, Amsterdam'dan ayrılmamızdan birkaç gün önce gördüm. Bu yolculuktan sağ çıkamayacağımdan endişeleniyordum ve benim hakkındaki düşüncelerinin..." Arent yutkundu. "Büyükbabam sağlıklıydı, Sammy. Yaşlanmıştı fakat ölmüyordu. Bu mektubu o yazmadı. Seni bir casus olmakla suçlayan o değil."

Sammy hızla mektubu onun elinden aldı.

"O hâlde, onun zihninin işleyişini çok iyi bilen biri yazdı," dedi. "Amcan, Emily de Haviland'la yakın mıydı?"

"Ondan hiç bahsetmezdi ve bildiğim kadarıyla o aile, amcamın serveti bu kadar artmadan çok önce mahvolmuştu, yani tanışmış olmaları zor. Büyükbabam onu tanıyor olabilir. Yaşı daha uygun."

"Mektupta, birlikte büyük bir işe giriştiklerinden bahsediyor. Bunun ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Büyükbabam, ben doğmadan yıllar öncesinden beri Jan Haan'la arkadaştı. Ne yaptıklarını bilmesem de kısa süre iş ortaklıkları da olmuştu. Ne iş yaptıklarını bana hiç söylemediler fakat o iş, ikisinin de çok zengin olmasını sağlamıştı."

Sammy parşömeni tekrar rulo hâline getirip mührün kırılmış uçlarını birleştirdi. "Bu, 17 Beyefendi'nin resmi mührü. Sahtesini yapmak şöyle dursun, nasıl göründüğünü bile sadece Şirket'teki en üst düzey yöneticiler bilir ve bu durumda bile, Şirket'in güvenilir bir temsilcisi tarafından teslim edilmiş olması gerekir."

"O kişi kim olabilir?"

Sammy dudaklarının arasından bir nefes verip belgeyi tekrar masaya doğru attı ve incelemek üzere şarap kupalarının yanına gitti. "Sanırım bunu Vos yapmış olabilir. Kaptan Crauwels, Reynier van Schooten. Ben. O kişi, şu anda bu gemide olmayabilir."

Arent, "Belgeyi amcama Vikontes Dalvhain ulaştırmış olabilir mi?" diye sordu. "Amcamın ölmeden önce onu görmeye gittiğini biliyoruz. Belki de bu cinayeti araştıramaman için senin bir hücrede olmanı istiyordu."

"Bu iyi bir fikir," diye kabul etti Sammy. "17 Beyefendi'yle bir bağlantısı varsa, mührü ona da vermiş olabilirler."

Arent aniden, "Amcam burada bir oyuna getirilmiş, değil mi?" dedi. "Sander Kers gibi. İhtiyar Tom, ikisinin de gemide olmasını istiyordu."

Sammy yine kupaları kokluyordu. "Ben senin de tesadüfen burada olduğundan şüpheliyim. İhtiyar Tom, senin hikâyen. İşareti, senin yara izinle aynı. Hayvan kafeslerinde, senin babanın tespihi bulundu. Cüzzamlı kargo bölmesinde seni öldürmedi. Bu gemide olan her şey, dönüp dolaşıp sana bağlanıyor."

"Ama benim bu gemide olmamın tek sebebi, senin tutuklanmış olman."

"Bu da bizi tekrar Dalvhain'e götürüyor."

Sammy şarap sürahisini ileri geri oynatıp dikkatle içindeki sıvının hareket edişini dinlerken bu fikri düşündü. Sonra şarabı boş bir bardağa doldurup sıvının akışını izledi.

Kupanın içine bakarak, "Bu bozuk," dedi. "Gel, bak." Arent başlangıçta hiçbir şey göremedi, ama Sammy mumu yaklaştırdığında kupanın dibine çöken ağdalı tortuyu fark etti.

Sammy parmak uçlarını kullanarak sıvıyı tattı.

"Ne olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu Arent.

"Bu, Sara'nın bana verdiği uyku ilacı."

"Belki amcam da onu kullanıyordu."

Kapıyı açıp tekrar kıç kamarasına giren Sammy, "Belki de hanımefendinin bu konuda kendi açıklamasını yapmasına izin vermeliyiz," dedi. Herkes onları bıraktıkları yerdeydi. Her biri odağını kaybetmiş gözlerle derin düşüncelere dalmıştı. Parmaklar bir şeylerin üzerinde ritim tutuyor, ayaklar odanın içinde dolaşıyordu.

Sammy Sara, Lia ve Creesjie'ye doğru yürürken belli etmeden gözleriyle Isaack Larme'ın giysilerini taradı. Aniden durdu. "Pantolonunuzda yeşil boya izleri var," dediğinde, adamın çatık kaşlarıyla karşılaştı. "Bunun sebebi ne?"

"Bu seni hiç..."

Ellerini arkasında kavuşturmuş, pencerenin yanında duran Van Schooten, "Sorusuna cevap ver," diyerek onu uyardı.

Larme'ın gözleri hançerler kadar keskindi. "Ben bu geminin her yanında dolaşıyorum, öyle değil mi?"

"Genel Vali'nin kamarasının dışı yeşile boyalı, öyle değil mi?"

"Evet ve zamanımın çoğunu geçirdiğim baş kasarası da yeşile boyalı."

Sammy, Larme'ın kendini huzursuz hissetmesine yetecek kadar uzun süre yüzüne baktı ve Larme küfredip hızla odayı terk etti. O dışarı çıktığında Sammy dikkatini Sara'ya yöneltti. "Kocanız yatmadan önce uyku ilacı alıyor muydu?"

Sara, Lia ve Creesjie'nin ellerine uzanırken, "Hayır," dedi. "Uyku ilacını kocamın şarabına ben karıştırıyordum, böylece Creesjie, Ahmak'ın planlarını çalabiliyordu."

Bunu, sanki yaptığı şey tamamen mantıklıymış gibi söylemişti. Creesjie hikâyeye devam etti.

"Her gece bir parşömen rulosunu geceliğimin içine saklayıp kopyalarını çıkarması için onları Lia'ya getiriyordum. Ertesi gece o parşömeni geri getirip bir başkasını alıyordum.

"Ama Lia neden onları..."

Bu gerçekten utanmış gibi gözlerini yere çeviren Lia, "Ahmak'ı ben icat ettim, Bay Pipps," dedi.

Van Schooten neredeyse yere düşecekti.

Lia ona bakarak, "Ben bir sürü şey icat ediyorum," deyip omzunu silkti. "Ahmak, en sevdiklerimden biri bile değildi ama babam onu çok beğenmiş gibi görünüyordu.

Sara, çelik gibi bir ses tonuyla, "Biraz para, özgürlüğüm ve Fransa'da güvenli bir hayat karşılığında planları Creesjie'nin evleneceği düke satmayı düşünüyordum," dedi. "Bu küçük bir bedel gibi görünüyordu. Benden şüphelendiğinizi tahmin ediyorum ama şunu anlamalısınız ki, kocamı öldürerek bu planımı riske atmak için hiçbir sebebim yoktu."

Herkes derin bir sessizliğe gömüldü.

Creesjie alçak sesle, "Ben bir kontla evlendiğimi sanıyordum," dedi.

71

Reynier van Schooten kamarasında, tek bir mumun ışığında geriye kalan erzakların listesini inceliyordu. Başını ellerinin arasına almıştı ve şakakları zonkluyordu. Erzaklarının çoğunu fırtınada kaybetmişlerdi. Bildikleri sulara dönmenin bir yolunu bulsalar bile erzakları onları Cape'e ulaştırmaya yetmeyecekti. Umabilecekleri en iyi şey, gemideki tüm baharatları kaybetmek pahasına sağ salim Batavia'ya dönmekti.

17 Beyefendi şeytanlarla ya da fırtınalarla ilgilenmezdi. Onlar sadece hesap defterlerindeki sayılarla ilgilenirdi ve bu sayılar onları memnun etmeyecekti. Taşınan kargodan sorumlu olan kişi Baş Tüccar'dı ve yüklerini kaybettiklerinde, bu kaybı telafi etmeleri beklenirdi. Reynier van Schooten hayatının geri kalanını Şirket'in sözleşmeli kölesi olarak geçirmek zorunda kalacaktı.

Uzun yıllar boyunca edindiği deneyim ona, Batavia'dan Amsterdam'a yapılan bir yolculuğun büyük bir dikkatle planlanması gerektiğini öğretmişti. Filonun yolda dağılacağını ve onlardan erzak almanın çok zor olacağını bildiği gibi, bu yolculuğun tehlikelerini de biliyordu. Genel Vali ondan fazladan kargo alanı istediğinde, bunu neden kabul etmişti?

Kendinden tiksinerek, Para, diye düşündü. Hayatı boyunca gördüğü paradan fazlası ve devamının geleceğine dair aldığı söz.

Van Schooten bir destekçisi ya da ona yapılan iyilikler olmadan, işini göz ardı edilemeyecek bir başarıyla yaparak kâtiplikten Baş Tüccarlığa yükselmişti. Üstleri isteksizce de olsa ikinci kuzenleri ya da erkek kardeşleri yerine onu terfi ettirmek zorunda kalmıştı ve o da uzun geceler boyunca muhasebe odasında kalıp hesaplarını kontrol

ettiği ve her zaman, bir gün çabalarının karşılığını alacağına inandığı için ona alaycı gülümsemelerle bakan herkesin üstüne yükselmişti.

Genel Vali'nin teklifi, oraya giden kestirme bir yol gibi görünmüştü. Bir yolculuk daha yapacak ve sonrasında, bu uzun yolculukların hiçbirine çıkması gerekmeyecekti. Artık korsanlar tarafından kovalandığı uykusuz geceler geçirmek zorunda kalmayacaktı. Daha fazla tropik hastalığa maruz kalmayacaktı. Crauwels gibi açgözlü aptallarla tartışmalara girmesi gerekmeyecekti.

Gemilerinden biri batmadan önce kariyerini sonlandırabilecekti.

Bu teklifi kabul ettikten sonra gerisini kabul etmek kolay olmuştu. Genel Vali hep böyle çalışıyordu. Sana üzeri balla kaplı bir sikke uzatıyordu ve daha sen ne olduğunu anlamadan eline düşmüş oluyordun. Sonra o sikkeyi –ve hırslı tüccarı– tekrar cebine koyup onu istediği zaman, istediği gibi kullanıyordu.

Van Schooten elinin altındaki hesap defterine vurup ellerinin mürekkep lekesi olmasına sebep oldu. O pisliğin ölmesi onu mutlu etmişti. Cornelius Vos'un ölmesi de onu mutlu etmişti. Emily de Haviland'ın –ya da her kimse onun– Kaptan Crauwels'i de öldürüp, seti tamamlamasını umuyordu. Onlar bu gemiye kötü talihten başka hiçbir şey getirmemişti.

Kapısı sert hareketlerle çalındı.

Van Schooten, "Git buradan!" diye bağırdı.

Drecht dışarıdan, "Genel Vali'nin gemiye yüklediği gizli kargo neydi?" diye bağırdı.

Van Schooten yavaşça tüy kalemini masaya bıraktı. Bacakları sanki sıvıya dönüşmüştü.

Drecht, "Beni bu kapıyı kırmak zorunda bırakırsan, bu senin için hiç iyi olmaz," diye haykırdı.

Sandalyesinden kalkan Van Schooten, lanetlenmiş bir adam gibi kapıya doğru ilerledi. Kapıyı hafifçe araladığında, Drecht'in eli hemen içeri uzanıp onu boğazından yakaladı.

Delici mavi gözleri çaresiz Baş Tüccar'ın içine işliyordu ve yüzünde vahşi bir ifade vardı. Bir yaban tavşanını üzerine atılmış bir kurt gibi görünüyordu.

"Genel Vali'nin kargosu neydi, Van Schooten? Onu gemiye yükle-

mesine yardım ettin ve onu nerede tuttuğunu biliyordun. Kargo neydi? Bu, birinin onu öldürmek isteyebileceği kadar önemli bir şey miydi?"

Van Schooten nefes almaya çalışarak, "Bir hazineydi," dedi. Drecht'in parmaklarını boğazından ayırmaya çalışıyor fakat başarılı olamıyordu. "Şimdiye kadar gördüğüm bütün hazinelerden daha büyük bir hazine."

Drecht, "Göster bana," diye emretti.

Hemen yürümeye başladılar ve sadece bir kez, Drecht yolcu kamaralarının önünde nöbet tutan silahşor Eggert'e fısıldayarak bazı emirler verirken durdular. Söylediği şeyler, Eggert'in koşarak pruvaya doğru ilerlemeye başlamasına sebep oldu.

Kargo bölmesine vardıklarında Van Schooten merdivenlerin bitimindeki bir kancada asılı duran bir lambayı eline alıp, artık üstleri neredeyse tamamen İhtiyar Tom'un işaretleriyle kaplı olan sandıkların oluşturduğu labirentin içinde ilerlemeye başladı. Bütün işaretlerin aynı kişi tarafından bırakılmadığı çok belliydi. Birçoğu beceriksizce çizilmiş, bazıları yarım bırakılmıştı. Bazıları büyük, bazıları küçüktü. Sanki bu işareti sandıklardan birinin üzerine kazımak, bir bağlılık yeminine dönüşmüştü.

Van Schooten gemiye bindiğinden beri kargo bölmesine inmemişti ve gördüğü değişiklik karşısında çok şaşırdı. Normalde bir kargo bölmesinde sandıklar, sıçanlar ve gemiye binmeyi başarmış kaçak yolcular olurdu. Hoş bir yer olmazdı fakat tehlikeli bir yer de olmazdı.

Burası lanetlenmiş gibiydi.

Kaskatı karanlık ve baharatların yoğun kokusu buraya cehennemden çıkma bir his veriyordu.

Drecht, "Burası tamamen İhtiyar Tom'un kilisesine dönüşmüş," dedi. "Dört ceset ve karşımızda lanet olası yeni bir din var."

Van Schooten onun ses tonundan, Drecht'in çok daha fazla insan öldürdüğünü ve kendi ödülünün nerede olduğunu merak etmeye başladığını sezebiliyordu.

Labirentin merkezine ulaştıklarında Van Schooten bir sandığı işaret etti. Sesi titreyerek, "Burada," dedi.

Drecht hançerini çıkarıp kapağın köşesini buldu ve zorlayarak açıp sandığın içindeki düzinelerce kenevir çuvalı gördü.

Van Schooten, "İçlerini aç," dedi.

Drecht bunu yaptığında, kumaşı kesen hançeri bir süre sonra metalden yapılmış bir şeye değdi. Hançerini geri çeken Drecht elini yırtığın içine sokup gümüş kupaların, altın tabakların ve üzerleri mücevherlerle kaplı kolye ve yüzüklerin etrafa saçılmasına sebep oldu.

Drecht, "Bunlar, cüzzamlı bağırsaklarını deştiğinde Vos'un yanındaki çuvalın içindekilere benziyor," dedi. "Mabeyinci, bu hazineden parçaları çalmış olmalı. Bunu yapabileceğini tahmin etmezdim. Bunlardan ne kadar var?"

"Yüzlerce sandık var. Kargo bölmesinin yarısı onlarla dolu," diyen Van Schooten'ın sesi kusacakmış gibi çıkıyordu. "Çoğu kenevirden çuvalların içine gizlenmiş ve başka malzemeler olarak kaydedilmiş hâlde." Sesinde öfkeli bir ton belirdi. "O denizcileri bu sırrı saklamak için öldürdün."

Van Schooten'ın bütün korkaklığının altında biraz olsun cesaret olduğunu görüp hafifçe keyiflendiği belli olan Drecht sert gözlerle ona baktı. Genel Vali kargosunun gizli kalmasını istemişti; bu, bu konuda bir şeyler bilen herkesin susturulması anlamına geliyordu ve buna, kargoyu *Saardam*'a yükleyen denizciler de dahildi.

Gümüş kupalardan birini elinde evirip çeviren Drecht, "Ben sadece emirleri uyguluyordum," dedi. "Askerlerin işi budur. Onları benim beklediğim depoya gönderen kişi sendin. Güvendikleri, bu işi yapmak için Genel Vali'nin parasını alan kişi sendin."

Eline aldığı bir mücevherin ışığı gözlerinden yansıyordu. Hayranlıkla, "Bu kadar çok parası olan biri, bir daha hiçbir şeyin özlemini çekmez," dedi. "Uşakları, muhteşem bir evi olabilir ve çocuklarına harika bir gelecek bırakır."

Eli yavaşça kılıcını kınından çekmeye başladı. "Mesele şu, Van Schooten. Kargodan haberi olan kişiler, sadece denizciler değildi." Baş Tüccar'a doğru ilerledi. "Ve öldürmem gerekenler de sadece onlar değildi."

Dorothea en alt güvertede şarkı söyleyen Isabel'i dinleyerek giysileri yıkıyordu. Bütün yolcular, sesinin güzelliği karşısında kendilerinden geçmiş hâlde onun şarkısını dinliyordu. Bu, daha önce sahip olduğundan bahsettiği bir yeteneği değildi ve bu yeteneğiyle özel olarak gurur duyuyormuş gibi de görünmüyordu. Sadece ağzını açıp şarkı söylüyordu. Bütün oyunlar ve konuşmalar durmuştu. Zarlar son kez duvardan sekip hareketsiz kalmıştı. Hamaklarında ve döşeklerinde uzanmış insanlar gözlerini kapamış, bu yolculuk boyunca onlara keyif veren tek şeyin tadını çıkarıyordu.

"Bayan Dorothea."

Dorothea dönüp, aceleyle ona doğru yaklaşmakta olan silahşor Eggert'i gördü. Ona, çoğu kişiye gülümsediğinden daha sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Eggert'in yanına gelmesiyle aklı karışan Dorothea, "Sizi gördüğüme sevindim fakat akşam çayımız için saat henüz çok erken," dedi.

Eggert alçak sesle "Gemide çok tuhaf şeyler oluyor, Hanımım," derken Dorothea onun korkusunu kendi kalbinde hissedebiliyordu. "Gelmekte olan şeyle aranızda kalın, ahşap bir duvar koymanız gerekiyor."

"Gelen şey ne, Eggert?"

Eggert kel ve kabuk bağlamış başını dehşetle iki yana salladı. "Zamanımız yok," dedi. "Hanımefendi sizi kamarasına alır mı?"

"Evet."

Eggert onu kolundan tutup, "Güzel," dedi. "O hâlde bana yakın kalın."

Ayaklarını yere sıkıca basıp diğer yolcuları işaret eden Dorothea,

"Peki ya bu insanlara ne olacak?" diye sordu. "Onlar neyin arkasına saklanacaklar?"

Eggert, "Sadece bir kılıcım var, Hanımım," diyerek özür diledi.

"Yardıma ihtiyacı olan insanları geride bırakmayacağım."

Eggert umutsuzca etrafına bakındı, sonra aceleyle barut deposuna doğru gidip kapıyı gürültüyle çaldı. Panel yana doğru kaydı ve diğer yanında bir çift gür, beyaz kaş belirdi.

"Ne var?" diye sordu memur. Kırbaçlandığından beri, asık suratlı ve kolay sinirlenen birine dönüşmüştü.

"İsyan," dedi Eggert. "Bu yolcuları içeri alabilir misin?"

Memur şüpheli gözlerle güverteye baktı. Isabel hâlâ şarkı söylüyor, yolcular da onu izliyordu. Etrafta bir sorun olduğuna dair herhangi bir işaret yoktu. Memur, Eggert'in yanında duran Dorothea'ya doğru döndü. "Doğruyu mu söylüyor?" diye sordu.

"Yalan söylemesi için bir sebep yok."

"Emirler Askeri Kaptan Drecht'ten geldi," dedi Eggert. "Silahşorlar yerlerini almaya başladı bile. Bu insanları güvenli bir yere götürmeliyiz."

Bir sürgü geri çekildi ve en alt güvertenin loşluğu mum ışığıyla aydınlandı. Memur, "Anneler ve çocuklar içeri girsin," dedi. "Daha fazlasını içeri alamam ama kadınların geri kalanı aşağıdaki ekmek odasında saklanabilir. Erkekler kendilerine birer silah bulsun. Kısa süre sonra dövüşmek zorunda kalacaklar."

Geminin ortasında on iki çan çaldı ve bütün mürettebatı güverteye çağırdı. Bu, geminin ruh hâline uygun, kederli bir sesti.

Yağmur güverteyi dövüyor, soğuk damlalar bulundukları enlemin değiştiğini gösteriyordu.

Denizciler güvertede kendilerine yer bulmaya çalışırken –yanan lambaların altında yüzleri tuhaf biçimde meleksi görünüyordu– yelkenler açıldı ve onları büyük bir hızla ilerletmeye başladı.

Kıç güvertesindeki Kaptan Crauwels, tırabzanlara tutunup aşağıdaki adamlarına bakarken nereden başlayacağını bilemiyordu. Ne söylemesi gerektiğini biliyordu fakat bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Daha önce yüzlerce kez mürettebatına seslenmişti fakat bunu sadece yolculuğun başında, bir kez yapmıştı. Bu iyi şans getiren bir konuşma, bir kutsamaydı ve dünyada yapılması en kolay olan şeydi. Bu farklıydı. Kelimeler boğazına takılıyordu. Sanki kan akıtıyorlardı.

Herkes toplandığında, "*Saardam* lanetlendi," dedi. "Hepimiz bu gemide neler olduğunu, karanlık sularda bizi neyin takip ettiğini biliyoruz."

Kalabalıktan huzursuz bir homurtu yükseldi.

"Hepiniz fısıltıları duydunuz mu?" Birçok kişi başını sallayıp mırıldandı, sadece birkaç boş yüz vardı. Çoğu kişi duymuştu, çok az kişi duymamıştı. Ve önemli olan bu değildi. Hepsi de onlara teklif edilen şeyin ne olduğunu biliyordu.

Crauwels rahatsızca kıpırdandı. Kendini, tükürdüğü kırık parçaları birleştirerek bir vazo oluşturmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Adamlarının önünde yüzü kızararak, "Bazı hatalar yaptım," diye itiraf etti. "Yanlış insanlara güvenip sizi hayal kırıklığına uğrattım fa-

kat şimdi, kendi seçimlerimizi yapmamız gerekiyor. Biz ne istiyoruz? Taşıdığımız soylular ya da o lanet olası silahşorlar değil. Sadece biz. Denizciler. Bir seçim yapmak zorundayız."

Bu konuda herkes aynı fikirdeydi.

"İhtiyar Tom'un bu gemide gezindiğini inkâr etmenin bir faydası yok. Bize karanlıkta, onun gücüne ikna olmamız için üç kötücül mucize gerçekleştireceğini söyledi. Bunlar, bu gemide onun bayrağını dalgalandırmamız ve korumasını kabul etmemiz için bize verilen üç şanstı." Mürettebat nefesini tutmuş onu izliyordu. "Bütün mucizeler gerçekleşti. Geri geldiğinde, onunla pazarlık etmemiş olanları katledecek."

Kalabalıktan büyük bir korku çığlığı yükseldi.

Crauwels havaya atıp tutmaktan hoşlandığı o tuhaf metal diskini havaya kaldırarak, "Seçimimizi yapmamızın vakti geldi!" diye gürledi. "Genel Vali Jan Haan bunu bana, onu Banda Adaları'ndan çıkardığım zaman vermişti," dedi. "Ve hepiniz orada neler olduğunu biliyorsunuz."

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi: "Katliam! Kıyım! Kasaplık!"

"Hepimiz gurur duymadığımız işlerden para kazandık ama zaten Şirket hep böyle çalışır, öyle değil mi? Çok az şey karşılığında çok fazlasını isterler. Oradaki soylular sürekli bizim emeklerimiz üzerinden daha da zengin oluyor ve ben bundan bıktım."

Kalabalık, "Kaptan! Kaptan!" sesleriyle inledi.

Elindeki diski kalabalığa fırlattığında, denizciler onu almak için birbirlerini ezdi. Crauwels onun yerine avucuna aldığı hançerini havaya kaldırdı.

"İhtiyar Tom, ona olan bağlılığımızı kanıtlamamız için bizden bir iyilik ve kan istiyor," dedikten sonra hançerini avucunun üzerinden geçirdi. "Yaptığımız iyilik, ona hizmetimiz. Beyler, yeni bir efendinin mürettebatı olmaya hazırsanız hançerlerinizi çıkarın. Bu yeni efendi bizi tüm bu sorunlardan kurtaracak, bizden korkunç şeyler yapmamızı isteyecek ama en azından bunun karşılığını cömertçe ödeyecek."

Yüzlerce hançer havaya kalktı, yüzlerce avuç kesildi.

Her yanda kan akıyordu.

"O hâlde her şey çözüldü," dedi Crauwels. "Artık İhtiyar Tom'un bayrağını dalgalandırıyoruz ve onun sesini dinleyeceğiz."

Bir anda sırtı geriye doğru büküldü ve göğsünün ortasında bir kılıç belirirken ağzından kan püskürdü.

Kalabalık öfkeyle inledi; hançerlerini kınlarından çıkarıp kıç güvertesine doğru ilerlemeye başlarlarken Crauwels'in bedeni yere düşüp arkasındaki Jacobi Drecht'i ortaya çıkardı.

Drecht, "Silahşorlar, ateş!" diye bağırdı. Karmaşa her yere hâkim oldu. Güvertede silahlar ateşlenmeye başladı ve denizciler çığlıklar atarak yere düştü.

Drecht yan gözle Isaack Larme'ın elinde bir bıçakla ona doğru yaklaşmakta olduğunu gördü.

Kılıcını Larme'ın göğsüne doğru savurdu fakat Arent cüceyi geri çekip kılıçtan kurtardı. Pipps, Arent'in arkasına saklanmıştı; sorun çözücü, onun gölgesinde daha da ufak tefek görünüyordu.

Arent, dövüşün gürültüsünün üzerinden, "Ne yapıyorsun, Drecht?" diye bağırdı.

"Bu gemiyi İhtiyar Tom'a teslim edemem!"

Arent ilk kez onun gerçekten kim olduğunu görerek, "O silahşorlar, Kaptan konuşmasına başlamadan çok öncesinden beri yerlerini almıştı!" diye haykırdı. "Bu bir isyan!"

"Ben Genel Vali'ye söz verilen serveti istiyorum," dedi Drecht. "Kendi çocuklarımın iyi bir geleceğe sahip olabilmeleri için, yataklarında uyuyan çocukları katlettim. Artık uyumuyorum, Arent. Uyuyamıyorum. Şimdi de sahip olmak için çok büyük bir bedel ödediğim şeyi istiyorum."

Metallerin birbirlerine çarparken çıkardığı seslerden kendini korumak için kulaklarını kapayan Sammy, "Peki bunu elde ettiğinde, gemiyi kim kullanacak?" diye sordu.

"Bizi eve götürmeye yetecek kadar denizcinin hayatta kalmasını sağlayacağız."

Aşağıdaki kalabalığın içinde vahşice ilerleyen silahşorlara bakan Sammy, "Tabii buna izin verirlerse," dedi.

Arent'e bakan Drecht, Crauwels'in kanını yüzünden silmeye çalışırken onu daha da yaydı. "Bizim yanımızda mısın, Arent? Bunu şu an söylemen gerekiyor."

"Ben yolcuların yanındayım," diye bağırdı Arent. "Adamlarını onlardan uzak tut."

Arent, Sammy'nin ayaklarını yerden kesip onu aşağıdaki güverteye bıraktı, sonra da onun ardından tırabzanların üstünden aşağı atladı. Silahşorlar merdivenlerin bitimine yakın bölgede yerlerini almış, dalga dalga üzerlerine gelen öfkeli denizcilerle savaşıyordu. Bir an için denizciler silahşorlar karşısında üstünlüğü elde etmiş gibi görünse de fakat bu uzun sürmeyecekti. Silahşorlar aynı anda iki denizciyle savaşabilecek güçteydi ve atlattıkları fırtına denizcilerin gücünü tüketmişti. Düşmanları tükenmeden çok önce bitap düşeceklerdi.

Gemi sarsılıp hepsinin sendelemesine sebep oldu.

Saardam, onu yönlendiren kimse olmadan suda yol alıyordu. Döğüşün arasındaki boş alanlarda ilerleyen Arent ve Sammy, Larme'ı tırabzanlara dayanmış, elindeki bıçakla silahşorların kasıklarını yaralarken buldu.

Elindeki bıçağı düşürmesini sağladıktan sonra Arent, cücenin elini tutup avucunun içine baktı. Elinde yara izi yoktu.

Kavganın gürültüsünün üzerinden, "Sen İhtiyar Tom'a hizmet etmiyor musun?" diye bağırdı.

"Ben *Saardam*'a hizmet ediyorum," dedi Larme. "Diğer her şeyin canı cehenneme."

Bir silahşor çığlık atarak üzerlerine saldırdı. Arent onu gömleğinden yakalayıp suya fırlattı.

Larme'ın yanında diz çöken Sammy, "Geminin kontrolünü ele geçirebilirsek, mürettebatı bizi tekrar Batavia'ya götürmeye ikna edebilir misin?" diye sordu.

Larme, "Bu, kaç denizcinin hayatta kalacağına bağlı," diyerek cevap verdi. "Ama daha iyi bir planım yok. Sizin adamlarınız nerede?"

"Emin değilim ama ben alt güverteye iniyorum," dedi Arent.

Başka bir şey söylemedi ve buna gerek yoktu. Herkes, kendilerini savunacak güce sahip olmayan insanlar için bir savaşın ne anlama geldiğini bilirdi. Kan döküldüğünde, geriye hiçbir günah kalmazdı. Bu adamların bir kısmının çoktan, kendilerine farklı bir eğlence arayarak aşağı yöneldiğine şüphe yoktu.

Bir denizci tırabzana tırmanarak kıç güvertesine çıkmayı denedi fakat Drecht kılıcını onun gözüne saplayarak tekrar aşağıdaki kalabalığa doğru itti.

Larme başıyla Drecht'i işaret ederek, "O hayatta olduğu sürece bu gemiyi kontrolünüz altına almanızın imkânı yok," dedi.

"Aklını başına toplayacaktır," dedi Arent. "Fakat..."

Ahşap çatırdadı ve güverte patladı; mızrak gibi bir kaya yukarı doğru uzanıp ana direği devirdi ve yoluna çıkan herkesi parampar-ça etti. Havada elmaslar uçuştu; üzerlerine altın zincirler ve kupalar yağmaya başladı.

Karanlık sular bir el gibi yukarı uzanıp Arent, Sammy ve Larme'ı soğuk denizin içine doğru çekti.

Okyanusun gümbürtüsü Arent'in kulaklarına doldu.

Bir şey onu dürttüğünde inleyip kırpıştırarak gözlerini açtı. Gün doğuyordu ve gökyüzü üzerinde gri bir levha gibiydi. Hareket etmeye çalıştı fakat vücudu tahtadan yapılmış gibiydi. Üzerinden su damlayacak kadar ıslaktı ve giysileri tuzdan kaskatı kesilmişti.

Silahşor Eggert ve Thyman'ın siluetlerini gördü; biri ayakta dururken diğeri diz çökmüş onun omzunu sarsıyordu.

Ayakta duran Thyman, "Ee?" dedi.

Eggert, "Nefes alıyor," diye yanıt verdi.

Arent yan dönüp boğazı tahriş olana kadar deniz suyu kustu.

Ağzını silip bulanık gözlerle etrafına baktı.

Üzeri yosunla kaplı, çakıllardan oluşan bir sahilde karaya vurmuştu; dalgalar ileri geri hareket ediyor, ayak bileklerine ulaşıyordu. Mor ve turuncu mercan kayalıkları parmakları andıran kayalarla kaplı sahile doğru uzanıyor, aralarında gidip gelen su havaya püskürüyordu.

Saardam körfezin karşısındaki küçük bir adada karaya oturmuştu. Sivri bir kaya onu altından bir mızrak gibi delmiş, güvertelerini parçalamış ve bel bölgesinden yukarı çıkmıştı.

Kulaklarındaki deniz suyunu boşaltan Arent, "Sara Wessel'i gördünüz mü?" diye sordu. "Ya da Sammy Pipps'i?"

Arent başını umutsuzca sağa sola çevirerek sahilde onları görmeye çalıştı. Körfeze yayılmış otuz civarında kazazede ve sığ suyun üzerinde yüzen çok daha fazla ceset vardı. Kayalar tarafından parçalanmışlardı, suyun üzerindeki kırmızı kan lekeleri, yaralandıkları yerleri işaretliyordu.

Anneler çocuklarına sarılmış, kaybettikleri insanlar için ağlıyor ya

da onları bulma umuduyla bağırıyor, erkekler suyun üzerinde batıp çıkan erzakları toplamaya çalışıyor, yakalayabildikleri her şeyi tutuyor, yakalayamadıkları için diğer insanlarla tartışıyorlardı.

Üç silahşor, ellerinden kurtulmaya çalışan bir denizciyi tutarken dördüncüsü onu karnından bıçakladı. Başka silahşorlar da kıyı boyunca gezinerek, kılıçlarını nefes alsın almasın, gördükleri bütün denizcilere saplıyordu.

Uçurum Arent'in sağına doğru yükseliyor, körfezin çizdiği yay sol tarafında kalanları gizliyordu. Adanın merkezi sık bir ormanla kaplıymış gibi görünüyordu ve bu orman, düzensiz, kırmızı çalılarla resiften ayrılıyordu.

Arent etrafta arkadaşlarına dair hiçbir iz göremiyordu.

"Pipps'i görmedim. Yaşıyorsa Askeri Kaptan Drecht'le birlikte kamptadır," dedi Thyman.

Sendeleyerek ayağa kalkan Arent, "Yani Drecht yaşıyor," dedi. "Elbette yaşıyor."

Eggert, "Gemiyi terk etme ve Sara'yla ailesini gemiden ayrılan ilk filikaya bindirme emrini o verdi," dedi. "Hepsi kamptalar."

Eggert karamsar bir ifadeyle, "Pipps'i bulmak konusunda çok umutlanma," dedi. "İhtiyar Tom yumruğunu üzerimize fena indirdi. Neredeyse herkes öldü."

Arent bunun, Emily de Haviland'ın kendi Şeytanbilimi kitabına çizdiği ada olduğunu düşündü. Bileğinde bir yara izi olarak taşıdığı, İhtiyar Tom'un sembolünün kaynağı olan ada. Tam da İhtiyar Tom'un söz verdiği gibi, *Saardam*'ın yolcuları ve mürettebatı katledilmiş ve geri kalanlar buraya getirilmişti.

Kendini yaşlı kemikler kadar zayıf hisseden Arent sahil boyunca ileri geri yürüyüp, üç haftalık deniz yolculuğundan sonra bacaklarını tekrar karada olmaya alıştırdı.

O âna kadar, hayatın ona indirebileceği darbelerin hepsiyle karşılaşmış olduğunu düşünüyordu fakat kader onu bir kez daha aptal durumuna düşürmüştü. Tüm bedeni biçimsiz kesiklerle kaplıydı ve kaburgaları o kadar kötü sızlıyordu ki dik durmakta zorlanıyordu. Çenesindeki dişler sallanıyordu.

Yüz kişinin ayakları altında ezilmiş ve bir şekilde aralarından kurtulmayı başarmış gibi hissediyordu.

Su kayaların arasında hızla ilerliyor, sivri resif kayalıklarını, ölüleri ve ölmekte olanları örtüp geri çekiliyordu. Arent her zaman mucizelerin, tüm umudunu kaybettiğin anda gerçekleşen şeyler olduklarına inanmıştı. Mucizeler, ışıldayana kadar parlatılmış, tam da onlara ihtiyacın olduğu anda önüne çıkan şans parçacıklarıydı.

Bu bir mucize değildi. Kendini mezbahadan kaçmayı başarmış fakat doğrudan mutfağın içine dalmış bir domuz gibi hissediyordu.

Thyman şüpheli bir tavırla, "Seni öldürmek imkânsız, öyle değil mi?" dedi. "Bütün o şarkılar doğruymuş."

Arent boğuk bir sesle, "Kamp nerede?" diye sordu. Eggert kıyıda, sol tarafı işaret etti.

Arent sızlayan kaburgalarını kollarıyla sardıktan sonra onun işaret ettiği yönde ilerlemeye başladı. Gri gökyüzü, gri okyanusun üzerinde baskı oluşturuyor, ısı sürekli artıyordu; durmadan yağan yağmurun ısısı da gitgide artıyor ve Arent'in kendini, rüzgârın idrarına maruz kalıyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Gördüğü her cesedin üzerine eğilip, Sara'nın kızıl buklelerini görme korkusuyla yüzünü inceliyordu. Sammy'yi baygın hâlde, kuş dışkısıyla beyaza boyanmış bir uçurumun gölgesinde buldu. Uzun gagalı deniz kuşları kayalardaki oyuklara yaptıkları yuvalarına girip çıkıyordu. Sammy arkası Arent'e dönük hâlde, yan yatıyordu. Titrek olsa da hâlâ nefes alıyordu. Önceki gece üzerine giydiği şık giysiler paramparçaydı ve ince bedeni gözler önündeydi. Birçok yaradan kan akıyordu ve rengi, solgun, titreyen teninin üzerinde insanın paniğe kapılmasına sebep olacak kadar canlı bir kırmızıydı.

İki silahşor yanına gelip kılıçlarını kınlarından çektiler.

Acıyla irkilen Arent ayağa kalktı.

"Hemen buradan gidin," diye bağırdı.

Etraftan yardım bulmaya çalışıp bunu başaramayınca, Arent'in yanından uzaklaştılar. Arent gözden kaybolana kadar silahşorları izledi, sonra tekrar yere çöküp elinden geldiğince hızlı Sammy'nin yanına gitti ve onu gördüğünde homurdandı.

Sammy'nin yüzünün yarısı bir mercan kayası tarafından parçalanmış ve sağ gözünü de çıkarmıştı.

Yüzünü buruşturan Arent eğilip onu yerden kaldırdı. Kaburgalarında hissettiği acı neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine sebep olacaktı. Bir an için nefes almakta bile zorlandı; sonra dişlerini sıkıp yürümeye başladı.

Attığı her adım işkence gibiydi fakat ona ihtiyacı olan insanlar söz konusu olduğunda acısının bir önemi yoktu. Sammy fena yaralanmıştı ve Arent'in Sara ve Lia'yı bulması gerekiyordu. Ayaklarını yerden kaldırmakta bile zorlansa da ilerledi.

Çığlıklar atan bir denizci koşarak onlara doğru ilerliyordu; peşindeki iki silahşor kurtlar gibi üzerine atlayıp onu ölene kadar defalarca bıçakladı. Kana bulanmış silahşorlar gülerek ayağa kalktı ve kendilerine yeni bir av bulmak için uzaklaşmadan önce Arent'e aç gözlerle baktılar.

Arent onların bu işten vazgeçmeyeceğini düşündü. Kıyı bir sürü yaralı ve ölü denizciyle doluydu.

Sammy Arent'in kollarında kıpırdanıp yutkundu. Tek gözü arkadaşına odaklandı. Zayıf bir sesle, "Geceyi bir öküzle birlikte geçirmiş gibi görünüyorsun," dedi ve bu Arent'in acıyla gülmesine sebep oldu.

Arent buna, "Bunu yapan tek kişinin annen olmasını istemedim," diyerek cevap verdi. "Sana yardım edecek birilerini bulacağız."

"Neler..." Öksürdü. "Neler oldu?"

"Herkes birbiriyle dövüşürken bir adada karaya oturduk."

Sammy, Arent'in gömleğini kavradı. "En azından..." Her sözcüğü zorlanarak söylüyordu. "En azından iyi bir ada mı?"

"Hayır," dedi Arent. "Sanırım İhtiyar Tom'un yaşadığı adadayız."

Sammy bu cevaptan tatmin olmuş hâlde, "Ah!" dedi. "En azından artık onu aramamız gerekmeyecek."

Sammy'nin gözleri kapandı ve başı gevşedi. Arent korkuyla ona baktı fakat hâlâ nefes alıyordu.

Bir dakikadan kısa süre sonra derme çatma bir kampa ulaştılar. Arent'in kolları titriyordu ve nefes almak da gitgide zorlaşıyordu.

İlk gördüğü şeyin sahilde, Dorothea'nın gözetiminde suyun üstünde taş kaydıran Marcus ve Osbert olması onu rahatlattı. Darma-

dağın saçları dışında, kazadan herhangi bir yara almadan kurtulmuş gibi görünüyorlardı.

Isaack Larme bir fıçının üzerine çökmüş, suyun üstünde bir batıp bir çıkan erzak sandıklarına, hain gemisinin ona fırlattığı hakaretlermiş gibi, çatık kaşlarla bakıyordu. Jacobi Drecht sığ suyu etrafa saçarak sandıkları ve varilleri toplayıp onları yağmurdan korumak için ağaçların altına yığmaya çalışan silahşorlarına emirler yağdırıyordu. Etraflarında, içleri hazinelerle dolu düzinelerce sandık vardı.

Arent'i gören Isaack Larme, ayaklarını yere vurarak ona yaklaştı. "Yüzlerce kişi öldü ve sen neredeyse hiç yara almamış hâlde, karşımda duruyorsun. Görünüşe bakılırsa Tanrı'nın henüz seninle işi bitmemiş."

Arent, "Sammy benim yerime de yaralandı," diye yanıtladı.

Drecht başını eğip onu selamladı. Sakalı ve üzerindeki kırmızı tüy kaybolmuş olsa da şapkası da kazadan kurtulmuştu. Sağ kulağının bir parçası eksikti ve parmaklarından biri, hiç de doğal olmayan bir pozisyonda duruyordu. Ne yazık ki kırık, dövüşürken kullandığı elinde değildi.

"İyi olmana sevindim; en kötüsünden endişelenmiştim," dedi.

Arent bakışlarını Drecht ve Larme arasında gezdirdi. "İkinizin birbirinizi öldürmeye çalışmadığını görmek beni şaşırttı."

Drecht, "Kazadan sonra, mümkün olduğunca çok yolcuyu filikalara bindirebilmek için ateşkes talep ettim," dedi.

Larme, "Peki adamlarının sahilde katlettiği denizciler ne olacak?" diye çıkıştı.

Drecht içten bir tavırla, "Sadece yaralı olanları öldürüyorlar," dedi. "Bunu konuşmuştuk. Yaşayanlara yetecek kadar bile erzağımız yok. Yiyecekleri neredeyse ölmüş olanlara vererek ziyan edemem." Mavi gözleri, Arent'in kollarındaki Sammy'ye döndü. "Nefes alıyor mu?"

"Evet ve onu sana vermeyeceğim," dedi Arent. "Sara'yı gördün mü?"

Drecht, "Onu filikaya kendi ellerimle bindirdim," dedi. "Yaralılara yardım ediyor. Gel, seni ona götüreyim."

Drecht koyun kıvrımını takip ederek onu çakılla kaplı sahil boyunca ilerletti. Larme arkalarından geliyordu.

Arent, "Karaya oturduktan sonra ne oldu?" diye sordu.

Dudakları gerilen Drecht, "Tanrı tarafını seçti," dedi. İçinden mızrak gibi yükselen sivri kayayla, *Saardam*'ın enkazına baktı. Geminin orta kısmında devasa bir çatlak giderek genişliyor, keresteleri denizin sonsuz saldırısı altında titriyordu. Arent aynı şekilde, vücutları parçalanmış olsa da hâlâ nefes alan, ısı bedenlerini terk ederken titreyen insanların ölümünü de izlemişti. Bu, özellikle de bu kadar muhteşem bir şey için aşağılayıcı bir sondu.

Drecht, "Denizcilerin çoğu hâlâ bel ve alt güvertedeydi," diyerek konuşmaya devam etti. "Gemiyi delen kaya onların neredeyse hepsini öldürürken benim adamlarıma hiç zarar vermedi. İhtiyar Tom'un takipçileri hezimete uğratıldı."

Drecht'in sesindeki zafer dolu ses tonu karşısında çok öfkelenen Larme, "Onlarla birlikte bir sürü iyi adam da öldü," dedi.

Larme onları, içi yarısı mahvolmuş bedenler ve inlemelerle dolu büyük bir mağaraya soktu. Mağara adanın derinliklerine doğru uzanıyordu ve içinden, uyuklayan bir canavarın nefesi gibi, tuzlu bir esinti geliyordu.

İçeride yirmi civarında insan vardı ve hiçbiri kazayı ucuz atlatmamıştı. Kırık kollarını destekliyor, kırık bacaklarının üzerinde sekerek ilerliyorlardı. Yaralı, üzgün ve solgunlardı; yüzleri kurumuş kanla kaplıydı ve gözleri, kafa karışıklığı ve acıyla bulanıktı.

Arent boş bir yer bulup, bir bebeği beşiğine yatırır gibi Sammy'yi bıraktı, sonra Sara'yı aramaya başladı. Sara elinde bir cep çakısıyla yaralıların arasında dolaşıyor, bir elma yığınının içindeki kurtları ayıklıyormuş gibi sakin bir tavırla yaralı bedenlerden kıymık parçalarını çıkartıyordu.

Drecht, "Bir kurtarma botu yapılmasını sağlayacağım," dedi. "Batavia'ya sadece üç hafta uzaklıktayız. Fırtına bizi rotamızdan epeyce uzaklaştırdı fakat dost bir gemi bulabileceğimiz konusunda oldukça umutluyum." Larme bu plan karşısında alaycı bir tavırla güldü ama Drecht onu duymazdan gelip konuşmaya devam etti. "Kimlerin hayatta kaldığını saptadığımızda, buradan kurtulmak için neler yapabileceğimize karar vermek için bir konsey kuracağız. İkinizin de bu konseyin bir parçası olmanızı istiyorum."

"Evet, bu iyi bir fikir," dedi Arent.

"O hâlde buradaki işin bittiğinde gelip beni bul."

"Arent!" Arkasına döndüğünde havada uçuşan kollar, bacaklar ve kızıl saçlarla karşılaştı; Sara yüzünü aşağı doğru çekip onu öptü. Bu, umutsuz ve tutkulu bir öpücüktü ve bir adama kendini, daha önce hiç öpüşmemiş gibi hissettirebilirdi.

Sammy bir keresinde ona, aşkı fark etmenin en kolay şey olduğunu çünkü başka hiçbir şeye benzemediğini söylemişti. Kendini saklayamaz, başka kılıklara giremez, uzun süre fark edilmeden kalamazdı. Arent o âna kadar onun gerçekten ne demek istediğini anlayamamıştı.

Sara onun yanaklarını okşadı. "Öldüğünü sandım." Arent büyük bir rahatlama ve neşeyle onu kendine doğru çekti ve kendi bedenine dayanan bedeninin sıcaklığını hissetti. Kaburgaları çığlık atıyordu ama bu hiç umurunda değildi.

Arent dikkatli bir tavırla mağaranın içini gözden geçirirken, "Peki Lia ve Creesjie... Onlar..." diye sordu.

Sara, "İkisi de filikalarla geldi. Yaralıları tedavi ediyorlar," deyip onların Isabel'le birlikte giysi parçalarını yırtıp bandajlara dönüştürdükleri karanlık köşeyi işaret etti.

Arent'e daha sıkı sarıldı.

Ne kadar böyle kaldıklarını ikisi de bilmiyordu ama sonunda Sara geri çekilip iki elini onun göğsünün üzerine yerleştirdi ve sevgiyle yüzüne baktı. Sonra Sammy'yi gördü.

Diz çöküp gözünü ve diğer yaralarını incelemeye başladı.

"O iyileşecek mi, Sara?"

"Elimden geleni yapacağım fakat sorunun yaralar olduğunu sanmıyorum. Drecht erzaktan tasarruf etmek için yaralıları öldürüyor."

"Sammy'ye dokunmayacağına yemin etti."

Uzaktaki Askeri Kaptan'a bakan Larme, "Evet, Crauwels'in göğsüne bir kılıç saplamayacağına da yemin etmişti fakat yine de yaptı," dedi. "Ve bunun sadece yaralılarla sınırlı kalacağını düşünme. Yaşayanları besleyememeye başladığında, işe yaramaz bulduğu herkesi öldürmeye başlayacak ve ben, bir cücenin bu sıralamada nerede olduğunu gayet iyi biliyorum."

Arent içinde bir yorgunluğun yükseldiğini hissetti. Bu hiçbir za-

man sona ermeyecek miydi? Hiçbir zaman birbirlerini katletmeyi bırakmayacaklardı. İsyandan sonra Jacobi Drecht, yüzündeki kanı silmek için bile mola vermemişti. *Saardam*'da geçirdiği ilk gecede Askeri Kaptan onlara şeytanlara inanmadığını çünkü insanların kötülük yapmak için şeytanlara ihtiyacı olmadığını söylemişti. Arent bunun bir şikâyet olduğunu düşünmüştü fakat şimdi aslında bir itiraf olduğunu anlıyordu. Drecht sadece kendi içine bakıp onlara orada gördüğü şeyi söylemişti.

Arent neredeyse gülecekti. İhtiyar Tom onları buraya işkence etmek için getirdiyse, kendi hâllerine bırakması yeterliydi. Onlar bu işi, üstelik hiçbir ücret istemeden ve diğer tüm şeytanlardan iki kat hevesle yapacaktı.

İçini çekti. "Benden ne istiyorsun, Larme?"

"Drecht'i öldürmeni istiyorum, seni aptal pislik. Ve bunu hemen yapmanı istiyorum."

"Bu bir işe yaramaz," dedi Arent. "Drecht, silahşorları hizada tutan tek şey. O ölürse geride kalanlarımız da uzun süre yaşayamayız."

"O hâlde onun adamlarını kontrol altına almalıyız," dedi Sara.

Suyun kenarında erzakları toplayan silahşorlara bakan Arent, "Evet," dedi. "Bu ne kadar zor olabilir ki?"

Arent mağaradan çıkıp derme çatma kamp alanına döndü. Ağaç gölgelerinin altında küçük ateşler yakılmış, etrafları üzerlerini kurutmaya çalışan yolcularla çevrilmişti. Yağmur daha çok bir sis gibi görünüyordu fakat altında birkaç dakika geçirmek, üzerinden su damlayacak kadar ıslanmaya yetiyordu.

Silahşorlar cesetleri yığınlar hâline getirirken diğerleri ellerinde işe yarar nelerin kaldığını öğrenmek için kurtarılan sandıkların kapaklarını kaldırıp içlerine bakıyordu. Buldukları şeyleri memura söylüyorlardı ve o da yeni malzemeleri listeye ekliyordu. Arent'i gören memur, ona küçük bir selam verdi.

"Bir sandık salamura koyun eti."

"İki sandık çivi."

"Üç fıçı bira."

"Dört testi brendi."

"İki sürahi şarap."

"İçyağı ve sicim."

"Nacaklar, çekiçler ve uzun çiviler."

Arent bunların kimsesiz bir serserinin hazinesine benzediğini düşündü. Birkaç hafta bile değil, ancak birkaç gün hayatta kalmalarını sağlayabilirlerdi.

Enkazdan dönen iki filika suyun üzerinde ilerliyordu. Görünüşe bakılırsa Drecht, *Saardam*'da kalan son malzemeleri ve hazineleri getirmeleri için adamlarını gemiye göndermişti.

Arent ve Larme, Drecht'i denizin sürüklediği bir tahta parçasının üstünde, şapkası yağmurla ıslanırken ayaklarını bileklerinden çaprazlamış hâlde otururken buldu.

Arent ona, "Konseyin nerede?" diye sordu.

Drecht üzerinde biriken yağmur suyunu boşaltmak için şapkasını kımıldatıp, "Konsey biziz ve sen şu an burada olduğuna göre, toplandığını söyleyebiliriz," dedi.

Kaşlarını çatan Arent, "Herkesin fikrini almalıyız," dedi. "Geriye az sayıda insan kaldı ve bu meseleler hepimizi etkiliyor."

Larme öksürdü. "Bu konuda kararını vermeden önce söyleyeceklerini dinlemen gerekiyor."

Drecht buz gibi gözlerini Arent'in üzerinde sabitledi. "Kurtardığımız malzemeler bizi kuru ve sıcak tutmak için yeterli, fakat çivi yiyip zift içmeyeceksek, geceleri boş mideyle uyuyacağız." Pembe dilini tuzlu dudaklarının üzerinden geçirdi. "On dokuz silahşor hayatta kaldı. Yirmi iki denizci ve sen de dahil kırk yolcu. "Hepsini beslememiz imkânsız, yani kaynaklarımız konusunda zor kararlar vermemiz gerekecek."

İmalı gözlerle onlara bakıp, söylediklerinin ağırlığının anlaşılması için bir süre bekledi.

"Emrim altındaki silahşorlar, katiller ve yankesicilerden oluşuyor fakat hayatta kalmak konusunda becerikliler ve hem avlanmayı hem de iz sürmeyi biliyorlar. Bizi hayatta tutacak adamlar bunlar. Üzerlerinde tam bir kontrole sahip olduğumu söyleyemem, özellikle de yiyecek azalmaya başladığında. Er ya da geç, onlara verilmesini beklemektense alabildikleri her şeyi almaya karar verecekler. Burada atabileceğimiz en akıllıca adım, itaatleri karşılığında onlara istedikleri şeyleri vermemiz olur."

Drecht, ormanlık alanın başlangıcında yakacak toplayan kadınlara baktı.

Arent öfkeyle, "Onlara ödül olarak tecavüz hakkı vermeyi düşünüyorsun," dedi.

Drecht hemen, "Evli ya da nişanlılarsa, hayır," dedi. "Bu Hıristiyanlığa uygun olmaz. Haydi ama sağduyunun sesini dinlemelisin, Arent. Sara'yla aranızda bir bağ var, bunu kendi gözlerimle gördüm. Ona ve Lia'ya dokunulmayacak. Ve sen Isaack, istediğini seçebilirsin."

Arent midesinin bulandığını hissetti. İhtiyar Tom kazanmıştı. Amacı *Saardam*'da yolculuk eden herkesin içindeki en kötü yanları

ortaya çıkarmaktı ve işte sonunda bunu başarmıştı. Artık pazarlık etmesine bile gerek yoktu. İnsanlar kendi günahlarını ve kendi ödüllerini icat etmeye başlamıştı bile.

Sert bir tavırla, "Peki ya Creesjie Jens?" diye sordu. "Herhalde büyük bir fedakârlık yapıp onunla sen evleneceksin."

Drecht mesafeli bir sesle, "Benim Drenthe'de bir karım var. Yenisine ihtiyacım yok," dedi.

Arent, "Bu konuda sen ne düşünüyorsun, Larme?" diye sordu.

Larme kötülük dolu gözlerle onlara bakarak, "Ne fark eder ki?" diye sordu. "Zaten bir avuç denizcim kaldı. Çoğu yaralı ve hiçbiri silahlı değil. Endişelenmemiz gerekenler, onun silahşorları. Burada olma sebebim sadece her şeyin adilmiş gibi görünmesini sağlamak."

Arent, "Ama sen ne düşünüyorsun?" diye ısrar etti.

Larme öfkeli gözlerle Drecht'e bakarak, "Bunun hayatımda duyduğum en aşağılık şey olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ve biz ne söylersek söyleyelim, bunu yapacak."

Drecht hiç utanmadan, "Larme haklı," dedi. "Güç benim elimde, yani yetkili kişi benim. Bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu biliyorum. Yolcular sana saygı duyuyor, Arent. Bu açıklamayı yaparken senin yanımda olman, işimi çok kolaylaştırırdı."

"Peki ya hayır dersem? O zaman nerede duracağım?"

"Yeterince akıllıysan, kılıcımdan olabildiğince uzakta."

Birbirlerine bakıp *Saardam*'a bindikleri ilk sabah oldukları noktada olduklarını fark ettiler, ikisi de önce kimin geri çekileceğini görmek için bekliyordu.

Arent ağırbaşlı bir tavırla, "Ben Sara ve Lia'yı korumam altına alıyorum," dedi. "Isaack da Creesjie'yle evlenmeyi ama ona dokunmamayı kabul etmeli. Onu adamlarının eline bırakamam."

Eski Askeri Kaptan, bir kandırmaca izi arayarak Arent'in yüzünü inceledi fakat Arent yıllardır Sammy'nin dikkatli bakışlarına maruz kalmaya çok alışıktı. Drecht onun yüzünde sadece öfkeli bir rıza ifadesi gördü.

Drecht elini uzatıp, "Onurun üzerine yemin eder misin?" diye sordu.

Arent onun uzattığı eli sıkıp, "Evet," dedi.

Keyiflendiğini gizlemeyi başaramayan Drecht, rahatladığını gösteren uzun bir nefes verdi. "Bu konuşmayı yapmak için sabırsızlanmıyordum, Arent ama mantığın sesini dinlediğine memnunum. Bütün malzemeleri güven altına aldığımızdan emin olmalıyız. Bu işi hallettiğimizde yolculara planımızdan bahsedebiliriz. Bunu yarın sabah, çok az yiyecekle geçirilen bir gece, yolculara gerçekten neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda bir fikir verdikten sonra yapmamızı öneriyorum."

Ayrılmadan önce Arent, "Bundan önce, bir şeyin daha hallolması gerekiyor," dedi Arent. "Sammy'nin de o kurtarma botunda olmasını istiyorum."

Larme dişlerinin arasından bir nefes aldı. "Bu çok aptalca bir istek," dedi. "Adını anmaya değecek yön bulucumuz kalmadı. O gemiye binecek kişilerin, çok az yiyeceği olacak ve yön bulmak için bir kerteriz noktaları da olmayacak. Havanın iyi olmasını ve şanslı olmayı dileyecekler fakat bu yolculukta ikisiyle de pek karşılaşmadık."

"Sammy'nin yaraları çok ağır. Burada kalsa da ölecek, yola çıksa da. Onun buradan uzaklaşmasını ve en azından bir kurtuluş şansı olmasını istiyorum."

Drecht, "İstediğin buysa, öyle olsun," dedi. "Buna kimsenin karşı çıkacağını sanmam. Larme, kurtarma botu için mürettebat toplama işini sana veriyorum."

Larme saldırgan bir tavırla, "Tabii," dedi. "Lanetli bir botta bir yer bulmak için insanların birbirleriyle yarışacağını düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bu yüzden de bu, hangi adamlarını ölüme göndermeye istekli olduğunu düşünmeye başlaman gerektiği anlamına geliyor." Yüzü çok ciddiydi. "Artık kumanda bizde, beyler. Vereceğimiz kararların hepsi çok zor olacak."

Sara yorgun bir tavır ve derin bir tatmin hissiyle, parmaklarına bakarak mağaradan çıktı.

Üç hafta önce *Saardam*'a bindiğinde üzeri adabımuaşeret kuralları, içi nefretle yüklüydü ve neredeyse kim olduğunu unutmuştu. Ama fırtınanın dehşetiyle İhtiyar Tom'un işkenceleri arasında bir yerde, bir örtünün altında bekleyen tozlu bir aynayı bulur gibi kendisini yeniden keşfetmişti. Tüm bu felaketlerin ortasında, kendini hatırlayabildiği hayatı boyunca olduğundan çok daha mutlu hissediyordu. Son birkaç saattir sahip olduğu tedavi becerilerini, bunu yapamayacağını söyleyen kimse olmadan ya da haysiyetine bir saldırıyla karşılaşmadan kullanabilmişti. Herkesin içinde Arent'i öpmüştü. İstediği yere gidebiliyor, istediği her şeyi söyleyebiliyor ve onu azarlamak zorunda kalmadan Lia'nın istediği kadar zeki olmasına izin verebiliyordu.

Amsterdam'a döndüklerinde bunların hiçbirine sahip olmayacaktı.

Askeri Kaptan Drecht, Ahmak'ın planlarını ele geçirmişti, yani Sara'nın elinde, özgürlüğünü satın alabileceği bir şey kalmamıştı. Muhtemelen Lia onları tekrar çizebilirdi ama bunun için yıllarca çalışması gerekirdi ve buna ayıracak zamanı olmayacaktı. Lia evlilik yaşına gelmişti ve Sara'nın babası hemen ona bir koca adayı bulacaktı.

Sara, ancak eşlikçilerle birlikte gidebildiği üç mekânda yaşamaya başlayacaktı ve babası, daha önce hiç tanışmadığı bir aday listesinden müstakbel kocasını seçecekti. Bunu düşünmek, kendini denize bırakmak istemesine sebep oluyordu.

Sahil boyunca ilerleyen Arent aceleyle, "Sara," diye fısıldadı.

Sara arkasını döndü fakat yüzündeki gülümseme, Arent'in yüzündeki ciddi ifade karşısında hızla yok oldu.

"Sorun ne?"

Arent, "Hemen Lia ve Creesjie'yi bul," dedi. "Kötü haberlerim var."

Sara oyunbaz bir tavırla, "Bana hiç iyi haber getirdiğini görmedim ki," dedi. "Creesjie oğlanları uyutmaya çalışıyor. Mesele her neyse, ona daha sonra söylerim. Ama söyleyeceğin şeyi Isabel'in de duymasını istiyorum."

"Ona güveniyor musun?"

"Güveniyorum. Kız hamile, Arent. Her ne oluyorsa, o da bunun bir parçası olmalı."

Arent başıyla onayladı ve Sara hızla Isabel ve Lia'yı bulmaya gitti. Kimsenin onları izlemediğinden emin olduktan sonra onları ormanın başlangıcına doğru ilerletti ve kampın gözden kaybolmasına izin verdi. Ormanın içinde gizlendiklerinde, onlara Drecht'in planından bahsetti.

Sara tiksintiyle, "Genelev mi?" diye fısıldadı.

Yağmur sağanak hâlinde yağıyordu ve silahşorlar kurtardıkları kargo sandıkları için barınaklar kurmakla, avlanmak için sopaların uçlarını sivriltmekle meşguldü fakat aynı zamanda sahilde balık ağı ören bir grup kadına aç gözlerle bakıyorlardı.

Islak saçlarını gözlerinin önünden çeken Lia, "Bunu ne zaman yapacak?" diye sordu. Sırılsıklamdı ve titriyordu; üzerinde hâlâ *Saardam*'dan ayrılırken aldığı şal vardı. Ona verebileceği başka giysi olmadığı için Sara etrafını bir battaniye gibi sarmak zorunda kalıyordu.

Arent, "Planı yarın herkese açıklayacaklar," dedi. "Ve muhtemelen bunu yaparlarken, elleri kılıçlarının üzerinde olacak."

Isabel dehşetle elini karnının üzerine koydu.

Lia, "O hâlde hepimiz bu gece kaçmalıyız," dedi Lia. "Ormanda saklanabilir miyiz?"

"Benim fikrim de bu," dedi Arent. "Bu akşamüstü bir keşif gezisine çıkıp güçlendirebileceğimiz mağaralar bulup bulamayacağımıza bakacağım. Yolcuların arasında bu bilgiyi yayıp, onlara hazırlanmalarını söyleyebilir misin? Drecht, adamlarının emeğini ödüllendirmek için onlara biraz şarap dağıtmayı planlıyor. Onlar içkilerini içtiğinde, biz kaçacağız."

"Peki, sonra ne olacak? Bütün silahlar ve erzak Drecht'in elinde," dedi Sara. "Eninde sonunda bizi bulacak."

Sara'nın sesi umursamaz, tehlikeli bir öfkeyle yanıyordu.

Arent onu, "Savaşamayız, Sara," diyerek uyardı. "Bu, intihar olur."

Sara öfkeli bir sesle, "Bugün savaşalım ya da yarın ölelim. Arada ne fark var ki?" dedi.

Arent buna, "Çünkü bugün kaçarsak, yarın da kaçmayı başarabiliriz ve biri bizi kurtarmaya gelene kadar bunu yapmaya devam edebiliriz," diye yanıt verdi. "Hayatta kalmamız, kazandığımız anlamına gelmiyor. Bu, kaybettiğinde yaptığın şeydir. Ayrıca burası İhtiyar Tom'un adası. Bizi buraya getirmesinin bir amacı var, yani Sekizinci Lamba çok uzakta olamaz."

Bu, Sara'nın gözlerinin parlamasına sebep oldu. "Sence bir hayalet gemiyi ele geçirebilir miyiz?"

"Bize yaptığı bunca şeyden sonra, bence bizi Batavia'ya geri götürmek, bunu telafi etmek için yapabileceği en küçük şey."

Aralarında keyifli bir kıkırtı oluştu.

Uzakta bir yerde Drecht, Arent'in ismini seslendi. Ellerini ağzının etrafında birleştirmiş, sahil boyunca yürüyerek paralı askeri arıyordu.

"Gitmem gerek," dedi Arent.

Sara, "Bütün yolcuların bizimle gelmeyeceğini anlamalısın," dedi.

Arent şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Ne? Neden?"

"Bazıları ya bu onları etkilemediği ya da hayatta kalmanın bu bedeli ödemeye değeceğini düşündüğü için Drecht'in teklifinin adil olduğunu düşünecek."

"Anlayamıyorum."

Saçları yüzünün etrafında uçuşan Sara, "Çünkü hiçbir zaman bunu anlaman gerekmedi," dedi. "Merak etme, bunu yalnızca, kendimize yakın gördüğümüz kişilere söyleriz. Sadece, herkesi kurtarmayı başaramayacağımızı bilmen gerek."

Dürüst gözlerle birbirlerine baktılar. O gemide öleceklerine inanmışlardı. Şimdi de burada öleceklerine inanıyorlardı. Artık aralarında engeller ve sırlar yoktu. *Saardam* ellerinden bir sürü şeyi almıştı ama en azından bunları da ortadan kaldırmıştı.

Arent, "O zaman kimi kurtarabiliyorsak, onları kurtarırız," dedi.

Arent ormanın derinliklerine doğru ilerlerken yaşlı dallar yanaklarını çiziyordu. Tek bir yaprak bile kıpırdamıyordu, denizden esen rüzgâr bile bu kadar içerilere giremiyordu. Arent, Drecht'e avlanmaya gittiğini söylemişti fakat gizlice, yolcuları geçirebileceği bir kaçış rotası arıyordu. Her şey yolunda giderse, gece vakti gizlice kaçacaklardı fakat bir şeyler ters giderse, onları nereye sürükleyeceğini bilmek istiyordu. Burası İhtiyar Tom'un adasıydı. Onlar için planladığı şey bu ormanın içindeydi. Arent körlemesine ona doğru ilerlemek istemiyordu.

Adanın iç kısımları tuhaf ve karmaşıktı. Zeminde parçalanmış ağaç kökleri vardı ve bazı parçaları, bir canavarın parmakları gibi göğe doğru uzanıyordu. Etrafta yerden beline kadar yükselen devasa, kırmızı çiçekler vardı; hepsi de güçlü köklerin üzerinde tomurcuklanmıştı ve çiçekler, üzerlerine konan sinekleri yakalayabilecek kadar yapışkandı. Çiçek yaprakları kadar büyük kelebekler zarafetten uzak tavırlarla havada uçuşuyordu ve tabak büyüklüğündeki yapraklar onu güneşin ısısından koruyordu.

Zeminde yaşayan, görünmeyen yaratıklar hızla ilerliyor, pençeleri dallara tutunuyordu. Arent ormanda geçirdiği ilk saat boyunca duyduğu her sesin karnı aç, boğazına atlamaya hazır yaratıklara ait olduğunu düşünmüştü. Neredeyse koşarak sahile dönecekti fakat bu ilerlemeye devam etmesi gerektiğini gösteriyordu. Korku, karar vermekte kullanılmaması gereken bir duyguydu.

Yüzünden ter damlaları yuvarlanıyordu; hava o kadar nemliydi ki sanki dallara asılmış, aşağı sarkıyordu. Vücudu acı içinde olan Arent, nemli nefesler alıyordu.

Sara onun tek başına gitmesini istememişti. Bu kararını tartışmış,

karşı çıkmış ve onunla birlikte geleceğini söylemişti. Arent'in Sara'yı, tek başına gitmesinin daha hızlı ve daha güvenli olacağına ikna etmesi için bütün yeteneğini kullanması gerekmişti.

Onu bu şekilde önemseyen son kişi, amcasıydı.

İçindeki kayıp hissi gitgide büyüyordu.

Arent, bunun çok anlamsız olduğunu düşündü. O artık genç bir delikanlı değildi ve Batavia'da tanıştığı adam, onu yetiştiren kişi değildi. O, Sara'yı dövmüştü. Banda Adaları'ndaki herkesi katletmişti. Bir şeytanla işbirliği yapmıştı. Sammy'yi bir hücreye kapamıştı ve bu onun ölümüne sebep olabilirdi.

Bunlar gerçek bir canavarın eylemleriydi fakat Arent içinde, derinlerinde... onu hâlâ seviyordu. Ölümüne üzülüyordu. Bunun sebebi ne olabilirdi? Bu nasıl olabilirdi?

Gözlerindeki yaşları silip ilerlemeye devam etti ve kırık dallarla işaretlenmiş bir yol gördü. Biri buradan geçmişti. Birkaç adım sonra yol genişliyordu. Arent bu yolun kısa süre önce açılmadığını düşündü. Kırılan dallar iyileşmeye başlamıştı bile.

Yol önünde uzanıyordu. Bu, bir düzine ya da daha fazla insanın, aylarca çalışarak ortaya çıkardığı bir işti.

Temkinli bir tavırla yolda ilerledi ve sonunda, yanında bir kova duran taştan bir kuyunun etrafına inşa edilmiş üç uzun, ahşap binanın bulunduğu bir açıklığa ulaştı. Ağaçların arasından çıkmadan binalarda yaşayan insanları görmeye çalıştı fakat etrafta kimse yoktu. Binaların kapıları ve pencere kepenkleri üzerindeki devasa örümcek ağlarına bakılacak olursa, aylardır burada kimse yaşamamıştı.

Arent ağaçların arasından çıkıp en yakındaki kulübenin duvarına dayandı ve bir çift kepengin etrafından dolaştı. Çekerek onları açmaya çalıştı fakat kepenkler içeriden kilitlenmişti.

Kulübenin, diğer kulübeleri net görecek biçimde yerleştirilmiş kapısına ulaştı. Etrafta hâlâ kimse yoktu ve çamurlu zeminde hiç ayak izi de yoktu.

Burası terk edilmişti.

En yakındaki kapıyı açıp loş binaya girerken örümcekleri rahatsız edip sazdan çatıya doğru kaçışmalarına sebep olan Arent, Belki de

boşaltıldı, diye düşündü. İçeride, düzgünce dizilmiş otuz ranza vardı fakat hiçbiri yakın zamanda kullanılmamıştı.

Arent kulübenin öbür ucundaki diğer kapıya yöneldi. Yolda, yere düşmüş sedef bir düğme gördü; bir iplik parçası hâlâ deliğinden sarkıyordu. Pahalı bir düğmeydi; Crauwels'in sahip olabileceği tarzda bir düğme. Düğmenin üzerindeki tozu üflerken kendi kendine, "Burada birileri yaşıyormuş," dedi. Yataklara baktı ve "Bir sürü insan yaşıyormuş," diye ekledi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

İkinci kapıyı, içinde daha büyük bir kendine güvenle açtı. Bu kapının ardında malzeme deposu vardı. Raflar şişkin çuvallar, sandıklar ve ağızları mantarla kapatılmış toprak testilerle doluydu.

Toprak testilerden birini raftan alıp mantarını gevşetti ve içindekini kokladı.

"Şarap," diye mırıldandı.

Sandığın kapağı çakılarak kapatılmıştı fakat Arent dirseğiyle kapağın ortasına vurarak ahşap kapağı kırdı. Parmaklarını kullanarak tahta parçalarını kenara çekti ve içinin tuzlanmış etle dolu olduğunu keşfetti. Bir başkasının içi çivi doluydu.

Hançeriyle en yakındaki çuvalı kesip, içindeki arpanın ortaya çıkmasına sebep oldu. Burada, *Saardam*'dan kurtulan insanları haftalarca beslemeye yetecek kadar erzak vardı.

Arpanın ellerinden dökülmesine izin verdi.

Burası İhtiyar Tom'un adasıydı, yani şeytan, yeni takipçilerini burada konaklatmayı planlıyor olmalıydı. Isınacak ve karınları doyacaktı; muhtemelen ona müteşekkir olacaklardı.

Arent elini yumruk yapıp arpanın son tanelerini sıktı. Bu doğru değildi.

İhtiyar Tom, böyle bir yer inşa etmezdi. Bir şeytan insanların ona müteşekkir olmasını neden umursasındı ki? Şeytanbilimi kitabında, sadece katliam ve yıkım getiren, arkasında yokluk dışında bir şey bırakmayan bir yaratık olarak betimleniyordu. Takipçilerini, daha fazla acı yaratmaları için dünyaya gönderirdi. Kitapta, onlara günde iki öğün yemek ve iyi bir gece uykusu vadettiğine dair hiçbir şey yazmıyordu.

Emrinde çalıştığı kralların hiçbiri, askerlerine bu kadar iyi koşul-

lar sağlamazdı. Kötü kokulu bir güveç yer, çamurun üstünde, kirli ve eski battaniyelere sarınarak uyurlardı.

Kafası karışan Arent kulübeden çıkıp kuyunun üzerindeki kapağı kaldırdı. İçindeki birkaç ölü böcek dışında, su temizdi. Ellerini birleştirip tadına baktı. Tatlı ve serinleticiydi. Serinlemek için yüzüne biraz su çarptıktan sonra diğer kulübeleri inceledi.

Diğer kulübeler de ilki gibi çok iyi hazırlanmıştı.

Bu kampta yüzlerce insanı barındırabilecek alan ve malzeme vardı ve kulübeler kısa süre önce doldurulmuş olmalıydı çünkü bu sıcakta hiçbir şey çok uzun süre dayanmazdı. Drecht yaralıları boş yere öldürmüştü. Buradaki yiyecekler ve bira, kazazedelerin hepsini aylarca hayatta tutmaya yeterdi.

Tekrar dışarı çıkıp, böyle büyük bir iyiliği kimin yapmış olabileceğini anlamaya çalışarak yavaş yavaş etraflarında dolaştı.

Ağaçların başladığı çizgide kesilmiş ahşap, kırık kiriş ve sandık parçaları yığılmıştı ve onlara yaklaştığında, orada daha fazla atık olduğunu fark etti. Ters dönmüş bir kutunun içinden orman zeminine dökülmüş çiviler vardı ve ahşap direkler, kalın bir ağaç gövdesine dayanarak yığılmıştı. Bu kargaşanın içinden ilerleyen Arent, ormanın içlerine doğru girdikçe, yırtılmış yelken parçaları ve epeyce hasar görmüş küçük bir filikayla karşılaştı.

Filikanın üzeri devasa yapraklarla örtülmüştü ve bunlardan birkaçı düşüp altındaki ahşap gövdeyi gözler önüne sermese, Arent onu fark etmeden yanından geçip gidebilirdi. Diğer yaprakları da kaldırıp filikayı inceledi. Koltuklar devasa, üçgen biçiminde bir çerçeve yapmak için yerlerinden sökülmüştü ve bu çerçeve yan devrilmiş olmalıydı. Arent gövdeden sökülüp filikanın bir yanını tamamen kullanılmaz hâle getirmiş olan çivileri görebiliyordu.

Bu çerçeve filikanın tamamını kaplıyordu fakat ne amaçla yapıldığını anlamasını sağlayacak hiçbir ipucu yoktu.

Arent tekrar kulübelere doğru yürümeden önce birkaç dakika boyunca ona baktı.

Susayıp tekrar su içmek için kuyunun başına döndüğünde çamurun içinden kabzası dışarı fırlamış bir kılıcı fark etti. Kabza hafif bir sesle çamurun içinden kurtulup kırılmış kılıcı gözler önüne serdi. Arent çok da ilgilenmeden onu kovanın içinde yıkadı. Kılıç çelikten

yapılmıştı; sepet biçiminde bir el koruması vardı, iki yanı ve ucu keskindi. Tüm kılıçlar gibi birini öldürmek için harika, tıraş olmak için korkunç bir aletti. Ona, kulübeleri inşa eden insanların silahlarına çok iyi bakmadıkları dışında bir fikir vermiyordu. İki yüzü de çentiklerle doluydu ve üzeri pas tutmuştu. Bu kadar kolay kırılmış olmasının sebebi buydu. Bu kılıçla birini öldürmenin en iyi yolu, o kişinin kılıca takılıp düşerek başını bir kayaya vurmasını umınaktı.

Ormanın sesini dinledi. Bu, son birkaç gün içinde gördüğü, kötü yapılmış ikinci silahtı. Cüzzamlının hançerinin aksine, bu kılıcın en azından düzgün bir bıçağı vardı. Hançer sadece incecik bir metal tabakası ve ahşap bir kabzadan oluşuyordu. Neredeyse...

"Dekor gibiydi..." dedi Arent yavaşça. Sanki düşünceleri, çok büyük bir fikri keşfetmişti.

İhtiyar Tom, Sara, Creesjie ve Lia'ya, Genel Vali'yi öldürmeleri için yatağın altına bir hançer bırakacağını söylemişti ve cüzzamlı Arent'in hançeri yakından gördüğünden emin olmuştu. Bunun sebebi neydi?

Bu kadar büyük bir korkunun en güzel tarafı, kimsenin onun ötesine bakmayacak olmasıdır. Onu öldürmeye çalışırken Vos böyle demişti. Mabeyinci, işaret bulunduktan sonra başka kimsenin yeni sorular sormayacağını bildiği için İhtiyar Tom'un sembolünü kazımaya çalışmıştı. Acaba biri, hançerin gerçek özelliklerini saklamak için aynı mantığa güveniyor olabilir miydi? Evet, çok güçlü bir silah sayılmaz ama bu konuda endişelenme, çünkü o bir şeytana ait. Sonuçta onun hizmetkârlarının, bu hançeri elinde tuttuğunu gördün.

Ama ya cinayet silahı bu hançer değilse?

Mantıklı düşünüldüğünde, bu mümkün değildi. Kamara kilitliydi. Genel Vali yattıktan sonra içeri kimse girmemişti. Bunu yapmış olabilecek tek kişi Jacobi Drecht'ti fakat o, profesyonel bir askerdi. Genel Vali'yi o öldürmüş olsa gerçek bir silah kullanırdı. Bu iş için cüzzamlının hançerine güvenmezdi. O hançere kimse güvenmezdi. Ve zaten güvenmemişlerdi.

O sadece bir dekordu.

Aklına art arda bir sürü fikir geliyordu. Bir kamaraya girmeden birini nasıl öldürebilirdin? Bunu nasıl bir silahla yapabilirdin? O silahı kim yapmış olabilirdi?

Sorduğu soruların cevapları baş döndürücü bir hızla beynine üşüşürken Arent, "Bu imkânsız..." dedi. "Bu imkânsız."

Sara, Henri'nin cansız elini göğsünün üzerine yerleştirdi.

Henri, *Saardam*'a ilk bindiklerinde ona Bosey'den bahseden marangoz çırağıydı. Patlayan gövdenin bir parçası göğsüne saplanıp iç organlarını paramparça etmişti. Arkadaşları tarafından bir filikaya konup adaya getirilmesine yetecek kadar uzun süre nefes almaya devam etmişti fakat yarası iyileşebilecek türden bir yara değildi. Sara'nın yapabileceği en iyi şey, rıhtımda Bosey'e yaptığı gibi, ona biraz daha huzurlu bir ölüm sağlamaktı.

Ayağa kalkan Sara eteğinin üzerinde toplanan çakıl taşlarını silkeleyip mağaranın içinde etrafına bakınırken keder kalbinde bir delik açıyordu. Buraya getirilen neredeyse herkes ölmüştü. Kurtulanlar acı içinde inleyerek sevdikleri insanların yanlarına gelmesi için yalvarıyordu. Bazıları kısa süre sonra ölecek, diğerleri biraz daha dayanacaktı. Bunların hiçbirinin, elindeki malzemelerle yapabileceği her şeyi yapmış olan Sara'yla bir ilgisi yoktu.

Tanrı'nın bu insanlar için kendi planları vardı. Sara sadece bu planların merhametli olması için dua edebilirdi. Yaşadıkları bunca şeyden sonra en azından bu kadarını hak ediyorlardı.

İçerideki acıya daha fazla dayanamayarak gri yağmura çıktı, sahil boyunca ilerleyip suyun kıyısına, resifin içeri doğru uzanan parmaklarının bitimine gitti. Arkasındaki yükseltide ağaçlar hışırdıyor, ürkütücü bir sesle titriyordu.

Burası İhtiyar Tom'un adasıydı ve onları buraya korkunç bir amaçla getirmişti. Adanın sırları muhtemelen onları ormanın derinliklerinde bekliyordu ve Arent, kendini onların ortasına atmaya gönüllüymüş gibi adanın içine doğru ilerliyordu.

Sara hayatında onun kadar cesur hiç kimseyle tanışmamıştı. Gerçi Arent bu iltifatını bile kabul etmezdi. "Yapılması gereken şeyleri yapmak, cesaret değildir," derdi.

Sara içini çekti. Böyle bir adamı sevmek kolay olmayacaktı.

Diz çöküp deniz suyunda ellerini yıkadı ve uzaktaki *Saardam*'ın enkazına baktı. Ortasındaki devasa çatlak genişlemiş, içindeki kargo bölmesini gözler önüne seriyordu. Yan taraflarından kalaslar suyun üzerine doğru sarkmıştı ve deniz kuşları, ölü bir ineğin üzerinde daireler çizen kargalar gibi üzerinde dolaşıyordu.

İçine hazinelerle dolu variller yüklenmiş bir filika dönüş yolundaydı. Filikalar saatlerdir onları kıyıya taşıyor, ormanın başlangıcına yakın bir yerde, diğer malzemelerden uzakta bir yığın hâline getiriyordu. Sara durduğu yerden bile kadehleri ve zincirleri, altın tabakları, değerli taşları ve mücevherleri görebiliyordu. Bunun, kocasının Reynier van Schooten'a yüklemesini emrettiği gizli kargo olduğuna şüphe yoktu.

Sara, Van Schooten, diye düşündü.

İsyan başladığından beri Baş Tüccar'ı görmemişti. Mağarada ya da filikalarda onunla karşılaşmamıştı. Endişeyle gözlerini sahil boyunca gezdirdi fakat gömülmeyi bekleyen cesetler bir bez parçasının altında bir yığın hâline getirilmişti. Arada sırada okyanus kıyıya yeni cesetlerin vurmasına sebep oluyor, dalgaların yarattığı gelgitler, bedenlerin kol ve bacaklarının tuhaf biçimde hareket etmesine sebep oluyordu. Van Schooten'ın da eninde sonunda kıyıya vuracağına şüphe yoktu.

Sara silahşorların filikayı kıyıya çekip bir düzine sandığı dikkatsizce sahile indirirken altın sikkeleri, üzerleri mücevherlerle kaplı tabakları, kolyeleri, elmas ve yakutları etrafa saçışını izledi. Silahşorlar gülüp onları düştükleri yerde bıraktılar. Kim onları çalmakla uğraşırdı ki?

Homurdanarak bir sandığı kaldırıp kampa doğru taşırlarken, diğer hazineleri savunmasız bıraktılar.

Sara yığın hâline gelmiş hazinelere baktı.

Bu, Arent'le karşılaştığında Vos'un saklamaya çalıştığı hazinenin bir benzeriydi. Mabeyinci onları kocasından çalmış olmalıydı;

Ahmak'ı çalmamış olsa da hırsız olmakla suçlandığında bunu kabul etmesinin sebebi buydu.

Ama kocası bunu neden yapmıştı? O bir tüccardı. Baharat satar, karşılığında altın alırdı. Ne kadar değerli olurlarsa olsunlar, kupalar ve tabaklar için pazarlığa girişmezdi.

Sara yaklaşıp yığını inceledi. Tabakları ve kupaları eline alıp, üzerlerindeki işaretlere baktı. Vos'un çaldığı kupanın üzerindeki gibi bunların üzerinde de Dijksma ailesinin arması vardı.

Ama bunların arasında başka armalar da vardı.

Süslemeli bir kılıcı kınından çektiğinde üzerine işlenmiş, bir kılıç ve okları tutan aslan armasını gördü. Üzerinde dalgalanan bayrakta, Latince Honor et Ars yazıyordu.

"Onur ve kurnazlık," diye mırıldandı. Bu, Haviland ailesinin sözleriydi. Elbette, Emily de Haviland'ın *Saardam*'da yolculuk etmesi de bir tesadüf değildi.

Diğer parçaları incelediğinde, Van de Ceulens ve Bos ailelerine ait armalarla da karşılaştı. Hepsi de Pieter Fletcher'ın İhtiyar Tom'un şeytani oyunlarından kurtardığı ailelerdi.

Kocası neden bu hazinelerin peşine düşmüştü? İhtiyar Tom'u bu dünyaya getirdiğini itiraf etmişti, sebebi bu olabilir miydi? Onları soymak mı istemişti?

Sara, ani bir algıyla, meselenin onları soymak olmadığını fark etti. Bu, kocasının yöntemlerinden biri değildi. Belki de kocası hayatı boyunca, Cornelius Vos'un ailesine ve bu ailelere, Sara'nın babasına yaptığı şeyi yapmıştı. Onları mahvetmiş, aşağılamış, sonra da bunun acısını çekmeleri için hayatta bırakmıştı.

Şeytanbilimi kitabına göre tüm bu aileler, tüccarlar ve gemi inşaatçılarından oluşuyordu. Bu insanlar, kocası otuz yıl önce kendi işini kurarken ihtiyaç duyduğu ya da rakibi olan kişilerdi. Belki de kocası İhtiyar Tom'u çağırıp onların üzerine salmıştı.

Pieter Fletcher kocasının oyununu bozduğunda, intikam almak için İhtiyar Tom'un onu öldürmesini sağlamıştı.

Fakat...

Sara'nın zihninde acı verici bir anı belirmeye başladı. Creesjie'nin kamarasında, Pieter Fletcher'ın resmini ilk gördüğünde bir şey onu

rahatsız etmişti. Büyük evlerinin önünde, güzel kıyafetlerinin içinde verdiği pozda göz kamaştırıcı görünüyordu. Hatta kralların eşlikçisi olmak için doğmuş gibi görünen Creesjie'yi elde etmeyi bile başarmıştı.

Buna karşın Sander Kers'in üzerinde eski püskü paçavralar vardı ve söylediğine göre *Saardam*'a binebilmek için ihtiyacı olan parayı bulmak için cemaatinden para toplaması gerekmişti.

Cadı avcılığı insanı zengin eden bir meslek değildi. Fakat Pieter Fletcher bir şekilde bunu yapmayı başarmıştı.

Sara onu bulduğunda Creesjie, Isabel'in yakmak için odun toplamasına yardım ediyordu. Sara nefes nefeseydi ve sorusunu sormadan önce bir süre dinlenmesi gerekti.

Zorlukla, "Pieter... O... Bir asilzade miydi? Zengin bir aileden mi geliyordu?" dedi.

Creesjie zalimce gülümsedi. "Cadı avcıları zengin ailelerden gelmezler," dedi. "Zenginliği, kurtardığı aileler için yaptığı iyi işler karşılığında kazandığı ödüllerden geliyordu."

Sara, Bu doğru değil, diye düşündü. Ödüller gönüllü verilirdi. Genel Vali İhtiyar Tom'u bu ailelerin üzerine salmış, rakiplerinin itibarlarını yerle bir etmiş ve işine yarayabilecek insanlara şantaj yapmıştı. Sonra bu aileler onun şartlarını kabul ettiğinde, Pieter Fletcher'ı İhtiyar Tom'u "kovmaya" göndermiş ve herkesi, şeytanın gittiğine ikna etmişti.

Ama kocası düşmanlarını öldürmemişti. Onları hiçbir zaman öldürmezdi. Acı çekişlerini izlemekten zevk alırdı.

Ve aralarından biri onu bulmuştu.

Sara Vikontes Dalvhain'in kamarasında diğer Şeytanbilimi kitabını bulduğunda, bunun orijinalinin kötü bir kopyası olduğunu düşünmüştü ama belki de o kitap, yıllar önce olanların gerçek hikâyesini anlatıyordu. İhtiyar Tom, Haviland ailesini mahvetmiş, sadece Emily'nin yaşamasına izin vermişti. Emily intikam arzusuyla büyümüştü. Pieter Fletcher'ın yaptıklarını kendi gözleriyle görmüş ve kendini onun izini sürmeye adamış olmalıydı. Onu Amsterdam'da, Creesjie'yle evlenmiş ve iki oğul sahibi olmuş hâlde bulmuştu. Fletcher bir şekilde onu tanımış ve kaçmıştı fakat o Fletcher'ı Lille'e kadar takip etmişti. Ona

işkence edip oynadığı oyunları itiraf etmesini sağlamıştı. Bu da onu, Sander Kers'e ve Genel Vali'ye ulaştırmıştı.

Kocasının o lanet olası göğüs zırhını asla çıkarmaması şaşırtıcı değildi. Kendini Batavia'da yüksek duvarların ve korumaların arkasına saklaması da şaşırtıcı değildi.

Bu kadar iyi korunan bir adam nasıl öldürülebilirdi ki? Sara, Onu kandırıp ininden çıkararak, diye düşündü.

Vaiz, Pieter Fletcher'ın ona Batavia'ya gitmesini söyleyen sahte mektubunu iki yıl önce almıştı. Kocası Arent'in büyükbabasından gelen ve 17 Beyefendi'ye kabul edeceğini söyleyen mektubu, *Saardam* yelken açmadan bir ay önce almıştı.

Sara tekrar geminin enkazına bakarak, "Laxagarr, Norn dilinde tuzak anlamına geliyor," diye mırıldandı.

Emily, Sara'nın kocasının, geçmişinin onu bulduğunu anlaması için yelkene o sembolü çizmişti. Arkasında, soyadının harflerinin yerlerini değiştirerek oluşturduğu bir ipucu ve kitabı bırakmıştı; böylece kocası, kimi suçlaması gerektiğini tam olarak biliyor olacaktı. İhtiyar Tom bir sürü acı getirmişti ve Emily, Jan Haan'ın yaptığı şeyler için acı çektiğinden emin olmak istemişti.

Sara sahile yönelip umutsuzca Arent'i aradı. Aklındaki fikirler öylesine büyüktü ki kafasının bu ağırlığın altında patlayacağını hissediyordu.

Şüphelendiği şeyleri ona söylemeliydi.

Arent, etrafa çılgınca bakışlar atarak sahilde yürüyordu. Sara'yı gördüğünde yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

Birbirlerine doğru ilerlediler ve Sara, Arent'in kollarını tuttu.

Çılgına dönmüş hâlde, "Tüm bunların nedenini biliyorum," dedi.

Arent'in gözleri açıldı. "Güzel, çünkü ben de bunları kimin yaptığını biliyorum."

İçinde bulundukları filika *Saardam*'a yaklaşırken Arent, "Bu çok kötü bir plan," dedi. Geminin enkazı önlerinde yükseliyordu, parçalanmış gövde midyeler ve yosunlarla kaplanmıştı. Güneş ışınları kargo bölmesindeki kırıkların arasından süzülüp şimdiden geminin kaburgalarına yuvalarını kurmaya başlamış olan deniz kuşlarını gözler önüne seriyordu. Gemi bu açıdan, ölmek üzere yere devrilmiş korkunç bir canavar gibi görünüyordu.

Filikanın baş kısmına tünemiş, sığ suları gözleyen Sara, "Kötü bir plan yapmak için bile yeterli zamanın yoktu," dedi. "Ayrıca haklı olduğumuzdan emin olmalıyız. Ve bunu yapabileceğimiz tek yer burası."

Deniz dalgalıydı ve küreklerin başındaki Arent'in, filikanın sivri kayalıklara çarpmaması için çok dikkatli olması gerekiyordu. Drecht'e, Sara'nın harpını almaya gittiklerini, bu konuda başka kimseye güvenemeyeceklerini söylemişlerdi. Sara'nın kalede her gün saatlerce harp çaldığını bilen Drecht, bu isteği hiç sorgulamadan kabul etmişti.

Sara aşağı atlarken Arent filikayı kıpırtısız tuttu. Kürekleri filikanın içine atıp kayaların üzerine tırmandı ve filikayı sudan çekti. Yolcular o sabah gemiyi buradan terk etmişti ve ip merdiven hâlâ aşağı sarkıyordu.

Dalgalar kayalara çarpıp üzerlerine su sıçratıyor, ikisini de sırılsıklam ediyordu. Arent ayakta durmakta zorlanarak kıç tarafına doğru yürüyüp amcasının gemiden dışarı fırlamış gibi görünen kamarasına baktı.

Cüzzamlının el izleri o kadar küçüktü ki çok yakından incelenmediklerinde kolaylıkla kir izleri sanılabilirlerdi. Su hizasından amcası-

nın kamarasına doğru ilerlediler, sonra Sara'nın kamarasını geçip kıç kasarasına ulaştılar.

Arent, "Biz cüzzamlının o delikleri tırmanırken açtığını düşündük ama ya denize açıldığımızdan beri oradalarsa?" diye sordu. "Herkes gemiye diğer taraftan bindi, yani limandayken, kimse onları fark edemezdi."

"Yani bu bir merdiven mi? Sence bunu Bosey mi yaptı?"

"Evet," dedi Arent. "Batavia'dayken Sander'a, gemiyi efendisi için hazırladığını söylemişti. Bence kastettiği şeyin bir kısmı da buydu."

Gövdedeki bir çatlaktan geçip kargo bölmesine girdiklerinde çürümenin tatlı ve mide bulandırıcı kokusu hemen etraflarını sardı. İsyanın Drecht'in lehine sonuçlanmasını sağlayan mızrak gibi kaya, gövdenin içinden yükseliyordu. Üzeri baharatlarla lekelenmişti.

Drecht'in silahşorlarının gözden kaçırdığı birkaç parça mücevher sintine suyunun yüzeyinde amaçsızca geziniyordu.

Suyun üzerinden bir ametist parçasını alıp üzerindeki damlaları silkeleyen Arent, "Amcam bu hazineyi neden Batavia'ya getirmiş olabilir?" diye sordu.

Sara buna, "Nerede bıraksa, birilerinin onları çalmasını ya da sorular sormasını engelleyebilirdi ki?" diyerek cevap verdi. "Mücevherler dışında, diğer tüm parçaların üzerinde mahvolmuş bir ailenin arması var."

"Mücevherleri satıp geri kalanını eritebilirdi."

"Kocamın dönüştüğü adamı hiç tanımıyordun, değil mi?" Sara'nın sesinde merhamet vardı. "Muhtemelen paraya ihtiyacı olsa, bu hazinenin bir kısmını kullanabilirdi fakat o bunları bir hazine olarak görmüyordu. Onlar kazanılmış ganimetlerdi. Zaferlerinin hatırlatıcıları. Vos ve ben de onun için böyle bir şeylerdik. O kurbanlarını toplayıp sergilemekten zevk alıyordu."

Arent, taş sanki aniden ısınmış gibi avcunu açıp ametistin tekrar pis suya düşmesine izin verdi.

Başka hiçbir şey söylemeden kanla kayganlaşmış en alt güverteye çıkan merdivenleri tırmandılar. Deniz kuşları cesetlerden geri kalanlarla kendilerine bir ziyafet çekiyordu.

Sara doğrudan yolcu kamaralarına gideceklerini düşünmüştü fa-

kat Arent barut deposuna giden kapıyı açtı. Varillerin içindeki barut yere dökülmüştü fakat ıslanmış olduğu için tehlikeli değildi. Memurun şans tılsımı yerdeki birkaç ahşap parçasının arasında duruyordu; isyanın paniği sırasında boynundan düşmüş olmalıydı.

Sara, "Ne arıyorsun?" diye sordu.

Arent mesafeli bir sesle, "Bu yolculukta yaşanan hiçbir şey tesadüf değildi," diye cevap verirken tılsımın üzerindeki barutu silip onu cebine koydu. Onu daha sonra memura geri verecekti. "Bu gemi amcamı öldürmek için tasarlanmış bir tuzaktı. Her şey yıllar öncesinden planlanmıştı."

"Buna kötücül mucizeler de dahil," dedi Sara.

Arent, "İçinde Ahmak'ın parçaları olan varilleri ancak mürettebattan birileri buradan çıkarmış olabilir," dedi.

"O hâlde üç kişi arıyoruz."

Arent, "İki," diyerek karşı çıktı. "Bu işte Kaptan Crauwels'in parmağı olmalı. Emily de Haviland'ın amacı başından beri bizi bu adaya getirmekse, bunun olmasını sağlayabilecek tek kişi oydu. Gemiyi yönlendiren kişi oydu."

"Belki de alacağı ödül Ahmak'tı," dedi Sara. "Bu yeterince değerli bir ödül. Neredeyse Lia ve kendime yeni bir hayat satın almamı sağlayacaktı. Crauwels, ailesinin ismini tekrar yüceltmeyi bir takıntı hâline getirmişti. Ahmak'ı satarsa bunu yapabilirdi."

"Sekizinci Lamba'nın ne zaman ortaya çıkacağını biliyordu, yani ne zaman savaş hâli ilan edeceğini biliyordu. Sadece, içinde Ahmak'ın parçaları bulunan varilleri kargo bölmesine indirip onları Bosey'nin yaptığı kaçakçı bölmelerine saklayacak, güvendiği birkaç adama ihtiyacı vardı. Emily'nin kimliği konusunda haklıysak, Ahmak'ın durduğu kutunun anahtarını kolayca çalmış olabilir."

Yaptıkları keşif karşısında duydukları acıyla birbirlerine baktılar.

Arent aniden Sara'ya, "Sence Isaack Larme da bu işin içinde mi?" diye sordu.

"Neden?"

"Çünkü bir planım var ve o bana yardım edebilir fakat Crauwels'le çok yakınlardı. Birlikte çalışıyor olabilirler."

"Sanmıyorum," dedi Sara. "Ahmak'ın parçalarından birini kaçak-

çılık bölmelerinden birinde bulduğunu itiraf etti fakat diğer parçaları bulamadığını söyledi. Sesindeki hayal kırıklığını hatırla. Crauwels'le birlikte çalışıyor olsaydı, bunların hiçbirini itiraf etmezdi."

Üst kata çıkan merdiven kırıldığı için onları dikkatle ilerlemek zorunda bırakıyordu. Ana güvertenin altındaki bölme dümen yekesine doğru kaymıştı ve duvarı boyunca cesetler yığılmıştı. Cesetler dışında da savaşın izleri her yerde görülebiliyordu. Etraf ahşapta oluşmuş yarıklar ve tahtalara saplanmış kılıçlarla doluydu.

Kaya geminin orta kısmını delmiş, artık denizin içinde yüzen ve gemiye sadece yan direklerden bağlı hâlde duran ana direk de dahil olmak üzere, üzerindeki her şeyi yok etmişti.

Sara tiksintiyle, "Bu bana kopmuş bir kolu anımsatıyor," dedi.

Arent sessiz kaldı. Kaçtığını düşündüğü savaş alanının ortasındaydı.

Sesi midesi bulanmış gibi çıkan Sara, "Yolcu kamaralarından başlayalım mı?" dedi. "Eğer haklıysak..."

Arent anlayışlı bir tavırla, "Biliyorum," dedi. "Ben de aynısını hissediyorum."

Sessizce, neredeyse gönülsüzce merdivenleri tırmanıp yolcu kamaralarına doğru ilerlediler. Savaş geminin bu kısmına ulaşamamıştı. Askeri Kaptan Drecht adamlarını kapıya dizerek bunun olmamasını sağlamıştı. Onursuz bir tavır sergileyerek onları tehlikeye atan isyanı başlattıysa da onuru onu Lia ve Sara'yı korumaya itmişti.

Arent onun nasıl böyle düşünebildiğini anlayamıyordu. Zihni, düğümlerle dolu eski bir halat gibi çalışıyor olmalıydı.

Önce Vos'un kamarasına gittiler fakat Arent kapı eşiğinde durdu. Kollarını kavuşturup Sara'nın yazı masasının üzerindeki faturaları inceleyişini, sonra da yerden bir gider defterini alışını izledi. Birkaç sayfayı gözden geçirdikten sonra parmağıyla bir sütunu takip etti.

Sonunda defteri öfkeyle kapadı. Arent'e attığı öfkeli bakış, şüphelendikleri her şeyin doğru olduğunu gösteriyordu.

Arent kalbinin bir taş gibi ağırlaştığını hissetti.

Koridordan geçip Vikontes Dalvhain'in kamarasına girdiklerinde Sara'nın ayağı yerdeki halıya takıldı.

Arent hemen eğilip halının dokumasına dokundu ve "Demek onu böyle gemiye bindirdiler," diye mırıldandı.

"Tahta sopayı mı?"

Arent ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne?"

"Bu halıyı kamaraya sokmaya çalışırlarken koridordaydım. Bunu yaparken, içindeki uzun, tahta bir sopayı kırdılar."

"Hayır." Arent'in kaşları çatıldı. "Demek istediğim bu değildi. Bak."

Elini halının üzerinde gezdirdi. Gözlerini kısan Sara, Arent'in ne bulduğunu anladı. Halı, biri üzerinden bir bıçak geçirmiş gibi kesilmişti.

Arent, "Bu hasar, bütün halı boyunca devam ediyor," dedi.

"Buna ne sebep olmuş olabilir?"

Elde ettiği başarıdan duyduğu tatminle keşfinin sebep olduğu mide bulantısını dengelemeye çalışan Arent, "Cinayet silahı," dedi.

Sara küçümseyen bir tavırla, "Cinayet silahı, oldukça uzun bir bıçak olmalı," dedi.

"Öyle olmalı," dedi Arent. "Amcam ondan çok uzaktaydı."

Gemi inledi, ahşap paneller gıcırdadı ve ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Sara kollarını bedeninin etrafına sararak, "Gemi parçalanıyor," dedi.

Hiç konuşmadan, aceleyle Sara'nın kamarasına doğru ilerlediler ve Arent yatağın üzerindeki döşeği kaldırdı. İçinde bulundukları koşullara rağmen Arent'in yatağının bu kadar yakınında olması, Sara'nın hafifçe kızarmasına sebep oldu.

Parmak uçlarıyla döşeğin alt tarafını araştırırken, "Amcamın cüzzamlının hançeriyle öldürülmesi hiç mantıklı değil," dedi. "Çok inceydi, yani iyi bir silah olmak için fazlasıyla kırılgandı. Ama en zekice cinayet silahları, neredeyse her zaman, kötü silahlardır. Bunu bana Sammy öğretmişti. Savaşa giden hiç kimse, bir yılanın zehirine ya da sivri bir testi parçasına güvenmez. Katiller kendi ihtiyaçlarına göre kendi cinayet silahlarını yaratırlar."

Sara, "Ve bizim katilimizin, kamaraya girip çıkan kimse olmadan kullanabileceği bir silaha ihtiyacı vardı," dedi.

"Kesinlikle. Amcam yatağında öldürüldü, bu yüzden ona uyurken ulaşabilecekleri silahları düşünmeye başladım."

Biraz çekilip, araştırdığı noktayı işaret etti. "İşte."

Koyu renk ahşabın üzerinde, Sara'nın küçük parmağı büyüklüğünde, zorlukla fark edilebilen bir kesik vardı.

Arent, "Sammy amcamın göğsünde kıymıklar buldu," dedi. "Onların, hançerin ahşap sapından geldiğini düşünmüştü fakat bu doğru değildi. Bu delikten gelmişlerdi. Amcamın kamarası hemen altımızda ve bahse varım ki bu delik, hemen yatağının üzerine denk geliyor. Delik ince olmak zorundaydı, yoksa amcam onu fark ederdi. Bunu gördüyse bile sadece ahşaptaki bir çatlak olduğunu düşünmüştür. Emily de Haviland'ın, bu delikten geçebilecek uzun, ince bir bıçağı vardı. Onu halının içine saklamıştı çünkü o kadar alışılmadık bir şeyi, kimsenin dikkatini çekmeden gemiye almanın tek yolu buydu. Bıçağı halının içinden çıkardı, yatağın altındaki çekmeceleri de yerlerinden çıkardı, sonra onu bu delikten aşağı sarkıtarak amcamı öldürdü. İşi bittiğinde, bıçağı tekrar yukarı çekti, çekmeceleri yerine taktı ve onu lombardan dışarı attı."

"Sanırım bunu duydum," dedi Sara. "Kocamın..." tekrar düşündü, "Jan'ın öldüğünü. Seni tedavi ediyordum ve dışarıda bir şeyin suya düştüğünü duydum."

"Kamaranda olmaman onu çok mutlu etmiş olmalı," dedi Arent. "Burası aslında onun kamarası olacaktı fakat Reynier van Schooten, onun kamarasının lanetli olduğunu düşündüğü için senin yerini değiştirdi."

"Jan öldürüldüğünde bütün yolcular kış kamarasında akşam yemeğindeyse ve Eggert yolcu kamaralarına giden koridorda nöbet tuyorsa, katilimiz buraya girmeyi nasıl başardı?"

Crauwels'in kamarası koridorun en sonundaydı ve Sara'yla Arent oraya yönelmişti. Crauwels'in şık giysileri etrafa saçılmış, kaza esnasında lombardan içeri dolan suyun üzerinde yüzüyordu. Arent ayağına dolanan birkaç kurdeleyi tekmeledi, sonra tavanı yukarı itti; tavan yukarıdaki hayvan kafeslerine doğru açıldı ve omuzlarına saman parçaları düştü.

"Sekizinci Lamba, hayvanları bu şekilde katletti ve senin lombarının ardında gözden kaybolduğunda takip ettiğim cüzzamlı, bu şekilde ortadan kayboldu," dedi Arent. "Amcamın öldürüldüğü gece, cüzzamlı suyun içinden çıkıp geminin yan tarafı boyunca tırmandı ve kıç kasarasına ulaştı. Buraya inmek için bu kapağı kullandı. Arkasında hiçbir iz bırakmamak için kuruyup giysilerini değiştirdi, sonra kılıcı alıp senin kamarana gitti."

Son durakları, içindeki devasa masa yan devrilmiş olan kıç kamarasıydı. Pencere camları kırılmıştı ve pencerelerin ardındaki öfkeli deniz barut rengindeydi.

Genel Vali'nin kamarası her zamanki kadar konforlu görünüyordu fakat artık parşömen ruloları odanın her yanına dağılmıştı. Mürekkep hokkası ters dönmüştü ve duvarlarla masada mürekkep lekeleri vardı.

Sara kocasının yatağının üzerindeki ahşap tavanda açılmış ince kesiği inceledi. "Ama hançerin sapı buradan geçmez," diye homurdandı.

"Biliyorum," dedi Arent. "Planın zekice olan kısmı da burası. Mumu söndürmek zorunda kalmalarının sebebi de buydu fakat hâlâ bunun nasıl yapıldığını bilmiyorum. Odaya girmeden bunu yapmanın bir yolu yok ve lombardan uzanarak söndürülmüş de olamaz çünkü masa çok uzakta."

"Ben biliyorum," dedi Sara gülümseyerek. "Gördüm. Sonra da sesini duydum."

"Anlamıyorum..."

"En son ne zaman kiliseye gittin, Arent?"

Arent, "Uzun zaman oldu," diye itiraf etti.

"Şamdanlardaki mumları söndürmek için kullandıkları şu uzun saplı mum söndürücüleri biliyor musun?"

Arent'in yüzü bir anda, yeni edindiği bu kavrayışla aydınlandı.

"Vikontes Dalvhain'in halısından düştüğünü gördüğüm sopa, bir mum söndürücüydü." Sara lombara doğru ilerleyip kocası öldükten sonra Sammy'nin fark ettiği, geniş aralıklarla yerleştirilmiş kancalara baktı. Cüzzamlı muhtemelen onu Vikontes Dalvhain'in kamara-

sından alacak, sonra da ihtiyacı olduğunda kullanmak üzere onu bu kancalara asacaktı fakat ikimizin kamaralarının değiştirildiğini bilmiyordu. O gece orada olmasının sebebi buydu."

"Ama sopanın kırıldığını söyledin. Onu tamir mi ettiler?"

"Hayır, kargo bölmesindeki bocurgat çarkının saplarından birini çaldılar. İlk vaaz sırasında Johannes Wyck'in bundan yakındığını duymuştum. Sonra marangozun rendesini kullanarak onu uygun boyuta getirdiler. Dorothea, Dalvhain'in kamarasının önünden geçerken bunun sesini duymuş ama ne olduğunu anlayamamıştı. Herhalde kolayca çalabilecekleri, yeterince uzun tek şey buydu."

"Düşünsene," dedi Arent kederli bir tavırla. "O lanet olası sapı çalamasalardı, belki de bunların hiçbiri olmayacaktı."

Arent ve Sara akşamüstü boyunca sahilde volta atarak planlarını yaptılar. El ele tutuşup alçak sesle konuştular ve sık sık *Saardam*'a baktılar.

Herkes onları rahat bırakıyordu.

Çoğu kişi bunun romantik bir yürüyüş olduğunu düşünüyordu ve yüzlerindeki ifadelere bakılacak olursa, bu fikir onları fazlasıyla sinirlendiriyordu. İkisi de böyle bir öfkeyi bir daha görmemeyi umuyordu.

Sonunda Jacobi Drecht onlara, kurtarma botunun adadan ayrılmaya hazır olduğunu söylediğinde, ikisi de kendi korkunç amaçlarını yüklenmiş hâlde ayrıldılar. Arent, Isaack Larme'ı arayıp onu kumsalın uzak ucunda tek başına otururken buldu. Yeni bir tahta parçası bulup onu şekillendirmeye başlamıştı. Yıllardır bir kanatlı at yapmaya çalışıyor fakat hiç başarılı olamıyordu.

Paralı askeri gördüğünde, Drecht'in genelev fikrini ne kadar kolay kabul ettiğini hatırlayıp kaşlarını çattı fakat Arent'in fikrini dinlediğinde bu rahatsızlığı yok oldu. Arent konuşmasını bitirdiğinde, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı.

Duyduklarına anlam vermeye çalışarak, "İstediğini yapmam için delirmiş olmam gerekiyor," dedi.

Arent buna, "Bunu yapmazsan, herkes ölecek," diyerek karşı çıktı. Kurtarma botunun yanında onu bekleyen ve gitgide sabırsızlanan Drecht'e bir bakış attı.

Larme tiksintiyle, "Ve yaparsam da muhtemelen ben öleceğim," dedi. "Ama onun işini bozmak konusunda bir şansa sahip olmayı gerçekten çok isterim." Başını sallayarak kabul etti. "Ve sanırım bu yeterince iyi bir sebep. Nerede olmamı istiyorsun?"

Arent, "En solda," diye yanıt verdi. Larme'ın kafasının karıştığını gördüğünde, onun eline dokunarak, "İskele tarafında," diye ekledi.

Larme yanından ayrıldığında Arent, Sammy'nin döşeğinin üzerinde mırıldanarak yattığı mağaraya gitti. Sara yaralı yüzüne bir yara lapası sürmüş ve onu, kendi simya malzemeleri arasındaki idrar kokulu merhemle kaplamıştı.

Arent onu mağara zemininden kaldırıp Drecht'in Thyman ve Eggert'e emirler verdiği kurtarma botuna taşıdı.

Drecht, "Ah Arent, eminim ki gönüllülerimizi tanıyorsun," dedi.

Onlara selam veren Arent, "Tanıyorum," dedi. "Sammy'yi *Saardam*'a onlar bindirmişti. Ona nasıl davrandıkları konusunda ufak bir anlaşmazlık yaşamıştık. Onu eve götürenlerin de aynı kişiler olması, duruma uygun görünüyor."

Sammy'yi filikanın arka tarafındaki bir sıranın üstüne yatırdı. Sammy uyanmamıştı ve Arent buna memnundu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onu koruması gerekiyordu fakat artık bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Başarısızlığa uğradığını hissediyordu.

Arent, Drecht'e hitaben, "Ormanda, içi erzakla dolu bir bina buldum," dedi. "Tuzlanmış et, bira, her şey. Gerekirse bizi birkaç ay boyunca beslemeye yeter."

"Gerçekten mi?" diyen Drecht'in yüzü aydınlandı. "Bu çok büyük bir şans, dostum. Bir korsan sığınağı olmalı. Ama erzaklara sırtımı dönecek değilim."

Arent kurtarma botundaki çok az erzağa baktı. "Bence bu adamlara bir fıçı daha bira ve biraz daha ekmek verebiliriz. Sence? Yolculukları çok zor olacak."

Drecht bunu düşündü fakat Arent'in tekrar onun tarafında olmasından duyduğu mutlulukla bunu onayladı.

Erzak ormanın başlangıç çizgisinde depolanmıştı ve Arent gelirken omzunun üstüne bir bira fıçısı ve diğer eline içi kurutulmuş etle dolu bir sepet aldı. Onları dikkatle gemiye yerleştirdi.

Onlara elinden gelen en büyük şansı verdiğini bilmenin tatmin hissiyle kocaman elini arkadaşının zayıf göğsüne yerleştirdi.

Bu bir korkağın vedasıydı fakat Arent'in yapabileceği başka bir şey yoktu.

Eggert ve Thyman'a iyi şanslar diledikten sonra geminin uç kısmını kavrayıp onu tek başına dalgalı okyanusa doğru itti.

***

Creesjie içi endişeyle dolu hâlde, kurtarma botunun ufukta kaybolu-şunu izledi.

Marcus ve Osbert arkasında suyun üzerinde taş kaydırıyordu. Henüz küçük çocuklar oldukları için kendilerini isyanın ve kazanın şokundan hemen kurtarmışlardı ve şimdi de büyük bir macera yaşa-dıklarına inanıyorlardı. Creesjie onları her zaman korkudan koruya-bilmeyi umdu.

Sol tarafından Isabel'in, yüzünde boş bir ifadeyle ona doğru yürü-düğünü fark etti. Creesjie onu pek tanımasa da seviyordu. Sander'ın ölümünden beri onun birçok görevini üstlenmiş ve ustasını utandıra-cak bir hevesle çalışmıştı.

Kaygan sahili geçen Isabel, Creesjie'nin yanına geldi. Daha önce Sara'yla konuşmuştu ve ona her ne söylediyse bu, Sara'nın onaylama-dığı bir şeydi.

Genç kız hemen konuşmaya başlamayınca Creesjie, "Sen iyi mi-sin, Isabel?" dedi. Isabel yanında durmuş *Saardam*'a bakıyordu.

Isabel, "Sence Emily de Haviland o gemide öldü mü?" diye sordu.

Isabel'in sesindeki ifadesiz ton yüzünden sinirleri gerilen Creesjie, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Isabel, "Sander kimse umursamazken beni yanına aldı," dedi. "Bana bir sanat öğretti, bana şeytanlarla nasıl savaşacağımı öğretti ama ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Onun öldürülmesine izin verdim, sonra İhtiyar Tom her şeyi ele geçirdi; aynı Sander'ın yapa-cağını söylediği gibi."

Onu nasıl teselli edeceğinden emin olamayan Creesjie, "Yolcula-rın çoğu kazada öldü," dedi. "Eminim Emily de onların arasındadır. Yaşayanların arasında, uzun, gri saçlı, yaşlı bir kadın görmediğimiz-den eminim."

"İhtiyar Tom kendine başka bir beden bulmuş olmalı."

"Isabel..."

Isabel öfkeyle, "Kazadan önce bu adamların kimbilir kaç tanesi kendini onun hizmetine adamıştı," dedi. "Bu çürümüş ruhların her-hangi birinin içinde olabilir." Gözlerinde çılgın, korkutucu bir bakış

vardı. Sesi kontrol etmekte zorlandığı bir öfkeyle titriyordu. Ona bakan Creesjie, bu kazanın onun içinde önemli bir şeyi değiştirip değiştirmediğini merak etti.

Isabel, "Gerekeni yapmaya istekli olmadığım için, *Saardam*'da Sander'ı hayal kırıklığına uğrattım," dedi. "Aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Creesjie aksi bir tavırla, "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sorarken etrafta Sara'yı arıyordu.

"Kimsenin zarar görmesine izin vermeyeceğim. Ne yapmam gerekirse gereksin, İhtiyar Tom'un bu adayı terk etmesine izin vermeyeceğim."

Akşam adanın üzerine çökerken iki kamp kurulmuştu.

Jacobi Drecht ve silahşorlar devasa bir ateşin etrafında toplanmış, Arent'in bulduğu binalardan aldıkları şarabı içip şakalaşıyorlardı. Yolcuları da onlara katılmaya davet etmişlerdi fakat Sara insanlara Drecht'in planından bahsettiği için çoğu bu daveti geri çevirmişti. Ama Sara'nın tahmin ettiği gibi bazı yolcular Drecht'e katılmış, neşeyle eğleniyorlardı.

Yolcuların geri kalanı ormanın başlangıcına yakın çok daha küçük bir ateş yakmış, biralarını ve o günün erken saatlerinde yakaladıkları balıkları paylaşıyordu. Yırtılmış bir yelken parçası onları sağanak hâlinde yağan yağmurdan korusa da perişanlıklarını gizlemelerinin yolu yoktu. Sohbetler alçak sesliydi; herkes korkuyla, ateşin ışığında arzuları gözler önüne serilen sarhoş silahşorlara bakıyordu.

Yolcular başlarına ne geleceğini biliyordu; güçlü insanlara, zayıflar üzerinde istedikleri gibi hükmetme hakkı verildiğinde hep olan şey olacaktı.

Sadece Isabel hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Bu Creesjie'yi çok utandırsa da genç kadın silahşorların arasında şarkı söylüyor, dans ediyor, şaraplarını dolduruyor ve ona arzu dolu gözlerle bakmalarına izin veriyordu.

Akşamüstü yaptıkları konuşmadan sonra Isabel'de bir şey değişmişti. Hareketlerinde Creesjie'nin pervasızca bulduğu bir umutsuzluk vardı fakat Isabel onu dinleyecek ve olduğu yerden uzaklaşacak hâlde değildi.

Eğlendiğini söylüyordu. Uzun zamandır hiç eğlenmediği kadar eğlendiğini.

Küçük ateşin başında Marcus, Osbert ve Lia'ya sarılan Creesjie ancak onun kısa süre içinde aklını başına toplayacağını umabiliyordu.

Gözleri bir harekete takıldı. Dorothea, Sara'nın bira ya da yiyecek bir şeyler isteyip istemediğine bakmaya gidiyordu. Arkadaşı suyun kenarında, başını Arent'in omzuna yaslamış hâlde duruyordu. El ele tutuşmuş, *Saardam*'ın enkazına bakıyorlardı.

Creesjie, En azından tüm bunlardan iyi bir şey çıktı, diye düşündü.

Diğer kamptan birkaç yüksek çarpma sesi geldi, bunları inlemeler ve panik çığlıkları takip etti. Sarhoş silahşorlar çevik hareketlerle kaçan Isabel'i yakalamaya çalışırken sendeliyordu.

Tek tek yere düşmeye başladılar.

Drecht sendeleyerek ileri atıldı ve kılıcını çekmeye çalıştı fakat Isabel'in önüne geldiğinde önce dizlerinin üzerine çöküp sonra yere düştü.

Arent silahşorların kampına Sara ve diğer kazazedelerle aynı anda ulaştı. Kükreyen ateşin etrafında düzinelerce bilinçsiz beden yatıyordu ve ellerindeki kupalar etrafa saçılmıştı.

"Öldüler mi?" diye sordu Sara.

Ayağıyla Jacobi Drecht'in vücudunu dürten Isabel, "Hayır," dedi. "Sara'nın uyku ilacını şaraplarına karıştırdım. Birileri biraz ip getirirse, onları bağlayabiliriz."

Creesjie, Isabel'e sımsıkı sarıldı. Sersemlemiş hâlde, "Aklını kaçırdığını düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Ama bu... Hepimizi kurtardın."

Isabel kederle, "Henüz değil," dedi. "Ama neredeyse başardım."

Creesjie'nin etrafından dolaşıp yolculara seslendi. "İhtiyar Tom bizi lanetlemeye çalışarak bu adaya çıkardı," dedi. "Gemimizi bu kayalıklara sürükleyen şeytanın kötülüğü olsa da hayatımızı kurtaran Tanrı'nın eliydi."

Arent sendeledi, sonra yere düştü. Diğer yolcuların bazıları da inliyordu; sanki ayaklarının altındaki zemin hareket ediyordu.

Marcus ve Osbert sahilde yere düşerken Creesjie, "Sen ne yaptın?" diye haykırdı.

Sara yere düşerken Isabel, "İhtiyar Tom, onunla pazarlık yapan herkesin bedenini kullanabilir," dedi. "Ama hanginiz olduğundan emin olmamın bir yolu yoktu."

Creesjie'nin görüşü bulanıklaşıyordu.

Isabel yüzünde şehitlere has bir gülümsemeyle, "Şeytanbilimi kitabından, kutsal ateşi nasıl yakacağımı öğrendim," diye devam etti. "Kimsenin saklanacak yeri kalmayana kadar, hepinizin ruhunu tek tek temizleyeceğim. İhtiyar Tom'un hâkimiyetine sonsuza dek son vereceğim."

Creesjie inleyerek uyandı.

Sahilde, *Saardam*'ın kıyıya vuran parçalarından birine bağlanmıştı. Düğümler çok sıkıydı ve bağlandığı parça hareket ettiremeyeceği kadar ağırdı. Aradan en fazla birkaç saat geçmiş olmalıydı çünkü gökyüzü hâlâ karanlıktı ve ateş hâlâ parlaktı. Kendisi dışındaki tüm yolcular ve silahşorlar da bağlanmıştı.

"Marcus! Osbert!" diye bağırdı.

Sara ve Lia da bağlanmış hâlde, yakınlarındaydı fakat oğlanları hiçbir yerde göremiyordu. Creesjie, onlara seslenip yavaş yavaş uyanmalarını, gözlerini kırpıştırarak kafa karışıklığından kurtulmaya çalışmalarını ve neler olduğunu anlamaya çalışarak başlarını bir sağa, bir sola çevirişlerini izledi.

"Marcus! Osbert!" diye bağırdı Creesjie. "Tanrım, lütfen bana cevap verin!"

Yavaş yavaş diğerleri de uyanmaya başladı. Creesjie aralarından kaçının İhtiyar Tom'a inandığını bilmese de hepsinin korkmuş olduğunu görebiliyordu. Bir saat önce silahşorların onlara tecavüz edeceğini ya da onları öldüreceğini düşünüyorlardı. Şimdiyse bir yobaz tarafından yakılarak öldürülmek üzerelerdi.

Bu, tam da İhtiyar Tom'un yapacağı türden bir pazarlıktı.

Başı Creesjie'nin göremediği bir yöne dönük hâlde duran Sara, "Isabel!" diye bağırdı. "Isabel, kes şunu!"

Arkalarında dev bir ateş yanmaya başlıyordu ve sahilden acı dolu bir çığlık yükseldi. Creesjie çığlığı kimin attığını görmek için boynunu uzattı fakat başını yeterince çeviremiyordu. Yapabildiği tek şey, Isabel'in tuhaf şarkısını dinlemekti.

Lia dehşetle, "Anne!" diye bağırdı. "Lütfen bunu yapmasına izin verme."

Onu bağlayan ipleri gevşetmek için mücadele eden Sara, "Cesur ol, sevgili kızım," dedi. "Rıhtımda o cüzzamlıyı teselli ederken sahip olduğun cesareti hatırla. Gözlerini kapat ve benimle birlikte dua et. Benimle dua et!"

Çığlık kesildi ve Isabel etrafı ateşin ışığıyla sarılmış hâlde karanlığın içinde belirdi. Bir ağaç dalı ve yelken parçasından bir meşale yapmıştı ve elindeki meşale, sahile ateş parçaları saçarak yanıyordu.

Yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş olan Creesjie umutsuzca, "Isabel, bunu yapmak zorunda değilsin!" dedi. "Lütfen, lütfen, lütfen, arkadaşlarım masum. Oğullarım masum! Onların gitmelerine izin ver!"

Isabel dümdüz ve acı dolu bir sesle, "İhtiyar Tom herkesin içine gizlenebilir," diye yanıt verdi. "Bu, ondan kurtulmak için tek şansımız."

Lia'nın yanına gidip önünde diz çöktü. "Masum olabilirsin ve masumsan, yapmak zorunda olduğum şey için özür dilerim." Gözleri bomboştu. "Eğer bu senin için bir teselli olacaksa, şunu bilmelisin ki, Tanrı'nın cennetinde sana göstereceği merhamet, bana cehennemin-de uygulayacağı işkencelerle aynı güçte olacak."

Isabel parmağının ucuyla Lia'nın alnına topraktan bir işaret çizdi.

Sara boğuk bir sesle, "Isabel lütfen! O sadece genç bir kız!" diye bağırdı.

Isabel onu duymazdan gelip elindeki meşaleyi Lia'nın elbisesinin eteğine doğru indirdi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Lia çığlık atarak merhamet isterken Sara, Isabel'e durması için bağırıyordu.

Creesjie bütün gücünü toplayıp, "İhtiyar Tom diye bir şey yok!" diye bağırdı.

Bir anda her yere sessizlik hâkim oldu ve bütün bakışlar ona döndü. Lia'nın elbisesine yaklaşan meşale durdu; Isabel'in yüzünde net bir şaşkınlık ifadesi oluştu.

Creesjie umutsuzca, "Hepsini ben uydurdum!" diye bağırdı. "Her şeyi ben yaptım. Genel Vali'yi öldürmek istedim ve bunu yapmanın tek yolu buydu. Lia, şeytan değil. Lütfen ona zarar verme!"

Isabel'in yüzündeki çıldırmış ifade yok oldu. Sevimli bir ifadeyle Sara'ya baktı.

"Nasıldım?" diye sordu.

Ellerini gevşemiş iplerden kurtaran Sara, Lia'nın ayağa kalkmasına yardım ederken, "Çok iyiydin," dedi.

Creesjie şaşkın bir ifadeyle, gözlerini kırpıştırarak onlara bakıyordu. "Sara, neler oluyor?"

Sara soğuk bir sesle, "Bu, sadece bir oyundu," dedi. "Senin bize oynadığın oyuna benzer bir oyun. Hiçbir şüpheye yer yoktu. Senin suçlu olduğundan emin olmak zorundaydım."

Gösteri bittiğinde, Lia ve Dorothea hemen diğer yolcuları çözmeye başladı. Bir yandan onlara neler olduğunu açıklıyorlardı. Bu, epey ilginç bir hikâyeydi ve çoğu ağızları bir karış açık hâlde onları dinliyordu.

Çocuklarını bulmaya çalışan Creesjie, "Oğullarım nerede?" diye sordu.

Sara, "Arent'in yanındalar," dedi. "Onların bunu görmelerini istemedik." Karanlığa doğru ıslık çaldı ve karşılığında başka bir ıslık geldi. "Şimdi geliyorlar."

Aniden çok yorgun görünmeye başlayan Creesjie olduğu yere çöktü. "Teşekkür ederim, Sara."

"Bana teşekkür etme. Daha hiçbir şey bitmedi."

"Peki, ne zaman bitecek?"

Sekizinci Lamba'nın ışığı aniden yandı, sonra hemen infilak etti. Alev almış parçaları okyanusa dağıldı.

"Bu olduğunda," dedi.

İskele tarafında başka bir lamba yandı ve onu bir düzine başka lamba izledi. Hepsi yelken direklerini, güverteleri, armayı, hatta bel bölgesindeki denizcileri aydınlatıyordu. Sekizinci Lamba aniden korkunç bir şey olmaktan çıkıp sıradan bir şeye dönüştü. Bu, bir Indiaman gemisiydi. Aynı *Saardam* gibiydi. Yelken direkleri ve yelkenleri aynıydı ve fırtınadan *Saardam* kadar hasar gördüğü belliydi.

Sara'nın arkasından biri, "Bu sadece bir gemi," dedi. Ses, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Başka bir ses, "Bu, *Leeuwarden*," dedi. "Renklerinden tanıdım.

Batavia'dan ayrıldığımızda, o da filonun bir parçasıydı. Onları fırtınada kaybettiğimizi sanıyordum."

Kalabalıktan önce bir onaylama, sonra bir şaşkınlık mırıltısı yükseldi. Suyun üzerindeki daha küçük bir gemi adaya doğru ilerliyordu.

Karanlığın içinden Marcus ve Osbert'le beliren Arent, "Sekizinci Lamba en baştan beri *Leeuwarden*'dı," dedi. Oğlanlar onun uzun adımlarına uyum sağlayabilmek için neredeyse koşuyordu. Annelerini gördüklerinde hemen yanına koşup, onun enkazın bir parçasına bağlanmış olduğunu gördüklerinde çok şaşırdılar.

Güven verici görünmeye çalışan Creesjie, "Bu sadece oynadığımız bir oyunun parçası," dedi. Sara'ya sevimli bir bakış atınca, Sara Arent'e başıyla onay işareti verdi.

Paralı asker botunun içinden bir bıçak çıkarıp Creesjie'nin ellerini bağlayan ipleri kesti ve oğullarını kucaklamasına izin verdi.

"Ama denizin ortasında sekiz lamba gördük," diye karşı çıktı Lia. "Sadece yedi gemi varsa, bu nasıl mümkün olabildi?"

Suyun kenarına giden Arent, "Sekizinci Lamba sadece özel olarak düzenlenmiş bir filikaya oturtulmuş bir lambaydı," diye yanıtladı. "O filikanın işe yaramaz hâlini, ormanın içinde gördüm. Creesjie'nin adamları, doğrusunu yapıp onu *Leeuwarden*'a taşıyana kadar bu adada onlardan birkaç tane yapmış olmalı. Sekizinci Lamba'nın bizi dehşete düşürmesi gerektiğinde, onu suya indirip ateşe verdiler. O kadar hızlı görünüp gözden kaybolabilmesinin sırrı buydu. Çünkü sadece *Leeuwarden*'dan aşağı indiriliyor ve tekrar oraya çekiliyordu."

Kayık etrafa suları sıçratarak gitgide daha da yaklaşıyordu. Baş tarafında biri, elinde bir lamba tutuyordu. Arent yüzünde sert bir ifadeyle onu izledi.

Sara, bıçak kadar keskin bakışlarla Creesjie'yi izliyordu. "Kızımı tehlikeye attın!" diye tısladı.

Creesjie özür dileyen bir tavırla, "Hayır," dedi. "Hayır, niyetim asla bu değildi. Sence gemiye zarar vermeyi düşünsem, kendi oğullarımı yanıma alır mıydım? İhtiyar Tom tamamen bir oyundan ibaretti; sadece duvarlara yansıtılan gölgelerdi. Bir isyan çıkmasını ya da geminin karaya oturmasını planlamamıştım. Her şeyi büyük bir dikkatle

planladım, Sara. Crauwels bizi buraya getirecek, sonra da Emily de Haviland'ı bulmak için gemiyi baştan aşağı araması gerektiğini söyleyerek herkesi indirecekti. Herkesin çok korktuğu için bunu kabul edeceğini düşündüm. Bu ada tehlikeli değil. Aslında İhtiyar Tom'un işaretine de benzemiyor, bu sadece şeytanın gerçek olduğundan ve Jan Haan'ı öldürdüğünden şüphe duyan son kişileri ikna etmeye yarayacak güzel bir tesadüftü. Adada bir sürü erzak var ve *Leeuwarden* birkaç gün sonra bizi bulacaktı. Herkesi gemiye alıp Amsterdam'a götürecek, Crauwels ve az sayıdaki mürettebatı, hazineyi kurtarmaları için burada kalacak ve ödemelerini de buradan alacaklardı. Bu işi bitirdiklerinde, güven içinde *Saardam*'la geri dönecek, kargoyu teslim edecek ve 17 Beyefendi'nin gönlünü alacaklardı. Zarar görmesi gereken kişiler sadece Jan Haan ve Sander Kers'ti." Creesjie'nin her sözü nefret doluydu. "Johannes Wyck'in gemide olacağını bilmiyordum ve Crauwels'in bana ihanet etmesini beklemiyordum. Hazineye ve Ahmak'a kendisi sahip olmak istedi ve bunu, bir isyan çıkarıp, ben de dahil olmak üzere bütün soyluları öldürerek yapmaya çalıştı. İnan bana. İhtiyar Tom sadece kocanın işine yarıyordu."

"Peki ya Bosey? Sen onu..." Sara'nın öfkesi, koskocaman açılmış gözlerle ona bakan Marcus ve Osbert'i gördüğünde yatıştı.

İkisi de annelerine yapışmıştı ve ateşin ışığı masum, korku dolu yüzlerinde dans ediyordu.

Kalbi sızlayarak, "Annenizle bazı meseleleri halletmemiz gerekiyor," dedi. "Bir süre Dorothea'yla oynar mısınız?"

Çocuklar tereddütlü ifadelerle annelerine baktılar fakat Creesjie onlara gülümsedi. "Haydi gidin, çocuklar. Birazdan ben de yanınıza geleceğim."

Dorothea oğlanları birer ellerinden tutarken yüzünde koşullara rağmen memnuniyetsizlik ya da şaşkınlık ifadeleri oluşmamıştı. Sara onun daha sonra bu konuda sorular soracağını biliyordu fakat o an önemsediği tek şey Marcus ve Osbert'ti. Bu genellikle böyleydi.

Yolcular etraflarında bir daire oluşturmuştu ve Dorothea yanlarından uzaklaşmak için onları itmek zorunda kaldı. Hepsi de hâlâ olup biten her şey yüzünden biraz şaşkın ve merak içindeydi fakat Sara, öfkelerinin uzun süre dizginlenemeyeceğini düşündü. Çektik-

leri tüm acılardan bir kişinin sorumlu olduğunu anladıklarında, bu mümkün olmayacaktı.

Sara suyun başlangıcında duran Arent'e bakıp onun daha yakında olmasını diledi. Sadece birkaç adım mesafede olsa da kısa süre içinde ona ihtiyaç duyabileceğini hissediyordu.

Creesjie'nin ayağa kalkışını izleyen Sara, "Bosey'i neden öldürdün?" diye sordu.

Etrafında onu izleyen yüzleri gören Creesjie, hepsi de hakir görülmesi gereken uşaklarmış gibi, mağrur bir tavırla çenesini yukarı kaldırdı. "İnsanları, şeytanımızın varlığından haberdar edecek birine ihtiyacım vardı, ben de Crauwels'e adamları arasında en kötüsünün hangisi olduğunu sordum. Bana Bosey'i önerdi. İnan bana, işlediği suçların en küçüğü, cinayetti. Ona yaptığım şeyle gurur duymuyorum fakat hiçbir şey hissetmeyeceği kadar uyuşturulmuştu. Yani bu merhametli bir ölümdü."

Creesjie'nin kibirli ses tonu karşısında öfkelenen Sara, "O adam ölürken gözlerinin içine baktım," dedi. "Acı çekiyordu. Ben orada merhamet filan görmedim."

Kendini işlenen bu suçun yapısına duyduğu meraka kaptırmış olan Lia, "Bunu nasıl yaptın?" diyerek annesinin sözünü kesti. "Kimse onun yanına bile gitmedi. Onun o şekilde alev almasını nasıl sağladın?"

"Üzerinde durduğu sandık yığınının içi boşaltılmış, içine bir merdiven yerleştirilmişti. Adamlarımdan biri sandıkların içindeydi. Duyduğunuz ses de ona aitti. Zamanı geldiğinde, adamım sandıkların üzerindeki küçük bir kapağı açıp Bosey'nin giysilerini içeriden tutuşturdu."

Kalabalık öfkeyle homurdandı. Bosey alev aldığında birçoğu rıhtımdaydı ve böyle bir acının görüntüsü, kolay kolay unutulmazdı.

Lia, "Sander'ın cesedini neden sakladın?" diye sorularına devam etti.

Sara, cevapları almak konusundaki hevesinde korkunç bir şey olduğunu düşündü. Lia için sanki bu da sonuçları olmayan, sadece eğlenmesine yarayacak bir başka Sammy Pipps vakasıydı.

Yüz ifadesinden kendini Sara kadar rahatsız hissettiği belli olan

Creesjie, "Sander Kers, cadı avcıları tarikatına mensup son kişiydi," dedi. "Hiçbir şeyi umursamadan insanlara işkence edip onları öldürüyorlardı; dünyanın onlar olmadığında daha iyi bir yer olacağını düşündüm. Dikkatli bir planlamayla, diğerlerini ortadan kaldırmayı başardım fakat Sander'ı şahsen öldürmem gerekiyordu. Pieter'e bildiği bütün kirli numaraları o öğretmişti; ben de onu kandırarak Batavia'ya gelmesini sağladım. Onu, Jan Haan'la aynı gece öldürmeyi planlıyordum fakat Reynier van Schooten'ın itirafını duyduğunda, hazineyi aramak için kargo bölmesine gitti. Büyük bir tesadüf eseri benim..." Neredeyse suç ortaklarından birinin adını vereceğini fark edip duraksadı. "...ortaklarımdan biriyle konuşmamı duydu. Arkasına geçip boğazını kesmeyi başardım fakat bu beceriksizce yapılmış bir işti. Karanlıkta, geride bu cinayeti benimle bağlayacak bir şey bırakıp bırakmadığıma emin olamadığım için onunla ne yapacağımıza karar verene kadar cesedi Bosey'nin yaptığı kaçakçılık bölmelerinden birine sakladık."

İzleyicilerin oluşturduğu çemberin gerisinden, boğuk bir acı inlitisi geldi. Arent sese doğru atılırken Sara'nın gözleri onu takip etti.

Drecht, artık masumca yanında duran bir taşın başında açtığı yaradan kanıyordu. Biri taşı ona fırlatmıştı.

Arent gözlerini yavaş yavaş kalabalığın üzerinde gezdirdiğinde, insanlar biraz utanarak geri çekildi.

"Ona öfkeli olmakta haklısınız," dedi Arent. "Yaptıklarından sonra. Creesjie'ye öfkeli olmakta da haklısınız." Parmağıyla Creesjie'yi işaret etti. "Ama yeterince kan döküldü. Düzeltilmesi gereken yanlışlar var ve kısa süre içinde bunu yapacağız fakat bunu öfkeyle yapmamalıyız. En başta, İhtiyar Tom'un özgür kalmasının sebebi bu ve ister gerçek olsun ister olmasın, yarattığı zarara bir bakın." Bu sözlerin kalabalık tarafından anlaşılması için biraz zaman verdikten sonra Creesjie'ye doğru ilerledi. Arent dev gibi ve çok ciddiydi; Creesjie büzüşerek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Ona, "Babamın tespihi sende mi?" diye sordu.

Creesjie sesinde gerçek bir pişmanlıkla, "Onu attım," dedi. "Tespih, Pieter'in eşyaları arasındaydı. Amcan babanı öldürmesi için Pieter'i tuttu ve büyükbaban da sözleşmenin tamamlandığına dair kanıt ola-

rak o tespihi istedi. Casper tespihi gördüğünde, Pieter'e onu ortadan kaldırmasını emretti fakat her nedense Pieter onu saklamış. Belki de bir ganimet olarak. Onu hayvan kümeslerine bırakmamın amacı, seni incitmek değildi, Arent." Creesjie'nin boğazı düğümleniyordu. "Jan Haan'ın bunların neden başına geldiğini bilmesini istedim. Her şeyin başlangıcı, babanın öldürülmesiydi. Pieter onu bıçakladığında, elinde bir okla onun üzerine atlamışsın; onu öldürmeni engellemek için, seni bir nehirde bilinçsiz hâle getirmek zorunda kalmış. Pieter o kadar kötü yaralanmış ki, tek yapabildiği oradan uzaklaşmak olmuş. Senden çok korkmuş, bu yüzden seni ormanda tek başına bırakmış. Bileğindeki yara, sen suyun içinde çırpınırken sivri bir kayaya çarptığın için oluşmuş. Yani hiçbir anlamı yokmuş fakat sen bu sembolü, köydeki bazı kapıların üzerine çizmeye başlamışsın ve Jan da bunun sebep olduğu karmaşayı görüp bundan kendisi için bir servet yaratma fırsatını fark etmiş. Planını Casper van den Berg ve Pieter'e anlatmış. Casper gerekli olan parayı sağlamış ve Pieter de tarikattaki cadı avcısı arkadaşlarını kullanarak Jan'ın onu mahvetmesi için gönderdiği topraklarda, ele geçirilme ve ritüellerle dolu bir hikâye uydurmuş. Birlikte, aralarında benim ailem de olmak üzere, bütün rakiplerinin batmasına sebep olmuşlar."

Hâlâ kayaya bağlı olan Drecht, "Senin ailen mi?" diye sordu.

Sara, "Creesjie Jens'in gerçek adı Emily de Haviland," derken Creesjie'nin yüzündeki her kasın tüm hareketlerini izliyor, bu görüntünün ardındaki kadını görmeye çalışıyordu. Son iki yıldır bu yüzdeki çizgilere sevgiyle bakmış, sakladıkları tüm düşünceleri bildiğini düşünmüştü. Artık ne kadar aptalca davrandığını görebiliyordu. Kullanılmış ve ihanete uğramıştı.

Kendini, kocasını değil Creesjie'yi kaybetmiş gibi hissediyordu.

Creesjie hayranlıkla onu inceledi. "Zeki olduğunu biliyordum," dedi. "Fakat o masum kızın isminin, dönüştüğüm günahkâr kadına hiç uygun düşmediğini itiraf etmek zorundayım. Her şeyi benim yaptığımı nasıl anladın?"

"Vos'un kayıtlarından. Ölümünden sonra, sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi, bilet faturalarımız masasının üzerinde duruyordu. Benim, Lia'nın ve kocamın kamaralarının faturaları vardı. Nedenini

bilmiyorum ama Arent bana senden şüphelendiğini söylediğinde aklıma bir fikir geldi. Kocamın bütün hesaplarını Vos tutuyordu, yani neye ne kadar para harcadığını ya da harcamadığını biliyordu. Sen bize, gemiye sadece kocamın gelmeni istediği için bindiğini ve tüm giderlerini onun karşıladığını söylüyordun. O hâlde, Vos'un kayıtları arasında senin giderlerinin faturaları neden yoktu? Bunun sebebi, kocamın senden böyle bir şey istememiş olması ve giderlerini de ödememiş olmasıydı. Yanlışlıkla bu yalandan Vos'a bahsettin, değil mi? Ve o, bunun bir yalan olduğunu fark etti. Cüzzamlı bu yüzden onu öldürmek zorunda kaldı."

Creesjie onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Ve cüzzamlı onu öldürmeseydi, muhtemelen o Arent'i öldürecekti. Kaderin çok tuhaf bir işleyişi var, öyle değil mi?" Creesjie, yaklaşan filikayı izlemek için tekrar deniz kenarına dönmüş olan Arent'e baktı. Bütün vücudu gergindi ve yumruklarını sıkmıştı.

Creesjie, "Benden şüphelenmene ne sebep oldu?" diye sordu. "Çok dikkatli davrandığımı düşünüyordum."

Arent yaklaşan filikayı öyle bir dikkatle izliyordu ki Isabel kolundan çekene kadar, insanların onun konuşmasını beklediğini fark etmedi. Kız, "İnsanlar, Genel Vali'nin ölümünden Creesjie'nin sorumlu olduğunu nasıl fark ettiğini bilmek istiyor," dedi.

Arent'in gözleri önündeki beklenti dolu topluluğun üzerinde gezinirken, düşüncelerinin çok uzaklarda olduğu belliydi. "Amcam, Sara'nın kamarasının zemininden aşağı sarkıtılıp sonra geri çekilen uzun bir bıçakla öldürüldü. O hançerin amcamın yarasına, o öldükten sonra batırıldığını fark ettim. Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı; bu ancak, Creesjie cesedi bulduktan sonra yapılabilirdi. Mumun bu yüzden söndürülmesi gerekiyordu. Oda aydınlık olsaydı, Drecht hemen, amcamın göğsünde bir hançer olmadığını görürdü. O zaman da Sammy'nin, bu cinayetin nasıl işlendiğini çözmesi sadece birkaç dakika sürerdi. Cüzzamlı amcamı öldürdükten sonra amcamın lombarından aşağı indi ve lombarın üzerine gizlenmiş bir mum söndürücüyü kullanarak onu söndürdü. Creesjie, Drecht'e odadan çıkıp birilerini bulmasını söyledi ve sonra da amcamın zaten var olan yarasına hançeri sapladı."

Creesjie gözlerini ovuşturarak, "Tuhaf bir yöntem olduğunu kabul ediyorum," dedi. "Ama onu yakalanmadan öldürmenin başka bir yolu yoktu. Kaleden ayrıldığı an Drecht onu asla yalnız bırakmıyordu ve uyuduğu zaman dışında sürekli o lanet göğüs zırhını takıyordu."

Şaşkına dönen Lia, "Ama cüzzamlı Creesjie Teyze değilse, kimdi?" diye sordu.

Filikayı işaret eden Sara, "Bunun cevabı o gemide," dedi. "Biraz daha sabırlı olabilirsin."

Lia öfkeyle, "Olamam," dedi. "Babamın metresi olmayı nasıl başardın? Bunun da bir tesadüf olmadığını tahmin ediyorum."

"Ailem olmadığı için bir servetim ve hiçbir şey üzerinde bir etkim yoktu, bu yüzden güzelliğime güvenmek zorunda kaldım. İlk kocam korkunç biriydi ama onun servetini, cadı avcısını bulmak için kullandım. Onu bulduğumda, kocamı terk ettim ve kendime, bir eşlikçi olarak yeni bir karakter yarattım. Pieter'i baştan çıkartırken niyetim, fırsatını bulduğumda onu öldürmekti fakat..." Creesjie, kapana kısılmış bir hayvan gibi inledi. "Ona âşık oldum. Benim için işinden vazgeçti, ayrıca nazik ve cömertti ve... kendimi yepyeni biriymişim gibi hissetmemi sağlıyordu. Değiştiğimi hissetmemi. Sonra gelirlerimiz azalmaya başladı ve o, zengin olmak için kullandığı bir oyundan bahsetmeye başladı. Arent'in büyükbabasına bir mektup gönderdiğinde, aynı oyunu yeniden oynayacağını anladım. Benimkini mahvettiği gibi, başka aileleri de mahvetmeyi planlıyordu. Ben de..." yine, neredeyse suç ortaklarından birinin ismini verecekken kendini toparladı, "iş arkadaşlarının isimlerini öğrenmek için Pieter'e işkence etmiş olan eski bir dostumu aradım. Sonra, intikam planımızı kurduk."

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Pieter'le geçmişinden bahsederken gözlerinde hep bu yaşlar olurdu. Sara büyük bir şaşkınlıkla, onu gerçekten çok sevdiğini düşündü.

"Bu da seni kocama mı ulaştırdı?" diye sordu Sara.

"Kocanla önceki yıllarda, Pieter'le birlikteyken tanışmıştım ve bende gözü olduğunu biliyordum. Pieter'i öldürdükten sonra ona bir mektup yazıp ona duyduğum hayranlıktan bahsettim. Beni kalkan ilk gemiyle Batavia'ya getirdi."

"O hâlde neden bekledin? Onu neden iki yıl önce, Batavia'ya geldiğinde öldürmedin?"

"Çünkü yakalanırdım ve oğullarımı – şimdi de seni ve Lia'yı – onlardan ayrılamayacak kadar çok seviyordum. Doğru ânı beklemem gerekiyordu."

Arent filikayı kıyıya çekmeye yardım etmek için suya girdi. Isaack Larme elinde bir lambayla filikadan atladı. Eggert ve Thyman kürekleri içeri çekiyordu.

Larme Arent'in elini sıkıp, "Her konuda haklıydın," dedi. "Tam olarak, olacağını söylediğin yerdeydi. Seni görmek istiyor."

Şaşkına dönen Lia, "Bizi görmek isteyen kim?" diye sordu. "Creesjie Teyze'ye kim yardım ediyordu?"

Arent bunu, "Bütün davalarımızı okudun, Lia," diyerek yanıt verdi. "Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca, Sammy Pipps'in neleri gözden kaçırdığını biliyor musun?"

Lia, Pipps'in bir hata yapabilme olasılığı karşısında alınmış gibi, "Hiçbir şeyi," dedi.

Arent üzgün bir tavırla, "Doğru," dedi. "Ama yine de hayvan kümeslerinin altındaki, Kaptan Crauwels'in kamarasına açılan gizli bir kapıyı bulmayı başaramadı."

"Ne demek istiyorsun?"

Sara, "İhtiyar Tom'la tanışmamızın vaktinin geldiğini söylüyor," dedi.

Eggert ve Thyman kürekleri içeri çekerken filikaları *Leeuwarden*'ın gövdesine çarptı. Yol boyunca ikisi de hiç konuşmamıştı ve Arent yanlarındayken ikisinin de tedirgin olduğu çok belliydi. Arent, en arkadaki sıraya tek başına oturmuş ve yolculuk boyunca neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Öfkeli gözlerle gemiye bakıyordu.

Thyman yukarıdaki güverteye doğru bir ıslık çaldığında, hemen bir oturak aşağı indirildi.

Sara gergin bir tavırla, "İlk kim gidiyor?" diye sordu.

"Ben gidiyorum," dedi Creesjie. "Yemin ederim ki hiçbirinize zarar verilmeyecek. Burada güvendesiniz. Herkes güvende. İhtiyar Tom'un işi bitti. Şeytan gönderildi."

Creesjie yukarı doğru ilerlerken Arent, Eggert ve Thyman'a doğru yaklaşıp eğildi.

"Ne zamandır Creesjie için çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Silahşorlar verecekleri cevap konusunda tereddüte düşüp birbirlerine baktılar. "Batavia'da, Ahmak'ın çalınmasına siz yardım ettiniz, değil mi? Elimden kaçan Portekizli hırsızlar siz miydiniz?"

Eggert, eski dostlar arasında paylaşılan bir şakayı tekrarlarmış gibi sırıttı. "Evet ama Creesjie geldiğini söylememiş olsaydı..."

Thyman onun kaburgalarına dirseğiyle vurdu fakat Arent aldığı yanıtla tatmin olmuş görünüyordu.

"Hayvanları sen mi öldürdün, Eggert?" diye sordu. "Yolcu kamaralarında nöbet tutuyordun. Kaptan'ın kamarasına gidip tavanındaki kapıyı açman çok kolaydı."

Thyman burnunu çekip, "Onun yapması gerekiyordu ama o işi yapan da ben oldum," dedi. "Zavallı, küçük domuzu öldürmeyi mi-

desi kaldırmayacaktı, bu yüzden bunun yerine Kaptan'ın lombarından *Leeuwarden*'ı gözetledi ve lambalarını yaktıklarında bana haber verdi."

Eggert öfkeyle onu iterek, "Öyle olmadı," dedi. "Sadece dişi domuzu öldüremedim. Tavukları birkaç dakika önce ben öldürmüştüm ve karanlıkta o sembolü yere ben çizdim. Sen o işi, benim yaptığım kadar sessiz yapamazdın. İşin büyük kısmını ben yaptım."

Sara, Arent'e baktı. Arent'in yüzündeki ifade onun düşüncelerini de yansıtıyordu. Kim bu iki aptalın yapacağı işe güvenirdi ki?

Oturak tekrar aşağı indi ve bu kez yukarı çıkan Sara oldu. Onu Lia takip etti ve en son da Arent geldi. Onu yukarı çekmek için altı kişi çalıştı.

Leeuwarden, her açıdan *Saardam*'ın aynısıydı; aralarındaki tek fark, bu geminin mürettebatının işlerini sessizce ve özenle yapmasıydı. Kaptan ve yüksek rütbeli görevlileri kıç güvertesinde ölçülü seslerle konuşuyorlardı ve bu, Crauwels, Larme ve Van Schooten'ın kaba tartışmalarıyla tam bir tezat içeriyordu. *Saardam*'ın kaba saba dünyasından sonra *Leeuwarden*'da olmak kendilerini gerçekten de bir hayalet gemideymiş gibi hissetmelerine sebep oluyordu; Lia gergin bir tavırla Sara'ya yaslandı.

Arent gerinip gerçek cüssesini ortaya çıkardığında, bütün müret-tebat yaptıkları işleri bırakıp ona baktı. Bu konuda hikâyeler duymuşlardı. Sadece, o âna kadar onlara inanmamışlardı.

Bir lambanın arkasından Sammy'nin, "Tekrar karşılaşmamızın bu koşullar altında olmasını planlamamıştım," diyen tanıdık sesi duyuldu.

Kör edici ışığı aşağı indirdiğinde Lia şaşkınlıkla bir nefes aldı. Sammy'nin üzerinde fırfırlar ve kurdelelerle bezenmiş giysiler ve elinde onları tamamlayan bir bastonla tüylü bir şapka olsa da yüzü çok kötü yaralanmıştı. Yüzünün yarısı ezilmişti ve kaybettiği gözünün üzerinde bir göz bandı vardı.

Sammy alaycı bir tavırla, "Şapkayı mı beğenmedin?" diye sordu.

Creesjie, "Sara, izin verirsen Dorothea'nın oğlanları kamarama götürmesini istiyorum," dedi. "*Saardam*'daki kamaramın aynısı. Banyo yapıp dinlenebilirler, çok fazla şey yaşadılar."

Sara başıyla onaylayıp Creesjie'nin oğlanlara iyi geceler öpücüğü verişini izledi. Yatmadan önce hep yaptıkları gibi, oğlanlar önce Lia'nın sonra da Sara'nın yanına gitti. Zıplayarak kıç güvertesine çıkan merdivenleri tırmanırlarken, Dorothea onları takip ediyordu. Sara başının döndüğünü hissetti. Hiçbir şeyin değişmemiş olduğuna inanmak çok kolaydı.

Sammy, Creesjie'nin yanına gidip iki elini ellerinin arasına aldı. Yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Sen iyi misin? İşaret vermeyince endişelendim."

"Sahte bir cadı avı düzenlediler. Görsen gurur duyardın, kardeşim."

Arent, "Kardeşim mi?" diye haykırdı.

Sammy gösterişli bir tavırla reverans yaptı. "Kendimi bu kadar geç tanıttığım için beni affet, dostum. Ben Hugo de Haviland'ım. Ya da eskiden oydum." Sanki bunca zamandır Hugo, Sammy'yi bir maske gibi üzerinde taşıyormuş gibi, aksanı hafifçe değişmiş ve tavrı biraz daha kibirli hâle gelmişti. Sonra aniden gülümseyip Arent'in tanıdığı problem çözücü adamı geri getirdi. "Cüceyi kullanmak dâhiceydi, bunu gerçekten hiç beklemiyordum."

Bakışlarını Arent ve Sammy arasında dolaştıran Creesjie, "Cüce mi?" diye sordu. "Isaack Larme'ın bu oyundaki rolü neydi?"

Bakışlarını Sammy'den ayırmayan Arent, "Sara'yla birlikte, bu ada İhtiyar Tom'un eviyse, Sekizinci Lamba'nın buralarda olacağını varsaymanın mantıklı olduğunu düşündük," dedi. "Herkes, bir kurtarma sandalı göndermenin bir intihar görevi olacağına inanıyordu, bu yüzden ancak, yakınlarda dost bir gemi olduğunu bilen birilerinin bu görevi kabul edeceğini tahmin ettik." Gözünün altını kaşıdı. "Larme'ı bir sandığın içine saklayıp onu diğer sandıklarla birlikte kurtarma sandalına koydum. Ona, gemiye çıktıklarında Kaptan'ın kamarasına gidip orada Pipps'i bulmasını söyledim."

Lia, "Onun orada olacağını nereden biliyordun?" diye sordu.

"Çünkü Sammy'yi tanıyorum."

Sammy utanmış görünüyordu. "Üç haftamı berbat kokulu, karanlık bir hücrede geçirdim ve biraz konforu hak ettiğime inandım. Larme demir gibi bir ifadeyle kapımda belirip Arent'in her şeyi

bildiğini ve hâlâ dostu olduğumu bilmesi için Sekizinci Lamba'yı yakmam gerektiğini söylediğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin bile edemezsin."

Problem çözücü, gururlu bir ebeveyn gibi ışıl ışıl bir yüzle Arent'e baktı. "Bunu çözeceğini biliyordum."

Bu iltifat karşısında utanan Arent, "İşin çoğunu sen yaptın," dedi.

Sammy bu sözleri elinin umursamaz bir hareketiyle yok sayıp, "Sadece birkaç ipucu verdim," dedi. "Bu daha ikinci vakandı, keyfini çıkarmanı istedim."

Sammy'nin bu küstah tavrı karşısında sinirlenen Sara, "İnsanlar öldü," dedi.

Bu itiraz karşısında şaşıran Sammy, "Davalarımızın çoğu böyle başlar ve böyle biter," dedi. "Seni teselli edecekse, ölen herkes, ölmeyi hak ediyordu. Kazada ölenler dışında fakat bu, planı görmezden gelen Crauwels'in suçuydu." Parmaklarının arkasını yaralı yüzünün üzerinden geçirdi. "Ve sanırım, yanlış kararlarım yüzünden cezamı çektiğim konusunda bana katılırsın."

Güverte boyunca esen yumuşak bir rüzgâr armanın gıcırdamasına sebep oldu.

Onları dinlediklerini belli etmemek için çok uğraşan mürettebata bir bakış atan Creesjie, "Bunu burada yapmamızın hiçbir anlamı yok," dedi. "Neden kış kamarasına gitmiyoruz?"

"Elbette, elbette," dedi Sammy. "Her şey ayarlandı."

İçgüdüsel olarak paralı askerin yanında yürümeye başladı fakat Arent'in gözlerindeki ifadeyi gördüğünde bir adım geriye, Sara ve Lia'nın yanına çekildi.

Her şeye rağmen hâlâ kahramanına hayranlık duyan Lia, "Fısıltılar, sen miydin?" diye sordu.

Sammy ana güvertenin altındaki bölmeye doğru ilerlerlerken alçakgönüllü bir tavırla, "Farklı zamanlarda, dördümüz de fısıltıları oynadık. Ben, Creesjie, Eggert ve Thyman. Aslında bu, en kolay işlerden biriydi," dedi. Yolcular olmadığında ana güverte, araç ve gereçlerin düzenli biçimde sıralandığı sade bir alandı. "Bosey'e, duvarlarınıza fısıltıları gönderebileceğimiz delikler açması için para verdik. Onları

kullanmadığımız zamanlarda seslerin kamaralar arasında iletilmemesi için onları kalafatladık."

Daha güçlü bir rüzgâr tırabzanları aşıp giysilerini dalgalandırdı. Uzakta, sahildeki ateşler bir an için sönmüş gibi göründü. Sanki bir anda bütün ada gözden kaybolmuştu.

"Peki ya mürettebat?" diye sordu Lia. "Onlara nasıl fısıldadınız?"

"Kargo bölmesindeki sandıklar, neredeyse en alt güvertedeki ızgaralara değiyor ve denizciler o ızgaraların diğer tarafında uyuyor. Gece yarısı, etrafta hiç ışık olmadığında, korkutucu bir fısıltı yaratmak dünyanın en kolay işi."

Sara, "Fakat neden bunca eziyete katlandın, Creesjie?" diyerek sahilden yola çıktıklarından beri ona işkence eden soruyu sordu. "Kocamdan bu kadar nefret ediyorsan, eminim ki onu öldürmenin daha kolay bir yolunu bulabilirdin."

Bu soru karşısında şaşıran Sammy, "Ama o zaman, işin eğlencesi nerede kalırdı?" dedi.

Creesjie ona bıkkın bir ifadeyle baktı. "Onu öldürmek yeterli değildi, Sara," dedi. "Onun, kovalanmanın ve avlanmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmesini istedik, tıpkı çocukluğumuzda, İhtiyar Tom'un işareti topraklarımızda belirmeye başlayıp, hiç tanımadığımız insanlar kapımıza dayanarak bizi cadılıkla suçladığında bizim hissettiğimiz gibi. Samuel ve ben hep çok yetenekliydik ve aniden bu yeteneklerimiz, suçlamalara dönüştü. Yıllardır tanıdığımız uşaklarımız oda kapılarımızın önünden hızla geçmeye, onları büyüleyeceğimizden korkmaya başladı. Köye gittiğimizde üzerimize taşlar fırlatılıyordu çünkü Pieter Fletcher ve cadı avcısı arkadaşları ormanda birkaç yere o işareti kazımış ve etrafa dedikodular yaymışlardı. Jan'ın öleceğini ve bunu engelleyemeyecek kadar güçsüz olduğunu bilmesini istedik. Tıpkı, öfkeli kalabalık sonunda evimizi basıp ebeveynlerimizi öldürdüğü ve evimizi yaktığında bizim hissettiğimiz gibi. Yaşadığımız dehşeti anlamasını istedik."

Sara aniden her şeyi anlayarak, "Ve bunu senin yaptığını bilmesini istedin," dedi. "İlk gün, yelkenin üzerine işareti çizmenin sebebi buy-

du. Bu yüzden soyadının harflerinin yerlerini değiştirerek başka bir kamara tuttun. Seni bulmasını istiyordun."

Sammy, "Ölmeden önce onunla yüzleşmek istiyordum," diyerek bunu kabul etti. "Bunu ona kimin yaptığını bilmesini istiyordum. Vos'u öldürdüğüm gece, Dalvhain'in kamarasında onu bekliyordum."

Creesjie gözlerini yuvarlayarak, "Her zamanki gibi, düşüncesizce," dedi. "Planın o kısmının çok tehlikeli olduğunu düşünüyordum ama beni dinlemedi. Zaten nadiren dinler." Arent elinde olmadan, anlayışlı bir tavırla homurdandı. Erkek kardeşine bir kez daha öfkelenen Creesjie, "Drecht seni yakalasaydı ne yapacaktın?" diye sordu.

Buna, "Yıllarca Jan Haan'ı inceledik," diye cevap veren Sammy'nin bıkkın ses tonundan, bunun çok eski bir tartışma olduğu anlaşılıyordu. "Onun birçok şey olduğunu söyleyebiliriz ama kesinlikle aptal değildi. Karşısındaki düşmanın büyüklüğünün farkındaydı ve koşulların kendi menfaatiyle çatıştığını bildiği her durumda pazarlık yapmaya çalıştı. Şapkasını eline alıp geleceğini, bize tekrar ihanet edene kadar gönlümüzü almaya çalışacağını biliyordum. Ayrıca, Eggert yolcu kamaralarının önünde nöbet tutuyordu. Drecht beni yakalamaya çalışsaydı, onu sırtından bıçaklayacaktı. Durum kontrol altındaydı."

"Ona ne teklif ettin?" diye sordu Lia.

"Babanın en büyük zayıflığı, herkesin onun istediği şeyleri istediğini fakat bunları ele geçirmek için ihtiyacı olan acımasızlığa ve sinsiliğe sahip olmadıklarını düşünmesiydi. Ondan, aile servetimizi geri vermesini ve ailemizin adını temizlemesini istedim. 17 Beyefendi'ye katıldığında, bunu yapacak güce sahip olacaktı. Ona, *Saardam*'ın tamamen bizim kontrolümüz altında olduğunu ve bize ihanet etmeye kalkarsa, onu, ailesini ve Arent'i öldüreceğimizi söyledik."

Sara, "Batavia'ya dönmeye karar vermesinden korkmadınız mı?" diye sordu.

"Cebinde, geç kalması hâlinde 17 Beyefendi'deki yerinin tehlikeye gireceğini söyleyen bir mektup vardı. Ayrıca, denizde geçirdiğimiz fazladan her gün, kâr oranı düşen bir kargoya sahipti." Sammy karanlık bir ifadeyle gülümsedi. "Açgözlülük, en dikkatli adamı bile öldürebilir."

"O, sana gelen eski emirlerden biriydi, değil mi?" diye sordu Arent.

"Evet," diye cevap verdi Sammy. "Mührü saklamıştım."

Şaşkına dönen Arent, "Bunu ne zamandır planlıyordun?" diye sordu.

Sammy, "Seni işe aldığımdan beri," dedi. "Seni seçmemin sebebi, beni amcana ve büyükbabana ulaştıracağını ummamdı ama sonra, bundan nefret etsem de senin gerçekten onurlu bir adam olduğunu anladım. Muhtemelen tanıdığım tek onurlu adam sensin. Kendime rağmen seninle arkadaş oldum. Kullandığımızı sandığımız kişileri sevmek, ailemizin bir özelliği gibi görünüyor."

İmalı gözlerle Creesjie'ye baktı.

"Kapa çeneni, kardeşim."

Mum ışığıyla aydınlatılmış, gölgeler içindeki kıç kamarasına girdiler. Masada altın gibi kızarmış bir domuz budu etrafında bir ziyafet sofrası kurulmuştu; domuzun derisi çıtır çıtır görünüyordu ve yanlarından yağ damlıyordu. Patatesler yığınlar hâlinde servis edilmişti ve masanın üzerinde duran bir külah şeker, sıcak mum ışığının altında parlıyordu.

Uşaklar sandalyeleri çekip şarapları doldurdu.

Öfkeyle masaya vuran Sara, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. "Hemen yanı başımızda, aralarında çocuklar da olan bir ada dolusu korkmuş insan varken, biz oturup akşam yemeği mi yiyeceğiz? Onları gemiye getirmemiz gerekiyor. Güvende olduklarını bilmeleri gerekiyor!"

Creesjie önce Sammy'ye, sonra parmaklarına baktı. "Haklısın tatlım ama önce tartışmamız gereken çok şey var. Onlara bir filikayla yiyecek ve şarap göndermeye ne dersin? Sadece bir saate ihtiyacımız var. Yemeğimizi bitirdiğimizde, onları buraya getirmeye başlayabiliriz. Bunu kabul edebilir misin?"

Sara gönülsüzce başını salladı ve Sammy bir uşağı yanına çağırıp ona alçak sesle emirler verdi.

Arent tavandaki boyalı kirişleri incelerken, "Tüm bunları nasıl karşılıyorsun?" diye sordu. "Bütün mürettebatı satın almış olmalısın. Hizmetlerin için oldukça dolgun bir ücret aldığını biliyorum ama bu sana bir servete mâl olmuş olmalı."

Sammy, "Aslında, bunların hepsini Edward Coil satın aldı," derken herkese oturmalarını işaret etti.

Bakışlarını Arent'e çeviren Sara, "Coil mi?" diye sordu.

Arent yerine otururken, "O, bir elması çalıp Fransa'ya kaçmakla suçlanan bir kâtipti," dedi. "Ben onun suçlu olduğunu düşünmüştüm ama Sammy masum olduğunu kanıtladı."

Sammy peçetesini kucağına yerleştirirken, "Aslında, olay öyle oldu," diye onu düzeltti. "Coil, onu serbest bırakmamın bir yolunu bulmam karşılığında elması bana verdi ama elması çalmasının sebebi..." Başıyla yanındaki Creesjie'yi işaret etti.

Lia, "Creesjie'ydi," diyerek onun cümlesini tamamladı.

Sara başını iki yana sallayarak, "Aynı Vos gibi," dedi. Creesjie ona umut dolu bir gülümsemeyle bakıp, dostluklarından geriye kalan bir iz bulmayı umdu. Fakat hayal kırıklığına uğradı.

Sammy, "Sen o davayı çözmüştün, Arent," dedi. "Her şeyi doğru çözümlemiştin ama ben onu senin elinden aldım."

Arent, sonunda Sammy'nin özür dilediğini düşündü. Bunu sözcükleri kullanarak yapmamıştı; Sammy bunu asla yapmazdı ama sesinde üzgün bir ton vardı. Sammy yaratmış olduğu hasar ve korku konusunda kendini pek sorumlu hissetmiyordu fakat onu kutlamak yerine, Arent'e başarısı konusunda yalan söylemişti. Sammy'nin pişmanlık duyduğu tek şey buydu.

Arent o zaman ilk kez gerçekten, onun kim olduğunu gördü. O, tüm kalbiyle inandığı muhteşem adam değil, sadece çok zeki bir adamdı. Tanıştığı diğer herkes gibi acımasız ve soğuktu. Sammy sayesinde Arent, gücün zekâyla bastırıldığı, dünyanın herkes, özellikle de zayıf insanlar için daha güvenli bir yer hâline getirildiği bir gelecek görmüştü. Ama Sammy, masum insanların katledilmesinin, güçlü bir adamı öldürmek için ödenebilecek adil bir bedel olduğuna inanıyordu. O da Arent'in uğruna savaştığı krallardan farklı değildi.

Creesjie, "Elmas sayesinde, *Leeuwarden*'ın mürettebatının sadakatini satın aldık," dedi. "Amsterdam'dan son dönüş yolculuğunda, onu bu adaya gönderip erzakları bırakmasını, binaları ve Sekizinci Lamba'yı inşa etmesini sağladık. *Leeuwarden* Batavia'ya birkaç hafta geç ulaştı ama herkes onu bir fırtınanın rota dışına ittiğine inandı."

Sammy, hikâyeyi Creesjie'nin bıraktığı yerden devralarak, "Genel Vali'yi bu gemiyle yelken açmaya ikna edebileceğimizi düşünmüştük fakat o *Saardam*'la yolculuk etmek konusunda çok ısrarcıydı," dedi. "Bu yüzden ben de hizmetleri için Bosey ve Crauwels'e ödeme yaptım. Eggert ve Thyman yıllardır bizimleydi, onların sadakatlerine güvenebileceğimizi biliyorduk."

Arent, "Peki, neden o hücredeydin?" diye sordu.

"Çünkü orada olmak istiyordum."

Creesjie boğazını temizledi. "Kardeşim Jan'a Pipps'i casusluk-la suçlayan sahte terfi belgesini ulaştırdığında, onun Crauwels'e Sammy'yi güvenli bir yere kapamasını emredeceğini biliyorduk. Kaptanın, onun geminin ön bölümüne hapsetmeyi önermesini sağladık."

Sammy kibirli bir tavırla, "Benden bu davayı araştırmamı istemelerini göze alamazdık çünkü sen hemen yaptığım hataları görürdün," dedi. "Ama gemideki en berbat hücrede, kelepçelenmiş hâlde otururken, kimse beni bir şeytanın gizemini çözmemekle suçlayamazdı."

Sammy ağzına bir parça et attı. "O hücreye girdikten sonra istediğim gibi dışarı çıkabilmeye başladım. Bosey'den, armanın altına açılan gizli bir kapı yapmasını istemiştik. Bu da üzerime cüzzamlı giysilerini giyip suya girmemi, merdivenin üzerinden yüzüp kıç kasarasına tırmanabilmemi sağladı. Bunu genellikle Arent yanımdan ayrıldıktan sonra yapıyordum. Sadece hayvan kafeslerinden Crauwels'in odasına açılan gizli kapıdan geçmem, sonra da kimse uyanmadan koridoru geçip Dalvhain'in kamarasına girmem gerekiyordu. Günlerimin çoğunu orada geçirdim."

Lia aniden bir gizemi daha çözerek, "Eggert ve Thyman'a hayvanları öldürtmenin sebebi buydu," dedi. "Yanlarına birileri gittiğinde, büyük bir yaygara koparıyorlardı. Sürekli gelip gittiğinde..."

"Birileri beni fark edecekti," diye tamamladı Sammy. "Hatta Sara'nın beni lombarın dışında gördüğü ilk gece bu oldu. Kız kardeşimden mum söndürücüyü almaya gitmiştim fakat Dalvhain'le kamaralarınızın değiştirildiğini bilmiyordum. Arent neredeyse beni yakalayacaktı fakat ondan önce hayvan kümeslerine ulaşmayı başardım. Crauwels'in kamarasına, kollarımda bir tavukla girdim. Neyse ki herkesin dikkati, bunu duyamayacak kadar dağınıktı."

Dirseklerini masaya dayamak için bir patates yığınını ileri iten Arent, "Genel Vali'yi herkes akşam yemeği yerken öldürdün, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ve beni Vos'tan kurtaran da sendin."

"Niyetim bu değildi ama orada olduğuma çok mutluyum."

Sara, "Wyck'i sen mi öldürdün?" diye sordu.

Gemi hafifçe yalpalayınca masanın üzerindeki tabaklar kaydı.

Creesjie şarabını eline alarak, "Wyck, biz çocukken evimizde çalışan bir ahır işçisiydi," dedi. "Pieter uşakları, bizim şeytani ayinler düzenlediğimizi gördüklerini söylemeye ikna etmişti fakat Wyck bizim tarafımızda durdu. Bunun için bir gözünü kaybetti ve aile katledildikten sonra Şirket'te çalışmaya başladı. Bu deneyim onu çok değiştirdi."

Sammy teselli edici bir tavırla kız kardeşinin yanağına dokundu.

"Ona fısıldadığımda, güvertede Creesjie'yi görüp tanıdığını söyledi," dedi. "Ve sessiz kalması karşılığında para istiyordu. Bunun olmasına izin veremezdik. Dövüş sırasında Arent'i öldürmesi için ona bir servet teklif ettim." Arent'in nefret dolu bakışlarını gördüğünde, ellerini havaya kaldırdı. "Kazanamayacağını biliyordum. Arent'in kendini korumak için onu öldürüp beni bu dertten kurtarmasını umuyordum."

Lia profesyonel bir merakla, "Herkesin yangın sandığı beyaz dumanı üretmeyi nasıl başardın?" diye sordu.

Sammy mutlu bir ifadeyle, "Bu, çinkodan çinko oksit üretirken tesadüfen keşfettiğim bir şeydi," dedi. "Çok etkileyici, öyle değil mi? En alt güvertenin zeminini onunla kapladık. Alevi ona değdirdiğim an katran alev alıp o katmanı yaktı ve ahşaba zarar vermedi."

Sara, Sammy'nin sesinin, bunu bir sarayda gösteri yaparken kullanışını anlatıyormuş gibi çıktığını düşündü. Lia'nın hayranlık dolu tepkisine baktığında, buna neredeyse o da inanacaktı.

Arent sesi çatlayarak, "Bunu ne zamandır yapıyorsun?" diye sordu. "Ne zamandan beri suç işliyorsun?"

Sara onun zorlukla kontrol altında tuttuğu öfkesini duyabiliyordu. Masanın altından elini tutmak istedi fakat Arent yumruklarını sıkmıştı.

"Cinayetleri çözmeye başlamadan çok öncesinden beri onları planlıyordum," diye itiraf etti Sammy. "Ailemin ismi mahvolmuştu ve bizi destekleyen kimse yoktu. Emily'le birlikte hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptık ve insanların, ölmesini istedikleri kişileri kimin öldürdüğüyle pek de ilgilenmediğini keşfettik. Sana, bunu yapmaya devam etme sebebimin, çok fakir ve aç olmam olduğunu söyleyebilirim fakat bugün yeterince yalan söyledim. Yeteneklerimin canlı tutulması gerekiyordu ve karmaşık bir cinayeti çözmekten daha heyecan verici tek şey, böyle bir cinayet planlamak, sonra da onun hayata geçişini ve kimsenin, onun bir suç olduğunu bile fark etmeyişini izlemektir. Yataklarında huzur içinde ölen krallar. Ava gidip atlarından düşen soylular. Balolarda intihar eden güzel varisler. İyi bir gizeme denk gelmek kolay değildir fakat biraz hayal gücün varsa, istediğin kadar gizem yaratabilirsin. Yıllar içinde bunun iyi gelir getiren bir meslek olduğunu fark ettim. Fransa'da, Almanya'da, Cape'de çalıştım. Onlar işimin tuzu biberi, fakat tuz ve biberin aksine, soylular asla birbirlerini öldürmekten vazgeçmiyor."

Arent bomboş bir sesle, "Sen gerçekten de İhtiyar Tom'sun," dedi.

Şarabından bir yudum alıp sıvının dudaklarını kırmızıya boyamasına izin veren Sammy, "Şeytanlar gerçek değildir, Arent," dedi. "Ama her zaman yapılabilecek pazarlıklar vardır."

Sebebi belki şarap, belki duvarlarda dans eden gölgeler, belki de yanaklarındaki kırmızılıktı fakat Sara, onda gerçekten şeytani bir şeyler olduğunu düşündü.

Bir önerisi olduğunu ima eden ses tonunu fark edip, yavaşça "Pazarlıklar," diye tekrarladı.

Creesjie parmaklarını birbirine geçirip masanın üzerine, mum ışığına doğru eğildi. "Daha önce sana, tüm bunları yapmamızın sebebinin, Jan Haan'ın korkumuzu anlamasını istememiz olduğunu söylemiştim. Ama bir başka sebep de yakalanmak istememizdi. O adadaki herkes, kocanı bir şeytanın öldürdüğünü düşünüyor ve bizim amacımız da tam olarak buydu. Eve döndüklerinde bu hikâyeyi anlatacaklar." Sara'nın yüzündeki şüpheyi görüp elini havada salladı. "Onlara bunların hepsini anlatabiliriz ama batıl inançların kökleri çok derindir. Artık buna inanıyorlar. İhtiyar Tom'a inanıyorlar. Hayatları boyunca

yolunda gitmeyen her şey için ona lanetler okuyup taktıkları tılsımları ovuşturacaklar. Onların çocukları da buna inanacak, bu yüzden, torunları da inanacak." Duraksayıp kendini toparladı. "Seni seviyorum, Sara." Gözlerini Lia'ya çevirdi. "Seni seviyorum, Lia. Oğullarım sizi seviyor. Planladığınız gibi benimle birlikte Fransa'ya gelmenizi istiyorum. Artık Jan'ın serveti de bizim, yani her zaman bahsettiğimiz, evlenme zorunluluğu olmayan, özgür hayatı yaşayabiliriz."

Lia annesine hızlı bir bakış attı fakat Sara gözlerini Creesjie'den ayırmamıştı. Lia tatlı ve akıllıydı fakat tanımadığı insanların çektiği acıları çok önemsemezdi. Creesjie'nin onlara vadettiği bu hayatı çok uzun zamandır istiyordu ve Sara, kara gözleriyle ona bunun için yalvaracağını biliyordu.

Sara buna karşı koyabilecek güce sahip olup olmadığını bilmiyordu. Ya da bunu yapması gerekip gerekmediğini. Jan Haan'la evli olduğu on beş yıl boyunca sadece özgürlüğünü hayal etmişti. Şimdi ona, tam olarak istediği şey teklif ediliyordu. Bir parçası bunu kabul etmek, açgözlülükle bu teklifin üzerine atlamak istiyordu.

Arent, "Niyetiniz ne olursa olsun, yüzlerce insan öldü," diye gürledi. "Çocuklar annelerini ve babalarını kaybettiler. Kocalar, karılarını kaybettiler. Bundan böylece sıyrılamazsınız. Birinin bunun sorumluluğunu üstlenmesi gerek." Öfkeyle Sammy'ye baktı. "Bizim yaptığımız iş buydu, Sammy. Bu tip şeyler yapan insanların, cezalarını çekmelerini sağlıyorduk."

"Tüm bunların sorumlusu, amcandı," dedi Creesjie. "Vicdanım bunu başarabilmek için sebep olduğumuz acılar yüzünden sızlasa da 17 Beyefendi'nin, Ahmak'a sahip olmasını ve onun sayesinde Jan Haan gibi acımasız adamların daha da güç kazanmasını sağlamasını engellediğimizi bildiğim için içim biraz olsun rahatlıyor."

Arent, "Siz onu başka birine satana kadar," diyerek karşı çıktı.

Sammy duygusuz bir sesle, "Onu yok ettik," dedi. "En azından ele geçirdiğimiz iki parçayı. Ahmak, hiçbir kral ya da şirketin sahip olmaması gereken güçte bir icattı."

Sadece Sara, yıllarca süren çabalarının acısını hisseden Lia'nın homurdandığını duydu.

Creesjie başını uzattı. "Sebep olduğumuz şeyler yüzünden üzgünüz fakat yolcuların hayatını kaybetmesine sebep olan kişi

Crauwels'di. Bizim niyetimiz, kurtarabildiğimiz herkesi kurtarıp Amsterdam'a dönmekti.

Sammy öne, ışığa doğru eğilip dikkatini Arent'e yöneltti. Yüzünde, babasından bir şey isteyen bir çocuğunki gibi, dikkatli fakat umutlu bir ifade vardı. Sara, Sammy ve Creesjie arasındaki benzerliği daha önce görmediği için kendine lanetler okuyordu. Gözlerinin biçimi ve çene yapıları aynıydı. Aynı doğal görünmeyen güzelliğe sahiplerdi. Belki de bu yüzden sık sık birlikte görünmemeye dikkat etmişlerdi.

Sammy, Arent'e hitaben, "Senin nasıl biri olduğunu biliyorum, dostum," dedi. "Biliyorum ki bu kadar hakkaniyetsiz bir şeyin cezasız kalması içini yakıyor fakat gerçekten bir şeytan vardı ve biz onu bu dünyadan gönderdik. Ahmak, kimsenin tahmin bile edemeyeceği acılara sebep olacaktı ve biz onu yok ettik. Bu işin hem iyi hem de kötü yanları var. Hikâyenin, bizim anlattığımız biçimini kabul edersen, Jan Haan'ın hazinesini hem sizinle hem de yolcularla paylaşırız. Özgür olursun ve kendin için istediğin hayatı seçebilirsin. Belki bir gün, birlikte yeni bulmacalar bile çözeriz."

Sara ruh hâlini anlamaya çalışarak Arent'e baktı. Yüzü normalde, hiçbir duygusunu belli etmeyen bir maske gibi görünürdü. Ama bu gece farklıydı. Çatılmış kaşları ve kısılmış gözlerinden öfkesi görünüyordu. Gergin omuzları ve sıkılmış yumrukları da ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu. Sadece ellerini kullanarak bu gemiyi batırmaya hazırdı.

Lia titrek bir sesle, "Diğer seçeneğimiz ne?" diye sordu. "Hayır dersek ne olacak? Bizi öldürecek misiniz?"

Creesjie dehşetle, "Hayır!" diye haykırdı. "Hayır, tatlım, hayır. İçimde herhangi bir parçam bunun olmasına izin verebilecek olsa, Isabel seni yakmak üzereyken her şeyi itiraf etmezdim."

Bu fikir karşısında içten bir acı duyduğu çok belli olan Sammy, "Pazarlık etmek istemezseniz, adada kalabilirsiniz," dedi. "Burada size yıllarca yetecek yiyecek var ve avlanmak için de güzel bir yer."

Arent'in öfkesinden rahatsız olduğu çok belli olan Sammy, Sara'ya baktı. "İhtiyar Tom sana en çok istediğin şeyin ne olduğunu sorduğunda, özgürlük dedin. Şimdi sana bunu teklif ediyoruz. Soru şu: bunun için gereken bedeli ödeyecek misin?"

Sara önce Lia'ya, sonra Arent'e baktı.

Lia bakışlarıyla yalvarıyordu. Bu, istediği her şeyi elde etmesi anlamına geliyordu. Bunun aksine Arent'in devasa cüssesi bütün kıç kamarasını dolduruyormuş gibi görünüyordu ve sürekli inip kalkan omuzlarıyla yeri tekmeleyen bir boğa gibi görünüyordu. Sara o an karşısında, yeri doldurulamaz, durdurulamaz, krallıkları devirmek için Cennet'ten gönderilmiş, şarkılara konu olmuş Arent'i görebiliyordu. Ama hizmet ettiği Tanrı onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunu affetmesine imkân yoktu.

Sara, bundan sonra söyleyeceği sözlerin Arent'in yaşamasını ya da ölmesini belirleyeceğini ve onu durdurmaya çalışırken birçok kişinin öleceğini biliyordu.

Kalbinin en derininde, en çok istediği şey neydi? Ve bunun bedelini ödemeye hazır mıydı?

Herkes Sara'nın kararını beklerken, bir an için etrafta sadece gıcırdayan tahtaların sesi duyuldu.

Sara yumuşak bir selse, "Hayır," dedi. Masanın etrafındaki herkes nefes aldı. Arent gerilip her an sandalyesinden fırlamaya hazırlandı. Sara, "Hayır, bana ne yapacağımın söylenip durmasından bıktım," diye devam etti. "Üçüncü bir yol var."

Tedirgin bir tavırla Arent'i izleyen Sammy, "İnan bana, her şeyi düşündük," dedi.

Creesjie, "Sus, Samuel," diye onu azarladı. "Bahsettiğin bu üçüncü yol ne, tatlım?"

"Kefaret," dedi Sara. "Bu yolcular, kaybettikleri her şeyin telafi edilmesini hak ediyor ve sizin, hepsinin yeni hayatlar kurmasını sağlayacak kadar çok hazineniz var fakat sonrasında sanki hiçbir şey olmamış gibi bu işten yakayı sıyıramazsınız. Çok fazla masum insan öldü. Bunun bedelini ödemelisiniz."

Creesjie dikkatli bir tavırla, "Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu.

Sara heyecanla, "İhtiyar Tom'un asil bir amaca hizmet etmesini sağlayarak," dedi. "Onun, sadece duymayı hak eden kişilere fısıldamasını sağlayarak." Diğerlerinin itiraz etmeye hazırlandığını hissederek, hızla sözlerine devam etti. "Kocam gibi korkunç şeyler yapan fakat çok güçlü oldukları için asla cezalandırılmayan yüzlerce kişi olduğunu biliyoruz. Peki, ya durum bu olmasaydı? Ya bir daha bir soylu

hizmetçisini öldürdüğünde, İhtiyar Tom onu bulup, ona Tanrı'nın belirlediği bedeli ödetseydi? Ya bir kral bir orduyu bir intihar görevine gönderdikten sonra, kendi korkaklığı yüzünden kaçtığında, kalesinde İhtiyar Tom'u onu beklerken bulsaydı?"

Creesjie ve Sammy birbirlerine kuşku dolu gözlerle baktılar fakat Arent gülümsüyordu. Lia da.

Sara, "Sadece intikam almak için neler yapabildiğinize bir bakın," diye devam etti. "Bunu dört yıl boyunca planladınız ve Arent'le birlikte, yalnızca birkaç haftada çözdük. Lia, can sıkıntısından kurtulmak için Ahmak'ı icat etti. Beşimizin birlikte neler başarabileceğimizi bir düşünsenize. Yapabileceğimiz iyilikleri bir düşünün."

Sammy, "Dünyadaki bütün kötülüklerin intikamını alamayız," diyerek itiraz etti fakat sesindeki heves ona ihanet ediyordu. Sara, onun ikna edilmek istediğini fark etti. Bu, hayatının geri kalanı boyunca sahip olduğu bir anlaşma olacaktı. Sadece doğru sözcükleri seçmesi gerekiyordu.

Arent alçak sesle, "Bütün kötülüklerin intikamını almamız gerekmez," dedi. "Ama insanları suç işlemekten korkar hâle getirebiliriz." Bakışlarını Sammy'ye çevirdi. "Sen düzenbaz, yalancı, hain bir pisliksin Sammy Pipps, ama düne kadar arkadaşımdın ve bundan sonra da arkadaşım kalmanı istiyorum. Sana hâlâ güvenebileceğimi kanıtlamanı istediğim için Sekizinci Lamba'yı havaya uçurdun. Şimdi de senden bunu istiyorum."

Masanın karşısından teyzesinin eline uzanan Lia, "Creesjie, lütfen," diye yalvardı.

Creesjie umut dolu gözlerle erkek kardeşine baktı. "Sence bu mümkün mü?"

Sammy, "Yeterli paramız var," dedi. "Bir adamız ve bir gemimiz de var. Bolca zekâ ve kurnazlığa sahip olduğumuzu söylememe gerek bile yok. Belki de olur. En azından ben denemeyi çok isterim."

Hepsi temkinli ifadelerle birbirlerine gülümserken, aralarında tuhaf, yeni bir anlaşma imzalanıyordu.

Creesjie neşeyle, "O hâlde belki de bir şeytanın, Tanrı'nın yapmadığı işleri yapmasının vakti gelmiştir," dedi. Sorgulayan bakışlarını Sara'ya çevirdi. "Nereden başlıyoruz?"

TARİHE VE GEMİLERE ÖZÜR

Merhaba dostum.

Akşamına davetsiz bir misafir gibi daldığım için özür dilerim. Her şey çözüldükten sonra ortaya çıkıp birkaç şey söylemek istedim.

Bak, ben bir kitabın, sen ne olduğuna karar verirsen o olduğuna inanıyorum. Görüntüler, kokular, karakterler; sen onlar hakkında neye inanıyorsan, hepsinde haklısın! Kitapları sevmemin sebebi bu. Hiçbir okur bir diğeriyle aynı değildir, bu yüzden de hiçbir okuma, bir diğeriyle aynı değildir! Senin Arent algın, benim Arent algımla aynı değildir ki bu, Arent'in seksi olduğunu düşünen insanlar tarafından ortaya koyuluyor. Amacım, seksi bir koruma karakteri yaratmak değildi ama kimin umurunda. Seksi bir Arent istiyorsan, seksi Arent senin olsun.

Benzer biçimde, öykülerimi bir türün adı altında kategorize etmeyi sevmiyorum. Önceki kitabım, *Evelyn Hardcastle'ın Yedi Ölümü*, bir altın çağ gizem öyküsü, metafizik bir bilimkurgu romanı, modern bir fantezi ve bir korku kitabı olarak kategorize edildi. Söyledikleri her şeyde haklılardı. Bu, onların kitabıydı, yani ne istiyorlarsa o olabilirdi.

Muhtemelen, *Şeytan ve Karanlık Sular* da birçok tür başlığı altında adlandırılacak ve bu sorun değil. Sadece... Bazı insanların onu "gemiler üzerine bir kitap" ya da tarihi bir kurmaca olarak adlandırmaları konusunda biraz endişeliyim.

İlk bakışta bu söylenebilir. *Şeytan ve Karanlık Sular* 1634'te geçiyor, yani kesinlikle tarihi. Ve kesinlikle bir kurmaca. Ve kesinlikle bir gemide geçiyor. Benim endişem, bu kitapta Hilary Mantel ve Patrick O'Brien'ı bulmayı bekleyen insanların, benim bilinçli olarak görmezden geldiğim ayrıntıların peşine düşmesi. Bunu kibrim yüzünden de-

ğil, sadece anlatmaya çalıştığım öykünün gidişatını bozdukları için yaptım.

Bir Indiaman gemisinde düzinelerce yüksek rütbeli subay bulunur ve hepsi de geminin işleyişi açısından hayati öneme sahiptir. Ben sadece üç karakter yarattım çünkü öyküyü bir sürü karakter ve yan öyküyle boğmak istemiyordum. Kitabımda bahsi geçen tarihi olayların çoğu farklı biçimlerde ya da çok daha sonra yaşandı veya hiç yaşanmadı. Gemideki teknoloji, olması gerekenden çok daha ileri ve insanların bazı tavırları ve konuşurlarken kullandıkları dil de çok daha güncel. Konuşmalar, kesinlikle çok daha güncel. Bunların hepsi bilinçli seçimler. Araştırmamı yaptım, sonra öykümü zora sokan kısımlarından kurtuldum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu tarihi bir kurgu ama tarihin kendisi kurgulanmış. Umarım bundan rahatsız olmazsın. Ama birçok kişinin rahatsız olacağını biliyorum çünkü birçok kişi kahve değil çikolata istiyor. Onlar, benim gemiden suya attığım ayrıntıları istiyorlar.

Bu sana, "Lütfen bana kalyonlardaki doğru gemi donanımları ya da 1600'lerdeki kadın giyim modası hakkında eleştirilerle dolu mektuplar gönderme," demenin oldukça uzun bir yolu. Tabii, paylaşmak istediğin gerçekler gerçekten çok ilginç değilse.

Gerçekleri öğrenmeyi severim.

Tamam, seni yeterince meşgul ettim. Umarım, benim bu küçük sohbetimizden aldığım keyif gibi, *Şeytan ve Karanlık Sular*'ı okurken keyif almışsındır. İyi akşamlar. İki yıl sonra, bir sonraki kitabım piyasaya çıktığında tekrar konuşalım. Söz veriyorum, gerçekten çok eğlenceli olacak.

Hoşçakal,

Stu

TEŞEKKÜRLER

Kemerlerinizi bağlayın çocuklar, başlıyorum. *Evelyn Hardcastle'ın Yedi Ölümü*'nde, teşekkür etmem gereken insanların sadece yarısına teşekkür edebilmiştim. Bu kez, kesinlikle herkese teşekkür edeceğim. *Şeytan ve Karanlık Sular*'ı yazmak zor bir işti ve bunu, yeni doğmuş bir bebeğin varken yapmak işleri daha da zorlaştırdı. Her ikisi hakkında da epeyce homurdandım. Herkesten özür dilerim. Şimdi daha mutluyum. Gelip beni bulun, size bir bira borcum var.

Zavallı Resa. Bana yaptığı çaylar ve beni dinlediği o uzun saatler dışında, karım adil olandan çok daha fazla hafta sonu boyunca Ada'yla tek başına ilgilendi. Ayrıca, kitabın ilk sonunun çok kötü olduğunu söyleyen de oydu. Resa gibi bir partnerin varsa, hayatının yüzde doksanı mükemmeldir. Teşekkürler, fıstık. (Bu takma adı herkesin görebileceği bir yerde kullandığım için kesin beni öldürecek.)

Biraz da editörlerimden bahsedelim. Alison Hennessey, Shana Drehs ve Grace Menary-Winefield. *Şeytan ve Karanlık Sular*'ın kelime kelime işlenmesi gerekiyordu. Değişiklikleri reddediyor, tükürüyor ve ısırıyordu. Bir sürü gereksiz metin okumak zorunda kaldılar ve bütün süreç boyunca daima nazik ve olumlulardı. Onlar olmasa *Şeytan ve Karanlık Sular* olmazdı.

Temsilcim Harry Illingworth... kesinlikle çok uzun boylu. Ayrıca, ciddi olmamız gerekirse, kitap yayımcılığı konusunda bir sürü şey bilen bir dostum. Bu bana çok yardımcı oldu. Ayrıca, bir teslim tarihine daha yetişemeyeceğimi söylediğimde ağlamamak konusunda da çok başarılıydı ve bu haberi Alison'a onun vermesi gerekiyordu. Bu yeteneklerin öğretilmesi imkânsız.

Koca Phil bizi yarı yolda bıraktı, bu yüzden benim için öldü. Bu-

rada, *Evelyn Hardcastle'ın Yedi Ölümü*'nde yürüttükleri kampanyanın ne kadar iyi olduğunu ve *Şeytan ve Karanlık Sular*'ın kampanyasının da çok iyi göründüğünü söyleyecektim. Onun çok iyi bir arkadaşım olduğunu söyleyecektim ama o büyük bir bencillikle hamile kaldı ve annelik iznine ayrıldı, bu yüzden bunların hiçbirini söylemeyeceğim. Bunların hepsi Amy için de geçerli, bu yüzden hepsini sadece Amy'e söyleyeceğim. Amy, sen mucizeler yaratabilen birisin. Teşekkür ederim. Ve elbette, Phil'e de. Sana karşı kaba davranamam, çünkü yeni doğmuş bir bebeğin var. Bu yeterli bir ceza.

Glen her imza günümde bana çikolatalı kek getirdi. Bunun için ve Londra'daki bütün kitapçılar arasında mekik dokurken asla bitmeyen konuşmalarımı dinlediğin için sana teşekkür ederim. David Mann, muhteşem kitap kapakları tasarlıyor. *Evelyn Hardcastle'ın Yedi Ölümü*'nün iki kapağı da ona ait. *Şeytan ve Karanlık Sular*'ın kapak tasarımını da o yaptı. Ben hepsini çok sevdim. Sağ ol, dostum. Emily Faccini, hayranlıkla baktığınız haritayı çizdi. O, inanılmaz yetenekli biri. *Evelyn Hardcastle'ın Yedi Ölümü*'ndeki çizimleri de o yapmıştı ve onların da harika olmasının sebebi bu.

Caitlin, Valerie ve Genevieve kitaplarımı o kadar çok insana tanıttı ki hâlâ insanların evlerinden çıkarken onlara takılıp düşmemelerine şaşırıyorum. Teşekkürler. Ayrıca bir pandeminin ortasında bile üretim sürecinin bu kadar kolayca ilerlemesini sağlayan Sara Helen'ı da unutmamalıyım. Çok iyi iş. Teşekkürler!

Ve son olarak, annem, babam ve ufaklık. Üzerinde yaşadığın dünyaya ve seni kızarmaktan koruyan ozon tabakasına nasıl teşekkür edersin? Çok uzun zamandır bir yazar olmaya çalışıyordum. Onlar hiçbir zaman olabileceğime inanmayı bırakmadı. Bu hâlâ çok önemli.

Müzik sussun. Gözyaşları silinsin. Ben gidiyorum.

AÇIK DENİZLERDE İŞLENEN BİR CİNAYET.

İKİ DEDEKTİF.

VAR OLUP OLMADIĞI ŞÜPHELİ BİR ŞEYTAN.

Yıl 1634 ve dünyanın en büyük dedektifi Samuel Pipps, üzerine atılan bir suçtan dolayı idam edilmek üzere gemiyle Amsterdam'a götürülüyordu. Onunla seyahat eden sadık yaveri Arent Hayes, arkadaşının masum olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

Fakat bir dizi gizemli olay mürettebatı ve yolcuları dehşete düşürecekti: Yelkenlerde tuhaf bir sembol belirecek, ölü bir cüzzamlı gemide kol gezecek ve gemideki hayvanlar kurban edilmiş hâlde bulunacaktı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, gölgelerin arasından duyulan bir ses, korkunç bir kehanette bulunarak yolcuları dehşete düşürecekti: "Üç yolcu ölecek." Bunlardan biri de Samuel'dı.

Tüm bu felaketlerin sorumlusu Şeytan olabilir miydi peki?

Pipps parmaklıklar ardındayken, geçmişten gelen ve şimdi gemiyi batırmakla tehdit eden bu gizemi yalnızca Arent ve Sara çözebilecekti.

"Stuart Turton'dan yine aksiyon dolu bir gizem romanı."
—Booklist

"Çılgın bir yaratıcılık." *—Sunday Times*

ithaki

/ithakiyayinlari